PETER F. HAMILTON

golul temporal

A doua parte din TRILOGIA GOLULUI

NAUTILUS

PETER F. HAMILTON

GOLUL TEMPORAL

A doua parte din trilogia GOLULUI

volumul 1

Traducere din limba engleză
C. PREDA

Peter F. Hamilton *THE TEMPORAL VOID* (2008)

Nemira, 2015

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* şi în antologiile *In Dreams* şi *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPŢII,* considerată renaşterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creaţie a sa, apărută între 2007 şi 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

1

În mod destul de ciudat, stejarii erau lucrul de care Justine Burnelli îşi amintea întotdeauna din ziua în care Staţia Centurion a murit. În timp ce se grăbea, împreună cu toţi cei din domul grădină, spre uşile buncărului de siguranţă, a aruncat o privire înapoi, peste umăr. Iarba deasă de smarald era presărată cu resturile petrecerii, canapéuri strivite imprimate în iarbă, pahare sparte şi farfurii trepidând, în timp ce undele gravitaţionale colosale măturau staţia într-o succesiune rapidă şi inexorabilă. Deasupra capului, lumina timidă emisă de nebuloasele din jurul nucleului galactic era acum pătată cu dungi pastelate de câmpurile de forţă de urgenţă ceţoase ale domului. Justine şi-a simţit greutatea reducându-se din nou. Strigăte de surpriză şi oarecum de panică au izbucnit în rândurile membrilor staffului îngrămădiţi în ea, în timp ce se luptau cu toţii pentru tracţiune pe aleea portocalie strălucitoare. Apoi o trosnitură ca un trăsnet a răsunat în întregul dom. Una dintre ramurile joase uriaşe ale unui stejar de două sute de ani se despicase aproape de trunchiul gros şi se prăbuşea. Frunzele spiralau în sus ca un stol de fluturi speriaţi. Copacul maiestuos se îndoia, în timp ce tot mai multe fisuri continuau să se deschidă de-a lungul trunchiului. Acesta s-a răsucit apoi şi a început să cadă pe vecinul său. Micuţa şi eleganta căsuţă din copac pe a cărei platformă trupa de muzicieni cântase doar cu un minut în urmă se făcea în bucăţi. Ultima imagine pe care Justine a avut-o dinspre copaci a fost a două veveriţe roşii îndepărtându-se în fugă de giganţii răsturnaţi.

Uşile din malmetal ale buncărului de siguranţă s-au contractat apoi în spatele ei şi pentru o clipă a fost învăluită într-o oază de calm. Era o imagine bizară, cu toată lumea încă îmbrăcată în hainele de petrecere cele mai bune, respirând greu, cu părul vâlvoi şi cu feţele speriate. Directorul Trachtenberg era în picioare lângă ea, rotindu-şi sălbatic privirea în jur.

— Eşti bine? a întrebat-o.

A dat din cap, neavând destulă încredere în vocea ei.

Un alt val de unde gravitaţionale măturau staţia. Încă o dată, Justine îşi simţi greutatea diminuată. U-amprenta ei accesă reţeaua staţiei şi extrase imaginile captate de senzori dinspre cerul de deasupra lor. Sferele DF ale Raielilor accelerau încă prin sistemul stelar pentru a-şi ocupa noile poziţii. Verifică dacă *Silverbird* nu fusese afectată de ciudatele unde gravitaţionale aruncate de sferele DF. Unitatea de comandă a navei îi spunea că îşi menţinea poziţia chiar deasupra câmpului de lavă care servea ca zonă de aterizare a staţiei.

— Tocmai am vorbit cu colegii noştri extratereştri, a anunţat directorul Trachtenberg cu un zâmbet strâmb. Mă rog, cei care vorbesc cu noi. Şi suntem cu toţii de acord că schimbările de gravitaţie depăşesc cu mult orice parametri pentru care au fost proiectate sistemele de siguranţă. Cu regret, trebuie să ordon evacuarea imediată.

Câteva persoane au gemut cu disperare.

— Nu poţi face asta, s-a plâns Graffal Ehasz. Pentru aşa ceva suntem aici. Bunule Ozzie, omule, ce date scuipă evenimentul acesta! Ce putem învăţa acum este fără precedent! Nu se poate să ne târâm afară doar din cauza unor restricţii de siguranţă impuse de o comisie din Confederaţie.

— Îţi înţeleg preocuparea, a spus calm Trachtenberg. Dacă situaţia se modifică, ne vom întoarce. Dar, pentru moment, te rog să te îmbarci pe nava desemnată.

Justine putea vedea că majoritatea membrilor staffului răsuflau uşuraţi, în timp ce Ehasz şi un mic grup din clica savanţilor se agitau, plini de resentimente. Când şi-a deschis mintea spre gaia-câmpul local, a fost izbită de tumultul ciocnirii emoţiilor, dar Ehasz se afla în mod clar în minoritate. Trachtenberg s-a aplecat spre ea şi a întrebat-o liniştit:

— Nava ta poate face faţă?

— Oh, da, l-a asigurat.

— Foarte bine, dar te rog să pleci odată cu noi.

— Desigur.

Prin link-ul ei la unitatea de comandă putea vedea buncărele de siguranţă ieşind la suprafaţă, sfere de titan-negru barbotând în sus din câmpia prăfuită de lavă pentru a aluneca apoi lin spre navele aflate în aşteptare. Cum procedurile de evacuare evident funcţionau, nervii lui Justine s-au calmat considerabil. Ceru unităţii de comandă de pe *Silverbird* să deschidă un link prin releul de comunicaţii fragil al Marinei chiar până la Confederaţie, la distanţă de treizeci de mii de ani-lumină.

— Tată?

— Deci eşti bine? a spus Gore Burnelli. Mulţumesc lui Hristos pentru asta.

De-a lungul minusculei lăţimi de bandă se scurgea o slabă senzaţie de zâmbet. Lumina caldă a soarelui din Caraibe strălucea pe buzele lui. Mângâierea îi provocă lui Justine un şoc emoţional total neaşteptat. Îşi simţi muşchii gâtului încordându-se, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, iar sângele îi urca în obraji. *La naiba cu trupul ăsta stupid,* izbucni ea la această reacţie de slăbiciune. Dar îi răspunse cu un zâmbet slab, ignorând modul în care oamenii din adăpost se uitau la ea.

— Da, sunt bine.

— Bun, atunci digeră asta. Am monitorizat link-ul la releul Marinei de pe Staţia Centurion. Noul tău prieten Trachtenberg tocmai l-a apelat pe Clericul Conservator ca să-i vorbească despre faza de expansiune. A făcut asta înainte chiar de a se deranja să avertizeze Marina despre ceea ce se întâmplă.

Justine s-a simţit mândră de modul în care a reuşit să evite să se uite în direcţia lui Trachtenberg. *Bun, poate că acest corp bătrân nu e chiar atât de inutil, până la urmă.*

— Adevărat? Ce interesant!

— Şi devine şi mai interesant. Aproximativ cu cinci ore în urmă, cel de-al Doilea Visător i-a spus prietenului Lord al Cerului că nu are de gând să conducă pe nimeni în Gol. Următorul lucru pe care-l ştim este că a început faza de expansiune. Nu ştiu care e părerea ta, dar nimeni de aici nu

crede că e o coincidenţă.

— Cel de-al Doilea Visător a făcut asta?

— Nu a fost deliberat. Cel puţin, eu sper serios că nu a fost. Cauză şi efect, cred. Lorzii Cerului există pentru a transporta suflete în Inima Golului şi cineva le spune că noua lor încărcătură va fi anulată. Drogaţii au tendinţa de a se irita în mod iraţional în legătură cu astfel de lucruri.

— Lorzii Cerului nu sunt toxicomani.

— Nu lua totul atât de în serios. Folosesc metafore, alegorii sau ceva de genul ăsta. Ideea este că acum ei ştiu că suntem aici, aşteptând să ne ghideze. Dacă nu ne ducem la ei…

— Vin ei la noi, a şoptit ea.

— Aşa se pare.

— Dar nimic nu poate supravieţui trecerii graniţei.

— Nava iniţială a făcut-o. Cumva.

— Al Doilea Visător nu a spus nimic?

— Niciun cuvânt nenorocit, nici măcar „ups, îmi pare rău”. Rahat mic şi încrezut. Credeam că eu sunt arogant, dar Iisuse!

— Ei bine, va trebui să facă ceva.

— Ăsta e consensul şi aici. Cert este că Visul Viu se apropie de el, fapt ce va determina probleme serioase în cazul în care ajunge pe mâinile lor. Prietena noastră Ilanthe va avea în mod sigur grijă de asta.

Justine accesă datele provenite de la staţie, urmărind cu îngrijorare cum echipamentele de menţinere a condiţiilor de viaţă erau solicitate până aproape de limită de valurile de gravitaţie.

— Mai rău de atât nu se poate, tată.

— La naiba, îmi pare rău, îngerul meu. Crezi că poţi ieşi cu bine de acolo?

— Ştii că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Stai o clipă, am ajuns la nave.

Oamenii îşi activau câmpurile de forţă personale, în timp ce uşa sasului exterior se deschidea. Unii dintre ei socoteau şi costume de presiune din dulapurile buncărului, luându-şi astfel măsuri duble de siguranţă. Justine ştia că se putea

bizui pe biononicele ei pentru a o proteja de orice ar putea arunca spre ea planeta aceea fără nume. Câmpul de forţă integral se consolidă în jurul ei. Îşi scoase încălţările cu platformă groasă şi îi urmă pe ceilalţi prin perdeaua de presiune triplă. Zece paşi pe aluminiu şi se găsea pe lavă, desculţă şi cu o rochie scurtă, neagră de cocktail, complet nepotrivită. Scuturăturile reuşeau să-i facă să vibreze tălpile picioarelor prin perna de protecţie a câmpului de forţă. O briză blândă de argon flutura în jurul ei, ridicând tornade de praf de scurtă durată care nu-i ajungeau însă mai sus de genunchi.

Buncărul se oprise la o sută de metri dincolo de clădirea scundă care conţinea sasul principal al bazei. Două dintre cele cinci nave ale Marinei stăteau pregătite de o parte şi de alta a acesteia, înălţate pe *ingrav* la câţiva metri deasupra solului, balansându-se uşor pentru a compensa gravitaţia înşelătoare. Justine se grăbi să o ocolească pe una dintre ele pentru a o vedea pe *Silverbird* în aşteptare la încă douăzeci de metri mai încolo, oferindu-i o imagine primitoare, cu forma sa simplă de ovoid violet plutind nepăsătoare peste lavă, având o poziţie mult mai stabilă decât navele Marinei. Justine zâmbi uşurată şi se strecură dedesubt. Sasul de la baza fuzelajului se bombă spre interior, deschizându-se într-o pâlnie întunecată care ducea la inima navei. Unitatea de comandă contrabalansa deja gravitaţia pentru a o trage în interior, când Justine observă că ceva se deplasa pe orizont. O imagine imposibilă.

— Stop, comandă ea.

Picioarele îi rămaseră la zece centimetri deasupra lavei. Inserţiile retiniene măriră imaginea. Era un Silfen călare. Umanoidul asemănător unui elf era îmbrăcat într-o haină groasă albastru-cobalt, brodată cu cel mai fabulos strat de bijuterii ce străluceau în pastelurile şovăielnice ale stelelor. Pălăria neagră era înaltă şi ascuţită, cu o panglică de aur simplă fâlfâind în vârf. O mână înmănuşată ţinea o suliţă lungă şi fosforescentă cu vârful orientat în sus, ca într-un semn de salut. Ar fi putut fi un astfel de gest, pentru că era înclinat înainte în şa, pe jumătate ridicat în scări. Ca şi cum

înfăţişarea nu-i era suficient de uimitoare, şi mai uluitor era animalul pe care îl călărea. Creatura semăna cu un rinocer terestru, cu excepţia faptului că era aproape de mărimea unui elefant şi avea două cozi plate pe care le flutura dintr-o parte în alta. Blana lungă şi flocoasă era de un stacojiu strălucitor, iar cele patru coarne ce se curbau din părţile laterale ale capului lung erau diabolic de ascuţite. Justine, care călărise o dată pe un Charlemagne produs de vechii Barsoomieni pe Far Away, ştia că această fiară de temut era un adevărat animal-războinic. Doar la vederea lui, bătrânul său organism producea instinctiv un potop de hormoni de nelinişte.

Silfenul pur şi simplu nu ar fi trebuit să se afle acolo. Nu ştiuse niciodată că una din căile lor conducea către această planetă depărtată şi pustie. Şi era o fiinţă care respira oxigen, aşa cum bănuia că era şi animalul mortal de impunător pe care îl călărea. Atmosfera slabă de argon, saturată de radiaţii, era ucigătoare pentru vieţuitoare. Apoi îşi zâmbi singură la indignarea ei fără motive. Cine era ea să facă o astfel de afirmaţie, stând în picioare expusă la emisiile sinistre de energie ale Zidului de stele, purtând doar o rochie de cocktail ruşinos de scurtă?

Deci nu era o imposibilitate absolută de a întâlni un Silfen aici. Nici ca acesta să folosească o tehnologie de protecţie împotriva mediului înconjurător.

— Dar… de ce? şopti ea.

— Silfenii trăiesc pentru a experimenta, îi spuse Gore, la fel de preocupat de prezenţa extraterestrului. Recunoaşte, fata mea, nu există experienţă mai deosebită decât să priveşti sfârşitul galaxiei care se prăbuşeşte în jurul tău.

Uitase că lăsase link-ul deschis.

— O experienţă foarte scurtă, a replicat ea acru. Şi ce e chestia aia pe care o călăreşte?

— Cine ştie? Îmi amintesc că Ozzie spunea că Silfenii pe care i-a întâlnit pe o planetă de iarnă mergeau la vânătoare călărind pe creaturi ciudate.

— Ciudate, nu înspăimântătoare.

— Contează? Îmi imaginez că a venit aici pe cel mai dur

armăsar pe care l-a putut găsi în cinstea evenimentului. La urma urmei, şi tu ai cea mai *masculină* navă din partea aceasta de galaxie.

— O navă *masculină?*

Dar fascinaţia faţă de ciudatul extraterestru dispăruse. Îşi plecă în mod formal capul spre el. Creatura îşi înclină suliţa drept răspuns şi se aşeză înapoi în şaua lui cea mică.

Silverbird o trase în sus, în cabina mică şi luxoasă. Odată ajunsă acolo, se relaxă într-un scaun adânc şi curbat, extrudat de puntea navei. În interiorul vasului proiectat de ANA se afla în siguranţă acum, sau atât cât era cu putinţă pentru un om să fie. Senzorii acesteia îi arătau pe ultimii membri ai staffului staţiei grăbindu-se să intre în sasurile navelor Marinei. Alţi doi Silfeni se alăturaseră primului. Tatăl ei avea dreptate, recunoscu ea, aceştia n-ar fi venit acolo decât pentru ceva extrem de important. Pentru ea, prezenţa lor nu făcea decât să amplifice panorama letală care se desfăşura afară.

— Să mergem, îi spuse ea unităţii de comandă.

Silverbird se desprinse de Staţia Centurion înaintea tuturor celorlalte nave spaţiale. În timp ce începeau să se ridice în urma ei, acestea alcătuiau un efectiv ciudat de variat. Navele elegante ale Marinei Confederaţiei pluteau alături de cele greoaie ale Ticothilor, în timp ce sferele violet strălucitoare ale Ethoxilor dansau cu agilitate în jurul rezervoarelor mari care îi conţineau pe Sulini. Altă dată s-ar fi bucurat să călătorească în elegantele constructe de viaţă artificială de formă aviară care se năpusteau şi se ridicau vertiginos pentru a-i purta pe Forleeni departe de pericol. În ciuda ravagiilor care îi înconjura, puţine dintre speciile care plecau s-au putut abţine să nu scaneze rapid în direcţia cubului metalic care adăpostea specia Kandra. Aşa că nimeni nu a fost cu totul surprins când întreaga masă s-a ridicat pur şi simplu de la solul prăfuit şi a accelerat lin, depărtându-se de structurile în colaps ale proiectului de observare.

Justine era ridicol de mândră de felul în care niciunul dintre ei nu părea capabil să accelereze la fel de bine ca

Silverbird a ei. Navei ultrapropulsor îi luase doar câteva secunde pentru a ajunge la o altitudine de 500 de kilometri, unde se oprise apoi pentru a observa ultimele minute ale Staţiei Centurion. Un alt val de gravitaţie zgudui coca atât de violent, încât generatorul de gravitaţie de la bord abia reuşi să-l contracareze. Justine simţi un tremur distinct traversând cabina. Planeta nenumită se curba acolo jos, sub fuzelajul navei, structura geologică veche rezistând cu încăpăţânare la cele mai puternice efecte ale colosalelor unde gravitaţionale care îi măturau invizibile mantaua. Sub ea, turnul spectaculos al Ethoxilor a fost primul care a cedat, balansându-se dintr-o parte în alta până când ondulaţiile au devenit prea mari pentru a putea fi compensate de sistemele de siguranţă. Structura se răsturnă cu graţie lentă, spărgându-se de lava dură. Valuri mari de apă se revărsau în cascadă din rezervoarele Sulinilor, împingând înaintea lor o spumă de resturi. Picăturile pulverizate se solidificau rapid într-o grindină de ace ascuţite pentru a fi reabsorbite apoi de apa întunecată. În mod inevitabil, frigul câştigă, producând un lac de gheaţă încreţit lung de trei kilometri. Fuioare de nori gri şi subţiri se desprindeau din fisurile domurilor umane şi Forleene, disipându-se rapid în rafalele slabe de argon.

Într-un timp uimitor de scurt, structurile au fost aplatizate şi adăugate la enclava mai mare de ruine care marca locul unde sute de specii exotice petrecuseră milenii pentru a observa teribilul şi enigmaticul Gol din centrul galaxiei. Justine îşi mută atenţia spre cerul rănit de deasupra. Ca şi cum puteau simţi ceea ce se întâmplă dincolo de Zidul de stele, furtunile masive de ioni clocoteau cu o rară strălucire mânioasă, mai puternică decât tot ce văzuse ea în timpul scurt petrecut pe staţie.

Silverbird urmărea sferele DF ale Raielilor, mari cât nişte gigantice de gaz, care îşi continuau zborul prin sistemul solar. Undele gravitaţionale se revărsau dinspre ele cu o forţă uimitoare, distorsionând orbitele din interiorul principalelor inele de asteroizi. Câteva luni mici capturate în contracurent şi-au schimbat şi înclinaţia. Toate cele nouă

sfere DF se îndreptau către mica stea portocalie în jurul căreia orbita planeta niciodată numită a Staţiei Centurion. În timp ce nava urmărea toate acestea, luminozitatea fotosferei a început să se diminueze.

— La naiba! exclamă Justine. DF-urile trebuie că se alimentează cu energie direct de la stea.

Se întreba în ce fel se vor manifesta. Efectul era fascinant, aproape contrabalansându-i neliniştea. La doar câteva minute după instituirea stării de urgenţă, începuse să se gândească serios că Staţia Centurion era locul unde corpul ei va muri în sfârşit.

Ca şi cum i-ar fi împărtăşit gândurile, Lehr Trachtenberg a deschis un canal către toate navele spaţiale umane.

— Raportul de stare, vă rog. Toată lumea e în regulă?

— Sunt bine, a raportat ea către *CNE Dalfrod,* pe care Trachtenberg se îmbarcase împreună cu stafful de conducere.

Imediat ce a stabilit că tot stafful său era în siguranţă, directorul a schimbat mesaje cu navele extraterestre care se ridicau din atmosferă. Acestea au confirmat faptul că toată lumea scăpase nevătămată, deşi au trebuit să presupună doar că cei din specia Kandra se aflau în siguranţă de vreme ce cubul enigmatic nu a răspuns la niciun apel.

— Ne vom întoarce imediat în Confederaţie, a anunţat Trachtenberg. Din ceea ce indică sistemele de observare, ar trebui să putem rămâne la distanţă de graniţa Golului. Se extinde cu aproximativ trei sau patru ani-lumină pe oră. Asta ne dă o marjă uriaşă de siguranţă.

— Încă mai intră date? a întrebat Justine.

— Unele dintre ele. Dar neuniform. În Zid se întâmplă acum o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegem. Bănuiesc că majoritatea tulburărilor pe care le înregistrăm provin de la sistemele de apărare Raiel, dar chiar şi aşa putem menţine o observare redusă până când senzorii vor fi depăşiţi. Ne relocăm cât de bine putem la centrul Diviziei de Explorare a Marinei de acasă.

— Înţeleg.

Justine privea celelalte nave ajungând la altitudinea ei, simţindu-se ciudat de supărată pe ele şi pe ea însăşi. Oare chiar nu se putea face nimic altceva decât să o ia pur şi simplu la fugă? Asta o lovea ca o laşitate, ţărani ignoranţi alergând la adăpost de furtuna cu fulgere, urlând că zeii s-au supărat, căutând un sacrificiu care să le potolească mânia. *Am încetat cu prostiile astea cu milenii în urmă. Şi totuşi, cu toată iluminarea noastră ne-am întors exact acolo, încercând să ne punem la adăpost de atac în peştera noastră frumoasă şi uscată.* Apoi, navele au început să accelereze pe lângă ea, dispersându-se şi îndreptându-se înapoi către stelele lor de origine. Forleenii au fost primii care au trecut la viteza supraluminică, alunecând în găuri de vierme care se închideau imediat, după un ultim rămas-bun agăţat în eter de la cabina conducătorului grupului lor. *Silverbird* se zgudui din nou. La optzeci de milioane de kilometri distanţă, sferele DF se înşirau pe o orbită joasă în apropierea stelei întunecate. Mişcarea lor îi întări determinarea. *Nu aşa ar trebui să fie.*

— Tată?

— Sunt încă aici.

— Ce au spus Raielii despre expansiune?

— Să-i ia dracu'! *High Angel* e o barcă de salvare, aminteşte-ţi! Sistemele lor de apărare sunt tot timpul concentrate în partea ta din galaxie. Oricum, cu greu îi putem acuza pentru că nu ne spun nimic. În momentul ăsta fiecare specie conştientă din galaxie este furioasă pe noi din cauza Pelerinajului, şi cine îi poate învinui? Şi eu sunt furios pe noi.

— Ştiu. De aceea o să mă duc înăuntru, a spus Justine, surprinsă ea însăşi de viteza cu care gândea.

— *Ce faci?*

— Mă îndrept către Gol.

Chiar în timp ce-i spunea asta, instruia unitatea de comandă, stabilindu-i cursul. Rapid. *Înainte să mă răzgândesc din pricina fricii.*

— Sub nicio formă nu faci aşa ceva, fata mea.

Silverbird cădea lin în hiperspaţiu, îndreptându-se spre

Zidul de stele cu cincizeci de ani-lumină pe oră.

— Spune-i, i-a zis ea tatălui ei. Spune-i celui de-al Doilea Visător. Fă-l să-i ceară Lordului Cerului să mă lase înăuntru. Imediat ce ajung în interior, o să vorbesc chiar cu Lordul Cerului. Voi încerca să-i explic situaţia, prejudiciul pe care graniţa lor îl provoacă.

— Mişcă-ţi dracului fundul înapoi aici, chiar acum!

— Tată. Nu. Asta e şansa noastră la o soluţie diplomatică. Raielii au încercat să folosească forţa timp de un milion de ani. Nu merge aşa.

— Vino înapoi. Nu poţi intra. Chestia aia ucide dracului întreaga galaxie. Nava ta…

— Oamenii pot intra, ştim asta deja. Cumva o putem face. Şi dacă al Doilea Visător mă ajută, aş avea chiar o şansă foarte bună.

— Asta este curată nebunie.

— Trebuie s-o fac, tată. Cineva trebuie să facă un efort. Trebuie să încercăm o metodă umană. Suntem o parte din această galaxie acum, o mare parte. E rândul nostru să încercăm în felul nostru. Avem dreptul.

Sângele îi pulsa în urechi în timp ce se entuziasma de una singură.

— Am de gând să port torţa pentru noi toţi. Dacă eu nu reuşesc, atunci… vom încerca altceva. Şi asta ne este specific nouă, fiinţelor umane.

— Justine.

După treizeci de mii de ani-lumină îşi putea simţi angoasa. Pentru o fracţiune de secundă, o lăsă să se vadă.

— Tată, dacă cineva poate ajunge la al Doilea Visător, dacă cineva îl poate face să înţeleagă motivul, acela eşti tu, Gore Burnelli. Nu trebuie decât să-i spună Lordului Cerului că sunt aici. Roagă-l. Imploră-l. Oferă-i bogăţii. Orice e nevoie. Poţi s-o faci. Te rog, tată.

— Dumnezeul mă-sii, de ce eşti întotdeauna atât de al dracului de dificilă?

— Sunt fiica ta.

Un râs amar răsună printre stele.

— Sigur, o să-l rog. O să fac al naibii de mult mai mult

decât atât. Dacă nu cade în genunchi să-i cerşească iertare Lordului Cerului, nu-şi va mai dori decât ca tot ce are de înfruntat să fie dispariţia în expansiunea Golului.

— Ah, nu începe să ameninţi oamenii, îl mustră ea imediat.

— Bine, bine.

— Voi încerca să păstrez, atât cât se poate, un canal deschis către releul Staţiei Centurion. Sistemele Marinei sunt solide, ar trebui să mai reziste un timp.

— OK, mă duc să-mi găsesc piţigoiul responsabil de balamucul ăsta uriaş.

— Mulţumesc, tată.

— Mergi cu Dumnezeu.

La ora trei dimineaţa, Chris Turner ieşea din cantina personalului din partea de est a docurilor din Colwyn City, strâmbându-se la ploaia care îi biciuia faţa. Sperase că frontul atmosferic inoportun se va dispersa în timpul pauzei de masă. Dar nu, norii groşi nu dădeau vreun semn că s-ar risipi. Îşi înălţă gulerul rulat în jurul gâtului al jachetei semiorganice şi se grăbi înapoi la depoul de întreţinere.

Chris nu vedea nimic mişcând în docuri seara aceea. Nu că altele ar fi fost mult diferite. Pe timp de noapte, personalul era redus. Boţii de întreţinere erau off-line, motiv pentru care îşi luase schimbul ăsta de noapte mizerabil – nu era popular, dar se plătea bine. Barjele transoceanice erau ancorate la chei, în timp ce echipajele lor dormeau sau se distrau în cluburi de noapte. Depozitele erau închise.

Nici în oraş nu era niciun fel de activitate. Ploaia întrerupsese viaţa de noapte obişnuită. Capsulele şi vehiculele terestre remorcaseră ultimii petrecăreţi optimişti înapoi la casele lor, cu mult timp în urmă. Abia putea distinge podul cu un unic arc uriaş ce se întindea peste râul Cairns. Luminile acestuia pâlpâiau tulbure prin ploaie. În mod normal, ar fi fost ceva vehicule conduse pe el sau câteva taxiuri alunecând de-a lungul şinei de metrou. Dar nu în seara asta. Îl trecu un fior. Să vadă oraşul aşa era cumva înfricoşător. Pentru a contracara sentimentul de

izolare intră în gaia-câmp încercând să obţină ceva confort emoţional din eterna învolburare de gânduri din interiorul acestuia. Trăncăneala intensă obişnuită din background alunecă în jurul lui ca o aglomerare de spectre zgomotoase. Gânduri care chemau trist şi cu nerăbdare, sentimente care-l intrigau, deşi se feri de cele mai triste.

Un pic mai bine acum, ştiind că existau şi alţi oameni încă în viaţă şi treji, Chris grăbi pasul. Mai erau încă opt boţi de uz general, care aveau nevoie de verificări înainte de a se face dimineaţă. Chiar şi cu unitatea de comandă a companiei legată la interfaţa cu secţia de inginerie din depoul de întreţinere, tot va fi presat din greu să termine la timp. Se întrebă din nou dacă plata pentru schimbul de noapte compensa cu adevărat costurile. Prietenii nu-l mai vedeau decât în weekenduri, iar programul lui de somn îl transformase într-o companie neplăcută.

O luă de-a lungul şirului lung de platforme de aterizare, afundându-şi cizmele în bălţile care se extindeau peste covorul mare de beton. Valurile mici verzui reflectau lumina venită de la globurile de iluminat atârnate în vârful stâlpilor înalţi. Picăturile groase se spărgeau zgomotos de corpurile întunecate ale navelor parcate.

Drept în faţă, la zece metri deasupra betonului neted, o stea micuţă pâlpâia albastru-violet. Gura lui Chris se deschise de uimire. Nu puteai lucra în domeniul navelor spaţiale, chiar şi într-o poziţie marginală ca a lui, fără să cunoşti semnătura spectrului de radiaţii Cerenkov.

— Asta nu e bine, a spus el prosteşte.

Steaua dispăru, iar aerul din locul în care fusese aceasta se ondulă. Deodată, Chris se trezi holbându-se la un cerc negru perfect a cărui bază atingea solul, întunecimea se schimbă din nou, iradiind albastru-gri, îndepărtându-se apoi cu o viteză care-l făcu să simtă că-l cuprinde ameţeala. Instinctiv, îşi ridică braţele pentru a se redresa, fiind sigur că va cădea în faţă. Când îşi restabili echilibrul, se uita de-a lungul unui tunel infinit. Ţesătura uşor luminoasă a acestuia deveni intolerabil de strălucitoare, în timp ce lumina soarelui orbitor se revărsa şuvoi. Nu era soarele Viotiei, ştia

asta. Era o cu totul altă stea.

Lumina se estompă pentru o clipă, în timp ce o capsulă mare aluneca din deschidere. Chris sări grăbit într-o parte. Putea vedea cum gaura de vierme cobora, astfel încât ultima treime se afla acum sub nivelul solului, oferind liniei lungi de siluete îmbrăcate în armuri o cale largă şi plată pe care să iasă mărşăluind din lumea lor. Deasupra acestora, un şir de capsule alunecau în afară aproape lipite una de alta. Cizmele loveau betonul umed într-un ritm constant, sunetul paşilor spărgându-se cu ecou de zidurile înalte ale clădirilor docurilor. Un sunet straniu de brutal, gândi Chris. Peste o sută de soldaţi erau deja pe partea Viotiei. *Soldaţi?* Dar cum altfel i-ar putea numi?

În cele din urmă, începu să înregistreze imposibilitatea la care asista. U-amprenta lui trimitea apeluri de urgenţă frenetice către familia sa, către prieteni, colegi de muncă, birourile companiei, poliţie, primar, guvern… Mintea lui dădu drumul în gaia-câmp unui strigăt puternic de şoc, care atrase câteva reacţii instantanee de surpriză de la cei care-l împărtăşeau în apropiere şi care au devenit chiar curioşi imediat ce şi-a deschis viziunea pentru ei.

— Tu de acolo! bubui o voce amplificată din primul rând al siluetelor care mărşăluiau. Trebuia să fi fost vreo treizeci de capsule acum în aer, începând să accelereze peste întregul oraş, în timp ce altele continuau să iasă în grabă din tunel. Din locul în care se afla, gaura de vierme îi oferea lui Chris o fereastră îngustă cu vederea în lungul câmpului vast care se întindea de cealaltă parte. Lumina caldă a soarelui de după-amiază strălucea confortabil peste rând după rând de siluete blindate, mii de siluete – zeci de mii. Cele mai multe dintre ele erau în umbra unei armada de capsule *regrav* suspendate deasupra lor în aer.

Chris Turner se întoarse şi o luă la fugă.

— Stai pe loc, porunci vocea aspră. Suntem poliţia legitimă a Viotiei, acreditată de Prim-ministrul vostru. Opreşte-te acum sau vei suporta consecinţele.

Chris continuă să alerge. Asta nu se putea întâmpla. Era în Confederaţie aici. Acesta era un loc sigur şi confortabil.

Oamenii cu arme de pe alte planete nu puteau să-i invadeze, nici măcar în vremuri tulburi ca acestea. *Lucrul ăsta nu se întâmplă!*

— Ultimul avertisment. Stai pe loc.

Familia începea să răspundă la apelurile sale frenetice. Cei care-i împărtăşeau gândurile în gaia-câmp produceau aceeaşi reacţie de groază ca şi a lui. Apoi, o pulsaţie discordantă îl lovi, iar Chris îşi pierdu cunoştinţa înainte de a lovi betonul umed.

Elvin' Payback se afla la doar o oră de Viotia când izbucni scandalul. Toţi cei aflaţi la bord rămaseră tăcuţi, chiar în momentul în care u-amprentele raportau veştile care irupeau în unisferă. Accesau cu uimire imaginile poliţiei paramilitare blindate şi ale capsulelor lor de sprijin care se revărsau din gaura de vierme în docurile din Colwyn City. Într-o secvenţă politică atent regizată, biroul Clericului Conservator de pe Ellezelin a emis în mod oficial o invitaţie publică Viotiei de a se alătura Zonei de Liber Schimb. Acesta a fost urmat rapid de Prim-ministrul Viotiei care accepta invitaţia în numele planetei. Un minut mai târziu, deschideau gaura de vierme.

Aşa că Oscar Monroe nu a fost deloc surprins când, după câteva minute, Paula l-a apelat pe un link securizat.

— Am ştiut că era planificată anexarea, a spus Paula. Factorul declanşator trebuie să fi fost al Doilea Visător.

— Se potriveşte, a spus Oscar. Toată lumea e speriată ca dracu' de faza de devorare. Dacă reuşim să punem mâna pe el, mi-ar plăcea să-i scutur eu însumi minţile ticălosului ăluia tâmpit.

— Cred că faza de devorare a luat Visul Viu prin surprindere la fel de mult ca pe oricine altcineva. Visul lui le-a confirmat pur şi simplu zona în care se află. De asta au trecut la acţiune.

Oscar revăzu câteva dintre imaginile retransmise de reporterii care se adunaseră în jurul docurilor.

— Deci, putem afirma cu siguranţă că e în Colwyn City.

— Da, dar ei nu ştiu exact unde. Dacă ar avea un punct

precis, agenţii lor infiltraţi acolo ar fi desfăşurat pur şi simplu o operaţiune de smulgere sub acoperire. Acesta este un indicator al disperării lui Ethan. Sursele noastre din teren raportează că vor opri tot traficul de intrare şi ieşire din oraş – sol, aer şi spaţiu.

— Strâng laţul.

— Exact.

— Asta nu ne uşurează misiunea. Va trebui să ne infiltrăm în perimetru.

— Nu complica lucrurile. Aş sugera să zbori pur şi simplu direct în jos, în docuri.

— Glumeşti, nu?

— Nu, deloc. Cere unităţii de comandă să afişeze funcţia de camuflaj a navei pentru tine. Nu cred că Visul Viu are ceva pe Viotia care să vă poată detecta noaptea, în timp ce plouă.

— Oh, la naiba! În regulă.

Link-ul se închise, iar el se întoarse spre colegii săi de navă pentru a le explica situaţia.

— Pot insera un software care ne va ajuta să ne acoperim apropierea, spuse Liatris McPeierl. Reţeaua lor este deja în creştere dinspre docuri. Îi monitorizez dezvoltarea prin unisferă, dar pot sparge nodurile de joncţiune. Asta o să mă lase să intru în senzorii lor şi în link-urile de comandă.

— Docurile vor fi o poziţie bună, a replicat Tomansio. Ne situează drept în centrul lor de operare. Nu-mi pasă cât de densă este reţeaua lor, sau cât de puternice sunt unităţile de comandă, va fi haos acolo la început. Asta ne oferă o oportunitate de aur.

— În regulă, a răspuns Oscar, voi sunteţi experţii. Spune-mi ce rută de apropiere vrei.

Patruzeci de minute mai târziu *Elvin’ Payback* apărea în spaţiul real la o mie de kilometri deasupra Colwyn City. Era deja pe de-a-ntregul camuflată, capabilă să evite cele mai avansate clase de senzori militari. O exagerare uriaşă. Detectoarele spaţiale civile ale Viotiei abia puteau localiza o navă stelară pe orbită geostaţionară, în momentul în care releul de comunicaţii al acesteia începea să semnalizeze.

Forţele Ellezelin care se scurgeau în docuri nu stabiliseră încă niciun fel de acoperire cu senzori deasupra atmosferei. Se concentrau pe urmărirea traficului capsulelor din oraş şi arestarea oricui încerca să plece. Nimeni nu se uita după navele care încercau să intre în zonă. Cele câteva aparate comerciale care au sosit după anexare şi-au început sejurul pe orbită, în aşteptarea evoluţiilor şi a unor ordine clare de la proprietarii lor.

Urmând indicaţiile lui Tomansio, Oscar coborî nava chiar deasupra estuarului, la câţiva kilometri în afara oraşului. Ploua încă, iar râul umflat era acoperit de un nor în mişcare. Cu o distorsiune optică de mare intensitate, tremurând în jurul fuzelajului, nava ovoidală semăna cu un petic deosebit de dens de ceaţă între cele câteva mănunchiuri de lumină stelară sumbră radiată de nori. Senzorii electronici şi-au pierdut pur şi simplu capacitatea de focalizare. Scanerelor de masă le era imposibil să găsească ceva mai greu decât aerul în spaţiul ocupat de navă. Chiar şi funcţiile de câmp înalt, dacă ar fi încercat o explorare, ar fi trebuit să preseze la maximum pentru a găsi ceva. Dacă ar fi fost în plină zi, într-o dimineaţă senină, atunci poate că cineva ar fi văzut ceva. Dar nu în această noapte tristă şi sumbră.

Oscar îi duse în jos la trei metri deasupra apei tulburi, deplasându-se în amonte, folosind doar senzorii pasivi. Câteva din capsulele mari ale forţelor de sprijin din Ellezelin brăzdau cerul deasupra lor, în drum spre interceptarea cetăţenilor care încercau să fugă. *Elvin’ Payback* a rămas invizibilă, dar asta nu l-a putut opri pe Oscar să-şi ţină respiraţia şi să fixeze prosteşte cu privirea tavanul cabinei, în timp ce capsulele îi treceau pe deasupra capului. Şi-a adus aminte de filmele de război pe care obişnuia să le vizioneze în prima lui viaţă, deja antice pe atunci, care prezentau deplasările silenţioase ale submarinelor. Principiile de aici erau cam aceleaşi. S-a simţit chiar ispitit să ducă nava sub apă în timpul abordării pentru a completa similitudinea. Tomansio l-a făcut să se răzgândească, spunându-i că zgomotul şi dislocarea apei la contactul cu suprafaţa le-ar putea trăda prezenţa.

Aşa că au plutit în derivă de-a lungul cheiurilor pustii, ca o fantomă prin ceaţă. Potrivit informaţiilor culese de Liatris, care spărsese reţeaua invadatorilor, câteva escadre paramilitare erau dislocate în jurul perimetrului docurilor, sprijinite de zece capsule armate, pentru a le asigura autoritatea imediată. Nimeni nu supraveghea râul de la faţada lungă a docurilor.

Beckia McKratz se infiltrase în reţeaua originală comercială a acestora, manipulând abil nodurile cu un software care i-a deschis canalele fără ca monitoarele de gestionare să înregistreze ceva neobişnuit. Înainte chiar de a atinge pământul, preluase comanda completă a unui depozit de marfă gigantic aparţinând agenţiei de import Bootel & Leicester. În timp ce treceau pe deasupra unui bazin de reparat barje pustiu, a deschis una din uşile de plyplastic, iar nava a alunecat în spaţiul închis întunecat de dincolo de acestea, picurând ploaia rece pe podeaua de beton aglomerat cu enzime. Uşa s-a închis silenţios în spatele lor, iar din baza corpului navei s-au umflat cinci picioare-piedestal rotunjite. Oscar a aterizat lângă o stivă înaltă de containere de marfă galbene şi verzi care conţineau excavatoare de construcţii civile fabricate pe alte planete.

— Jos şi în siguranţă, a spus el, permiţându-şi să răsufle îndelung, uşurat.

— Suntem în siguranţă, a replicat Tomansio vesel. N-aş avea încredere în nimeni altcineva.

În timp ce *Mellanie's Redemption* cădea din hiperspaţiu la patru mii de kilometri deasupra planetei Sholapur, Troblum privea în jos la continentul ce intra rulând încet în zorii zilei. Lumina nouă şi puternică scălda o formaţiune musonică chiar în apropierea coastei subtropicale, unde oraşul-stat Ikeo se ghemuia în mijlocul peisajului abrupt şi spectaculos. Studie cu interes condiţiile meteo. Nu erau prea mulţi musoni pe Sholapur, dar cei care se materializau tindeau să fie feroce. Acesta ar ajunge în zonă în mai puţin de două ore.

Pe scaunul din faţa lui, în cabina navei, *solidoul* Catrionei Saleeb se lăsă pe spate, zâmbind mulţumită, îşi trecu o mână prin părul negru cârlionţat, o mişcare apatică pe care el o găsise întotdeauna senzuală.

— Furtuna asta ne-ar putea ajuta, a spus ea cu vocea ei răguşită.

Solidoul Trishei Marina Halgarth traversă suprafaţa mică a podelei spre Catriona. Purta o pereche de blugi strâmţi din piele neagră şi un mic tricou de un alb pur care-i scotea în evidenţă corpul frumos, atletic. Tatuajele cu circuite organice în formă de aripi verzi de fluture îi tremurau încet pe obraji în timp ce se strecura pe perne lângă Catriona. Cele două fete se cuprinseră confortabil cu braţele una pe cealaltă. Trisha îşi îndoi degetele de la picioarele goale.

— Crezi? o întrebă ea pe Catriona.

— Va dura ore întregi ca să trecem peste Ikeo. Asta o să dea peste cap senzorii, oricât de sofisticaţi ar fi. Peste majoritatea proprietăţilor vor fi câmpuri de forţă care vor bloca o mulţime scanarea din unghi scăzut. Asta e în avantajul nostru, nu-i aşa, Troblum, dragă?

— Ar putea fi, a recunoscut el.

Ce i-ar fi plăcut lui era să aibă opinia Isabellei Halgarth cu privire la situaţie, dar îi pierduse programul de personalitate I-conştientă când părăsise staţia Facţiunii Acceleratorilor. O folosise atunci într-un proiector pentru a convinge senzorii că nava lui se afla încă pe platforma de andocare. Isabella avea o viziune mult mai sinuoasă decât celelalte fete, ceea ce ar fi făcut-o ideală pentru analiza evenimentelor viitoare.

— Nu şi dacă încerci şi ajungi în timpul furtunii, a spus Tricia. Chiar şi cu această navă *ingrav* vei avea de luptat ca să-ţi menţii nivelul în ciuda vântului. Cel mai bine ar fi s-o laşi să-ţi ofere acoperire în cazul în care trebuie să pleci în grabă.

Troblum accesă din nou imaginile senzorilor externi. Era o furtună puternică. Chiar şi de la această înălţime putea vedea flash-uri de fulgere străpungând pătura de nori negri. La cererea sa, unitatea de comandă îi expuse tiparul

senzorilor de pază împotriva intruşilor din Ikeo. *Mellanie's Redemption* s-ar putea strecura printre ei neobservată. Probabil. Dar ar fi o luptă electronică strânsă. Şi Tricia avea dreptate, furtuna ar produce un mediu prin care ar fi deosebit de dificil de zburat. Efectuă o scanare pasivă căutând eventuale nave aflate în orbitare, dar nu exista niciun fel de trafic de intrare sau de ieşire pe care să-l poată detecta, doar banda mică de sateliţi geostaţionari ai Sholapurului.

— Activează mantaua de camuflaj complet şi du-ne jos, i-a spus el unităţii de comandă. A scos apoi o hartă a oraşului şi a desemnat o mică vale aflată la opt kilometri de casa lui Florac Chiştoc, chiar lângă limita oficială a proprietăţii.

Troblum transpira neliniştit în timp ce coborau prin ultimele niveluri ale păturii de nori. Au ajuns apoi dincolo de vaporii reci. Terenul accidentat se afla la doar doi kilometri mai jos. În lumina palidă de dinaintea zorilor, nava se confunda perfect cu cerul gri acoperit în timp ce se scufunda rapid în aerul curat. A aterizat lângă câţiva copaci înalţi care semănau cu nişte palmieri şi care începeau deja să se încovoaie pe măsură ce vântul se înteţea.

Pentru a-l vizita pe Florac Chiştoc a ales un material blindat dintr-o bucată pe care îl putea purta pe sub costumul-togă. A făcut apoi o verificare rapidă a biononicelor care îi produceau câmpul de forţă integral pentru a se asigura că funcţionează. Combinate, armura şi ecranarea ar fi trebuit să fie capabile să oprească un număr mare de arme, dar nu-şi făcea iluzii cu privire la abilitatea lor, dacă l-ar fi încolţit un agent al Acceleratorilor complet îmbunătăţit. Pentru o clipă se gândi dacă să ia o armă. Avea două gelipistoale ascunse într-un dulap. Ambele ar fi avut nevoie de încărcare. Dar el nu avea nicio experienţă de luptă fizică, dar biononicele sale ar fi putut produce un puls de distorsiune respectabil odată declanşat şi, în afară de asta, lui Chiştoc nu i-ar fi plăcut să-i aducă în casă tipul ăsta de hardware. Era şi aşa destul de rău că trebuia să apară neanunţat şi să-i mai ceară încă o favoare. Aşa că a

lăsat armele în dulap şi a intrat în sas.

Într-un spaţiu din cala din mijlocul navei era depozitat un scuter *regrav* pentru o singură persoană. Troblum îl privi cu suspiciune cum plutea în afară pentru a se opri apoi la câţiva centimetri deasupra covorului gros de iarbă albăstruie. Nu-l mai folosise de decenii. Părea incomod de mic acum şi se balansă alarmant sub greutatea lui în timp ce se străduia să ridice piciorul peste şa. A fost nevoie de trei încercări, dar în cele din urmă a reuşit să stea călare pe el, tresărind la ceea ce era sigur că fusese o întindere musculară chiar deasupra şoldurilor. Biononicele au început să lucreze, depistând şi reparând celulele din carnea supracontractată. Un parbriz transparent din plyplastic se desfăşură din partea din faţă a scuterului, producând o semisferă adaptată pentru a proteja pasagerul de turbulenţa aerului, dar care a trebuit să se curbeze spre exterior pentru a-l putea cuprinde pe Troblum. Dirijă micul vehicul spre vila mare de la marginea văii în care locuia Chiştoc, menţinând o viteză prudentă de cincizeci de kilometri pe oră, la o altitudine de trei metri.

În timp ce călătorea, u-amprenta lui analiza toate porturile spaţiale ale căror reţele erau conectate la cibersfera rarefiată a planetei. Aceasta îi furniză o listă de nave spaţiale aflate la sol, dintre care niciuna nu era înregistrată pe Pământ. Nu era completă, a recunoscut el, dar era aproape convins că Paula Myo nu ar atrage atenţia asupra ei acolo, ceea ce, fără îndoială, ar fi făcut-o navă înregistrată pe Terra. De asemenea, nu era nicio navă care să se potrivească profilului unui agent Accelerator. Dacă cineva s-ar afla acolo pentru el, nu s-ar arăta în câmp deschis.

Scuterul ajunse la linia de piloni subţiri din argint care marcau graniţa proprietăţii lui Chiştoc. În timp ce încetinea, funcţiile sale de câmp îi raportau mai mulţi senzori de blocare. Formă codul lui Chiştoc. Dealerului îi luă un timp deconcertant de lung pentru a răspunde.

— Troblum, omule, tu eşti acolo?

— Bineînţeles că eu sunt. Îmi dai acces în perimetru, te

rog?

— N-am ştiut că eşti pe Sholapur. N-ai ateriza în portul spaţial Ikeo.

— Ţi-am spus că am nevoie de discreţie pentru ultima noastră tranzacţie.

— Da, da, aşa este.

Troblum aruncă o privire neliniştită pilonilor de argint. Se simţea foarte singur şi expus acolo.

— Ai de gând să mă laşi înăuntru?

— Corect. Da. Sigur. Te-am confirmat pentru sistemele de apărare. Intră.

Partea de sus a celor doi piloni din faţa lui deveni verde. Troblum strecură scuterul printre ei, încordându-se în timp ce trecea linia. Văzând că nu s-a întâmplat nimic, răsuflă uşurat.

Dincolo de vila mare şi albă, o perdea densă de ploaie se apropia traversând marea gri de oţel. După ce se opri în faţa uşilor înalte de sticlă, Troblum aruncă o privire în lungul pantei ce ducea la micul şi frumosul golf de mai jos. Hidroplanul lui Chiştoc nu era ancorat la ţărm.

Florac deschise uşa, zâmbindu-i nervos.

— Hei, omule mare, ce mai faci, ai?

— Nicio schimbare, a spus Troblum.

Îl măsură cu privirea pe Chiştoc, care rămăsese pe partea laterală a uşii, împiedicând vederea spre holul mare din spatele său. Omul purta hainele lui obişnuite, scumpe şi lipsite de gust, pantaloni sport aurii prea strâmţi şi o cămaşă cu un model floral viu negru şi portocaliu, deschisă până la talie. Dar faţa lui avea un aspect chinuit, ca şi cum suferea de mama tuturor mahmurelilor, cu cercuri întunecate sub ochi şi cu barba nerasă de cel puţin două zile. Era roşu la faţă, cu pielea fierbinte şi transpirată.

— Am venit să-mi iau colecţia.

— Da, a spus Chiştoc, scărpinându-se la baza gâtului. Da. Da. Asta e. Eşti aici.

Undeva în casă, în spatele lui, se auzea sunet de picioarele goale alergând pe gresie. Troblum şi-a consultat programul de interacţiune socială.

— Le pot lua acum, te rog? a citit în scenariul din exovedere.

— În regulă, a spus Chiştoc fără tragere de inimă.

Deschise larg uşa şi se dădu deoparte.

Zona deschisă din mijlocul casei arăta exact la fel, cu cascade de apă ce cădeau spumegând rapid pe bolovanii din jurul marginii piscinei. Plante cu flori verzi şi galbene de două ori cât înălţimea lui Troblum se ondulau sub rafalele de vânt care începeau să se reverse peste acoperişul scund. Nu înota nimeni în piscină. Trei dintre femeile războinice olimpice ale lui Chiştoc aşteptau în zona terasei, una întinsă pe un şezlong, în timp ce celelalte două stăteau nemişcate lângă barul lung. O scanare uşoară îi arătă lui Troblum că toate îmbunătăţirile lor erau inactive.

Sunetul tunetului se rostogoli pe cer. Toate cele trei femei priviră în sus în direcţia zgomotului.

— Ai de gând să ridici un câmp de forţă? îl întrebă Troblum pe Chiştoc în timp ce îşi scufunda trupul masiv într-un şezlong. Lemnul şi ţesăturile scârţâiau în timp ce-i acceptau greutatea. Îl alesese pe cel de lângă fata în bikini verde-smarald. Aceasta se ţinea atât de strâns de braţele şezlongului ei, de parcă încerca să se opună unei inversări a gravitaţiei.

— Furtuna aceea părea să fie mare.

— Câmp de forţă, a spus Chiştoc. Da. Bună idee, omule. Ăă, da, putem face asta, sigur.

— Colecţia mea a ajuns cu bine?

Florac dădu din cap şi se aşeză şi el pe un şezlong lângă fata în bikini verde.

— Da, a spus el încet. E aici. Am transportat-o din cargobot, aşa cum ne-am înţeles. Căpitanul a fost foarte curios, să ştii. A trebuit să-i dau nişte bani în plus. Am totul jos. Omule, ştii, nu mă aşteptam la atât de mult gunoi.

— Colecţionez de mult timp. Şi nu este gunoi. Troblum privi în sus în timp ce un câmp de forţă se desfăşura deasupra vilei. Sunetul vântului fu redus la zero. Aş vrea să încarc totul pe nava mea astăzi.

— Unde este nava ta, omule?

— Aproape, i-a răspuns Troblum. Nu avea de gând să spună nimic până când nu rezolva cu plata şi nu vedea colecţia gata să fie mutată. Ai o capsulă de marfă?

— Sigur, sigur.

— Mai e ceva de care am nevoie de la tine, dacă nu te superi. Voi plăti pentru deranj, desigur.

Chiştoc expiră lung, de parcă avea probleme cu înghiţitul.

— Ce anume, omule?

— Vreau să întâlnesc pe cineva aici între patru ochi. O persoană pe care nu ai invita-o în mod obişnuit în casa ta. Va trebui să o confirmi pentru sistemul de apărare al oraşului.

— Cine?

— Gândeşte-te la ea ca la un ofiţer de poliţie.

— Poliţie? întrebă Chiştoc cu o grimasă. Ho, băiete. Ei bine, ce naiba, oricum o să murim cu toţii la hotarul Golului, nu-i aşa?

— Posibil, a spus Troblum.

Nu ştia ce să creadă despre faza de expansiune. În cazul în care într-adevăr nu putea fi oprită, atunci fuga într-o colonie nu avea să fie de niciun folos. Ar trebui să călătorească spre o altă galaxie, aşa cum se zvonea că făcuse Nigel Sheldon. Ar fi o provocare uriaşă pentru *Mellanie's Redemption.* Din fericire, hardware-ul luat de la staţia Acceleratorilor ar trebui să facă un astfel de zbor realizabil, dacă ar putea să asambleze vreodată miriada de componente şi să le facă să funcţioneze.

— Deci, pot s-o apelez şi să aranjez o întâlnire?

Chiştoc râse ciudat, încreţindu-şi ochii.

— Sigur.

— Mulţumesc, a spus Troblum.

Îşi folosi link-ul securizat pe care îl menţinea cu nava lui pentru a apela divizia de securitate a ANA: Guvernării.

— Da, Troblum, a spus ANA: Guvernarea.

— Conectează-mă cu Paula Myo, te rog.

— Cum doreşti.

Paula Myo intră on line.

— Eşti gata să ne întâlnim?

— Ţi-am spus să nu-ţi camuflezi nava.

— N-am făcut-o.

— Atunci, unde eşti?

— Aproape de Sholapur.

— În regulă. Sunt în oraşul Ikeo, la vila lui Florac. Am aranjat cu el să te lase să treci de sistemul de apărarea al oraşului. Cât timp îţi ia să ajungi la mine?

— Pot fi acolo în câteva ore.

— Bine, aştept. Troblum întrerupse legătura. Aruncă o privire spre Chiştoc, care nu se mişcase. Va fi aici în două ore.

Ceea ce nu era exact ce spusese ea, recunoscu o secţiune pedantă a minţii sale. Paula nu ar minţi, dar existaseră o mulţime de ambiguităţi în modul în care îşi formulase răspunsul.

— Grozav, a spus Chiştoc.

— Pot să văd colecţia?

— Sigur, omule. E jos.

Florac îl conduse în interiorul vilei. Cele trei fete au rămas lângă piscină, deşi, în timp ce îl urma pe Chiştoc, ochii lor îl fixau pe Troblum precum senzorii ţinta.

Una din uşile arcuite din hol se deschise către un rând de trepte de beton care duceau în jos. Chiştoc rămase în capul scării în timp ce benzile polifoto se aprindeau. Părea să ezite să coboare.

— Aici, jos? a întrebat Troblum.

— Da, a şoptit Chiştoc.

Troblum observă că dealerul începuse din nou să transpire. Oricare ar fi fost excesul în care se complăcuse în ultima noapte, trebuie să fi fost unul substanţial pentru ca organismului său să-i ia atât de mult timp ca să înlăture efectele.

Chiştoc porni în jos pe scări. Troblum se afla chiar în spatele lui, dornic să se asigure că preţioasa lui colecţie de suvenire din Războiul Starflyer era neatinsă. Fiecare obiect se afla într-un container individual dotat cu un câmp stabilizator, dar trebuise să apeleze la transportatorii

autorizaţi comerciali pentru a aduce totul pe Sholapur, fără nicio supraveghere din partea lui – fusese singura modalitate de a evita să-i atragă atenţia lui Marius. Altfel s-ar fi terminat prost.

La capătul scărilor se deschidea un pasaj larg, săpat în stânca goală, cu coridoare mici care se ramificau la fiecare câţiva metri. Toate erau căptuşite cu uşi de malmetal aliniate una după alta. Seifurile lui Chiştoc erau mult mai mari decât vila de deasupra.

Troblum aproape că îl întrebă *Ce ascunzi aici?* Dar programul lui de interacţiune socială îi spuse că Florac s-ar fi putut supăra.

Chiştoc coti într-unul din pasajele laterale. O uşă de malmetal se deschise pentru el şi luminile se aprinseră în camera din spatele acesteia. Troblum intră într-o cameră circulară mare, plină cu mese joase. Colecţia lui se afla acolo, aşteptându-l. Toate containerele lui nepreţuite, cu suprafeţele sclipind de la ecranarea de protecţie. O să fie greu să le înghesuie în *Mellanie's Redemption,* recunoscu el. Unele dintre piesele mai mari s-ar putea chiar să fie abandonate. U-amprenta lui efectuă un inventar rapid, verificând datele containerelor. Fuseseră aruncate încoace şi-ncolo mai mult decât i-ar fi plăcut lui Troblum, dar protejaseră perfect conţinutul. Zâmbind, îşi trecu mâna peste containerul care conţinea matricea portabilă cu carcasă foxory. Piesa aceea scumpă îi aparţinuse lui Mellanie Rescorai însăşi, un cadou de la iubitul ei Morton înainte de procesul acestuia. Troblum îi putea discerne slab conturul dincolo de lumina ecranării.

— Mulţumesc, a spus el. Ştiu că nu erai obligat să faci asta.

Când se uită în sus la Florac Chiştoc văzu pe faţa acestuia o expresie pe care programul său de context emoţional o interpretă drept furie şi dispreţ.

Nodurile vilei de relocare a link-ului său securizat cu *Mellanie's Redemption* se dezactivară brusc.

— Toate astea chiar mă fac să mă simt acasă, a spus Pisica.

Şocul îi mătură corpul lui Troblum ca o durere fizică. Genunchii aproape îi cedară, forţându-l să se agaţe de masă. Pisica ieşi din spatele unei carcase imense care conţinea nasul conic bont al unui aerobot de luptă exosferic din Wessex. Trupul zvelt îi era îmbrăcat într-un costum alb, simplu, care emitea o strălucire ceţoasă de parcă ar fi fost vreun sfânt istoric. Era învăluită în benzi negre care se ondulau lent, zece dintre ele formându-i o cuşcă bizară în jurul capului. Troblum ştia că acel costum trebuia să fie un fel de armură. Chiar şi acum, cuprins de o frică atât de puternică încât ameninţa să-l facă să plângă, recunoştea că arăta magnific.

— Troblum, dragul meu, a spus ea veselă de parcă abia îl zărise. Mă bucur să te văd din nou. Eşti într-adevăr foarte amuzant. Jocul jucat de noi doi a fost genial. Sau aşa cred.

— Joc? a întrebat el slab.

Câmpul său de forţă integral se activă pe loc, deşi ştia că nu i-ar fi de niciun folos împotriva ei.

Pisica făcu câţiva paşi spre el. Troblum se retrase înspăimântat. Chiar şi acum, nu putea rezista să nu-i admire mişcările într-adevăr feline.

— Da, dragă, a spus ea. Ce amuzant că nu ţi-ai dat seama. Marius a avut dreptate, nu-i aşa? Nu te conectezi cu oamenii la nivel emoţional. Ai mărşăluit aici complet orb la dragul nostru Chiştoc şi la mica lui poteră obraznică. Nu le-ai văzut feţele, Troblum? Uită-te acum.

Troblum îi aruncă lui Florac o privire sălbatică. Chipul dealerului era o mască rigidă cu dinţii încleştaţi atât de tare, încât îi tremurau buzele. Două dintre companioanele lui stăteau acum în uşa camerei, înalte şi puternice. Troblum le recunoscu de la ultima sa vizită. Somonie purta o rochie stacojie, foarte scurtă, în timp ce muşchii încordaţi ai Alcindei întindeau ţesătura strălucitoare a bikiniului său negru până la punctul de a se rupe.

Pisica lăsă să-i scape un urlet de lup batjocoritor.

— Nu sunt superbe? Şi mai joacă şi urât, ceea ce este foarte distractiv. Îşi înclină capul la Troblum. Încă nu te-ai prins, nu-i aşa? Fantastic. Eşti interesant. Dă drumul la un

program de recunoaştere a contextului emoţional, dragul meu. O să-ţi spună că sunt foarte, foarte supărate. Erau deja aşa când ai intrat prin uşa din faţă, şi din păcate mai sunt încă. Şi totul din cauza micuţei de mine.

— Bine, a spus Troblum. Ai dreptate, n-am înţeles. Felicitări.

— Ştiu. Pisica îşi ţuguie buzele dulceag. Eu şi Chiştoc aici de faţă am făcut un mic pariu. Am crezut că vei înţelege când vei ajunge la piscină. El a spus că-ţi vei da seama imediat ce-l vei vedea. Amândoi am pierdut. Din vina ta.

— Cum m-ai găsit? a întrebat Troblum. Nu avea niciun program tactic pe care să-l ruleze, nici vreo modalitate inteligentă de a-şi da seama cum să scape dintr-o cameră subterană cu o singură uşă şi niciun fel de comunicare. Pe de altă parte, era aproape sigur, chiar cele mai bune programe tactice i-ar spune că avea să moară. Propriile lui cunoştinţe îi furnizau, din păcate, o parte din metodele extrem de neplăcute pe care Pisica le folosea pentru a-şi ucide duşmanii (şi prietenii), şi asta chiar înainte de a-i apela dosarul pentru a-l verifica. Dacă ar putea-o ţine de vorbă... Se uită din nou spre uşă.

— Oh!

Râsetele de încântare ale Pisicii au răsunat în încăpere când i-a surprins mişcarea lipsită de subtilitate.

— Troblum, dragul meu, ai de gând să faci o încercare? O să-ţi dau un avans de cinci minute. Crezi că picioarele tale grase pot ajunge la scări până atunci? Vei avea nevoie să stai puţin jos şi să-ţi tragi răsuflarea?

— Du-te dracului.

— Troblum! Ce al naibii de nepoliticos!

De la oricine altcineva ar fi fost ridicole. Din partea ei, cuvintele îl speriară şi mai mult.

— Cum m-ai găsit? a repetat.

Pisica îşi îngustă ochii.

— A fost destul de greu. Eşti maestru ca agent sub acoperire. Să vedem, ar putea fi banii ilegali pe care prietenii tăi Acceleratori îi depun în conturile tale din Lumile Externe, bani care sunt destul de uşor de urmărit până la

Chiştoc al nostru? Sau a fost atunci când ai sunat ANA: Guvernarea şi i-a cerut dragei şi vechii mele amice Paula Myo să vă întâlniţi aici? Hmm, care o fi fost? Memoria mea nu mai e ce a fost.

— Ah.

Nu se întâmpla de multe ori ca Troblum să se simtă ca un prost, dar modul în care îi răspunsese ea îl făcu să realizeze cât de idiot fusese. Bănuise că unisfera ar putea fi compromisă de vreo facţiune, dar tot nu-şi luase măsurile de precauţie adecvate. Cât despre bani, ei bine, orice e-cap de mâna a doua îi putea urmări.

— Unde ţi-e nava? întrebă Pisica.

Troblum clătină din cap.

— Nu.

Unitatea de comandă avea câteva instrucţiuni specifice pentru situaţia în care link-ul său securizat s-ar fi întrerupt. Un cronometru îi apăruse deja în exovedere, numărând înapoi. A fost o mică licărire de speranţă, deşi bănuia că tipul de navă pe care i-o furnizaseră ei Acceleratorii ar fi în măsură s-o şteargă pe *Mellanie's Redemption* de pe cer cu o singură lovitură. Încă un plan prost. Mai rămânea doar o singură şansă.

— Troblum, a spus ea ca şi cum dojenea un copil, aş vrea să ştiu unde este nava ta, şi vreau codurile de comandă. Şi cred că, dintre toţi oamenii, tu eşti cel care într-adevăr nu ar trebui să mă enerveze.

— Ştiu. De ce vrei nava?

— Oh, haide, ştii asta, dragă. Marius ar putea fi uşor iritat pentru că l-ai făcut să pară un cretin în faţa şefilor lui, dar cu greu ai putea spune că asta mă motivează pe mine, nu-i aşa, domnule expert-în-persoana-mea?

— Paula. Vrei s-o foloseşti ca s-o prinzi pe Paula.

Ea bătu din palme încântată.

— Ea şi cu mine vom fi împreună pentru foarte mult timp. Am planuri, ştii. Planuri mari pentru viitorul nostru comun. Şi am nevoie de ea intactă. Şi asta o să mă ajuţi tu să realizez convingând-o că totul aici este bine şi frumos.

— N-are niciun rost. Nimeni nu mai are viitor. Galaxia

este mâncată de vie. În câţiva ani vom fi cu toţii morţi.

O pâlpâire de iritare trecu peste faţa Pisicii. Se uită lung la Troblum.

— Vreau ca ea să intre aici aşteptându-se să te vadă pe tine. Fără să bănuiască nimic, deşi este o târfuliţă paranoică. Deci… Nava. Acum.

— Nu.

— Ce le fac eu oamenilor care nu-mi plac?

Ridică din umeri, nedorind să se gândească la detaliile pe care le extrăsese atât de laborios din diferite rapoarte ale poliţiei de-a lungul deceniilor.

— Mă vei ajuta, a spus ea. Nu mă face să te ameninţ. Sunt atât de răbdătoare pentru că ştiu că nu înţelegi consecinţele prostiei tale. Aşa că întreabă-te de ce Chiştoc şi prietenele lui sunt atât de cooperanţi.

Troblum se întoarse spre dealer. Încă ceva ce nu luase în considerare. O altă greşeală, gândi el.

— Ajut-o odată, a spus Chiştoc cu voce spartă.

— Am trişat, a zis Pisica şi îşi duse un deget pe buze. Cât de rea sunt! Am folosit un mic insert.

Zâmbi la damele de companie, care se uitau urât la ea cu dinţii încleştaţi. Şi a fost destul de greu de inserat, nu-i aşa, fetelor? Ştii, a trebuit de fapt să le imobilizez pentru a face acest lucru, era atâta chiţăială de fetiţe şi aşa o viermuială. Şi uită-te la ele acum, cât de fericite sunt să facă ce li se spune.

Troblum crezu că o să vomite. Biononicele lui trebuiau să lucreze din greu ca să-i calmeze glandele endocrine. Şi, până la urmă nu avea nevoie de niciun program pentru a interpreta expresia de frică şi dezgust de pe feţele lui Somonie şi a Alcindei. Somonie avea o lacrimă în colţul ochiului drept.

— Acum, fetele au să te imobilizeze pentru mine, Troblum, a spus ea. Chiar şi micile şi stupidele lor îmbunătăţiri cu arme pot depăşi câmpul tău de forţă demn de milă. Cultura înaltă, a continuat, clătinând din cap. De unde până unde vă spuneţi aşa? Şi mai vorbiţi despre nesiguranţă. Şi tu crezi că eu sunt cea cu probleme

psihologice.

Cele două fete porniră spre Troblum. Acesta le comandă scuturilor de pe toate containerele să se dezactiveze şi îşi opri şi propriul câmp de forţă integral. Reacţia Pisicii a fost instantanee. Dispăru în interiorul unei străluciri de argint, ca şi cum ea ar fi fost încastrată într-un cocon de mătase scăldat în lumina lunii.

— Stop, le-a spus Troblum fetelor.

Ele au ezitat, uitându-se la forma strălucitoare pentru instrucţiuni.

— Troblum? Vocea catifelată a Pisicii ieşi din aurora protectoare. Ce faci? Nu ai niciun mijloc de apărare acum.

— Îţi aminteşti de ăsta? a întrebat el arătând spre un oval de culoare gri de pe o masă din apropierea uşii.

— Nu, a spus Pisica.

Tonul ei era unul de plictiseală periculoasă.

— A fost pe Ables ND47 cu care ai intrat în Boongate, îi explică Troblum, dorindu-şi să nu mai tremure şi să nu mai transpire atât de mult. Cineva l-a salvat şi l-au luat cu ei în lumea nouă a planetei lor. N-am aflat de ce, poate că au crezut că le-ar asigura un oarecare avantaj faţă de colegii lor colonişti. Dar guvernul l-a confiscat, apoi s-a pierdut în evidenţele arhivelor timp de câteva sute de ani. Apoi, un muzeu l-a găsit şi…

— Troblum!

Vocea mânioasă a Pisicii răsună în întreaga cameră.

— Da, scuze, este un aruncător de *zone-killer,* a spus timid Troblum. Şi am fost foarte norocos atunci când l-am cumpărat, muzeul l-a păstrat într-un câmp stabilizator, aşa că este încă funcţional şi activ. Obiectul este cât se poate de antic, dar într-un spaţiu restrâns ca acesta nu dau nimănui vreo şansă, nici măcar într-un câmp de forţă ca al tău. Ce părere ai?

Urmă o scurtă pauză.

— Încerci să mă ameninţi, dragă? a întrebat Pisica.

— Îl am pe un comutator de activare dublu, a spus Troblum. Îl pot declanşa dacă cred că ai de gând să-mi faci rău. Şi, dacă eşti prea rapidă pentru mine şi sunt

exterminat, se va declanşa oricum.

— Oh, să mi-o tragi pe la spate cu o sabie electrică, se jeli Chiştoc în timp ce picioarele îi cedau, iar el aluneca pe podea. Nu mai suport. Îşi trecu mâinile peste cap şi începu să hohotească. Fă-o dracului, odată, omule. Pune-i capăt, pentru numele lui Dumnezeu. Omoară-ne!

— N-o s-o facă, a intervenit Pisica. Nu e genul. Dacă declanşezi chestia aia, grasule, murim toţi, nu doar eu. Dacă faci cum spun eu şi să mă ajuţi s-o capturez pe Paula, aş putea trece cu vederea chiar şi acest mic delict. Continuă, Alcinda, ordonă ea.

Troblum trimise o comandă matricei de gestionare a aruncătorului. Suprafaţa de malmetal se încreţi, deschizând cincizeci de portaluri mici.

— Nu.

Alcinda făcuse un pas spre el. Acum, se opri din nou.

— Fă-o, a spus Pisica.

— Ei nu înţeleg, a zis Troblum.

Nu doar inserţiile te ajută să-i controlezi, ci faptul că mai au o speranţă. Eu nu. Ştiu cât de stupid e. Te cunosc. Eşti, probabil, unul dintre puţinii oameni pe care, de fapt, îi înţeleg. De aceea mi-am dezactivat câmpul de forţă. N-am nicio şansă să supravieţuiesc exploziei. Ştiu că ai de gând să mă omori, cu orice preţ. Şi amândoi ştim că nu voi fi re-vieţuit, chiar dacă galaxia supravieţuieşte. Pentru mine, acesta este sfârşitul. Nu doar o pierdere a corpului, ci moartea reală. Aşa că aş putea la fel de bine să-i fac o favoare rasei umane şi să te iau cu mine.

— Ce zici de Chiştoc şi de fete? a întrebat Pisica.

— Fă-o, nenorocitul dracului! ţipă dealerul.

— Da, mârâi Alcinda. Ia-ne… Corpul acesteia înţepeni, spatele i se arcui înapoi, convulsiv. Coloana vertebrală i se îndoi atât de tare, încât Troblum se teme că s-ar putea rupe. Fata se prinse cu mâinile de cap, unghiile lungi şi elegante trasând dungi sângeroase pe scalp în încercarea de a întrerupe sursa agoniei. Scoase un ţipăt tăcut în timp ce picioarele îi cedau.

— Să nu confundăm subiectul cu sfaturile proaste ale

altor persoane, a spus Pisica cu nonşalanţă. Încă mai crezi că poţi ieşi din asta, altfel ai fi declanşat aruncătorul imediat. Care-i treaba?

— Nu ştiu, a răspuns Troblum. Nu am un program de tactică. Situaţia asta nu are un rezultat logic. Eu doar te aştept să faci ceva înfricoşător. Şi atunci declanşez. Murim împreună.

Se uită la Alcinda, care se zvârcolea neputincioasă pe podea. Ceva ca nişte ciuperci cu blană îi ieşeau din ochi, gură şi urechi, apoi o alta îi înflori din buric. Acestea începură apoi să se răspândească larg, umflându-se.

Pisica izbucni în râs.

— Oh, dragă, eşti delicios. Eu sunt singura persoană pe care o înţelegi şi din cauza asta ai de gând să te sinucizi. Ce-ai spune să ieşi pe uşă şi să te grăbeşti să ajungi la nava ta în timp ce eu o aştept aici pe Paula?

Troblum nu-şi putea lua privirea de la Alcinda, care începuse să se agite într-o criză convulsivă. Capul ei era acum pe jumătate acoperit de excrescenţele cu blană, în timp ce altele ieşeau din jurul bikiniului ei. Mici picături fluide transparente sclipeau în vârful fiecărui fir de blană. Convulsiile deveniră mai violente. Troblum se gândea serios să încerce să o omoare cu un puls disruptor, dacă biononicul lui ar fi putut să creeze unul.

— Nu aş ajunge la scări, a spus el, încercând cu disperare să se concentreze asupra a ceea ce spunea Pisica. Moartea Alcindei ar fi un act de milă. Cu siguranţă are un depozit de memorie securizat şi o asigurare de re-viaţă. Celelalte fete ale lui Chiştoc ar avea grijă de asta.

Pisica flutură din mână. Alcinda se opri din tremurat şi corpul i se prăbuşi fără vlagă pe podeaua de piatră.

— Vezi? Dacă asta e tot ce te îngrijorează, fetele sunt uşor de eliminat.

Troblum crezu că va cădea. Somonie se uita şocată la corpul Alcindei. Blana gri continua să se răspândească spre exterior. Nu văzuse pe nimeni murind până atunci, şi cu siguranţă nu într-un mod atât de teribil.

— Nu face asta! exclamă Troblum.

— De ce? Am crezut că ai de gând să ne omori pe toţi, oricum.

Troblum începea să accepte ideea că avea într-adevăr să moară. Într-un fel, era potrivit s-o facă eliminând una dintre fiinţele umane cele mai îngrozitoare care existaseră vreodată.

Nodurile vilei se reactivară brusc, aruncând un mesaj scurt criptat pe care nu l-a putut decoda însă. Încercă să le folosească pentru a se reconecta la nava lui, dar acestea nu-i acceptară u-amprenta.

— E aici, mârâi Pisica fericită. De asta trăgeai de timp, dragul meu? Am crezut că nu va veni mai devreme de două ore.

— Îmi pare rău, a spus Troblum.

Nu se putea împiedica să nu rânjească.

— N-o voi lăsa să te salveze, dragă.

Pisica îşi ridică un braţ, bombând aurora.

— Poţi să te duci, a spus Troblum repede.

— Ce?

— Du-te. Poartă-ţi lupta. Dacă te poate învinge cineva, aceasta e Paula. O să aştept aici. Las-o pe Somonie să mă păzească dacă vrei. Nu-i pot trimite niciun mesaj de avertizare Paulei. Dacă vei câştiga, voi declanşa aruncătorul. Dacă câştigă ea, ei bine, atunci nu te mai priveşte, nu-i aşa?

— Băiat deştept, spuse Pisica pe un ton admirativ. Sunt de acord. Chiştoc, ridică-te! Acum tu trebuie să fii momeala. Troblum nu se joacă.

— Nu! urlă dealerul.

Trupul îi zvâcni nebuneşte şi se zbătu să se ridice în picioare de parcă podeaua devenise fierbinte. Troblum nu voia să se gândească mai departe.

— Fă-o, rahat atotputernic, strigă Chiştoc la Troblum. Omoară-ne pe toţi! Omoar-o!

— Vai, a spus Pisica. Asta-i recunoştinţă?

Gura lui Chiştoc se închise brusc. Un firicel de sânge i se scurgea din colţul buzei.

— Somonie, tu stai aici, o instrui Pisica în timp ce ieşea

din cameră. Florac Chiştoc se împiedica după ea, aruncând o ultimă privire pierdută spre Troblum. Somonie se postă în uşa de malmetal care se închise încadrând-o într-un cerc de întuneric.

— Îmi pare rău, i-a spus Troblum.

Ea nu îi răspunse, deşi îi putea vedea muşchii maxilarului lucrând în tăcere. Pisica o controla probabil de la distanţă, ceea ce nu-i lăsa prea mult timp. Observă apoi modul în care privirea îi aluneca de la el la corpul Alcindei. Excrescenţa gri acoperise complet trupul fetei, iar acum începuse să se răspândească pe podea, trimiţând înainte filamente care se deplasau ca un lichid vărsat. Troblum îşi activă din nou câmpul de forţă integral şi traversă grăbit camera până ajunse la containerul cel mai lung din colecţia sa. Era sigur că auzise un fel de bubuit afară, poate mai mult decât unul, dar uşa era un sigiliu eficient, iar el nu voia să-şi dezactiveze din nou câmpul de forţă. Paula trebuie să fi ajuns la vilă.

A trebuit să-şi folosească biononicele de întărire pentru muşchi ca să poată ridica cilindrul alungit de pe suporturi. Arma era incredibil de grea, dar designerii vechilor nave de război clasa-Moscova nu trebuiau să-şi facă griji legate de masă. Reuşi să-l ridice, simţindu-se ca un cavaler preistoric înălţând o lance. Vârful cilindrului se afla la doar câţiva centimetri de tavanul cavernei, clătinându-se în timp ce el se lupta să-l menţină în echilibru. Nu exista nicio garanţie că piesele sale antice nu s-ar împrăştia dacă l-ar porni. Nu ştia nici dacă câmpul său de forţă integral ar rezista la o explozie accidentală sau la o descărcare reuşită. Dar Pisica eliminase certitudinile din viaţa lui, plutea pe logică şi pe fatalitate acum.

Se uită direct la Somonie, a cărei pleoapă de la ochiul drept clipi scurt. Pentru a doua oară în aceeaşi zi, Troblum nu avu nevoie de un program pentru a interpreta o emoţie umană. Îi răspunse dând din cap şi trase cu laserul cu neutroni tip navă-la-navă.

Pentru Paula nu a fost deloc greu să descopere cine era

aliatul lui Troblum pe Sholapur. Transferurile clandestine de bani ale lui Troblum fuseseră supuse verificării contabile legale de către un birou al Trezoreriei Senatului Confederaţiei încă de când Justine raportase despre hangarul lui ciudat de gol din portul spaţial Daroca. Biroul Trezoreriei a stabilit rapid că Florac Chiştoc fusese beneficiarul unui mari părţi din aceşti bani de-a lungul anilor şi Securitatea ANA avea un fişier consistent cu privire la activităţile dealerului. Mai degrabă un tip iritant decât o ameninţare, Florac transporta obiecte de valoare prin Confederaţie, fără a avea dreptul legal de a face asta. Majoritatea erau practic inofensive, precum ar fi relicvele de război ale lui Troblum, deşi furniza şi arme unor grupuri de agitatori. După câte ştia ANA, nu se implicase în facţiuni sau în relaţii cu agenţii acestora. În ciuda a ceea ce îi plăcea să-şi imagineze, Chiştoc era mărunt în raport cu adevăraţii subversivi politici şi economici care operau la marginea societăţii Confederaţiei.

Ajunse deci, în nava ei, *Alexis Denken,* cu o zi înainte de întâlnirea stabilită. Coborî prin atmosferă în timpul nopţii, camuflată, eludând uşor raza senzorului controlat de sistemul de apărare din Ikeo, şi se scufundă în apă la treizeci de kilometri distanţă de vila lui Florac. Când a ajuns în apropiere de ţărm, atenţia i-a fost atrasă de epava unei ambarcaţiuni de înaltă performanţă ce zăcea pe nisip în apropiere de fermecătoarea plajă cu nisip alb a lui Florac. Examinarea efectuată de senzorboţi îi arăta că nava fusese tăiată de un impuls disruptor. Paula realiză că nu era singura care voia să-l întâlnească pe evazivul Troblum. Ar fi fost dificil pentru o facţiune să intercepteze apelurile de la divizia de securitate a ANA: Guvernării, dar în niciun caz imposibil. Şi Troblum promisese să divulge ceva ce el considera a fi o activitate importantă a Acceleratorilor. Ilanthe ar trimite în mod inevitabil un reprezentant să-l intercepteze. Eventual, chiar pe Marius însuşi. Paula s-ar fi bucurat să-l poată aresta, deşi, probabil, acesta s-ar autodistruge înainte de a permite să fie umilit astfel.

Cinci mici telecomenzi pasive pentru senzori au alunecat

din mare, pentru a prelua poziţia în câteva puncte mai înalte din jurul proprietăţii, iar ea s-a pus pe aşteptat. Pianul ei alunecă din nişa capitonată în care îl păstra. Vechi de trei sute de ani, făcut din *fiwood,* licărea cu un luciu moale roşu-brun în lumina slabă a cabinei. Instrumentul fusese făcut manual într-un atelier de pe Lothian de un artizan Înalt, căruia îi luase o sută cincizeci de ani pentru a-şi perfecţiona meşteşugul, depăşind chiar şi calitatea legendarilor producători de piane de pe Pământ. Paula îl comandase nou, iar sunetul bogat merita pe deplin cei nouăzeci de ani pe lista de aşteptare.

Se aşeză pe scaunul de catifea, scoase o partitură şi încercă încă o dată să cânte *Für Elise.* Problema ei era lipsa de timp pentru a exersa. Ar fi fost mult prea uşor să utilizeze un program de muzică conectat la o funcţie de dexteritate. Paula voia să fie în măsură să execute piesa *aşa cum trebuie.* Un pian atât de frumos ca acesta merita un asemenea nivel de respect şi dăruire. Nişte degete conduse de un program nu ar fi cu nimic mai bune decât derularea unei simple înregistrări.

Peştii nativi care se roteau curioşi în jurul ovoidului neobişnuit ce se odihnea pe fundul de nisip al mării au fost supuşi de zeci de ori melodiei antice repetate, întrerupte şi reluate din nou cu neobosită determinare.

O zi mai târziu, atunci când cânta cu mult mai multă încredere, Paula a trebuit să admită că nava lui Troblum era extrem de bine camuflată. A fost luată prin surprindere de silueta voluminoasă într-un costum-togă vechi şi ponosit ce ieşea călare pe un scuter mic din pădurea de pe latura îndepărtată a proprietăţii lui Florac. Niciunul din senzorii ei nu o sesizase pe *Mellanie's Redemption* coborând de pe orbită. Degetele i-au rămas suspendate nemişcate deasupra clapelor de fildeş de cultură în timp ce aştepta să vadă ce se va întâmpla.

Scuterul se opri chiar în faţa pilonului de la marginea proprietăţii. Acesta se roti ciudat în timp ce Troblum deschidea un link către Florac. Apoi perimetrul fu dezactivat şi Troblum zbură nesigur spre vilă.

Curând după ce acesta a ajuns la uşa din faţă şi a intrat în casă, un câmp de forţă s-a ridicat peste vilă. Marginea frontului musonic a sosit şi ea.

Troblum chemă Divizia de Securitate a ANA: Guvernării, care transmise apelul la Paula. În timp ce vorbea cu el, senzorii nu s-au putut apropia suficient de marginea vilei pentru a-i da Paulei o imagine clară a acestuia stând în picioare lângă piscină, dar putea vedea bine şirul de plante exotice cu flori galbene şi verzi care acopereau partea deschisă a zonei. Nu îl minţise. În mod sigur avea să fie la vilă în aproximativ două ore.

Paula îi spuse unităţii de comandă să retragă pianul înapoi în nişă, intră în costumul-armură, activă trei dintre combatboţii depozitaţi în partea din faţă a navei şi ieşi prin sas. *Regravul* costumului o ridică direct la suprafaţă. Ieşi în ploaia torenţială în timp ce norii grei de furtună alergau deasupra ei. Zbură într-o curbă joasă şi rapidă spre partea de sus a falezei de deasupra plajei cu nisip alb, aterizând lângă unul din pilonii de argint de la marginea proprietăţii. Cei trei combatboţi pluteau protector deasupra capului, dificil de detectat în potopul acela. Fulgerele ţâşneau în mod constant. Câţiva senzori se blocară pe ea şi unitatea centrală a vilei îi ceru să se identifice.

— Sunt aşteptată. Sunt Paula Myo, reprezentantul ANA în misiune oficială de afaceri. Lasă-mă să intru acum.

Niciun răspuns. Pilonii de frontieră rămăseseră activi, aşa că a folosit un laser cu protoni pentru a-i distruge pe cei opt din apropierea ei. Costumul zbură spre vilă, menţinându-se la cinci metri deasupra solului. În faţa ei, câmpul de forţă se întărea. Făcu un ocol până când ajunse în faţa părţii deschise a clădirii cu trei laturi. Apa se scurgea în valuri uşoare în josul câmpului de forţă, înceţoşând vederea şi împiedicând observarea directă. A putut vedea totuşi trei dintre amazoanele lui Florac, în bikini, grăbindu-se în jurul piscinei pentru a-şi prelua poziţiile în spatele bolovanilor de la cascadă. Micul fişier cu informaţii despre Chiştoc menţiona felul de gărzi de corp pe care îl prefera acesta.

— Oh, haide, murmură ea.

Nu purtau nici armură. Amatoare stupide.

Formaţia lor era una standard, protejând accesul în centrul vilei. Paula bănuia că acolo se afla şeful lor, împreună cu Troblum.

Doi dintre combatboţi lăsară să cadă un stol de proiectile cu energie pe partea de sus a cupolei câmpului de forţă al vilei. Sferele mici întunecate au derapat şi au alunecat în josul curbei. Limbi luminoase de energie au ţâşnit în jurul fiecărui punct de contact şi discurile mici au început să încetinească ca şi cum cupola ar fi devenit într-un fel lipicioasă. Fulgerele izbucneau din norii de deasupra capului, atraşi de vârtejul puternic de ioni pulverizaţi de fiecare disc, izbind în câmpul de forţă. Întunericul din jurul proiectilelor începu să se extindă şi să se scufunde încet prin câmpul de forţă, care strălucea acum într-un purpuriu puternic periculos. Apa fierbinte, aburindă, începu să se infiltreze prin câmpul de forţă, stropind zona piscinei. Câmpul de forţă protector al vilei strălucea ca o stea pitică roşie, mâncată de un cancer negru. Funcţia completă de scanare de câmp a Paulei îşi croia drum prin cupola tremurândă. Reuşi să identifice câteva îmbunătăţiri cu arme de luptă la amazoane, dar nu era nici urmă de Troblum.

— Unde eşti? murmură ea.

O altă persoană puternic îmbunătăţită se mişca încet în interiorul vilei. Greu de identificat în câmpul de forţă chinuit care se încăpăţâna încă să funcţioneze. Funcţia ei de câmp încă nu-l putea localiza pe Troblum: acesta trebuia să fie mai adânc în interior, eventual în subteran.

Trăsnetul lovi din nou. Combatboţii adăugară la impact trei jeturi de laser cu protoni. A fost prea mult. Câmpul de forţă se prăbuşi într-o undă de şoc sonic devastatoare, rupând plantele piscinei şi trimiţând un nor de frunze mocninde în cerul îmbibat cu apă. Ferestrele se sparseră, aruncând cioburi lungi de sticlă de-a lungul pavajului.

Paula se năpusti în zona piscinei în timp ce ploaia torenţială inunda vila. Amazoanele au dat drumul unui baraj de lasere cu raze X şi pulsuri disruptoare către ea. Focuri de

gelipistoale îi biciuiau inofensiv câmpul de forţă al armurii. Era de-a dreptul nedumerită. Cu siguranţă, Chiştoc sau oricine o fi spulberat ambarcaţiunea de pe ţărm avea arme mai puternice decât astea.

— Dezactivaţi-vă îmbunătăţirile, acum! ordonă Paula.

Combatboţii trăgeau spre femei prin potopul de apă. Doi dintre ei au ţintit şi spre boţii greoi care se retrăgeau înapoi în vilă. Paula aruncă un puls disruptor într-unul din bolovanii de la cascadă chiar în momentul în care femeia în bikini verde-deschis îl părăsea pentru a fugi prin uşa distrusă a curţii interioare. Piatra detonă în mii de fragmente care se înfipseră în pereţii vilei.

— Halt, a strigat ea.

Dar femeile s-au împrăştiat în interiorul a ceea ce părea să fie un salon lung, alcătuind din nou o formaţie defensivă.

— Troblum, ieşi odată. Sunt aici, la invitaţia ta, pentru numele lui Dumnezeu.

O altă rafală de focuri cu proiectile cu energie îi izbi sacadat câmpul de forţă. Păienjenişuri subţiri de electricitate statică de un violet orbitor ţâşniră din punctele de impact, transformând în vapori ploaia care-i aluneca pe umeri în jos. Paula oftă. Avea să fie dificil să neutralizeze femeile acelea stupide, fără să le rănească. Funcţia ei câmp străbătu vila. Persoana îmbunătăţită pe care o zărise înainte se târa de-a lungul părţii din spate a camerei protejate de amazoane. Încă nu reuşise să-l localizeze pe Troblum.

— Destul cu asta, a decis Paula. *Regravul* armurii o ridică de la sol, începând s-o împingă cu putere înainte. Trase un puls disruptor, spulberând peretele din faţa ei şi jumătate din acoperiş, deschizându-şi drum către salon. O cascadă de moloz se prăbuşi odată cu ploaia. Femeile se aruncară să se ascundă, reorganizându-şi imediat formaţiunea de tragere.

Dispozitivele de comandă ale senzorilor din afara vilei îi raportau că ceva se apropia de proprietate prin ploaia torenţială. O navă mare, menţinând o altitudine foarte scăzută, care urma acelaşi traseu ca şi scuterul lui Troblum

la ieşirea din pădure. *Nava lui spaţială.* Paula încetini brusc, nesigură de capacitatea acesteia.

În faţa ei, petale galbene şi violet de energie exotică au erupt brusc din podeaua salonului. Opt dintre ele s-au curbat în sus precum fălcile unui prădător vicios trecând la abia un metru de armura ei, încolăcindu-se pentru a forma o coloană groasă. Aceasta a început să se răsucească, iar petalele s-au separat din nou, întinzându-se spre ea, alungindu-se *rapid.*

Regravul costumului Paulei reacţionă violent, împingând-o înapoi în timp ce ea icnea în stare de şoc. Împreună cu cei trei combatboţi, dezlănţui un torent de jeturi de energie către baza de manifestare a energiei exotice. Încerca să distrugă generatorul. Vârful energiei îi atinse partea din faţă a câmpului de forţă al armurii. Simboluri ciudate de avertizare i-au izbucnit imediat în întreaga exovedere.

Solul explodă, iar Paula se trezi aruncată la distanţă în aer deasupra vilei, învârtindu-se fără control. Pentru o secundă a crezut că a străpuns generatorul de energie exotică. Dar spectrele galbene săltau încă în jur precum flăcările într-un uragan. A mai durat o secundă până s-au stins. Paula îşi stabiliză rostogolirea la cincizeci de metri deasupra vilei. Când senzorii ei au măturat scena de jos, a văzut că un crater imens distrusese complet o parte a clădirii. Acesta era larg de douăzeci de metri, cu pereţi de pământ crud mocnit. Partea de jos era deschisă către un spaţiu subteran. Resturi metalice răsucite zăceau împrăştiate peste tot.

— Vino aici, acum, i-a ordonat Paula lui *Alexis Denken.*

Dirijă cei trei combatboţi să atace coordonat generatorul de energie exotică. Un baraj letal de impulsuri disruptoare şi de lasere cu protoni biciui în jos, iluminând vila distrusă cu un nimb incandescent mult mai luminos decât fulgerele furtunii de deasupra.

Paula zbura rapid în jos acum, încercând să scape de orice contact cu energia exotică. Avusese noroc înainte, dar generatorul putea s-o prindă în cuşcă, în ciuda costumului-armură. Cineva ieşea din crater. Scanarea de câmp îi arăta

o persoană voluminoasă. Un înalt, cu un câmp de forţă integral abia funcţional.

— Troblum, strigă ea.

Acesta se opri, împiedicându-se la marginea craterului. Capul i se rotea în jur de parcă era beat.

Alexis Denken ieşi la suprafaţă şi acceleră puternic. Zece combatboţi ţâşniră din lăcaşurile din partea din faţă pentru a-şi adăuga forţele la acoperirea de protecţie a navei. O altă navă pornea brusc din faţa vilei la o viteză de *mach* nouă, tăind-o spre dealurile joase din jur într-o cacofonie de aer brutalizat.

Paula ateriză pe un petic de pământ noroios care cu câteva minute înainte fusese o bordură plăcută de plante erbacee. Prima navă stelară ajunse la marginea craterului. Profilul său avea forma unui con clasic de rachetă cu opt terminaţii radiale orientate spre înainte. Vârful navei coborî spre Troblum şi deschise irisul unui sas.

— Stop, i-a spus Paula.

Dar funcţia ei de câmp îi arăta o altă siluetă ridicându-se de la sol printre ruinele vilei lui Florac. Aceasta era de un alb strălucitor, complet impermeabilă la orice scanare de câmp. Paula îl ignoră instinctiv pe Troblum, ştiind că se confrunta acum cu o ameninţare reală. Se priveau reciproc peste rămăşiţele aburinde ale piscinei.

Alexis Denken apăru strălucind prin muson, înconjurată de garda sa de combatboţi. Se opri în spatele Paulei, la câteva sute de metri de sol, şi îşi extinse câmpul de forţă, învăluind-o şi pe ea. O forţă de foc suficientă pentru a vaporiza un oraş de mărime mijlocie se focaliză pe silueta luminoasă ce stătea calm între zidurile distruse. Troblum dispăru în interiorul sasului şi nava lui se răsuci la nouăzeci de grade, cu vârful orientat către norii de furtună. Apoi a ajuns şi a treia aeronavă. Paula se aştepta ca aceasta să tragă în nava lui Troblum. Dar în loc de asta luă poziţie în spatele siluetei albe, în oglindă faţă de Paula şi *Alexis Denken.* Nava lui Troblum acceleră în sus la douăzeci şi cinci *ge. Alexis Denken* îi raportă că o mare cantitate de sisteme de arme foarte puternice erau activate în nava

intrusului.

— Marius, tu eşti? a întrebat Paula.

Silueta albă îi arătă ceva cu mâna. Cumva, Florac Chiştoc supravieţuise carnagiului. Acum se târa pe podelele de lemn ciuruite, în timp ce sângele îi şiroia din zeci de răni.

— La naiba, şuieră Paula. Dacă îşi ataca adversarul, rezultatul ar fi fost incert. ANA o dotase bine, dar facţiunea cu al cărei evident reprezentant se confrunta avea de asemenea un arsenal formidabil. Dacă ar fi câştigat, nu avea să ştie niciodată cine a provocat-o, şi prin ea pe ANA, cu atâta neruşinare. Nu ar rămâne nimic din învins, cu excepţia unui roi de ioni în dispersare. Şi, oricine ar fi câştigat, înfruntarea ar duce la pierderea corpului lui Florac Chiştoc, şi, probabil, la moartea lui. S-ar fi putut chiar să existe mai mulţi supravieţuitori ascunşi printre ruinele vilei lui. Avea un număr destul de mare de amazoane stupide drept gărzi de corp. În ciuda tuturor trăsăturilor şi calităţilor de care se lepădase de-a lungul secolelor, certitudinea ei cu privire la bine şi la rău rămăsese absolută. Ea, Paula Myo, nu avea dreptul de a pune în pericol civilii, nici chiar civili atât de respingători ca Florac. Rolul ei în univers era să apere legea. Oricât de neconvenabil era Florac în acest moment, ea nu putea risca să-l aducă în calea răului.

În orice caz, dealerul ar fi un martor valoros. Problema unui adversar precum o facţiune ar fi cel mai bine rezolvată de ANA, nu de o astfel de ciocnire între ea şi reprezentantul facţiunii.

Stătea încă, privind stăruitor la silueta strălucitoare rece de pe cealaltă parte a piscinei. Scanarea ei de câmp tatona câmpul de forţă lucios, dar nu-i putea găsi niciun defect. Un singur lucru era clar, nu era Marius. Prea scurt.

Silueta albă se cufundă în nava proprie, fluturând o mână batjocoritor. O mişcare prostească din şolduri şi apoi sasul se închise, înghiţind aurora strălucitoare. Nava stelară alunecă uşor în norii de furtună, creând o spirală întunecată în timp ce dispărea în stratosferă. Paula folosi senzorii de pe *Alexis Denken* pentru a o urmări cât de departe se putea. Efectul de camuflaj s-a activat când a ieşit din

ionosferă. Nu a existat decât o minusculă semnătură cuantică, pe care unitatea centrală abia a putut-o detecta în timp ce nava accelera ridicându-se deasupra ecuatorului, după care trebuie să fi intrat în hiperspaţiu. Cei mai buni senzori pe care ANA îi putea concepe au perceput printre câmpurile cuantice o mică perturbare ce indica un ultrapropulsor. Apoi, n-a mai fost nimic.

Paula îşi strânse buzele şi fluieră lung pe o singură notă. Combatboţii care pluteau deasupra vilei i-l arătau pe Florac Chiştoc zbătându-se în agonie pe pardoseala din lemn distrusă. Se grăbi spre el la timp pentru a vedea nişte excrescenţe ciudate gri înflorindu-i din gură şi din nas.

U-amprenta îi deschise un link direct către clusterele lui macrocelulare.

— Florac? Poţi să recepţionezi?

Substanţa gri blănoasă îi ieşea acum din ochi.

— Cine a fost, Florac? Ştii cine a făcut asta?

Singurul răspuns care veni de-a lungul link-ului a fost o explozie de zgomot alb.

— Bine, te duc într-o cameră medicală. Nava mea o are pe cea mai bună din Confederaţie. Vei fi bine.

Îl ridică şi zbură cu el direct în sas, ordonând unităţii centrale să iniţieze nivelul unu al procedurilor de decontaminare. *Chiar* nu-i plăcea aspectul chestiilor acelora fungice gri.

— Rezistă acolo, Florac, vei fi bine. Rămâi cu mine, înţelegi?

Îi luase doar câteva secunde pentru a ajunge la cabină, dar el se convulsiona de ceva timp. Îl coborî în camera medicală de dimensiunile unui sicriu. Capacul de malmetal cu luciu de oţel se închise fluid peste el.

Scanarea releva faptul că substanţa cenuşie îi invadase tot corpul, consumând şi corupând fiecare organ. Aceasta se răsucise în jurul nervilor lui, fără să-i deterioreze, dar îmbrăţişându-i complet. Paula privea datele de control afişate cu dezgust şi disperare în timp ce substanţa intruzivă alimenta un flux continuu de impulsuri în fiecare fibră nervoasă din corpul lui Florac. Filamentele pătrunse în

interiorul creierului stimulau căile neuronale selectate astfel încât conştiinţa lui să rămână intactă. Pentru că nu mai exista destul din trupul său iniţial, camera medicală nu mai avea ce susţine. În timp ce-l privea, Florac murea în cea mai cruntă agonie prin care putea trece un sistem nervos uman.

— Extrage-i celula de memorie, i-a cerut ea camerei medicale. Dar nici asta nu mai era posibil, pentru că filamentele gri erodaseră celula de memorie, făcând-o bucăţi. Paula reciti datele, tot mai alarmată. Chestia aceea gri părea a fi un fel de biononic viral, capabil să distrugă atât compuşi organici, cât şi anorganici. Pătrundea deja în instrumente şi în manipulatoarele interfaţate cu corpul lui Florac, transformându-le şi alimentându-se cu ele, un efect ce se întindea treptat şi în carcasa camerei medicale.

— La dracu'! a mormăit ea.

Alexis Denken ieşi din atmosferă la o altitudine de cinci mii de kilometri, apoi ejectă camera medicală cu totul. Aceasta se rostogoli departe de navă. Lumina soarelui sclipea pe metalul strălucitor şi pe suprafeţele de plastic. Paula mătură un laser puternic cu raze gamma prin ea de mai multe ori, asigurându-se că fiecare moleculă a substanţei virale a fost disociată, apoi o distruse cu un singur impuls disruptor. Zgura albă fierbinte a camerei medicale explodă într-un nor de spumă efervescentă. Câţiva senzori de la sol erau fixaţi pe *Alexis Denken.* Unitatea de comandă primea solicitări de a se identifica de la fiecare oraş de pe planetă. Paula le ignoră pur şi simplu şi se îndreptă înapoi spre vilă. Combatboţii zburau în cerc deasupra ruinelor pe care musonul continua să le îmbibe cu apă. Râuleţe lungi şiroiau de-a lungul pavajului crăpat şi îngroşat cu resturi de zgură şi noroi. Cizmele costumului Paulei împroşcau prin ele în timp ce-şi croia drum cu precauţie spre crater. Pereţii de pământ zdrenţuiţi erau uşor radioactivi. Spyboţii se năpustiră în jos pentru a scana rămăşiţele camerei subterane. Primul lucru pe care l-au detectat în mijlocul resturilor din metal deformat şi plastic carbonizat a fost un trup ars. Părea să fi fost unul dintre

bodyguarzii lui Florac. Apoi au luat semnătura substanţei gri. Un petic din ea era agăţat de o bucată de rocă fracturată. Marginile i se ondulau, încercând să crească.

— La naiba, înjură Paula.

Nu mai era nimic acolo. Chemă jos doi dintre combatboţi şi începu o sterilizare sistematică a locului cu lasere gamma. Apelă apoi ANA.

— Lucrurile au luat-o un pic razna aici, a mărturisit ea.

— Acceleratorii trebuie să fie disperaţi să-l reducă la tăcere pe Troblum.

— Nu. Nu asta s-a întâmplat aici. Paula stătea în picioare printre resturile din salon, aplicând scanarea de câmp pe fragmentele sparte ale generatorului de materie exotică. Nu mai rămăsese prea mult din el, iar ea era aproape sigură că tirul ei nu era în întregime responsabil de asta. Dispozitivul se autodistrusese la un moment dat, în timpul luptei. Cine a fost aici l-ar fi putut elimina în secunda în care a apărut. N-au făcut-o. Au vrut să-l folosească drept momeală pentru mine. Acest sistem de materie exotică trebuia să mă captureze. E o capcană extrem de elaborată. Cineva şi-a dat o mulţime de osteneală. Am avut noroc că nava lui Troblum a sosit atunci când a sosit, încă o secundă şi aş fi fost înghiţită.

— Ţi-ai câştigat un mare număr de duşmani de-a lungul anilor.

— Da, dar acesta are sprijinul unei facţiuni. Au avut o navă ultrapropulsor efectiv egală cu *Alexis Denken,* au avut această substanţă virală revoltătoare şi ştiau că vin să mă întâlnesc cu Troblum. În mod logic, trebuie să fie aliaţi cu Acceleratorii, dar nu l-au eliminat pe Troblum. La cine ar putea apela Acceleratorii în acest moment, care apoi să nu facă ceea ce au ei nevoie cel mai mult şi să nu-l reducă pe Troblum la tăcere? Nu e logic. Această persoană cu siguranţă nu pare să aibă nicio remuşcare cu privire la uciderea cuiva, oricine ar fi respectivul. Iar eu am fost în mod evident destinată camerei de tortură, sau unei variante a acesteia.

Chiar în momentul în care spunea asta, un sentiment

foarte rău îi creştea în minte. Îşi aminti mişcarea ridicolă din fund făcută de silueta albă strălucitoare când se urca în navă. Exista cu siguranţă o persoană care s-ar potrivi descrierii, dar nu era posibil. *Aceasta* era foarte categoric în suspensie, şi se afla acolo de peste 900 de ani. Desigur, dacă cineva ar avea capacitatea de a o scoate de acolo, numai o facţiune ar putea fi.

— Nu ar îndrăzni, a şoptit ea.

Dar Acceleratorii erau din ce în ce mai aroganţi. Şi îşi plănuiau mişcările de zeci de ani.

— Ce intenţionezi să faci? a întrebat ANA.

Paula se uita în jur la zona îmbibată de ploaie, în timp ce fulgerul săgetă din nou.

— Am nevoie de o examinare medico-legală completă aici. E cu bătaie lungă, dar dacă există ceva care ne-ar putea spune unde a fost construită cuşca de materie exotică şi de către cine, trebuie să ştiu.

— Voi trimite o echipă imediat.

— Mulţumesc. Am de gând să-l investighez pe Troblum un pic mai îndeaproape. Trebuie să-mi dau seama încotro s-ar fi putut duce. Nu pot face nimic altceva până când Oscar nu pune mâna pe cel de-al Doilea Visător pentru noi.

— Cum doreşti.

Paula privi în sus, la norii sălbatici, dorindu-şi să fi putut vedea stelele.

— Vreo schimbare cu privire la faza de devorare?

— Nu încă.

— Vei fi capabilă să-i supravieţuieşti?

— Nu ştiu. Tu ce vei face?

— În ultimă instanţă? Dacă nu poate fi oprită? Nu sunt sigură. *Highangel* m-ar duce într-o altă galaxie, dacă aş vrea. Dar acum trebuie să împiedicăm specia noastră dragă să înrăutăţească lucrurile.

Araminta nu putuse dormi cât fusese noaptea de lungă. Cum ar fi putut?

Nu, spusese ea.

Îi spusese *Nu* Lordului Cerului. Îi spusese *Nu* unei entităţi

care se oferise să conducă o bună parte a omenirii către ceea ce ei considerau a fi nirvana lor.

Nu. Spus pentru că *Sunt al Doilea Visător.*

Eu sunt acela. Eu!

Oh, Ozzie, te rog ajută-mă. Pur şi simplu nu poate fi adevărat.

Eu, şi îşi răsucea asta în minte mereu şi mereu, *cum e posibil să fiu eu?* Din cauza unui strămoş îndepărtat despre care nici nu auzise până acum câteva zile, această Mellanie şi prietenia ei cu specia Silfen. Toate astea, toate lucrurile acelea necunoscute veniseră din urmă cu secole ca s-o împovăreze pe ea acum, să-i răpească destinul, autodeterminarea. Soarta o alesese pe ea.

Eu!

Şi acum, milioanele, miliardele de adepţi ai Visului Viu se uitau la ea aşteptând să-i ajute să se alăture Lordului Cerului. Iar ea spusese nu.

Lordul Cerului fusese surprins. Şocat, chiar. Simţise uimirea aceea rănită persistând în timp ce îşi retrăgea mintea din contact. Acesta nu era un răspuns care să se potrivească realităţii sale. Ar fi putut la fel de bine să spună nu gravitaţiei şi ar fi avut tot atâta sens.

Era îngrozită de ceea ce făcuse. Dar fusese ceva instinctiv. Nu voia să fie cel de-al Doilea Visător. Doar cu câteva ore înainte de contactul acela îşi hotărâse viitorul. Şi asta după zile de căutări în suflet şi de descoperire de sine. Ea avea să fie doamnele Bovey. Avea să-şi obţină mai multe trupuri şi să devină multiplă. Şi ei toţi ar trăi aici, în casa asta mare, sau într-una nouă construită de ea, una la fel de încântătoare. Şi jumătate din trupurile lor ar fi în pat împreună tot timpul. Ea l-ar face la fel de fericit cum o făcuse el pe ea. Şi viitorul ar fi luminos şi minunat şi plin de promisiuni. S-ar putea să fie şi copii. Ce fel de copii au multiplii? Oare el şi-i dorea? Nu vorbiseră despre asta încă. O aşteptau atât de multe în anii care vor veni, atât de multe descoperiri. Atât de multă bucurie. Sigur că spusese nu. Ce altceva ar fi putut spune?

Nu voi lua parte la aşa ceva. Asta nu sunt eu.

Miliarde de oameni voiau să se întâmple. Vor insista.

Dar nu vor şti niciodată cine sunt. Nu voi mai vorbi niciodată cu Lordul Cerului.

Asta era decizia pe care o luase atunci când zorii au apărut pe cerul din afara dormitorului. Se simţea îngrozitor de obosită şi tremura. Avea pe obraji lacrimi uscate de la plânsul tăcut din orele de singurătate din timpul nopţii când ploaia uşoară îi bătea în fereastră. Dar acum ştia ce vrea. Va fi fermă.

Pe patul mare alături de ea, blondul adolescent domn Bovey întins pe spate, uşor încruntat, îşi strângea gura, ocupat cu un vis neplăcut.

Nimic la fel de rău ca al meu, i-a spus ea în tăcere. Nici el nu va şti niciodată, a decis ea, povara ar fi prea mare. *Lucrul ăsta va lua sfârşit. În cele din urmă. Voi îndura şi voi scăpa de el.*

Araminta se aplecă şi sărută corpul tânăr. Uşor la început. Pe frunte. Pe obraz. Pe gură.

El începu să se agite. Încruntarea dispăru. Asta o făcu să zâmbească şi îl sărută pe gât. Îi mângâia muşchii supli de pe piept când programul de melanj i se ridică din lacune. Gândurile agitate i s-au potolit. Respira încet şi cu atenţie, urmându-şi propriile ritmuri profunde pentru a atinge calmul căutat. Acum se putea concentra pe deplin asupra trupului de lângă ea.

Apoi, timp de o oră întreagă nu a existat nimic care s-o distragă, niciun fel de gânduri exterioare sau îndoieli. A fost atât de bine să uite de Lorzii Cerului, de cel de-al Doilea Visător şi de Visul Viu, înlocuindu-le cu un sănătos şi murdar sex omenesc.

— Iartă-mă, mai ales după dimineaţa asta, dar nu arăţi prea bine, a spus domnul Bovey.

Araminta dădu din cap cu părere de rău când în cele din urmă ieşi afară din baia mare. Era un lux să lenevească în apa parfumată în loc să înhaţe rapid un minut într-o cabină de duş cu spori. Un lux pe care bietul ei trup îl merita.

— Vina ta, îl tachină ea. Nu a putut pune chiar accentul

potrivit pe ce spunea.

Gândurile alergau în derivă, cu ritmicitate de val, înapoi la revelaţiile din noaptea trecută.

Tânărul Celt îi dădu un prosop mare.

— Te simţi bine? Nu ai ezitări, nu-i aşa?

— Ozzie, nu! Asta este singura decizie cu adevărat bună pe care am luat-o, probabil, vreodată.

El îi zâmbi cu mândrie, deşi nu-şi putea ascunde îngrijorarea.

— Pari… tulburată. Sunt îngrijorat.

Ea începu să-şi şteargă apa de pe picioare.

— A fost o săptămână grea. Sunt în regulă, dar nu am dormit bine, asta-i tot. O să iau un fel de infuzie energizantă când ajung acasă.

— Acasă? se încruntă el.

— Trebuie totuşi să termin apartamentele. Ştim amândoi că am nevoie de bani.

— Corect.

Îşi trecu degetele prin păr privind-o perplex. Araminta nu era obişnuită cu asta. Ori de câte ori aveau convorbiri serioase, domnul Bovey prefera să-şi folosească eul de vârstă mijlocie cu trupul cu pielea neagră, cel cu care avusese prima întâlnire şi care aproape că se calificase drept figură paternă. Nu-şi putuse da seama dacă era un lucru deliberat din partea lui.

— Uite, a spus el. Nu-mi place să fiu eu cel care aduce veştile proaste, dar în mod clar nu ai accesat unisfera în dimineaţa asta.

Modul în care i-a spus-o a fost suficient ca să-i facă inima să stea în loc. Seara trecută, înainte de a merge la culcare, îi spusese u-amprentei să suspende orice contact cu unisfera. Acum o reconectă şi aceasta începu să-i extragă ştirile prioritare.

— Oh, bunule Ozzie, şopti ea uimită.

Totul era acolo. Invazia forţelor de pe Ellezelin prin zona docurilor. Trupele paramilitare care se deplasau prin oraş. Capsulele mari care patrulau pe cer, stoparea oricărui trafic civil.

Când s-a repezit la fereastră, a putut zări câteva dintre capsulele care pluteau pasiv deasupra râului Cairns, ovoide insidioase întunecate pe fundalul norilor sumbri ce reflectau lumina aprinsă a zorilor. Câmpul de forţă al Colwynului pentru protecţia împotriva vremii era activat, acoperind întregul oraş. Nu de vreo furtună erau interesaţi invadatorii, ci de a împiedica sub orice formă plecarea capsulelor. Iar mai rău, mult, mult mai rău, era mesajul de la directorul Trachtenberg de pe Staţia Centurion despre Golul care începea să se extindă. O fază de devorare, cum o numeau toţi comentatorii. Şi toţi aveau convingerea că era din vina celui de-al Doilea Visător pentru că îl respinsese pe Lordul Cerului. *Nu este niciun fel de coincidenţă* erau cuvintele care îi reverberau în cap. Toată lumea le folosea.

— Nu pot să stau aici, gemu Araminta.

— Doar nu vorbeşti serios. E periculos afară. Au restricţionat rapoartele, dar cetăţenii noştri nu au primit asta cu uşurinţă. Au fost mai multe ciocniri deja, şi nici nu e încă ora micului dejun.

Sunt aici pentru mine, a realizat ea. O *lume întreagă invadată, violată, din cauza mea.*

Ozzie, iartă-mă.

— Mă duc direct acasă, a spus ea cu încăpăţânare. Trebuie să ajung la apartamente. Sunt tot ce am, îţi dai seama, nu-i aşa?

Se simţi rău zicând asta, era o agresiune emoţională, dar tot ce voia să facă era să se depărteze de el. Lucru complet greşit, căci aceasta era persoana cu care plănuia să se căsătorească şi ar fi trebuit să aibă încredere în *el.* Dar pur şi simplu nu putea risca să se încreadă în el cu ceva de o asemenea importanţă. El fusese de acord să se căsătorească cu o fată care se lupta să devină dezvoltator de proprietăţi, nu cu o catastrofă galactică umblătoare.

— Înţeleg, a spus el fără tragere de inimă. Dar au oprit tot traficul cu capsule. Jumătate din *mine* sunt blocaţi peste tot în oraş.

Araminta începu să-şi tragă hainele pe ea. Un dulap întreg din baie era al ei, aşa că cel puţin se putea îmbrăca

practic, cu blugi de culoare închisă şi un pulover albastru.

— Trikepodul meu este în garaj. L-am lăsat aici acum câteva săptămâni.

U-amprenta ei verifica în grabă restricţiile de circulaţie din oraşul Colwyn. Reţeaua de management al traficului anunţa interzicerea completă a vehiculelor aeriene neoficiale, certificată de Primărie şi de Agenţia Federală de Transport Viotia. Cu toate acestea, vehiculele terestre erau încă autorizate să funcţioneze în interiorul oraşului, cu recomandarea ca oamenii să le utilizeze cu prudenţă, numai pentru drumurile care nu puteau fi anulate. Erau o mulţime de link-uri către buletinele oficiale ale guvernului de pe Viotia cu privire la includerea lor în Zona de Liber Schimb la nivel de planetă de bază, precum şi la modul în care, după o scurtă perioadă de tranziţie, fiecare lucru va reveni la normal şi va începe o fază de puternică creştere economică, ce va conduce la o îmbunătăţire a stilului de viaţă al tuturor. Doar pentru o clipă, şi-l reaminti pe Liken şi planurile sale măreţe pentru Zona de Liber Schimb, dar alungă gândurile acelea imediat.

— Lasă pe *câţiva din mine* să meargă, a spus domnul Bovey. Pot verifica eu locul pentru tine.

— Nu am de gând să încep viaţa noastră împreună fiind dependentă de tine, a spus ea, urându-se acum.

El o privi şi mai nefericit.

— În regulă. Ozzie, dar ştiu că eşti încăpăţânată.

— Ia-o drept tenacitate şi gândeşte-te la modul în care funcţionează asta în favoarea ta în pat.

— Ozzie să-i ajute pe paramilitari dacă îţi ies în cale.

Dar zâmbetul lui înţelegător nu era tocmai din toată inima.

— Nu cred că *unul dintre mine* poate veni cu tine, nu?

— Ai un vehicul terestru? a întrebat ea.

— Nu.

— Eşti foarte dulce. Tot mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da.

— Chiar şi atunci când o să fie *mai multe de mine?*

— Ai grijă.

O întreagă echipă de *el* s-au adunat pentru a-i face cu mâna de la revedere când s-a urcat pe Trikepod. A fost uşor surprinsă să vadă că celula de alimentare era încă pe jumătate plină. Toate feţele lui familiare aveau aceeaşi expresie îndurerată când le-a făcut cu mâna graţios. Apoi, a pornit pe pista îngustă de pietriş, care tăia terenul spre drumul exterior. A fost un moment când a trecut pe lângă ultimul dintre *el* când a crezut că s-a terminat cu determinarea ei şi că se va înapoia în grabă, mărturisind totul. Gândul era dublat de groaza că nu-l va mai putea revedea niciodată, că determinarea ei era fără sens şi că acest lucru era mult prea mare pentru a-i face faţă de una singură.

Dacă e aşa, atunci nu-l pot trage şi pe el în jos.

Menţinu, deci, Trikepodul pe direcţie, traversând grădina care păstrase de la ploaia din noaptea trecută un înveliş umed ce strălucea în lumină. Poarta veche din fier de la capătul pistei scârţâi în timp ce mecanismele de acţionare pivotau, deschizând-o pentru ea. Apoi, se văzu pe drumul pustiu mărginit de copaci înalţi lackfol ale căror frunze roşii-verzi foşneau în briza uşoară care se stârnise sub cupola câmpului de forţă al oraşului.

Cea mai grea parte a călătoriei a fost să treacă peste podul mare cu un singur arc de pe malul nordic. S-a simţit oribil de expusă faţă de capsulele mari care alunecau prin aer pe fiecare parte a podului. A fost atât de ciudat să vadă oraşul fără traficul normal de capsule zumzăind deasupra, ca şi cum metropola ar fi fost rănită într-un fel. Oamenii de pe pod păreau a-i împărtăşi sentimentul. Mulţi cetăţeni luaseră decizia să meargă pe jos la muncă, arătându-şi sfidarea printr-o insistenţă încăpăţânată de a-şi desfăşura ziua în mod normal, pe cât de bine puteau. Cabinele publice încă fredonau de-a lungul şinelor centrale, înţesate cu navetişti. Şi nici nu bănuise că atât de mulţi oameni aveau Trikepoduri. În mod clar, majoritatea nu fuseseră scoase din garaje de ani buni.

După ce depăşi mijlocul podului, Araminta îşi permise să

intre în gaia-câmpul local, recepţionând emoţiile stridente ale corezidenţilor săi, hotărârea şi furia care radia din ei şi cu care se sprijineau reciproc. A fost o înfrăţire încurajatoare, deşi nu a îndrăznit să permită niciunuia din propriile sentimente să se scurgă în afară. Era mult prea conştientă de oameni ca Danal care intrau în cuiburile de confluenţă, încercând să localizeze orice urmă din gândurile ei, amplasarea ei, identitatea ei. Şi ce ironie ca unul dintre vânători să cumpere un apartament de la ea şi să trăiască, de fapt, alături de pradă, fără ca vreunul dintre ei s-o ştie. Se întrebă dacă acesta putea să-i miroasă sentimentul de vină.

Vedea acum, în faţa ei, trei capsule plutind deasupra capătului podului. Zeci de paramilitari în uniformă erau grupaţi acolo, examinându-i pe toţi cei care traversau. A fost pe punctul de a se întoarce imediat din drum, dar ar fi atras atenţia asupra ei. Şi în mod sigur erau cu ochii pe tot podul pentru a depista o astfel de reacţie. Îşi continuă deci drumul întrebându-se ce ar face străbunica ei, Mellanie, cea care lăsase o moştenire cu atâtea probleme în viaţa uşoară a Aramintei. Oare o fi fost vreun fel de agent guvernamental dur, un erou de război? De ce a fost o prietenă a speciei Silfen? Araminta îşi promise că, atunci când va ajunge înapoi la apartamentele ei, primul lucru pe care îl va face va fi să caute informaţii despre femeia din cauza căreia se întâmplau toate astea.

Paramilitarii stăteau pur şi simplu în picioare, aşteptând în şiruri intimidante, ţinându-şi armele lungi la piept, în timp ce toată lumea trecea prin faţa lor. Nodurile unisferei de la capătul podului interogau u-amprentele. Araminta îşi trimise certificatul de identitate, uitându-se la siluetele voluminoase, întrebându-se cum le arătau feţele. Nu transmiteau nimic în gaia-câmp, lucru ciudat pentru că orice afiliat la Visul Viu trebuia cu siguranţă să aibă gaia-particule. Erau nervoşi? Ştiau cu siguranţă că o întreagă planetă îi ura.

Oricare ar fi fost unitatea centrală pe care o utilizau forţele Visului Viu pentru a încerca să-l identifice pe al

Doilea Visător, aceasta părea excesiv de neinteresată de Araminta. Niciunul dintre paramilitari nu a dat vreo atenţie Trikepodului său când a rulat prin faţa lor. Dar de cealaltă parte, se aduna un grup de tineri. Strigătele răsunau prin aerul umed, îndreptate către paramilitari. Câteva mărci de boţi pentru şantiere de construcţii păşeau greoi şi rulau către rândurile întunecate, fluturând ameninţător scule electrice şi lansând programe parazit care blocau şi denaturau nodurile cibersferei.

Când se afla deja la o sută de metri distanţă de pod, pe Gathano Avenue, comandantul detaşamentului paramilitar trecu în cele din urmă la acţiune împotriva batjocurii şi a boţilor beligeranţi. Strigătele creşteau în volum şi furie, împletite cu ţiuitul strident şi neplăcut al energiei armelor îndreptate către boţi. Araminta mări viteza în timp ce două capsule îi treceau pe deasupra capului pentru a-şi susţine colegii. Ultimul lucru pe care şi-l putea permite acum era să fie arestată.

Patruzeci de minute mai târziu, când ajungea la apartamentele ei din cartierul Bodant, numărul de persoane care se agitau în parcul de afară i se păru deranjant. Ştia că avea prejudecăţi, dar cei mai mulţi dintre ei arătau la fel ca membrii bandei despre care unisfera susţinea că ar controla cartierul vecin, Helie. În momentul în care a permis emisiilor lor din gaia-câmp să se înregistreze, a găsit peste parc o atmosferă de resentiment întunecat, mai înfricoşătoare decât furia navetiştilor. Exista un scop aici. Violenţa nu era departe.

Şi-a condus Trikepodul jos, în garajul subteran, recunoscătoare pentru poarta de securitate dublă, apoi s-a urcat în lift. Când uşile s-au deschis la etajul al patrulea, Araminta se ruga ca Danal şi Mareble să nu fie acasă sau să nu o audă trecând prin vestibul – cât de bine făcuse oare izolaţia fonică? Adepţii Visului Viu se mutaseră cu două zile în urmă, declarând că nu mai puteau aştepta până la data oficială a finalizării apartamentului, ceea ce însemna o grămadă de muncă pentru a termina ce avea de făcut pentru ei înainte ca preţul integral să-i fie depus în cont. *Nu*

azi!

Uşa apartamentului pe care îl folosea se închise în urma ei, iar ea îşi apăsă spatele de ea ca şi cum asta ar fi întărit fermecătoarea încuietoare de modă veche din alamă. Expiră cu un şuierat trist şi alunecă încet în jos, pe parchet.

Pot sta aici. Nu trebuie să ies. Pot cere să fie pompat lichid nutritiv pentru unitatea culinară, pot lucra la finisarea ultimelor două apartamente. În momentul în care voi fi gata, toate astea se vor fi terminat.

Cu excepţia fazei de expansiune a Golului. Dar Raielii se vor lupta cu asta, aşa se spune în unisferă.

Era o iluzie jalnică, ştia.

Treizeci de minute mai târziu, a sunat Cressida. Doar văzându-i pictograma, Araminta se înveseli. Dacă cineva ştia ce să facă, aceea era Cressida. Şi poate, poate, i-ar putea spune verişoarei ei că este cel de-al Doilea Visător.

— Dragă, ce mai faci? Unde eşti?

— Sunt bine, mulţumesc. Sunt la apartamente.

— Oh! Am crezut că erai cu domnul Bovey.

— Am fost. Am venit acasă în dimineaţa asta.

— Ai traversat oraşul de una singură?

— Da. Nu a fost nicio problemă. Mi-am folosit Trikepodul.

— Mare Ozzie, asta a fost o prostie, dragă. Să nu mai faci aşa ceva sub nicio formă, ai înţeles? Vorbesc serios. Viaţa este pe cale să devină foarte urâtă aici. Am vorbit cu contactele mele din Primărie şi de la sediul guvernului. Nemernicii ăştia de la Visul Viu nu se vor întoarce acasă. Viotia a fost regeşte lucrată de prim-ministrul nostru cu creier-de rahat.

— Da. Ştiu, a spus ea slab.

— Şi cel mai rău loc pentru oricine ca să se afle acum este oraşul Colwyn. Ei cred că idiotul de al Doilea Visător trăieşte aici. Şi nu are nicio şansă să scape. Au încălcat absolut fiecare articol al Constituţiei Confederaţiei ca să ne invadeze, aşa că nu se vor opri acum. Ştii pe cine au trimis ca să supravegheze căutarea?

— Nu

— Ei bine, să nu spui nimănui, dar Clericul Phelim însuşi a

venit prin gaura de vierme ca să se ocupe de asta.

— Cine-i ăsta?

— Oh, dragă, ţine pasul! E şeful de personal al lui Ethan. Este executorul însuşi. Un rahat mai mare n-ai să întâlneşti, şi îl includ pe lista asta şi pe vechiul tău amic Likan.

— Oh, mare Ozzie.

Araminta îşi trase genunchii până la bărbie şi îşi îmbrăţişă strâns picioarele.

— Îmi pare rău, draga mea, nu am vrut să te îngrijorez mai mult decât e cazul. Vom fi în regulă, desigur. De fapt pentru asta te-am sunat. Există o cale de ieşire, dacă eşti interesată.

— Ce cale de ieşire? Cupola pentru vreme este activată, nimeni nu poate ieşi.

— Ha, aia doar descurajează capsulele. La urma urmei, chestia aia afurisită este acolo doar pentru a ne proteja de ploaie şi de vânt, nu ca să alunge navele de război ale Imperiului Ocisen sau graniţa Golului. Există de fapt o deschidere mare, în fine, de douăzeci de metri, oricum, între marginea inferioară a domului şi sol pentru a permite fluxul normal de aer. Ne-am sufoca cu toţii într-o săptămână fără asta.

— Deci, putem trece pe acolo?

— Putem trece doar înainte s-o sigileze cu trupele lor, da. Chiar şi atunci, există mai multe tunele disponibile, dacă cunoşti oamenii potriviţi. U-amprenta mea îţi va trimite fişierele. Oricum, ideea e că am închiriat împreună cu nişte prieteni o navă stelară. Plecăm de tot, nu doar din Colwyn, ci de pe Viotia. E un loc pe ea şi pentru tine; dacă vrei, îl păstrez ca parte rezervată familiei noastre.

— Hm… dar domnul Bovey?

— Dragă, ai nevoie de cinci nave pentru a-i scoate pe toţi *elii* de aici. Fii realistă. Şi fii raţională. În vremuri ca acestea trebuie să te gândeşti la propriul fund.

— Dar nu lasă pe nimeni afară din oraş, darămite de pe planetă.

— Lasă pe noi asta. Oricine crede că Visul Viu este un fel de forţă irezistibilă a uitat în mod clar de avocaţi. Am

închiriat o navă străină cu statut diplomatic deplin. Dacă Phelim încearcă să împiedice asta, se va trezi el însuşi cu ochii în tunul disruptor al unei nave de război a Marinei Confederaţiei. Să vedem cine clipeşte primul atunci.

— Înţeleg.

— Deci, e da sau nu?

— Eu… Nu ştiu.

— Mai e un lucru, dragă, pe care trebuie să ţi-l spun. Nu va fi ieftin. Cum mai stai cu vânzarea apartamentelor?

— Oh. Nu prea bine. Încă nu am depuneri pentru ultimele două, şi nu le-am terminat pe niciunul din celelalte. Nimeni nu va cumpăra nimic acum.

— Da, asta este o problemă. Nu l-ai găsit pe fraierul care să te scape de ele cum ţi-am spus atunci? Nu face nimic. Nu ar trebui să subestimezi piaţa atunci când vine vorba să faci lucrurile să funcţioneze ca să aducă profit. Mai aşteaptă o zi şi ai să vezi că vor apărea grupuri de afaceri de pe jumătate din Lumile Externe care le vor da cetăţenilor de pe Viotia bani pentru afacerile şi proprietăţile lor. Ofertele vor fi mult sub rata pieţei de ieri, dar vor fi gândite pe termen lung. Odată ce Visul Viu va pune mâna pe al Doilea Visător, lucrurile vor începe să se stabilizeze. În douăzeci de ani totul va reveni la normal, iar aceste proprietăţi vor valora de cinci ori mai mult.

— Dacă totul va fi din nou normal, de ce pleci?

— Normal pentru o planetă hierocrată din Zona Liber Schimb, dragă. Loc în care nu am nicio intenţie de a-mi petrece restul vieţii, mulţumesc foarte mult. Vreau o frumoasă democraţie liberală bazată pe piaţă, cu toate oportunităţile pentru neînţelegeri şi conflicte pe care le implică. Oriunde există o dispută ne vei găsi şi pe noi, avocaţii, gata să ne oferim ajutorul. Şi ajutorul înseamnă o mulţime de bani. Şi dacă tot a venit vorba, mi-am transferat deja numerarul pe alte planete.

— Deja?

— Desigur, draga mea, băncile s-au arătat dornice să-mi ureze bun venit. Şi nu am fost chiar prima. Zboară suficienţi bani de pe planetă acum cât să lase iubitei noastre prim-

ministru un magnific coşmar economic până la prânz, ce să mai vorbim de mâine. Singurul lucru pentru care mai are să-şi facă griji acum este cât de dureros va fi modul în care îşi va pierde trupul atunci când fidelii ei alegători vor pune mâna pe ea. Deci, nu vrei să văd dacă pot să te scap eu de apartamente? Am nişte căutători de finanţare semiconştienţi cărora le pot pasa problema.

— Hm, da. Da, cred că da.

— Excelent, îţi voi rezerva deci biletul.

— Da. Fă tu asta, a spus Araminta, fără s-o gândească însă.

Nu voia să plece, dar Cressida trebuia placată cumva şi orice altceva putea părea suspect. *Ozzie, nu mi-a luat mult timp să devin o intrigantă paranoică, nu-i aşa?*

— Nu-ţi face griji, a spus Cressida. Peste zece zile vom savura cocktailuri pe terasa piscinei hotelului La Cinal pe Etinna. Va fi distractiv, un nou început.

Apelul se încheie, iar Araminta se uită uşor uluită la camera semidecorată ca living deschis. Nu putea să creadă că până şi Cressida putea renunţa la toată viaţa ei cu atâta uşurinţă. Dar asta era de fapt Cressida, gândea mai rapid şi era mai deşteaptă decât oricine altcineva. Ea ar fi trecut urgent, probabil, prin tot şocul, furia, evaluarea, calculul, precum şi etapele de acţiune în prima oră, în timp ce Araminta era încă împotmolită în segmentul de şoc. Desigur, ea nu s-ar fi gândit cum va fi viaţa pe Viotia după ce lucrurile se vor stabiliza, şi, bineînţeles, Cressida avea dreptate, aceasta va fi de acum parte a Zonei de Liber Schimb pentru totdeauna. Cu excepţia cazului în care Senatul şi Marina Militară ar interveni, sau dacă locuitorii Viotiei ar organiza o rebeliune.

Sau dacă ne devorează Golul.

Indiferent ce avea să se întâmple, Cressida avea dreptate cu privire la un singur lucru: Araminta nu putea să stea să aştepte doar cu speranţa că nu va fi descoperită. Începu să se gândească cât ar trebui să coste din punct de vedere politic şi economic să invadezi o planetă. Clericul Conservator Ethan şi adjunctul lui, Phelim, nu ar face asta

crezând doar că apoi vor da peste cel de-al Doilea Visător. Sigur aveau un plan. Şi încă unul bun.

Araminta se forţă să se ridice în picioare. Nu ştia ce va face, dar să nu facă nimic nu era o opţiune.

A durat două ore şi un stagiu în camera medicală a navei, dar în cele din urmă Troblum s-a oprit din tremurat. Când a ieşit, abia a reuşit să străbată cu greu cei câţiva metri de la cameră la scaunul său mare. S-a cufundat în pernele acestuia, temându-se că va începe să tremure din nou. Raportul medical din exovedere îi arăta cât de multe medicamente îi curgeau prin sânge chiar acum, lucrând împreună cu biononicele pentru a suprima reacţiile animalice ale corpului său. Fusese *terifiat.*

Era, de asemenea, oarecum surprins că mai era încă în viaţă. Tot ce-şi putea aminti despre lovitura cu laserul cu neutroni era un fulger orbitor şi un zgomot care a fost atât de mare, încât l-a simţit mai degrabă cu oasele decât cu urechile. Biononicele îi reparau încă retina şi canalul auditiv. Cum anume eşuase în sasul navei era un fel de miracol. Unitatea de comandă trebuise să-l ghideze spunându-i cum să mişte fiecare membru.

Dar era în viaţă, şi aproape intact. Unitatea de comandă îşi folosise senzorii pentru a urmări nava Pisicii îndepărtându-se de vilă, apoi dispărând. Sistemele ei de camuflaj arau la fel de bune ca ale lui, dacă nu mai bune. Troblum nu a aşteptat să afle şi cât de bună era nava Paulei, pur şi simplu a activat camuflajul şi s-a aruncat în hiperspaţiu. Acum, stătea în suspensie transdimensională la zece ani-lumină de Sholapur.

— Ai avut noroc, a spus Catriona Saleeb.

— Ştiu.

Se uită la unicul lucru care supravieţuise din colecţia sa. Matricea portabilă a Mellaniei Rescorai zăcea pe puntea pe care îi dăduse drumul. Carcasa de foxory era înnegrită în jurul marginilor, iar conturul mâinii lui era foarte clar vizibil. A închis ochii şi a întors capul, asigurându-se că, înainte de a deschide pleoapele din nou, se uita în sus la tavan. Se

dusese tot. Întreaga colecţie. Distrusă de propria lui mână. Fiecare piesă unică şi semnificativă. Era ca şi cum istoria însăşi fusese afectată.

— Dar n-o să mai ai, a spus Trisha Halgarth, răsucind o şuviţă din părul Catrionei în jurul arătătorului, în timp ce se cuibărea lângă prietena ei.

— Sunt surprinsă că Pisica nu te-a terminat.

— Eu nu, a declarat Catriona. O să vină după tine, Troblum. O să te prindă. Şi atunci vei muri. Va dura, probabil, câţiva ani.

— Taci din gură! a strigat el. Taci din gură. Sprijină-mă.

— Bine, a spus Catriona, şi o îmbrăţişă tandru pe Trisha. Atât timp cât Pisica este în viaţă, nu eşti în siguranţă.

— Iar Paula nu a ucis-o, a spus Trisha, părând oarecum nedumerită. Deci, îţi mai rămân două opţiuni.

— Două? a întrebat el.

— Du-te după ea şi termină treaba.

— Nu! Asta nu-i o opţiune. Numai Paula poate face asta. E încă singura în care am încredere. Nu pot să cred că ANA este atât de compromisă.

— Gândeşte-te, i-a spus Catriona cu seriozitate. Pisica este aliată cu Acceleratorii, i-au dat tot ce a vrut ea, nava, arme, bani şi, cumva, ştia unde vei fi. Nu poţi avea încredere în ANA, nu mai poţi. Eu una cu siguranţă nu mai am, a adăugat ea dispreţuitor.

— Trebuie să fie unisfera, a zis el, mai mult pentru sine decât pentru fete. Mi-au interceptat mesajul.

— Ceea ce îţi înrăutăţeşte poziţia, a spus Trisha. Asta îţi lasă opţiunea a doua. Fugi! Fugi departe şi fugi repede. Trebuie să reuşim să ajungem în altă galaxie. *Mellanie's Redemption* o poate face. Vei fi în siguranţă acolo.

— Ce se întâmplă dacă Visul Viu are dreptate şi Golul funcţionează pentru ei? a întrebat el. Ce se întâmplă dacă Pisica ajunge în interior? Ce se întâmplă dacă îl poate manipula în felul în care a făcut-o Mergătorul-Pe-Apă?

Fetele au schimbat o privire, bosumflate.

— La ce te gândeşti? a întrebat Catriona.

— Ar trebui să-i avertizez, a spus Troblum. Pe Paula, cel

puţin. Ea o înţelege pe Pisică. Paula ştie că trebuie să fie oprită. Paula nu va renunţa.

— Atunci, dă-i un apel şi hai să plecăm de aici, a spus Catriona.

Troblum nu se putu împiedica, privirea îi căzu din nou pe matricea Mellaniei.

— Colecţia mea a dispărut din cauza ei. Ce pierdere!

Doar gândul la asta ameninţa să-i trimită corpul înapoi în stare de şoc. Raportul medical se îndrepta iar spre alerte de chihlimbar.

— A fost tot ce am avut vreodată, se lamentă el. Începu să se ghemuiască, atât cât era în stare, burta strivindu-i partea de sus a picioarelor. Mi-a luat secole pentru a le aduna pe toate. Erau în siguranţă cu mine, am fost păstrătorul lor. Suspina atât de tare încât cuvintele erau aproape de neînţeles. Erau atât de preţioase, atât de valoroase. Ne-au ajutat să ajungem ceea ce suntem, au fost o parte a evoluţiei noastre. De ce nu a înţeles nimeni niciodată cât de importante au fost?

— Troblum, murmură Tricia. Bietul Troblum.

— Există alte piese, a spus Catriona. Aminteşte-ţi că ai vizitat Smithsonian, de fapt, te-au lăsat să atingi *Charybdis.* Curatorul a fost atât de impresionat de propria ta muncă de conservare. Ştia că-i eşti egal. Vezi? Rămân atât de multe încă. Şi moştenirea ei este pentru totdeauna.

— Nu cu ea încă în viaţă, murmură el întunecat. Mâna i se ridică să şteargă lacrimile. Ea este distrugătorul. Ea este moartea. Ea este Golul, ea!

— Cheam-o pe Paula, a spus Tricia imperativ. Fă-o.

— Trebuie să ştiu, şopti el. Trebuie să ştiu că suntem în siguranţă. Că ea e moartă pentru totdeauna. Nu pot trăi gândindu-mă că ar putea să apară în spatele meu. Că o să mă ia, şi… Şi…

Catriona oftă.

— Asta nu poţi şti niciodată.

— Ba da, pot.

Se împinse afară din scaun şi se duse în partea din spate a cabinei. O uşă mică se extinse, iar el se înghesui prin ea.

O scară la fel de mică îl conduse în secţiunea mediană a calei de la tribord. Nu era loc destul pentru el ca să stea în picioare, astfel încât a trebuit să se ghemuiască şi să-şi tragă umerii. Indiferent cum se răsucea, costumul lui togă ponosit se atingea mereu de încărcătura furată. Spaţiul mic era ticsit cu maşini, îngrămădite la întâmplare precum o versiune cibernetică a comorii dragonului. O mie trei sute şaptezeci şi două de componente, îşi aminti Troblum. Se încruntă şi o luă pe prima. O priză multiplă de hipercâmp, un strat curbat dintr-o substanţă care părea să alterneze între a fi cristal şi metal. Cunoştea fiecare componentă, dar nu exista nicio ordine în grămezi. Toate fuseseră băgate la întâmplare în cală, pe măsură ce boţii săi le sustrăgeau de la replicatorii staţiei Acceleratorilor.

Deci, tot ce trebuia să facă era să le asambleze, să înceapă cu unităţile centrale şi să creeze încet noua maşină, în ordinea corectă, apoi s-o integreze cu hiperpropulsorul navei, şi astfel va avea un sistem complet funcţional de navă ultrapropulsor, cât se poate de capabilă să zboare până la Andromeda sau dincolo ea.

— Poţi să o faci? a întrebat Catriona.

Capul ei se iţise prin uşa magaziei cu o expresie de îndoială pe faţă.

— O să meargă, a spus Troblum. În principiu.

Nici măcar nu putea vedea unităţile centrale.

— Şi apoi ce?

— Vom avea o cale de scăpare autentică. Dar tot am s-o contactez pe Paula.

— Prin unisferă?

— Nu. Sunt prea speriat de capacitatea Acceleratorilor. Ei au fost cei care au pus-o pe Pisică pe urmele mele. Data viitoare va fi Marius, sau altcineva care nu va fi distras de o ranchiună veche.

— Atunci cum ai s-o contactezi?

Troblum luă un icosaedru de carbon-negru, încercând să-l indexeze.

— A mai rămas o persoană în care am implicit încredere. Este conectat cu Paula, sau cel puţin a fost în timpul

războiului. O să-i spun ce ştiu despre Acceleratori. El îi poate transmite mesajul Paulei. Poate că odată ce ANA va afla despre roi îi va opri pe Acceleratori. Pisica va fi atunci pe cont propriu. Acela va fi momentul în care Paula o va putea termina.

— Cine? a întrebat Catriona. În cine ai încredere?

— Oscar Martirul.

Al optulea vis al lui Inigo

Edeard fu trezit de plăcerea unor degete moi ce-i mângâiau abdomenul. Era o senzaţie minunată, potrivită cu căldura saltelei suple, cu atingerea cearceafurilor proaspete de bumbac, cu mirosul slab de flori al parfumului lui Jessile. Îi zâmbi, cu ochii încă închişi, în timp ce ofta salutând încântat o nouă zi. Un sărut îi căzu pe obraz. Nasul ei îi frecă urechea. Zâmbetul lui se lărgi, iar mâna posesivă îi alunecă de-a lungul pielii, trecu de buric şi apoi mai departe. Jessile chicoti.

— Ei bine, asta e ceea ce numesc eu ridicarea pentru salutarea zorilor, a murmurat ea lasciv.

Cealaltă fată chicoti şi ea. Ochii lui Edeard s-au deschis brusc. Amintirile îi veneau în valuri. Doar pentru a le confirma, Kristiana era culcată de partea cealaltă privindu-i pe el şi pe Jessile cu dorinţă lacomă, în neglijeul ei de satin alb, subţire şi mult prea mic pentru a-i conţine complet trupul, chiar şi atunci când panglicile de dantelă din faţă erau legate. Îşi reaminti cât de plăcut fusese să desfacă panglicile acelea noaptea trecută.

Un „haaaa” slab a fost tot ce a putut scoate Edeard.

— Eu prima, a insistat Jessile, întărindu-şi cererea cu dinţii ascuţiţi pe lobul urechii lui.

Kristiana se bosumflă dezaprobator.

— Nu mă uita, Mergătorule-Pe-Apă.

Edeard nu a putut să răspundă. Sărutările lui Jessile îi înghiţeau acum gura. Îşi încrucişă braţele în jurul ei, iar ea alunecă deasupra lui. Amintirile din noaptea trecută prindeau consistenţă şi îi reveneau în minte încântarea ei şi modul exact în care să o provoace. Mâinile lui se mişcau într-un fel care o făceau să se înfioare neputincioasă, apoi îşi aplica a treia mână, *doar atât.*

În ultimele trei săptămâni, în timp ce toamna îmbrăţişa Makkathran, Edeard învăţase cum să-şi valorifice capacităţile telekinetice în dormitor pentru a profita cât mai mult posibil. O altă arenă a vieţii în care bietul Ashwell

rămăsese mult în urma decadenţei sofisticate a oraşului. Dar nu ducea lipsă de tinere dornice să-l înveţe secretele cele mai intime ale acestei întunecate arte. Faima şi puterea lui se dovediseră irezistibile pentru fetele frumoase şi rele ale nobilimii. Acestea se delectau demonstrându-şi talentele vicioase, aproape la fel de mult cât se bucura el să beneficieze de ele. Nu era niciodată sigur cine corupea pe cine.

— Nu am văzut niciodată până acum trepte într-un bazin pentru scăldat, a remarcat Kristiana în timp ce cobora în apa acoperită cu spumă. Noi avem scările acelea oribile din lemn agăţate într-o parte la toate bazinele din conacul străbunicului. Mâna ei mângâie faţa lui Edeard, care era aşezat pe scaunul-poliţă alături de ea. Aşa e mult mai bine.

— Sunt destule piscine în apartamentele închiriate de poliţişti care au trepte ca astea, o asigură Edeard, convins că nu va intra în niciunul ca să vadă dacă e adevărat.

— Nu este corect ca voi să le aveţi şi noi nu, se plânse Jessile şi se bosumflă.

Jessile se bosumfla foarte drăguţ, hotărî Edeard. O ajuta cu siguranţă să obţină cam tot ce voia.

Se relaxă între ele, fapt ce spunea enorm despre modul în care viaţa lui se schimbase din ziua aceea de la Bazinul Birmingham. În câteva seri fuseseră adevărate lupte în teatre cu privire la cine ar trebui să se culce cu el – inclusiv între fete cu reputaţie. Nu luase niciodată cu adevărat în considerare ce fel de viaţă i-ar aduce popularitatea. Şi îi mai rămăsese destul din educaţia aspră din Ashwell ca să ştie că situaţia asta nu va dura. Dar în acelaşi timp…

La ordinul său, un ge-cimpanzeu aduse la marginea piscinei doi bureţi şi o sticlă de ulei de săpun.

— N-aţi vrea să mă frecaţi pe spate? a întrebat el, aplecându-se înainte.

Ambele fete au luat câte un burete. Chiar şi cu gândurile ecranate, era clar că ele nu aveau curăţenia în minte în timp ce începeau să aplice lichidul cu mişcări apatice.

— Ce faci în seara asta? a întrebat Jessile.

— Sărbătoresc, sper, i-a spus Edeard.

Era ultima zi a procesului lui Arminel. Verdictul lui era o formalitate. Cel puţin aşa spera Edeard, dar tot aşa crezuse şi ultima oară. *Din nou, bunul şi vechiul optimism din Ashwell.* Procesul era cel mai mare eveniment din Makkathran şi aşa fusese şi în ultimele patru zile în care avocaţii opozanţi îşi prezentaseră cazurile respective. Numai granzii aristocraţiei oraşului reuşiseră să intre în galeria publică. Oricine altcineva se baza pe imaginile şi sunetele dăruite de grefierul oficial al instanţei.

— Dar tu?

— Logodnicul meu se întoarce din patrulare în această după-amiază, i-a spus ea. Eustace este locotenent în miliţie. Ne păzeşte graniţele, a adăugat ea cu o doză mare de ironie.

— Ah, a spus Edeard.

Se uită la mâna ei stângă şi văzu o bandă subţire de argint ca două fire de viţă-de-vie răsucite. Un diamant solitar era incrustat deasupra. Ea se aplecă ca să-i privească chipul.

— Asta nu te deranjează, nu-i aşa? Tu eşti Mergătorul-Pe-Apă.

— Nu. Nu sunt îngrijorat.

Se întreba ce fel de căsătorie va fi aceea, un gând care trebuie să-i fi strălucit prin ecranare.

— Sunt a treia fiică, i-a explicat Jessile cu un zâmbet blând. Ne căsătorim pentru că, după douăzeci şi trei de ani, voi părăsi în sfârşit conacul familiei, iar el primeşte o zestre din care va putea trăi. Bietul băiat este al cincilea fiu al celui de-al doilea fiu al familiei Norrets, ceea ce-i dă dreptul la o mare felie din nimic. Tati mi-a promis o proprietate în provincia Walton. Se spune că are o casă frumoasă şi mare.

— De aceea te căsătoreşti?

— Desigur. Opri buretele în partea de sus a coloanei lui vertebrale. Ştiu că îmi va lipsi Makkathranul, dar cred că mă voi obişnui cu viaţa la ţară. Voi vizita oraşul în fiecare sezon.

— Dar dragostea? a întrebat el.

Ambele fete au zâmbit triumfător, lăsând o admiraţie

nostalgică să curgă liber din spatele propriilor lor gânduri voalate.

— Eşti atât de dulce, a spus Jessile. Ăsta este unul din lucrurile interesante la tine. Pot să te simt atât de uşor. Noi toţi putem. Eşti nesfârşit de fascinant. Este adevărat că, atunci când ai întâlnit-o prima dată, Pythia a spus că vei fi primar?

— Ce? Nu! Nu a zis nimic de felul acesta.

Se strădui să-şi amintească ce spusese aceasta.

— Aş vrea să o cunoşti pe prietena mea, Ranalee, a intervenit Kristiana. E o Gilmorn, o familie de negustori. Oribil de bogaţi. E a doua fiică, foarte bună de măritat. Şi a afirmat, acordându-mi totală încredere, cât de mult s-ar bucura să te cunoască.

— Ah, mda.

Kristiana se ridică în picioare în faţa lui, ştergându-şi părul lung şi ud de pe umeri cu mişcări lente, deliberate.

— E şi drăguţă. Şi tânără, în caz că te întrebi. Dacă vă fac cunoştinţă, am putea sărbători cu toţii în seara asta.

Lui Edeard i se tăie răsuflarea.

Boyd aştepta afară lângă apartamentul lui Edeard, purtând o haină lungă căptuşită cu blană peste uniforma lui cea mai elegantă. O ploaie mâloasă răpăia dintr-un cer supraîncărcat, îmbibându-i părul. Începu să spună ceva, apoi se opri brusc, când Kristiana şi Jessile au apărut chiar în spatele lui Edeard. Fetele erau înfăşurate în şaluri lungi de lână, aşa cum era acum la modă. Acestea abia acopereau rochiile scumpe de teatru.

— Doamnelor, a spus Edeard curtenitor.

Amândouă au zâmbit cu sfială şi i-au permis să le sărute pe obraz.

— Nu uita, a spus Kristiana. În seara asta. Eu şi Ranalee.

Boyd le privi cu veneraţie în timp ce fetele se grăbeau de-a lungul terasei, spre scări. După câţiva paşi, acestea chicoteau, cu braţele împletite şi capul înclinat una spre alta pentru a vorbi nu-chiar-în-şoaptă.

— Teatrul Alrado în cartierul Zelda, îl ţinti televorbirea

Kristianei.

— Voi fi acolo, a zâmbit fericit Edeard către spatele lor în timp ce se depărtau.

— Două! a exclamat Boyd, odată ce fetele au pornit clămpănind în jos pe scări.

Edeard ştia că zâmbetul lui era acum lăudăros. Nu-i păsa.

— Madona! Cum reuşeşti? Jos cu tine, Macsen, noul rege este pe tronul său.

— Cum a fost Saria? a replicat Edeard. Noaptea trecută nu a fost cumva a cincea?

— A noua, de fapt. Rânjetul lui Boyd deveni păcătos. E o Matran, ştii, a şasea fiică a următorului lor Maestru de Cartier.

— Bravo, a spus Edeard.

Încă nu se descurca cu adevărat cu aristocraţia Makkathranului, deşi cu siguranţă întâlnise recent o mulţime din reprezentantele ei mai tinere.

— A lăsat să-i scape că ar accepta o propunere. Poţi să-ţi imaginezi asta? Eu, fiul unui brutar, căsătorit cu o Matran!

— Este atât de neobişnuit?

Boyd îl lovi pe Edeard pe spate.

— Oh, ţărane!

Edeard se întrebă ce ar avea de spus prietenul său pe tema unei a doua fiice a familiei Gilmorn. Chiar de la început considerase că obsesia oraşului pentru filiaţie şi bani era nesănătoasă, de parcă astfel de considerente erau de importanţă capitală. Desigur, era la fel de posibil ca Ranalee să fie de fapt şi o persoană minunată. *Există doar un singur mod de a afla.*

Şi-au croit drum peste podul scund de pe Canalul de Centură şi au intrat în cartierul Majate. Procesul lui Arminel se desfăşura în sala centrală a Curţii de Justiţie, care era şi cea mai mare. Afară, pereţii holului erau străpunşi de o serie de arcade adânci ce conduceau la birourile judecătorilor şi ale grefierilor lor. O mulţime de oameni în robe fine aşteptau deja acolo când au ajuns. Edeard răspunse cu respect privirilor aruncate în direcţia lui în timp ce se îndreptau spre grupul de poliţişti din jurul căpitanului

Ronark. Recunoscu mai mulţi membri ai Consiliului Superior: Imilan – Marele Maestru al Breslei Chimiştilor, Dalceen – Maestru al Cartierului Fiacre, Julan – Maestru al Cartierului Haxpen, şi Finitan, desigur, care cel puţin părea să salute sincer cu zâmbetul acela şiret pe care i-l aruncă lui Edeard.

— Era şi timpul, a spus Kanseen atunci când s-au alăturat poliţiştilor. Ne pregătim să intrăm.

O urmă extrem de fină de suspiciune se scurse prin mintea ei ecranată. Edeard era sigur că o lăsase în mod deliberat. De obicei, avea un scut foarte puternic. Nu se arătase niciodată neliniştită în faţa succesului pe care îl avea acum la fete, dar ştia că o deranja. În orice caz, ştia că şi ea primise numeroase invitaţii de la diverşi fii ai Marilor Familii. Deşi, acestea erau, cel mai probabil, un motiv de disconfort pentru ea.

— Nu ar începe fără el, îl tachină Macsen.

— Mi-am susţinut depoziţia, a spus Edeard cu o faţă inexpresivă. Nu trebuia neapărat să fiu aici.

Ea făcu o grimasă.

— Şi totuşi, ego-ul te-a adus aici, la timp, a spus Macsen, la fel de inocent. Cât de norocoşi suntem cu toţii.

— Vreo veste de la Dinlay? a întrebat Edeard, ignorând sarcasmul lui Macsen.

Era uşor dezamăgit că tovarăşul lor nu se afla la Curtea de Justiţie. Doar cu câteva zile în urmă, când îl vizitaseră ultima oară cu toţii, medicii spuneau că avea să părăsească în curând spitalul. Urma să primească doar sarcini uşoare timp de aproximativ o lună, dar rana de glonţ se vindeca bine.

— E un pic cam mult să ne aşteptăm să fie aici imediat ce a fost internat, a spus căpitanul Ronark. Va începe, probabil, mâine.

— Da, domnule, a aprobat Macsen.

— Iată că vine, a spus sergentul Chae.

Maestrul Solarin din Breasla Avocaţilor apăru de sub cea mai apropiată arcadă, însoţit ca de obicei de un cuplu de ge-maimuţe. După dezastrul cu procesul anterior al lui

Arminel, Edeard îl întrebase pe căpitanul Ronark dacă secţia de poliţie a cartierului nu l-ar putea angaja acum pe vechiul lor instructor juridic pentru urmărirea penală. Spre surprinderea sa, căpitanul fusese de acord. Iar acum, aşa cum ştia toată lumea din tot oraşul, de data aceasta, Arminel şi acoliţii săi vor fi găsiţi foarte, foarte vinovaţi. Oricum, Edeard se simţea mult mai confortabil cu Solarin pe post de procuror. Bătrânul avocat ştia cel puţin cum să prezinte un caz şi nu ar ceda la niciunul din trucurile procedurale folosite de apărare.

— Toţi mă aşteptaţi pe mine? a spus Maestrul Solarin vesel. Cât de foarte măgulitor. Haideţi atunci, să începem ultima bătălie.

Grefierul instanţei apăru lângă uşile mari care duceau în sala centrală.

— Cazul Makkathran versus Arminel, Gustape, Falor, Harri şi Omasis este chemat la înfăţişare, a anunţat cu voce tare.

Maestrul Solarin îşi făcu drumul dureros de lent spre sala centrală, cu toţi ceilalţi grupaţi în spatele lui, aşa cum cerea tradiţia.

Încă o dată, Maestrul Cherix fusese angajat de Arminel ca avocat al apărării. Acesta intră în urma poliţiştilor, însoţit de doi avocaţi stagiari, aparent netulburaţi de amploarea cazului.

— Aş vrea să mi-l pot permite, le-a şoptit Boyd lui Edeard şi Kanseen în timp ce se îndreptau spre locurile lor. De fapt, dacă am să fiu vreodată arestat, pe el am să-l chem.

— Când vei fi arestat, vrei să spui, îi zâmbi Kanseen.

Edeard zâmbi şi el. Dar Boyd avea dreptate. Chiar şi într-un caz atât de clar, Cherix fusese fără cusur în prezentarea sa, invocând provocarea lui Edeard, ura dintre Arminel şi Edeard, tensiunea aprinsă, panica din acea zi, făcând tot ce i-a stat în putinţă pentru a micşora pedeapsa finală.

— Trebuiau neapărat să aibă pe cineva atât de bun, a spus Chae în timp ce echipa lor se aşeza în bănci. E o chestiune politică. Procesul trebuie considerat echitabil.

Atunci când sala centrală s-a umplut, grefierul a cerut

linişte şi cei trei judecători au intrat.

Cu o zi înainte de începerea procesului, Solarin le spusese că primarul Owain însuşi va fi şeful completului de judecată. Se întâmpla foarte rar aşa ceva, chiar dacă primarul era şeful sistemului judecătoresc. Cumva, Edeard nu a fost surprins. Politica. Din nou. Oraşul a vrut să vadă membrii bandei pedepsiţi. Şi în primăvară urmau să fie alegeri. Natura cazului îi dădea lui Owain justificarea perfectă să intervină.

Owain şi cei doi colegi judecători au cerut ordine în sală şi le-au solicitat ambilor avocaţi pledoariile finale.

Edeard asculta cu un sentiment tot mai mare de emoţie, poate chiar unul de suspans. Concluzia era inevitabilă, discursul implacabil al lui Solarin făcea clar acest lucru, demolând în mod expert circumstanţele atenuante atât de atent construite de Cherix. Dar chiar şi aşa, Cherix aproape îl făcuse pe Edeard să-i pară rău pentru Arminel. O viaţă dusă în rătăcire şi nu din vina lui, o copilărie îngrozitoare, abandonat de părinţi, căzut în ghearele crimei pentru că oraşului nu-i păsa…

Cu siguranţă nu vor cădea în capcana asta. Când se uită la feţele judecătorilor, aceştia erau impasibili, cu minţile perfect protejate.

După susţinerea pledoariilor, Owain anunţă retragerea curţii pentru ca judecătorii să poată stabili verdictul. Edeard şi ceilalţi au ieşit în hol, încercând să nu-şi lase sentimentele să transpară pentru nimeni altcineva.

Marele Maestru Finitan veni să vorbească cu ei.

— Aveţi vreo îndoială cu privire la rezultat? a întrebat el liniştit. Păreţi abătuţi.

— Nu, domnule, a spus Edeard. Dar Cherix este bun.

— Trebuie să fie. Marele Consiliu nu îşi poate permite nicio acuzaţie de părtinire.

— Politică.

— Eşti pe cale să devii un bun cetăţean al Makkathranului, nu-i aşa?

— Fac tot ce pot, domnule.

— Ştiu. Finitan îl trase departe de ceilalţi poliţişti. Atunci,

ia în considerare şi asta. Oferta care îţi va fi făcută după încheierea cazului nu are legătură cu capacităţile tale, ci urmăreşte doar să te testeze.

— Domnule?

— Dacă accepţi, vei arăta că înţelegi politica oraşului şi că joci după aceleaşi reguli ca şi noi ceilalţi. Dacă refuzi, dacă pretinzi că nu eşti suficient de bun, sau că vrei să-ţi demonstrezi umilinţa în faţa Madonei, sau ceva de felul acesta, vei spune atunci tuturor că eşti un idealist periculos.

— Da, domnule, a zis Edeard fără intonaţie. Nu avea habar despre ce vorbea Marele Maestru.

— Ai binecuvântarea mea, oricum. Dar trebuie să fie alegerea ta. Ţi-aş cere pur şi simplu să iei în considerare ce poţi realiza, privind lucrurile din afară. Gândeşte-te la asta.

— Aşa voi face, domnule.

Finitan îl bătu pe umăr pe Edeard şi se întoarse la grupul de Maeştri ai Marelui Consiliu.

— Ce-a fost asta? a întrebat Macsen.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Cei trei judecători au deliberat timp de două ore. Când procesul a fost reluat, lui Arminel şi celor patru tovarăşi ai săi li s-a cerut să se ridice în picioare, iar Owain a citit concluziile.

La acuzaţia de extorcare, toţi cei cinci acuzaţi au fost găsiţi vinovaţi.

Pentru conspiraţie: vinovaţi.

Pentru tentativa de omor împotriva a doi poliţişti, de care fusese acuzat doar Arminel, a fost găsit vinovat.

Arminel îşi păstră faţa şi mintea calme tot timpul. Edeard se aştepta ca omul să arunce cel puţin o privire în direcţia lui, dar hotărârea acestuia nu se clinti.

Owain şi-a pus apoi un pătrat stacojiu de dromătase pe cap. Edeard îl văzu în sfârşit pe Arminel tensionându-se.

Gustape, Falor, Harri şi Omasis au fost condamnaţi la douăzeci de ani în mina Trampello. Au fost conduşi apoi în celule. Arminel a rămas singur în picioare, în faţa celor trei

judecători.

— Crimele de care ai fost găsit vinovat sunt de o gravitate excepţională, a declarat Owain. Nu cred că am mai întâlnit vreodată o răutate atât de deliberată de când sunt în Marele Consiliu. În plus, ai refuzat în mod constant să cooperezi cu poliţiştii şi să le spui numele altor membri din organizaţia voastră josnică şi criminală. Dacă acest lucru ţi-ar putea câştiga recunoştinţa lor, nu face, în schimb, nimic pentru a încuraja clemenţa din partea mea. Nu am avut niciodată pedeapsa cu moartea pe Querencia. Pentru asta, poţi mulţumi Madonei, care în înţelepciunea ei consideră că nu există niciun suflet omenesc care să nu poată fi salvat. Cu toate acestea, nu văd niciun semn că mântuirea ta ar fi posibilă. În consecinţă, nu am nicio altă opţiune decât să te condamn la încarcerarea în minele din Trampello pentru tot restul vieţii tale. Fie ca Madona să-ţi binecuvânteze sufletul când se va urca la ceruri, pentru că altcineva nu o va face. Lovi cu ciocănelul în pupitru. Şedinţa s-a încheiat.

Oamenii ieşeau din sala centrală, dar Edeard şi colegii lui au rămas aşezaţi pe bănci, uşor surprinşi.

— Uau, a exclamat Macsen.

— Pe viaţă, a spus Boyd.

— Nu prea s-a mai auzit aşa ceva, a zis Kanseen.

Maestrul Solarin s-a întors spre poliţişti.

— Cred că ultimul caz în care a fost dată o condamnare pe viaţă a fost acum patruzeci şi doi de ani, pentru spintecătorul din Golden Park. Un individ foarte periculos. Înainte de timpurile voastre, desigur. Pentru asta, vă puteţi considera norocoşi.

— Uau, a exclamat Macsen din nou.

— Felicitări, tinere, a spus Maestrul Solarin şi a întins mâna.

Edeard prinse uşor mâna bătrânului.

— Vă mulţumim, domnule. Aţi obţinut verdictul pentru noi.

— Nu am avut prea mult de lucru, datorită darului tău

extraordinar. Îţi doresc mult noroc în încercările tale viitoare. A fost un privilegiu să fiu instructorul tău juridic. Dar pentru a folosi o expresie veche, cred că m-ai depăşit şi pe mine acum.

— Oh, nu, domnule. Sper să avem mult mai multe cazuri.

— Şi le vei obţine, nu am niciun dubiu în privinţa asta. Şi nu sunt singurul, se pare. Îl vezi pe domnul de acolo?

Degetul lui deformat arătă spre acesta cu un tremur uşor. Edeard şi ceilalţi s-au uitat în direcţia indicată de bătrânul avocat. Au văzut un bărbat într-un sacou albastru flamboaiant şi o cămaşă gri de dromătase croindu-şi drum de-a lungul culoarului principal. Se apropia, probabil, de sfârşitul primului său secol de viaţă, dar era încă zdravăn şi sănătos, cu un păr des şaten atârnându-i peste guler, cu doar câteva şuviţe argintii. Avea inele grele de aur pe fiecare deget şi rotocoale de lanţ de aur în jurul gâtului. Faţa i se buhăise, ca rezultat al multor ani de trai bun. Chiar şi aşa, părea puternic fizic. Se uita la ei cu ochii verzi-pal umbriţi de o frunte largă. Un accident sau o luptă îl lăsase cu mult timp în urmă cu un maxilar deformat, care îi strâmba uşor trăsăturile. Întreaga lui înfăţişare era aceea a unui comerciant de succes, încrezător în el însuşi. Ca pentru a confirma acest lucru, era însoţit de două fete frumoase care purtau rochii scumpe şi o mulţime de bijuterii. Erau ceva mai tinere decât Kristiana, hotărî Edeard cu un mic impuls de compătimire pentru ele. Întâlni apoi privirea omului. Îl examina la fel de intens ca şi cea a Pythiei, cu câteva luni în urmă. Edeard îşi dădu seama instinctiv că exista o duşmănie între ei şi îi răspunse cu acelaşi fel de privire, chiar dacă nu ştia de ce.

— Cine este? a întrebat el liniştit.

— Acela, a spus Maestrul Solarin cu un dezgust extrem, este căpitanul Ivarl.

— Are un fel de navă? a întrebat Edeard, fiind apoi uşor derutat de modul în care ceilalţi au gemut disperaţi.

— Nu, a spus Chae. Nu deţine o navă, deşi se pare că a fost cândva căpitanul unui vas comercial. Ivarl este proprietarul Casei cu Petale Albastre.

Edeard auzise de stabiliment, un bordel în cartierul Myco, lângă portul Makkathranului.

Căpitanul Ronark făcu un pas în faţă ca să ajungă lângă umărul lui Edeard.

— Dacă se poate spune că bandele din oraş au un lider, a spus el, acesta este Ivarl. Lui, cel puţin, îi place să se dea drept Maestrul Comunităţii noastre de Delincvenţi Penali. El este, probabil, cel care l-a trimis pe Arminel ca să te atragă într-o ambuscadă.

— Ah, a spus Edeard.

A zâmbit politicos şi a înclinat capul spre individ. Ivarl îi întoarse gestul, înclinându-şi bastonul cu cap de aur în direcţia lui. Maestrul Cherix se duse lângă el şi îi murmură ceva la ureche. Ivarl zâmbi rigid şi se apropie de grupul de poliţişti.

— Felicitările mele pentru un caz exemplar, a spus el.

Vocea îi era aspră şi Edeard suspecta că rana care îi afectase falca pricinuise daune mai profunde.

— Mulţumesc, a spus Edeard cu o doză mare de ironie.

— Oraşului acesta îi este mult mai bine fără astfel de oameni, a continuat Ivarl. Sunt paraziţi ieftini, care nu aduc nimic bun în vieţile noastre. Dumneata, însă, eşti o persoană de excepţie, poliţist Edeard.

— Mă străduiesc.

Edeard era jenant de conştient de modul în care Macsen şi una dintre fetele căpitanului Ivarl îşi zâmbeau. Îi venea să-şi pocnească prietenul.

— La fel ca noi toţi, a replicat Ivarl. Toată lumea, în măsura posibilităţilor, contribuie la fluxul vieţii acestui oraş minunat. În acest sens, vă invit pe dumneata şi pe prietenii dumitale să vă bucuraţi de ospitalitatea casei mele.

Edeard era foarte conştient că toată lumea aştepta răspunsul său.

Deci, despre asta m-a avertizat Finitan. Le-am arătat bandelor că nu toţi poliţiştii sunt uşor de învins, că violenţa lor obişnuită nu funcţionează împotriva mea, aşa că vor să vadă cât de mult am de gând să profit de asta. Politica!

Permise unei vechi şi profunde imagini personale să se

scurgă din mintea lui – ruinele mocnite din Ashwell, cu cadavre împrăştiate printre ele.

— Nu am fost încă în cartierul dumneavoastră, a spus Edeard. Dar intenţionez să îl vizitez curând.

Buzele mici şi groase ale lui Ivarl se strânseră, afişând o mare dezamăgire. Ridică din umeri teatral.

— Aştept cu nerăbdare să te întâlnesc acolo, tinere.

S-a întors şi a plecat cu câte o fată care îl agăţă posesiv de fiecare braţ.

Numai atunci observă Edeard privirile pe care i le aruncau ceilalţi.

— Ce?

Căpitanul Ronark zâmbi.

— Eşti bun, Edeard. Ştiam că nu te vei trăda.

Chae îi adresă un zâmbet admirativ şi ieşi cu căpitanul.

— Unde a fost locul acela? a întrebat Boyd emoţionat.

— Satul în care am crescut, i-a spus Edeard.

— Madona, doar văzându-l şi m-am speriat.

— Am vrut un pic de accent. Am vrut să-l fac pe Ivarl să înţeleagă.

— Oh, cred că a priceput. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Deşi e păcat, a spus Macsen nostalgic. Ai văzut-o pe blonda aceea?

— Ţărane, şuieră Kanseen la el.

— Hei! Şi eu pot face sacrificii dureroase şi nobile, să ştii. Trebuie să ai anumite *standarde* ca să faci parte din echipa Mergătorului-Pe-Apă.

— Nu-mi spune aşa, a spus Edeard obosit.

— Prea târziu, a replicat Boyd. Mult prea târziu.

Era mijlocul după-amiezii când au ajuns înapoi la secţia de poliţie Jeavons. S-au aşezat la masa lor obişnuită din sala cantinei şi ge-maimuţele au adus platouri cu sendvişuri şi căni de ceai. În ultimul timp, mâncarea de la secţie se îmbunătăţise. Negustorii locali erau dornici să le furnizeze poliţiştilor produse mai bune la preţuri rezonabile, recunoscători pentru reducerea considerabilă a activităţii

gangsterilor în cartierul lor.

Edeard aprecia gestul, dar acesta îl făcea foarte conştient de aşteptările care atârnau pe umerii săi. *Iar acum am văzut adevăratul duşman. Chiar dacă Arminel a plecat, Ivarl poate trimite încă o duzină ca el pe străzi. O sută chiar.*

După euforia procesului, gândul acesta îl trezea la realitate. Nu schimbase de fapt nimic, doar devenise celebru. *Şi în cele din urmă, la ce le foloseşte asta oamenilor?*

— Rezultat, sau ce? a spus Boyd luând unul din sendvişuri, o rolă de malţ cu şuncă şi brânză, cu un strat gros de pastă de tomate condimentată. Muşcă din el mulţumit.

Toţi ceilalţi poliţişti din secţie au ţinut neapărat să vină la ei şi să-i felicite pentru verdict. Edeard începu în cele din urmă să se simtă jenat de atâta admiraţie.

— Da. Un rezultat, în regulă, a spus Kanseen, alegând din restul de sendvişuri. Dar e doar un singur rezultat.

— Ne putem bizui oricând pe tine pentru un duş rece, a zis Macsen.

— Are dreptate, a intervenit Edeard. Vom avea de făcut mult mai mult decât atât înainte ca bandele să înceapă măcar să se îngrijoreze.

— Nu-i aşa. Ivarl a fost destul de îngrijorat de Mergătorul-Pe-Apă ca să se târască de sub piatra lui şi să vină să-l vadă mai de aproape, a zis Boyd.

— N-ai vrea să încetezi să-mi mai spui aşa?

— Am crezut că Arminel va lua treizeci sau patruzeci de ani, cel puţin, a zis Macsen. Dar, pentru tot restul vieţii? Şi are doar… cât? Doar treizeci de ani? Asta înseamnă cel puţin o sută cincizeci de ani în Trampello. Nu e chiar un pavilion de vacanţă pe Iguru. O sută cincizeci de ani! Owain chiar vrea să fie reales.

— Nu-mi pare rău pentru el, a spus Edeard. Avea de gând să mă omoare.

— Pentru că Ivarl i-a cerut s-o facă, a replicat Kanseen.

— Crezi?

— În niciun caz nu putea organiza o ambuscadă de genul ăsta fără o mulţime de ajutor. Ar fi avut nevoie de permisiune. Ivarl trebuie să fi fost de acord.

— Oh, Madona, murmură Macsen alarmat. Atenţie.

Televederea lui Edeard i-l arătă pe căpitanul Ronark conducându-l pe Conetabilul-Şef Walsfol în sala de mese. Toată lumea tăcu. Băncile zgâriau podeaua în timp ce poliţiştii se ridicau. Chiar şi ge-cimpanzeii s-au oprit.

Conetabilul-Şef Walsfol merse direct la masa lui Edeard. Era în uniformă de gală completă, o tunică neagră impecabilă cu butoni de aur şi epoleţi stacojii cu câte un buton de diamant. Edeard îi fusese prezentat a doua zi după arestarea lui Arminel. Fusese, de fapt, destul de impresionat de Conetabilul-Şef. Omul se afla în al doilea său secol şi faptul că se luptase să-şi croiască drum până în fruntea poliţiei era evident în atitudinea lui. Walsfol era un om care spunea direct ce gândea, sigur pe el deoarece ajunsese la poziţia în care se afla cu sprijinul secţiilor. Walsfol salută elegant. Edeard îi întoarse în grabă salutul.

— O zi excelentă, domnule poliţist, a spus Conetabilul-Şef cu accentul său limpede, aristocratic. Aţi făcut această secţie mândră.

— Mulţumesc, domnule.

Walsfol luă o pereche de epoleţi din buzunar, cu o singură stea de argint.

— Datorită curajului dumneavoastră şi a acţiunilor de la Bazinul Birmingham, aş dori să vă ofer promovarea la gradul de caporal.

Poate că doar i se păruse, dar Edear era sigur că cuvântul „ofer” fusese accentuat. Dar era atât de uşurat că testul de care vorbise Finitan era mai degrabă acesta decât încercarea grosolană de a-l mitui făcută de Ivarl, încât a spus simplu:

— Da, domnule. Vă mulţumesc, domnule, aş fi onorat să accept.

Căpitanul Ronark conduse aplauzele în timp ce Conetabilul-Şef ataşa epoleţii pe umerii lui Edeard. *Bineînţeles, Finitan nu vorbise despre Ivarl,* se mustră

singur Edeard, *Marele Consiliu vrea să ştie dacă am de gând să îi sprijin autoritatea. Madona! Chiar îşi închipuie că aş putea fi o provocare pentru ei?*

Walsfol termină şi salută din nou.

— Caporal Mergătorul-Pe-Apă, a spus Macsen, ridicându-şi berea şi râzând.

Edeard cedase complet acum glumelor ce se făceau pe seama lui. Se adunaseră cu toţii la Olovan's Eagle pentru a sărbători, ocupând un mic separeu în barul de sus care le oferea intimitate.

— Mă întreb ce echipe vor fi sub comanda ta, medită cu glas tare Kanseen. Caporalii sunt în mod normal responsabili de trei.

— Te rog, nu ne cupla cu grupul lui Droal, a spus Boyd. Sunt nişte dobitoci de tot rahatul şi toată lumea ştie că Vilby e mânjit.

— N-am ştiut asta, a zis Edeard.

— Ce, cu toate superputerile tale psihice? a întrebat Macsen.

Edeard îi arătă gestul folosit întotdeauna de Obron, doar pentru a se trezi copleşit de o nostalgie tristă care îi făcu în mod neaşteptat ochii să se umezească. Obron ar fi avut douăzeci şi trei de ani acum…

— Va trebui să te gândeşti la asta, Edeard, a spus Kanseen. Serios, toţi o să fie cu ochii pe tine după promovarea asta. Este o ocazie de a-ţi alcătui o echipă proprie de jandarmi, oameni pe care să ştii că te poţi baza.

— Da, da.

Edeard nu prea voia să se gândească la toată responsabilitatea cu care venea noua sa poziţie. Din păcate, problema lui era că nu se putea împiedica să-şi facă griji în legătură cu ce ar trebui să facă în continuare. Şi bandele şi poliţiştii vor dori să vadă de ce era capabil, dacă era doar un băiat puternic de la ţară fericit, mulţumit de atenţia pe care i-o arată toate fetele de la oraş, sau cineva care va apăra legea şi va produce o schimbare. *Palatul Orchard, probabil, va dori de asemenea să ştie.*

— Pe voi, presupun, va trebui să vă păstrez pe toţi, a spus el cu o reticenţă teatrală.

A fost rândul lui Boyd să facă gestul cu mâna.

— Chiar şi pe Dinlay? a spus Macsen cu o voce atât de moale, încât doar Edeard îl auzi.

— Da, a răspuns el cu o mică televorbire dirijată spre el. Chiar şi pe Dinlay.

Macsen se încruntă în paharul lui cu bere.

— Şi ce ai de gând să faci cu echipa asta a ta? a întrebat Kanseen cu sinceritate. Sunt doar cincisprezece oameni, la urma urmei.

— Cu două luni în urmă eram doar noi cinci, a spus calm Edeard. Ne putem transforma în ceva folositor, sunt sigur. Asta dacă ne va permite Ronark. Există totuşi şi nişte proceduri.

— Dar să nu începem cu asta, a spus Boyd, neobişnuit de serios. Ai ceva avânt în spate, Mergătorule-Pe-Apă, şi o mare doză de bunăvoinţă. Asta este şansa ta de a face ceva.

— Dragă Madona, dă-i o bere şi ascultă cum iese politicianul din el, gemu Edeard.

— Cunosc Makkathranul, insistă Boyd. Există o şansă aici pentru tine. Îşi puse braţele în jurul lui Kanseen şi al lui Macsen. Şi noi, cei trei ghizi nativi ai tăi, o să ne asigurăm că nu vei irosi această şansă.

— Voi trei! Edeard îşi dădu ochii peste cap. Grozav. Cum putem eşua?

— Rămânem împreună, a spus Macsen. Întotdeauna am fost şi întotdeauna vom fi împreună, orice ar fi.

— Orice ar fi!

Au băut cu toţii pentru asta.

Boyd a împins paharul gol peste masă.

— Şi cu noul tău salariu de caporal, cred că îţi poţi permite următoarea rundă.

— Îmi pare rău, a spus Edeard, ridicându-se în picioare şi închizându-şi tunica. Am o întâlnire la teatrul Alrado şi este drum lung până în cartierul Zelda.

— O întâlnire? a întrebat Macsen plin de interes.

— Cineva de la Breasla Grefierilor. Mă ajută cu impozitele.

A plecat însoţit de râsetele lor batjocoritoare. Când a început să coboare scările incomod de curbate a auzit-o pe Kanseen exclamând:

— Nu! Eu am plătit ultima rundă.

Era frig pe străzi, afară din Olovan’s Eagle. Îngheţul se agăţa de trotuarele oraşului, iar fulgii de zăpadă cădeau haotic în luminile portocalii strălucitoare ale clădirilor. Oamenii înfăşuraţi în haine groase îşi împleteau drumurile trecând pe lângă Edeard în timp ce mergea de-a lungul Albie Lane spre Canalul Zborului. Îşi ridicase o ceaţă de izolare pentru a alunga televederile curioase, aşa cum făceau toţi cetăţenii Makkathranului când se îndreptau spre afaceri pe care ei le considerau ca fiind private. Efectul era ca o versiune uşoară a camuflajului.

Edeard se apropia de podul de fier care ducea în cartierul Haxpen când televederea i se opri pentru a treia oară asupra unei siluete. Îl urmărea de ceva timp, ignorându-i dorinţa evidentă de a fi lăsat în pace. Se concentră pe ea doar pentru a vedea cine era.

— Salrana, a exclamat.

Ea se grăbi înainte, gândurile radiindu-i cu încântare zburdalnică. Aproape la fel de înaltă ca şi el acum, a recunoscut el. Ponchoul lung gri-închis îi flutura în jur în timp ce se mişca şi avea pe cap o glugă mare, trasă bine pe frunte.

— Eşti atât de încet, îl certă ea, chicotind. Te-am urmărit de când ai plecat de la tavernă. Dacă aş fi fost un asasin, ai fi fost mort până acum. Îşi împinse gluga înapoi, lăsându-şi părul castaniu să curgă liber, şi îl sărută cu respiraţia tăiată. Ştii, abia te-am recunoscut cu părul atât de lung. Moda de la oraş ţi se potriveşte.

Edeard îi zâmbi, foarte conştient de faptul că era încă lipită de el. Îi studie faţa cu obraji ascuţiţi şi minunaţii ochi căprui-închis, mari şi care îl tachinau. Era superbă acum şi din cauza asta tot încerca să o evite. Comunicau prin

televorbire în fiecare zi, dar se folosise de proces drept scuză pentru a nu se întâlni cu ea direct. Doar simplul fapt de a fi cu ea pe o stradă sumbră şi rece îl făcea să se simtă jenat pentru toate fetele cu care umblase în ultimele câteva săptămâni. Să petreacă o după-amiază plăcută împreună cu ea ar fi o tortură.

De ce? se întrebă el. *E frumoasă, şi mă vrea, şi aş adora s-o am în patul meu şi în viaţa mea. Am fi într-adevăr un cuplu perfect. Singura altă fată care s-ar apropia de asta ar fi Kanseen.*

Ezitarea lui era născută dintr-o noţiune stupidă de *datorie.* Cel puţin aceasta era întotdeauna scuza pe care şi-o găsea singur. Chiar simţea că trebuia s-o protejeze, lucru ce cu greu mai putea fi considerat necesar. Nu era ca şi cum ar mai fi fost singuri împotriva lumii acum. Poate că era doar frica de a schimba felul în care stăteau lucrurile. Trecuse prin atât de multe frământări, ea fusese constanta lui într-o viaţă plină de instabilitate. Şi cât de mult ar fi urât să i se spună acest lucru. Era tânără şi vivace, şi voia să se distreze un pic. Merita să fie fericită. Şi ei doi chiar *ar fi* fericiţi împreună.

— Doamne, chiar te bucuri să mă vezi, nu-i aşa? îl zeflemisi ea.

— Îmi pare rău, a zâmbit, împingându-şi emoţiile cât mai jos, sub orice percepţie posibilă prin televedere. E fantastic să te văd, dar asta îmi aminteşte ce trebuie să fac în seara asta.

— Serios? a întrebat ea vioaie. Şi-a trecut braţul pe sub al lui şi au început să meargă peste podul de fier. Bietul de tine. Trebuie să fie cu adevărat teribil să le amuzi în patul tău şi pe Kristiana, *şi* pe Ranalee.

Edeard se opri şocat.

— Cum naiba ai aflat tu asta?

Ea chicoti din nou, încântată că îl tulburase.

— Oh, Edeard, întregul oraş ştie cine l-a agăţat în seara asta pe Mergătorul-Pe-Apă. Kristiana s-a lăudat în jumătate din saloanele din oraş astăzi. Şi ştii cum este oraşul ăsta când vine vorba de bârfă.

— Da, a spus el cu greutate. Apoi, pentru că nu s-a putut împiedica, a întrebat: Oamenii chiar vorbesc despre viaţa mea amoroasă?

— Vorbesc. Cântă. Scriu cărţi despre ea. Cred că plănuiesc şi o piesă pentru serbarea boului-fript din Golden Park de Anul Nou.

— Taci din gură.

Ea îl împinse în balustradă şi-l sărută din nou. Pielea ei era caldă, moale şi mătăsoasă, parfumul puternic.

— Actul al doilea va fi despre noi? Şi al treilea, şi al patrulea?

Edeard aproape o împinse deoparte. Dar, în schimb, cu un efort puternic de voinţă, îi zâmbi cu tristeţe şi se întoarse să se aplece peste balustradă. Apoi, o cuprinse cu braţul. Felul în care mintea ei fulgeră de surpriză şi încântare la gestul său era ameţitor.

— Am fost chiar atât de prost? a întrebat el.

— Numai respingându-mă pe mine. În rest, eşti la fel ca oricare alt fiu al unei Mari Familii la a cincisprezecea aniversare. Ai aprobarea oraşului, Edeard. Diferenţa dintre tine şi ei este că tu ţi-ai câştigat-o. Oamenii sunt fascinaţi să afle ce se va întâmpla în continuare. Dacă Arminel a fost doar o întâmplare, sau dacă vei fi cu adevărat Mergătorul-Pe-Apă.

El oftă.

— Urăsc porecla asta.

— Sper… Edeard, sper să te arăţi vrednic de ea. Ştii că frecventarea bisericii a crescut de la evenimentele de la Bazinul Birmingham? Ai arătat un sentiment al datoriei în ziua aceea, şi onoare, şi curaj. Sunt trăsături care lipsesc mult în acest oraş. Le-ai arătat oamenilor ce lipseşte din propriile lor vieţi. A fost un lucru minunat, Edeard.

El se uită în josul apei întunecate, cu suprafaţa ca o crustă de noroi. Făcea valuri lângă malul îndepărtat, acolo unde fili-şobolanii îşi aveau cuibul. Două gondole îşi tăiau drum spre ei de-a lungul Bazinului de Sus de pe Marele Canal Principal, cu lămpile sclipind la prova, gondolierii lor armonizând o melodie blândă.

— Nu ştiu ce să fac în continuare, a mărturisit. De fapt, nu-i adevărat. Ştiu ce trebuie să fac. Dar dacă mă duc în direcţia asta, dacă îmi voi folosi talentul ca să înlătur bandele, atunci nu va mai exista nicio cale de întoarcere. În clipa asta nu pot face nimic şi tot tam-tamul se va stinge. Dar…

Ea îl îmbrăţişă din nou. Era un gest mult mai intim decât orice aprinsese vreodată flirturile ei.

— Nu poţi face asta, a şoptit ea. Ştii că nu poţi.

— Da. Ştiu. Mulţumesc.

— Eu doar transmit învăţăturile Madonei, Edeard. Acestui lucru mi-am dedicat viaţa.

— Eşti o persoană atât de bună, Salrana.

Ea se aplecă în joacă.

— Nu vreau să fiu. Nu cu tine. Şi fetele acelea de familie nobilă spun că eşti un amant bun.

Edeard se înfioră, mortificat. *Tot Makkathranul discută asta?* În acelaşi timp, însă…

— Doar nu crezi tot ce auzi?

— Nu-i aşa? a spus ea cu şiretenie.

— Ei bine, OK, recunosc că partea asta e adevărată.

— Oh, ascultă la tine!

Îl pocni peste umăr, apoi îl trase imediat mai aproape şi îl sărută din nou.

Era ca atunci când se aflau pe fundul puţului. Ştia că nu ar trebui. Dar, de fapt, nu exista niciun motiv real ca să nu o facă.

Măcar o dată, lasă inima să vorbească, nu mintea.

Un cuplu trecu pe lângă ei, examinând uşor cu televederea cei doi tineri care se îmbrăţişau cu ardoare crescândă. Capetele s-au întors.

— El este, a şoptit femeia. Mergătorul-Pe-Apă.

— Şi asta e o novice a Madonei!

O voce era îndreptată prin televorbire către o serie de cunoştinţe:

— N-o să ghiciţi…

Edeard şi Salrana se depărtară brusc, chicotind ca doi ucenici certaţi. Şi-au aranjat hainele şi au luat-o în jos pe

panta podului care cobora spre Haxpen.

— O să am o reputaţie mai rea decât a lui Dybal, hotărî Edeard.

— Bun camuflaj. Bandele te vor subestima dacă îşi vor închipui că eşti doar un afemeiat.

— Da, a râs el. E un preţ teribil. Haide, te conduc înapoi la Casa Millical. E cumva în drumul meu.

— Nu, nu este.

— De fapt, este. Chiar *am* de gând să încerc să fac ceva. Tu şi Madona aveţi dreptate, ar fi greşit să nu încerc.

— Chiar în seara asta?

— Da. E perfectă. Nimeni nu se va aştepta ca eu să fac vreo muncă de poliţist în seara asta.

— Eu, sigur, nu.

— Ştiu. Trebuie neapărat să vorbim.

— Vorbim de trei ani, Edeard!

— Da.

Şi era extrem de tentat. Ca întotdeauna. *Poate că înfruntarea cu Ivarl ar mai putea aştepta o zi.*

— De fapt, nu sunt corectă, a spus Salrana.

— Oh?

— Maica de la casa mea mi-a spus ieri. Am fost repartizată la spitalul Madonei din Ufford pentru iarna asta.

— Unde-i asta?

— Este oraşul-capitală al provinciei Tralsher, care este la sud de Iguru.

— Ce? Nu!

— Da. Asistenţa medicală este tot o parte a pregătirii noastre.

— Dar există spitale şi în Makkathran.

— Biserica nu funcţionează aşa. Ea vrea ca noi să învăţăm cum e viaţa în afara zidului de cristal.

— Ştii mai multe despre viaţa de afară decât ştie sau va şti vreodată oricare maică din oraş, i-a replicat el, irascibil.

— Să le spun aşa ceva n-ar fi de niciun folos.

— L-aş putea întreba pe Maestrul Finitan dacă n-ar putea vorbi cu maica ta.

Salrana chicoti încet.

— Serios? Asta ar trebui să rezolve lucrurile. Un prieten de-al meu vrea o novice ca amantă, aşa că n-aţi putea, vă rog, să-i schimbaţi programul tradiţional de formare pentru a face acest lucru posibil?

— Ah. Nu, spus aşa, presupun că nu.

— Presupui corect.

— Dar nu ai fi amanta mea.

— N-aş fi?

— Nu, clătină el ferm din cap. Nu. Niciodată. Am fi egali. Îndrăgostiţi cu adevărat.

— Oh, Edeard. O lacrimă îi apăru în ochi în timp ce îl privea. Spune asta din nou. Promite-mi! Promite că vom fi iubiţi când mă întorc.

Edeard îi luă mâinile într-ale lui.

— Madona mi-e martoră, promit.

Edeard o luă pe podul înalt de lângă Bazinul de Sus, cel cu apexul de cristal. În această noapte transparenţa nu făcea nicio diferenţă, părea că merge pe o substanţă neagră lucioasă, mânjită de noroi. Ajuns pe străzile pustii din Eyrie, le străbătu grăbit, îndreptându-se spre cartierul Zelda. Nu plănuise să meargă atât de departe, dar dacă toată lumea ştia că se va întâlni cu fetele acolo, ar trebui cel puţin să pară că ar fi în drum spre ele, în cazul în care era supravegheat. O parte din el era încă îngrozită de faptul că tot oraşul ştia despre viaţa lui amoroasă, deşi accepta că, de fapt, el purta toată vina. Era ciudat că niciunul dintre prietenii lui nu menţionase asta. Oare presupuneau că ştia? Asta era problema când nu erai crescut la oraş, toţi considerau de la sine înţeles că erai familiarizat cu cultura acestuia.

Odată ce a ajuns dincolo de Canalul Dumbrăvii, clădirile s-au transformat într-o turmă de case modeste, magazine şi ateliere. Pereţii se apropiau pe măsură ce îşi alegea în mod deliberat un traseu care-l ducea pe străzile cele mai înguste. Pe aleea Polteral era numai el. Era un culoar mic prin spatele clădirilor, un zigzag care permitea trecerea unei singure persoane. E adevărat că existau nişte nişe în

pereţi pentru a le permite oamenilor să se deplaseze. Privind uşoara umflătură ciudată formată la câteva zeci de centimetri deasupra solului, putea doar specula despre cum arătau locuitorii iniţiali ai oraşului. Noaptea n-o utiliza nimeni, zidurile groase împiedicau folosirea televederii pe toată lungimea ei şi bloca efectiv televorbirea. Dacă erai jefuit aici, nimeni nu avea să ştie până dimineaţa. Edeard îşi trimise televederea în faţă, verificând dacă toate nişele erau goale. Când era pe la jumătatea culoarului, se opri sub o secţiune de perete suspendată în afară şi îşi împleti în jur camuflajul. După ce se asigură că nu-l urmărea nimeni, ceru minţii somnolente a Makkathranului să-i permită încă o dată trecerea. Era mai uşor pentru el acum. După ce o făcuse prima dată, în spatele magazinelor de pe strada Sonral, exersase în locuri izolate ca acesta. Erau multe în oraş.

Pavajul pe care mergea *se schimbă*, producând un vârtej subliminal de simboluri colorate. Picioarele lui Edeard se scufundau în el ca şi cum nu avea mai multă substanţă decât ceaţa. O forţă îl coborî uşor în fisura de scurgere care se întindea sub clădiri. Ca întotdeauna, avea senzaţia că se prăbuşea de la o înălţime mare.

Edeard merse câteva minute până când scurgerea se deschise la jumătatea peretelui curbat al tunelului mare care ducea direct sub Marele Canal Principal. Tatonă cu picioarele treptele mici pe care ceruse oraşului să le creeze la baza peretelui. Chiar şi aşa, cu apa care susura peste cizmele lui, era o coborâre periculoasă. Explorările sale anterioare relevaseră faptul că întreaga reţea de canale a Makkathranului era duplicată aici, în lumea ascunsă a oraşului – nu că le-ar fi parcurs vreodată pe toată lungimea lor. Creasta tunelului principal strălucea cu o lumină slabă portocalie, arătându-i apa care curgea de-a lungul bazei acesteia. În seara asta era mai mare ca de obicei, arătând cât de multă apă curgea din noroiul trotuarelor în sistemul de canalizare. O bordură îi permitea să meargă pe lângă el, deşi era nevoit să se bălăcească prin bazinele largi circulare de la joncţiuni. Apa îi intra pe la vârfurile cizmelor.

Era *îngheţată.* Nu era prima dată când se întreba dacă n-ar putea aduce cumva o barcă mică aici. În final, se hotărî să-şi folosească a treia mână ca să ţină apa departe de glezne. Constatase că trucul Mergătorului-Pe-Apă care stabiliza toată suprafaţa era prea obositor de menţinut chiar şi pentru scurt timp.

În cele din urmă, ieşi în josul tunelului de sub Canalul Upper Tail. După câteva sute de metri se abătu din drum, intrând într-o altă scurgere. Nu era familiarizat cu cartierul Myco, dar televederea îi putea pătrunde cu uşurinţă substanţa oraşului acum. Pentru mintea lui, era ca şi cum structura din jur era construită doar dintr-o sticlă ceţoasă. Se opri sub un colţ retras al unui mic scuar, iar oraşul îl ridică, scoţându-l afară, în ninsoarea abundentă. În timp ce urca la suprafaţă, îşi activă din nou camuflajul.

Câţiva marinari în mantalele lor scurte tradiţionale, de culoare purpurie, treceau prin scuar fără să fie conştienţi de prezenţa lui. Zâmbi în spatele lor şi porni în direcţia opusă.

Casa cu Petale Albastre se afla în faţa Canalului Upper Tail, privind direct peste cupolele depozitelor din port. Un stabiliment cu patru etaje, cu o faţadă vermiculată şi ferestre ovale înconjurate de frize din petale ce păreau din onix. Din partea de sus a acoperişului mansardat ieşeau în afară mai multe ferestre semisferice, de parcă i-ar fi crescut nişte ochi gigantici ca să privească nebuloasele de pe cerul Querenciei. Edeard se încruntă la ele, nedumerit de uşoara strălucire violet care emana din interior. Trecuse mult timp de când văzuse altceva decât omniprezenta strălucire portocalie a Makkathranului pe timp de noapte.

Cele trei uşi înalte de la parter erau toate deschise. Sunetul muzicii de pian se revărsa în stradă, însoţit de râsete şi de voci ridicate. Portari în jachete negre, asemănătoare cu tunicile de poliţist, flancau uşile grele din lemn. Edeard îşi ţinu respiraţia şi alunecă printre ei, uitându-se neliniştit să vadă dacă îl puteau simţi. Unul dintre ei se încruntă, privind în jur la vreo tulburare-fantomă, dar nu lansă nicio somaţie.

Jumătate din parter era un bar, pianul din mijloc răpăind

un cântec vesel. În spatele tejghelei lungi şi lustruite, chelneri îmbrăcaţi elegant mixau cocktailuri pe care le serveau câteva ge-maimuţe dichisite. Mesele lustruite şi ele erau înconjurate de fotolii din piele cu spătar înalt în care clienţii se relaxau cu o băutură în timp ce aşteptau să vină femeile. Două sobe mari şi negre de fier dispuse pe laturile opuse ale sălii emanau o căldură reconfortantă pe măsură ce cărbunele se consuma în spatele grilajelor lor. Camera era înaltă cât spaţiul a două etaje, cu o galerie de lemn suspendată de jur împrejur. Fete cu părul inelat, ciudat de rigid, se aplecau peste balustradă, îmbrăcate în rochii decoltate, viu colorate, zâmbind larg la bărbaţii de mai jos, când le prindeau privirea, trimiţând bezele şi făcând apeluri picante prin televorbire.

Edeard supraveghe un timp scara largă din lemn, care fusese fixată în perete, observând cine urca şi cine cobora. Nu doar marinarii vizitau stabilimentul lui Ivarl. Judecând după haine, o mare parte din clienţi erau bărbaţi din bresle şi din familii. A văzut chiar şi o pereche de miliţieni în uniformele lor colorate în albastru puternic şi cărămiziu. Poliţişti nu erau, totuşi. *Probabil nu îşi pot permite.*

A aşteptat un timp, începând să simtă rutina şi tatonând în jur cu televederea. Madama trecea de la o masă la alta, schimbând câteva cuvinte plăcute cu clientela. Urma o scurtă discuţie despre fete, unii solicitând o veche favorită, alţii făcându-şi alegerea de la galerie. O taxă era fie plătită discret, fie, pentru obişnuiţii casei, adăugată la contul lor şi, imediat ce omul îşi termina băutura, mergea la etaj pentru a fi întâmpinat de curtezana dorită.

După câteva minute în picioare, la baza scărilor, Edeard urmă un membru al Breslei Tâmplarilor până la galerie. Fata aleasă se repezi să-şi arunce braţele în jurul breslaşului în semn de bun venit. Au luat-o amândoi pe unul din coridoarele laterale. Edeard se grăbi să treacă de celelalte fete, surprins de cât de puternic le era parfumul, temându-se că ar putea strănuta. Se strecură apoi printr-o arcadă protejată de perdele. Asta a fost partea cea mai dificilă, să încerce să mascheze mişcarea catifelei groase

de culoare roşie.

De cealaltă parte era un coridor nedecorat ce conducea în spate, la scările care l-au dus până la etajul al treilea. Simţise dispunerea camerelor de acolo de sus, cu cele peste treizeci de persoane adunate în grupuri. Ivarl era destul de uşor de distins, Edeard nu avea să-i uite mintea prea repede.

Nu se deranjă cu uşa, ar fi fost imposibil s-o deschidă fără să se vadă. În schimb, îi ceru oraşului să schimbe o secţiune a peretelui şi trecu prin el ca o fantomă. Şeful bandei se afla într-o cameră lungă, la capătul clădirii. Patru dintre ferestrele ovale grandioase dădeau spre est, către Marea Lyot. În seara aceea erau acoperite de perdelele groase. O sobă emailată verde dogora fierbinte în colţ, făcându-l pe Edeard să-şi dorească să nu fi avut haina. Nimeni altcineva din încăpere nu purta aşa ceva.

Cămaşa gri a lui Ivarl era descheiată, lăsând să i se vadă pătura groasă de păr de pe piept. Cizmele se odihneau pe partea laterală a canapelei adânci, capitonată cu piele, pe care lenevea. Şapte alţi bărbaţi erau de faţă. Hainele lor fine le subliniau iluzia de apartenenţă la o Mare Familie sau la casa unui comerciant. Era o imagine de care Edeard nu putea scăpa, era ca şi cum aceştia s-ar fi constituit într-un fel de breaslă a criminalităţii şi se bucurau de aceleaşi beneficii ca oricare dintre întreprinderile legitime ale Makkathranului. Când aflase prima oară de bande, se aşteptase ca ele să fie alcătuite din bărbaţi cu feţe dure, în haine ponosite, care se reuneau pe furiş în camere subterane întunecate, nu la aşa ceva.

De-a lungul unui perete era o masă cu platouri de aur şi de argint încărcate cu mâncăruri la fel de delicioase precum cele servite într-un restaurant Lillylight. Acestea erau completate de o selecţie de vinuri din ţinuturi despre care Edeard nu auzise niciodată.

Trei fete se plimbau în jur cu câte o sticlă, umplând cupele de cristal sculptat ţinute de bărbaţi. Purtau fuste lungi diafane şi papuci simpli, din piele de căprioară. Nimic altceva. Edeard le privi, simţindu-se uşor vinovat, ca şi când

s-ar fi strecurat în mod deliberat în dormitorul lor. *Madona, ce băiat prost de la ţară. Ce credeai că ar purta fetele într-un loc ca ăsta?* Apoi, se uită la ele *cu adevărat.* Două erau cele care îl însoţiseră pe Ivarl la tribunal în această dimineaţă. Cea de-a treia…

Edeard nu putu împiedica să-i scape din gât un mic geamăt de consternare. Din fericire, oamenii nu l-au auzit peste zgomotul propriei lor conversaţii. Cea de a treia fată era Nanitte, dansatoarea pe care Macsen o adusese la apartamentul său cu o seară înainte de ambuscada de la Bazinul Birmingham. Asta chiar era înspăimântător. Ivarl, în mod clar, opera la un nivel care îi scăpa complet lui Edeard. Această cameră era la urma urmei decorul adecvat pentru maestrul bandelor. Era deştept şi sofisticat, cu bani şi cu o influenţă nevăzută, care se extindea mai mult decât îi plăcea lui să creadă.

Edeard venise aici în speranţa de a auzi ceva conversaţii incriminatoare. Acum, ştia că Ivarl nu va putea fi eliminat doar cu unele arestări bine planificate şi prin câteva raiduri. Dacă voia să facă acest lucru, să-l scoată din scenă pe Ivarl şi să distrugă bandele, trebuia să-şi ascută considerabil propriul mod de a gândi şi de a acţiona. Trebuia să înveţe cum acţiona Ivarl, care erau interesele lui, care erau prietenii lui. Deprimat, Edeard realiză că maestrul bandelor nu ar fi putut ajunge niciodată la un asemenea statut fără ajutor din partea instituţiilor oraşului.

Fiecare lucru la timpul lui.

Îşi întări camuflajul şi se puse pe ascultat.

A nins, a doua zi după Anul Nou. Fulgi mari, moi, alunecau în jos dintr-un cer gri, înăbuşind sunetul oraşului. Edeard făcuse o baie mai devreme, mâncase apoi un mic dejun decent format din omletă şi şuncă la grătar, cu câteva felii de caltaboş Orkby aruncat în tigaie, împreună cu ciupercile sale. Era aproape sigur că nu va lua nicio masă de prânz astăzi. Când s-a îmbrăcat, s-a asigurat că noua lui vestă de dromătase căptuşită era fixată cum trebuie, apoi a adăugat şi o pereche de indispensabili de

dromătase. Era posibil ca membrii bandei să opună o mulţime de rezistenţă în timpul raidului şi ştia că mai mult de jumătate dintre ei erau înarmaţi cu pistoale.

Ieşi pe terasă pentru a-şi termina cana de ceai şi se uită în jos la piscina ovală din curtea interioară. Fulgii de zăpadă se cufundau în tăcere în suprafaţă nemişcată în timp ce fuioare de vapori se ridicau de pe ea. Apa era prea caldă pentru a îngheţa, dar nu destul de caldă pentru ca vreun copil să poată înota în ea. Edeard se gândise să ridice temperatura piscinei, aşa cum făcuse în propriul apartament, dar, din nou, renunţase de teamă să nu atragă atenţia asupra capacităţilor sale.

Boyd şi Dinlay veneau de-a lungul terasei, cu obrajii roşii de la aerul rece. Dinlay era, ca întotdeauna, impecabil, cu un palton de lungime regulamentară până la genunchi şi de exact aceeaşi culoare cu tunica. Până şi butonii de argint erau de aceeaşi formă şi mărime. Boyd alesese o manta de piele maro matlasată pe interior. Edeard o admirase atât de mult, încât se dusese la acelaşi magazin din cartierul Cobara să-şi cumpere şi el una.

— Totul e în regulă? a întrebat Dinlay cu nervozitate.

De la întoarcerea sa la datorie, cu două luni în urmă, se străduia din răsputeri să le dovedească colegilor că era la fel de capabil ca ei. Prea din greu, într-adevăr, dar ei strângeau cu toţii din dinţi aşteptând să-i treacă pornirea maniacală.

Edeard o implorase pe Madona ca raidul să-l facă să se simtă din nou parte integrantă a echipei. Avea un ultim truc pentru a face ca acest lucru să devină realitate.

— Nicio mişcare. Ge-vulturii au supravegheat strada toată noaptea. Trukal şi Harawold sunt încă înăuntru. Lian este cu prietena lui în Sampalok.

— Dar Ivarl?

— Este acolo unde se află întotdeauna, a spus Edeard. Era, de fapt, surprins de cât de puţin se aventura Ivarl în afara Casei cu Petale Albastre. Dar, pe de altă parte, oricine era chemat răspundea rapid la convocarea lui. Existau maeştri în Marele Consiliu care nu se bucurau de atât de

mult respect. Pe partea de plus, Edeard putea să-şi ţină mult mai uşor adversarul sub supraveghere. Acum cunoştea Casa cu Petale Albastre mai bine decât orice altă clădire din Makkathran, cu excepţia Secţiei Jeavons.

În ultimele două săptămâni trăsese cu urechea la planurile lor pentru jaful din cartierul Vaji. Era o încercare îndrăzneaţă şi impresionantă de a intra în incinta Breslei Chimiştilor în timpul Ajunul Anului Nou şi să fure din magazia lor lingouri de platină. Planificarea fusese făcută meticulos, pentru peste douăzeci de membri din bandă şi patru gondole. Adunaseră liste de paznici, mituiseră câţiva membri ai breslei să lase anumite uşi deschise şi să plece, folosiseră fete pentru a se asigura că alte persoane strategice erau departe de posturile lor. Organizaseră chiar şi o bătaie într-o tavernă pentru a-i ţine ocupaţi pe poliţiştii de la Secţia Vaji – ce poate fi mai natural decât o încăierare între beţivi în Ajunul Anului Nou?

Odată ce a aflat toate astea, a început adevărata manipulare. Edeard le-a spus echipelor de sub comanda lui că are o sursă în banda lui Ivarl şi că acolo se punea la cale un jaf.

A durat mai puţin de o zi pentru ca vestea să ajungă la urechile maestrului bandelor şi a fost o adevărată bucurie să vadă suspiciunea şi fricţiunile apărute apoi printre locotenenţii în care altfel acesta avea încredere. Apoi, Edeard l-a convins pe Ronark să permită desfăşurarea jafului, asigurându-l că „sursa” lui îi dezvăluise locul în care lingourile aveau să fie ascunse. Acela era locul în care ar fi trebuit să aibă loc raidul poliţiştilor, a insistat el, după ce vor lăsa banda să creadă că scăpase neprinsă. Spera ca unii dintre membrii seniori ai bandei să fie ademeniţi la ascunzătoare când vor începe să plaseze platina la comercianţii fără scrupule şi bijutierii cu morală flexibilă.

După aceea, Ivarl îi chemă pe Trukal şi pe Lian pentru a le comunica o mică schimbare de plan, despre care ştiau doar ei trei. Edeard aproape a râs, când aceştia puneau la cale pe tăcute înşelăciunea inversă. Dar în final, înşelăciunea şi contraînşelăciunea care începuseră să-l

zăpăcească nu mai aveau legătură cu jaful în sine. Asta era de acum între el şi Ivarl. În timp ce-l privea pe duşmanul său de sub camuflaj, realiză că şi el ştia acest lucru.

Kanseen şi Macsen au ajuns şi ei în faţa apartamentului lui Edeard. Păreau dornici de acţiune.

— Nicio mahmureală? a întrebat Edeard relaxat.

— Nu din noaptea trecută, a spus Macsen. Trebuie să fiu un exemplu pentru restul echipei tale. Eram în pat la ora nouă, cu o ceaşcă de ciocolată caldă. Îi făcu cu ochiul lui Boyd. Alisool ştie să facă o ciocolată foarte bună.

Kanseen strâmbă din nas.

— Madona să ne păzească de egoul tău.

— Să mergem, le-a spus Edeard.

Când au ajuns la Secţia Jeavons, celelalte două echipe de sub comanda lui Edeard îi aşteptau deja în sala mică. Toată lumea împărtăşea aceeaşi emoţie de anticipare. Droal şi Urarl, liderii echipelor, au salutat amândoi, iar Edeard le-a întors salutul cu scrupulozitate. Se străduia să nu îndrepte în niciun fel atenţia spre Vilby.

— E totul e în regulă? a întrebat Urarl. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât Edeard, al treilea fiu de la o fierărie din cartierul Cobara. Strict vorbind, ar fi trebuit să fie promovat, deşi niciodată nu arătase vreun resentiment faţă de Edeard pentru că devenise caporal înaintea lui.

— Nu s-au mişcat, asigură Edeard pe toată lumea din sală. Echipa lui Chae i-a supravegheat toată noaptea. Lingourile sunt acolo, ne aşteaptă, iar noi am identificat şaptesprezece membri ai bandei care sunt implicaţi. Instanţele vor fi foarte ocupate în această după-amiază.

Căpitanul Ronark conduse încă trei echipe în sala mică.

— Gata de acţiune? a întrebat el.

— Da, domnule, a zis Edeard.

— Iată aprobarea pentru folosirea armelor, a spus comandantul secţiei, predându-i un pergament mic cu sigiliul său oficial. Tocmai am televorbit cu comandanţii secţiilor din Neph şi Bellis. Câteva echipe vor sta în aşteptare pentru a ajuta cu arestările. E o mişcare bună. Nu

vreau să ne încurce planurile.

— Vă mulţumim, domnule.

Edeard privi cum poliţistul stagiar Felax se grăbea să intre în încăpere. Flăcăul avea doar şaptesprezece ani. Se înrolase imediat după Bazinul Birmingham, împreună cu alţi douăzeci de tineri.

Chae susţinea că viaţa lui era un coşmar acum când încerca să antreneze atât de mulţi rataţi fără nicio valoare. În particular, desigur, era încântat.

— Toate mandatele sunt semnate, domnule, a spus Felax. Judecătorul Salby ne-a urat noroc.

Edeard băgă mandatele în buzunar fără să se uite la ele.

— Poţi să stai cu noi azi, vom avea nevoie de alergători.

— Mulţumesc, domnule, a răspuns Felax cu adoraţie.

— Bine, atenţie, vă rog, a spus Edeard, urcându-se pe o bancă. Lingourile luate de la Breasla Chimiştilor se află sub o casă din strada Whitemire, în Sampalok. Sunt păzite de cinci sau şase membri ai grupărilor criminale armate. Cu toate acestea, ne aşteptăm ca mai mulţi membri ai bandei să ajungă acolo în această dimineaţă pentru a începe distribuirea la comercianţii dubioşi din oraş. Păstrarea lingourilor într-un singur loc este riscantă pentru ei. Trebuie să intrăm după ce sosesc cărăuşii şi înainte ca ei să plece. Asta ne va permite să arestăm un număr maxim de persoane. Odată ce am recuperat lingourile, îi vom aresta, de asemenea, pe toţi cei implicaţi în jaf. Dar trebuie să subliniez că avem nevoie de lingouri, ca dovadă. Când am ajuns prima dată la tribunal cu Arminel am învăţat asta.

Un val de râs se propagă în jurul camerei.

— Avem de la această secţie trei ge-vulturi şi zece ge-câini de vânătoare ca întăriri şi, în plus, vom avea o serie de alte echipe din Bellis şi Neph. Ştim că unii dintre membrii bandei sunt înarmaţi, acesta fiind motivul pentru care ieşim cu pistoale, dar vă rog să le folosiţi numai ca ultimă soluţie. Nu vreau nicio victimă. Este o operaţiune de amploare care va trimite bandelor, din partea noastră, a poliţiştilor, un foarte puternic mesaj de Anul Nou că acesta va fi ultimul lor an în Makkathran.

Macsen şi Dinlay au condus aplauzele şi fluierăturile.

— O să fie un haos total, a spus Macsen în timp ce mergeau cu gondola în josul Marelui Canal Principal, urmaţi de alte patru gondole care transportau restul echipei.

— De ce? a întrebat Dinlay iritat. Edeard a făcut o treabă excelentă cu organizarea.

— Ah, da? Cine va avea responsabilitatea atunci când vom ajunge? Echipele din Bellis şi Neph o să vrea să-şi asume meritele şi vor fi conduse de sergenţi. N-o spun din lipsă de respect, Edeard, dar sunt prea mulţi poliţişti implicaţi. Echipele nu sunt antrenate să lucreze împreună.

— Ştiu, a spus acesta.

Se aşeză fericit înapoi în gondolă şi zâmbi la cer. Ninsoarea se oprise, iar norii începeau să se risipească. Degetele puternice ale soarelui de iarnă străpungeau printre ei strălucind pe clădirile îmbrăcate în zăpadă ale oraşului. Oamenii începeau să se întoarcă la muncă după vacanţa de Anul Nou. Makkathranul avea un aer de aşteptare curată. Îi plăcea asta.

— Ce pui la cale? l-a întrebat Kanseen suspicioasă.

— De fapt, e mult mai rău decât spune Macsen, a spus Edeard vesel. Se uită înapoi la gondolier, care încerca să nu-şi arate prea evident interesul, apoi se aplecă ca să le vorbească în şoaptă prietenilor lui. Banda ştie că venim.

— Cum? a întrebat Boyd.

— Sursa mea mi-a spus.

De fapt, legătura fusese una simplă. Trei nopţi pe săptămână, Vilby făcea o vizită într-o cameră privată de la taverna Black Horse unde îl aştepta Nanitte.

— Cine în numele Madonei este sursa asta? a întrebat Macsen. Tot ce am făcut în aceste ultime săptămâni a depins de ceea ce ne-au zis ei – adică tu!

— Nu pot să vă spun.

Edeard nu-şi putea aduna curajul să-i spună lui Macsen, care, desigur, probabil, nici nu şi-ar mai aminti de Nanitte. Macsen mârâi şi se aşeză înapoi.

— Şi atunci ce facem? a întrebat Dinlay.

— Le vom folosim aroganţa împotriva lor.

Echipele din Bellis şi Neph aşteptau pe podul de la Bazinul de Mijloc. Gondola lui Edeard trase la o platformă de acostare, iar el coborî să se consulte cu cei doi sergenţi responsabili. Macsen avusese dreptate, nerăbdarea lor era palpabilă. Edeard ştia că nu vor da curs cererii sale politicoase de a coordona acţiunea împreună cu el. Totul se va sfârşi în îmbulzeala de a face arestări. Luă o hartă şi le arătă unde se afla casa suspectă de pe strada Whitemire, ei acceptând să facă o mişcare în cleşte, trecând cu echipele lor prin Parcul Pholas în timp ce Edeard o lua pe a lui peste Myco, astfel încât să se adune la ascunzătoare din direcţii opuse. Chiar dacă membrii bandei i-ar fi simţit venind, tot i-ar fi prins.

Gondola lui Edeard îşi continuă drumul pe Marele Canal Principal în jos, cu cartierul Bellis pe o parte şi Sampalok de cealaltă parte. Diferenţa era mare. De-a lungul canalului, clădirile cilindrice din Bellis aveau acoperişuri terminate în turle lungi şi răsucite; balcoane Juliet în formă de cupă se bombau din pereţi de parcă aceştia ar fi îmbobocit.

În Sampalok erau din reşedinţe mari, asemănătoare cu cea în care locuia Edeard, numai că acestea erau de trei sau patru ori mai mari, iar apartamentele erau mai mici. Familiile de aici trăiau înghesuite. Străzile largi care înconjurau locuinţele erau pline de gunoi. Echipele de ge-maimuţe de salubrizare păreau incapabile să facă faţă. Era mai rău decât fusese în Ashwell. Şi acela ar fi fost un bun punct de plecare, se gândi Edeard, îmbunătăţirea condiţiilor elementare de trai, să dai oamenilor aşteptări mai mari. *Şi atunci, de ce nu face ceva Maestrul Cartierului?*

Ca şi cum ar fi reflectat împrejurimile lor, locuitorii din apropierea canalului se uitau ursuz la gondolele care transportau poliţişti. Scuipau în apă şi făceau gesturi obscene. Câteva mâini telekinetice încercau să clatine micile ambarcaţiuni. Bande de copii strigau cuvinte de batjocură la vederea uniformelor.

— Puşlamale mici, a mormăit Boyd.

— Trebuie să li se arate o altă cale, a spus Edeard. Asta-i

tot.

— Prea târziu, a replicat Macsen. Asta e ce ştiu ei, este modul în care este trăită viaţa aici. Nu se poate schimba nimic.

Edeard se uită la orizontul de clădiri rezistente respingătoare, gândindu-se la cum le-ar putea îmbunătăţi, la noile forme şi funcţii pe care le-ar putea modela.

— Nu fi atât de sigur, şopti el.

Kanseen îi aruncă o privire curioasă, dar nu spuse nimic.

Au debarcat toţi la Primul Bazin şi au luat-o spre Myco. Era ciudat pentru Edeard să-l vadă în sfârşit şi în lumina zilei. Nimic nu era la fel de ponosit ca la vecinul său. Micul cartier era ocupat cu preponderenţă de familii de pescari şi constructori de nave, cu o largă prezenţă de breaslă. Aveau un mult mai puternic sentiment de comunitate. Mândrie, o numea Macsen.

— Ştiri pentru tine, îl informă pe Edeard televorbirea direcţionată a lui Chae în timp ce mergeau în jos pe strada Maley, nu departe de Casa cu Petale Albastre.

— Ce-i?

— N-o să-ţi vină să crezi cine a venit ca să examineze lingourile.

— Cine?

— Însuşi bunul căpitan Ivarl.

Membrii echipei din apropierea lui Edeard au început să rânjească, flămânzi de anticipare.

— Are sens, a răspuns Edeard.

— Madona, l-am prins, le-a zis Boyd celorlalţi, ridicând degetele mari.

— Ce vrei să spui? a întrebat Chae.

— A venit să-şi arate satisfacţia, i-a explicat Edeard.

Televederea îi arăta cum echipele din Bellis şi Neph se grăbeau prin Parcul Pholas. Cum era de aşteptat, trecuseră deja în Sampalok peste podul ce traversa Canalul Rutei Comerciale, care îi poziţiona mult mai aproape de ascunzătoare decât se afla Edeard. Vor ajunge cu mai bine de zece minute mai devreme.

— La ce te gândeşti? a întrebat Kanseen cu viclenie.

Edeard opri echipele, îi făcu semn lui Felax şi îi întinse tânărului poliţist stagiar un plic.

— Vreau să te duci direct la casa din strada Whitemire şi să le dai asta sergenţilor celorlalte echipe.

Flăcăul salută.

— Da, domnule, Mergător-Pe-Apă.

— Cât de repede poţi acum, a spus Edeard.

Instrui unul dintre ge-vulturi să-l supravegheze pe flăcăul care începuse deja să alerge.

— Ce se întâmplă? a întrebat Macsen.

— O mică schimbare de plan, a anunţat Edeard. Urmaţi-mă, vă rog.

Se opri pe Campden Avenue, care era mărginit de arbori cu înflorire de iarnă Jakral ale căror flori ca nişte bule de puf albastre abia înmugureau. Apa picura din depunerile de zăpadă de pe ramurile lor suspendate. Erau o mulţime de şoapte şi întrebări prin televorbire în spatele lui, dar le ignoră. Se depărtau de Sampalok acum. Bulevardul ducea direct la Canalul Upper Tail, care delimita cartierul portului.

— Dinlay, îl chemă Edeard. Ia echipa lui Urarl şi împrăştiaţi-vă pe aleea următoare. Ţinea harta astfel încât numai prietenul lui o putea vedea. Aceea e clădirea pe care o vrem. Vino spre ea din partea asta, îi arătă el. Asiguraţi-vă că nimeni nu pleacă şi nu uitaţi să urmăriţi ferestrele şi acoperişul.

— Ce-i acolo? a întrebat Dinlay.

Edeard se aplecă, astfel încât buzele aproape atingeau urechea lui Dinlay.

— Lingourile.

Mutarea fusese făcută cu o precizie considerabilă, în miez de noapte. În timp ce gondolele încărcate cu lingouri făceau drumul înapoi de la curtea Breslei Chimiştilor la siguranţa din Sampalok, trecuseră pe sub mai multe poduri de-a lungul Canalului Trandafirilor, inclusiv pe sub arcada largă de piatră şi fier de la capătul Abad’s Royal Boulevard, care ducea în cartierul Nighthouse. A fost nevoie de o sincronizare perfectă, dar Ivarl s-a asigurat că o altă gondolă pleca în direcţia opusă, exact în acelaşi timp.

Pentru câteva secunde, ambarcaţiunile au ieşit din raza vederii directe a ge-vulturilor pe care poliţiştii îi foloseau pentru urmărire. Structura solidă a podului făcuse televederea dificilă, în special în momentul în care gondolele au fost înconjurate de o ceaţă de izolare. Cutii identice au fost aruncate dintr-o barcă într-alta.

Edeard nu a putut decât să admire cât de bine le-a reuşit. Ceea ce Ivarl nu a luat în considerare a fost faptul că Edeard ar putea să le cunoască planul în totalitate şi să folosească vederea unei ge-pisici care înota alene sub pod. Marele Maestru Finitan fusese bucuros să îl ajute, împrumutându-i cincisprezece genistari pentru a putea poziţiona câţiva sub fiecare pod. După ce Edeard a avut confirmarea că schimbul a fost făcut, a fost uşor pentru el să urmărească noile gondole, care au urmat un traseu mai lung înapoi spre Myco, unde au debarcat cutiile pe o rampă. Oamenii lui Ivarl le-au cărat apoi într-un antrepozit de pescari.

— Vai, răsună sardonic televorbirea lui Chae ca un ecou în jurul echipei lui Edeard. Căpitanul Ivarl pare a fi supărat de ceva.

Vederea sergentului îi trimitea imaginea maestrului bandei ieşind în grabă din casa din Sampalok, roşu la faţă, aproape alergând. Mai mulţi dintre locotenenţii săi îl urmau cu feţele neliniştite.

Edeard zâmbi la depozitul aflat la douăzeci de metri în faţă acum. Uşile erau deschise larg arătând un interior sumbru, plin cu butoaie. Câţiva pescari şi mai multe femei stăteau afară reparându-şi plasele. Mai multe năvoade erau atârnate în bucle mari în interior, puse la uscat.

— Sigilaţi, le-a spus Edeard celor din echipa sa.

Când au apărut poliţiştii, oamenii care lucrau la plase s-au uitat în sus alarmaţi. Ge-vulturii se roteau la mică înălţime, păstrând un ochi atent pe rampa care ducea în depozit. Ge-ogarii mârâiau ca avertisment.

— Vă rugăm să rămâneţi unde vă aflaţi, a spus Edeard. Am un mandat de percheziţie pentru depozit.

Dinlay şi doi poliţişti l-au oprit pe unul dintre pescari care

încerca să fugă.

— Kanseen, ia-i pe Macsen şi pe Droal în interior şi scanaţi locul pentru mine, vă rog. S-ar putea să vreţi să verificaţi şi beciurile.

— Bestie vicleană, murmură ea rânjind când a intrat în depozit.

Atunci televederea lui Edeard a surprins pe cineva care alerga în josul rampei, pe cealaltă parte a depozitului. Sări în canal, ţinând suprafaţa apei fermă la aterizare. Aceasta îi susţinu greutatea, cu o uşoară ondulare sub fiecare picior în timp ce fugea spre rampă. Oamenii de pe cealaltă parte a canalului larg se aplecau să se uite. Îl arătau cu degetele. Uralele răsunau peste apa îngheţată. Copiii îşi chemau prietenii să vadă. E Mergătorul-Pe-Apă, au strigat ei, o face din nou.

Edeard ajunse la capătul rampei. Lian era acolo, încercând să împingă o lotcă mică în apă.

— Nu pleca, i-a spus Edeard mieros. Suntem abia la început.

Lian folosea frenetic televorbirea. Îşi duse o mână la buzunarul hainei unde avea pistolul.

Edeard îl avertiză cu privirea.

— Asta nu i-a făcut niciun bine lui Arminel. Îţi aminteşti?

Lian se uită furios la el, dar se retrase de lângă barcă, ridicând mâinile. Droal veni pe rampă în spatele lui şi îi luă pistolul înainte de a-i pune cătuşele.

— Ce se întâmplă? a întrebat sergentul de la staţia Bellis. Televederea lui Edeard îi arăta ajungând la casa din Sampalok.

— I-am surprins cu televederea mutând obiectele furate mai devreme, a răspuns Edeard, menţinându-şi calm nivelul tonului mental în timp ce examina lotca. Nu am avut timp să-ţi spun. Scuze. Alergătorul meu are o listă pentru tine. Conţine numele tuturor celor implicaţi în jefuirea Breslei Chimiştilor. Cei mai mulţi dintre ei trăiesc în locuinţe din apropierea ascunzătorii. Vrei să-i arestezi, te rog?

Era conştient de umorul dur care strălucea din mintea lui Chae în timp ce sergentul din Bellis smulgea plicul de la

Felax.

— Oh, Madona, exclamă Kanseen. Edeard, trebuie să vezi asta.

— Vin acum, a spus el.

Pivniţa de sub depozit era una din magaziile clandestine ale lui Ivarl. Edeard le măturase doar rapid cu televederea cu câteva zile în urmă, de teamă să nu atragă atenţia. Remarcase lăzile, sticlele şi sacii îngrămădiţi în cele trei pivniţe boltite de dedesubt. Erau o mulţime.

Macsen şi Urarl au început să deschidă lăzile găsind înăuntru o gamă uimitoare de argintărie scumpă. Cutiile mai mici conţineau bijuterii. În saci erau baloturi de dromătase neprelucrată. Erau saci de ceai şi condimente din provincii aflate la sute de kilometri de-a lungul coastei.

Sticle de vinuri fortificate erau stivuite până la plafoanele arcuite.

— Ne va lua o săptămână să inventariem toate astea, a spus Urarl cu uimire. Am deschis doar primele câteva cutii dintr-o singură pivniţă.

— Ajutoarele sunt pe drum, l-a asigurat Edeard.

Printr-o coincidenţă minunată, Ronark a ajuns în acelaşi timp cu Ivarl. Căpitanul din Jeavons conducea alte trei gondole care transportau contabili de la Breasla Grefierilor şi care îl urmaseră în ritm lent pe Edeard în jos pe Marele Canal Principal. Au tras la rampă în acelaşi timp în care Ivarl se năpustea din Campden Avenue, abia respirând şi foarte, *foarte* furios.

— Am uitat că aţi spus că locuiţi în zona asta, a zâmbit Edeard către maestrul bandei. Mă bucur să vă văd din nou.

Ivarl se uită la Edeard, apoi la impasibilul căpitan Ronark. Bastonul lui cu cap de aur era ridicat. Ezită.

— Putem face ceva pentru dumneavoastră? întrebă Edeard în timp ce Dinlay şi Kanseen scoteau primele cutii cu lingouri din depozit.

Privirea sălbatică a lui Ivarl se mută la containerele cu conţinut preţios.

— Vreţi să recuperaţi poate câte ceva de pe aici? a continuat Edeard. Va trebui să vedem o factură, desigur.

Există un mare număr de articole stocate în beciuri. Ciudat, inspectorii portuari ai primăriei nu au nicio evidenţă că acestea ar fi fost debarcate în Makkathran şi că s-ar fi plătit vreo taxă vamală pentru ele. Sunt sigur că în curând contabilii vor calcula cât de mult li se datorează pe ele. Până atunci, bunurile vor fi introduse într-un depozit din oraş. Poate că cineva va veni cu nerăbdare să le solicite şi să plătească impozitul.

Un rânjet reticent apăru pe faţa lui Ivarl.

— Eşti bun, Mergătorule-Pe-Apă.

— Îmi fac doar datoria.

— Dar trebuie să fii bun tot timpul. Şi norocul este un lucru schimbător.

— Da. Sunt sigur că Tanamin va fi de acord cu asta.

Cu două nopţi în urmă, Edeard ascultase instrucţiunile dezgustătoare pe care Ivarl i le dăduse lui Harawold cu privire la pedeapsa care urma să-i fie aplicată lui Tanamin pentru că nu storsese suficienţi bani din sectorul lui din cartierul Fiacre. Ivarl nu-şi putu masca o fulgerare mentală de surpriză. După ce şi-a camuflat emoţiile, s-a uitat la Edeard cu un fel de precauţie rezervată unei rapivulpi încolţite.

— Da. Foarte bine, văd acum. Eşti sigur că nu vrei să-mi accepţi ospitalitatea? Putem realiza foarte multe împreună.

— Nu sunt prea multe de realizat din interiorul minei Trampello.

— Înţeleg. Păcat.

— Mai era ceva?

— Nu. Nu azi.

2

Pe la prânz, toate capsulele paramilitare Ellezelin care survolau Colwyn City au început să-şi folosească sirenele, producând o constantă şi discordantă cacofonie Doppler în timp ce se grăbeau spre punctele în care mocneau tulburări. Evantaie de lasere stacojii şi albastre măturau des prin uşile deschise ale balconului de la apartamentul Aramintei, în timp ce un altul zbura peste parcul din apropiere, însoţind sunetul discordant. Araminta se încruntă la lumina orbitoare care năvăli din nou în întreaga zonă a bucătăriei din camera de zi. Îşi făcuse o ceaşcă de ceai la fierbător, în timp ce vechea unitate culinară se străduia să fabrice componentele unui sandviş cu pui. Se înfurie şi lovi cu piciorul, înjurând baza stupidei unităţi culinare când pe ecranul acesteia fulgeră un nou set de simboluri ce indicau o eroare termică. Poate că lumina laserelor îi perturba sistemele interne?

Oftă şi clătină din cap, supărată pe ea însăşi pentru că gândea atât de prosteşte. Cel mai rău lucru era să stea şi să nu facă nimic. *De fapt nu asta, ci să nu ştiu ce să fac.*

O altă capsulă urui pe deasupra. Araminta trânti fierbătorul şi se duse călcând apăsat la uşa deschisă a balconului. Până să ajungă ea acolo, capsula dispăruse în spatele blocului, hărţuind probabil oamenii din parc, care păreau să se fi constituit într-un adevărat centru de nesupunere împotriva invadatorilor. Ar fi vrut să trântească uşa ca s-o închidă, dar peretele de sticlă era din cel care se mula pe forma spaţiului, aşa că a trebuit să se mulţumească să-l tragă încet, ca pe o perdea. Cel puţin atunci când au devenit din nou o singură foaie, sunetul sirenelor s-a redus considerabil – aşa cum şi trebuia, cu stratul scump de fonoabsorbant pe care îl adăugase. Uşile fuseseră deschise toată ziua ca să-i dea un sentiment de conexiune cu oraşul. Era o prostie, dar era reconfortantă. De fapt, nu făcuse decât să evite să se gândească la evenimentele reale. Şi cu siguranţă nu lucrase nimic la

apartament.

U-amprenta îi trăgea un flux continuu de ştiri din unisferă, toate în legătură cu expansiunea Golului. Erau foarte puţine fapte concrete şi mult prea multe speculaţii şi acuzaţii. Dar u-amprenta folosea un filtru adecvat, furnizându-i elementele de bază. Nimic nu se schimbase. Echipa de observare evacuase Staţia Centurion. Toate programele rulau imaginile colapsului bazei. De mai mare interes erau enigmaticele sfere DF care zburau pe orbită în jurul stelei. Comentatorii din studiourile de ştiri făceau speculaţii cu privire la ceea ce erau capabile să facă. Aparent fuseseră copiate de Anomine, care le folosiseră pentru a închide Perechea Dyson. Acum, toată lumea spera că aveau funcţii mai agresive decât nişte simple câmpuri de forţă, indiferent de cât de gigantică le era scara.

În ciuda pierderii Staţiei Centurion, un număr mare de sisteme de senzori dispuse în Zidul de stele erau încă operaţionale şi alimentau cu date Confederaţia prin fragilul releu al Marinei. Graniţa Golului continua să se extindă, unduindu-şi suprafaţa şi dilatându-se pentru a înghiţi roiurile stelare care deja cădeau spre ea. Voracitatea ei era considerată de mulţi ca având un scop, ceea ce conducea din nou la cel de-al Doilea Visător şi la Lordul Cerului.

După ce uşile balconului au făcut click şi s-au închis, s-a prăbuşit în genunchi pe podeaua goală de beton. Lacrimile pe care reuşise să le reţină toată dimineaţa ameninţau să curgă în cele din urmă. *E prea mult. Nimeni nu se poate aştepta să poată face faţă la toate astea. Nu se poate să fi pus întreaga galaxie în pericol. Nu se poate.*

U-amprenta îi raporta că un nou fişier făcea în viteză ocolul unisferei, trecând prin fiecare nod fără a fi restricţionat în niciun fel de rutinele de management şi primind acces nelimitat la adresele tuturor interfeţelor. Era o alimentare în timp real la un cod de adresă pe care nu-l recunoştea, dar gazda nodului era Pământul.

— Numai ANA poate atinge acest nivel de acoperire, i-a spus u-amprenta.

— Accesează-l, a cerut ea. Dacă ANA voia să vorbească

cu toată lumea, trebuie că avea câteva cuvinte de încurajare.

Gore Burnelli stătea pe o faleză stâncoasă, cu spatele la marea tropicală limpede de dincolo de aceasta. Purta o cămaşă albă simplă, avea părul răvăşit de briză, iar ochii gri priveau de pe un chip frumos, de douăzeci de ani, cu pielea bronzată într-un auriu-închis. Se uita direct la Araminta, făcând-o să se simtă incredibil de vinovată pentru un motiv pe care nu-l putea defini.

— Mă îndoiesc că cineva acolo în Marea Confederaţie îşi va aminti de mine, a spus el, dar am fost unul dintre oamenii bogaţi care au sprijinit formarea Confederaţiei iniţiale. Dacă verificaţi fişierul meu veţi vedea că am avut un scurt moment de faimă în Războiul Starflyer. Sper că ceea ce am făcut în trecut mă va califica pentru un moment din timpul vostru aici, în prezent. Cu toate acestea, nu despre mine este vorba acum. Vorbesc cu o singură persoană, cu cel de-al Doilea Visător. Am înţeles că nu ţi-ai dat seama că Lordul Cerului va demara o fază de devorare atunci când ai vorbit cu el. Nu te condamn. Eu nu te condamn. Şi, spre deosebire de toţi ceilalţi, cu siguranţă, nu te vânez. Punct în care trebuie să te avertizez că nu doar Visul Viu este pe urmele tale. Şi alţi agenţi sunt în căutarea ta, agenţi care reprezintă atât diferitele facţiuni politice, de aici, din ANA, cât şi alte grupuri ale Marii Confederaţii.

— Oh, mare Ozzie, jeli Araminta.

Acum, chiar plângea.

— Toată lumea îţi cere o mulţime de lucruri, a continuat Gore. Cred că eşti speriat şi nesigur. De asemenea, mă aştept să vrei să stai deoparte de ochii tuturor. Tot ce ai făcut până în prezent indică cu siguranţă acest lucru. Apreciez asta. Vrei să te împaci cu ceea ce eşti şi nimeni nu te poate ajuta. Ai de luat o mulţime de decizii şi nu te invidiez pentru niciuna dintre ele. Dacă doreşti să iei legătura cu mine, te voi ajuta în orice fel pot, e de la sine înţeles. Dar, din nou, nu de asta fac acest apel. Există un singur lucru care nu necesită o decizie, faza de devorare a Golului trebuie să fie oprită. Din câte ştim, în prezent, eşti

singurul care poate face acest lucru. Spun asta pentru că şi altcineva încearcă să ajute. Gore respiră adânc şi îşi îndreptă umerii, încercând să fie brav. Fiica mea, Justine, se afla la Staţia Centurion atunci când a început devorarea. Spre deosebire de oricine altcineva de acolo, ea nu s-a îndreptat spre casă. Împotriva tuturor dorinţelor mele, a rugăminţilor mele, a speranţelor mele, şi-a orientat nava direct spre Gol. Este una din navele secrete cu ultrapropulsor despre care ai auzit probabil zvonuri. Este foarte rapidă. Ceea ce înseamnă că în aproximativ o zi va ajunge la graniţa Golului. Justine nu e ca mine, e dulce, e bună şi e foarte optimistă, are toate calităţile cu care se poate mândri specia noastră. A fost implicată timp de secole în activitatea diplomatică. Zboară singură spre Gol în speranţa că poate vorbi cu Lordul Cerului. Ea consideră că raţiunea va prevala. Dar mai întâi trebuie să ajungă în interior. Oamenii au făcut asta o dată, înainte. Inigo şi Mergătorul-Pe-Apă ne-au arătat-o. Fac apel la tine, cel de-al Doilea Visător, să-l contactezi pe Lordul Cerului pentru ultima dată şi să-i ceri s-o lase pe Justine să intre. Asta-i tot, cere-i doar acest singur lucru, nimic altceva. Nu trebuie să-i vorbeşti despre faza de devorare sau despre Pelerinaj. Dă-i numai o şansă fiicei mele de a încerca să negocieze cu ceea ce trece drept autoritate acolo. Justine are de gând să pătrundă în graniţă indiferent ce se va întâmpla. În ciuda a tot ce i-am spus ca să încerc s-o opresc, ea crede în umanitate, crede că natura noastră trebuie să fie plasată pe acest altar străin şi să-i fie dată o şansă. Ea crede în noi. Sper, te rog, că vei face ceea ce poţi ca să-i dai această şansă. Nu o lăsa pe fata mea să moară în zadar, te implor. Dacă există ceva de care ai nevoie sau doreşti, atunci contactează-mă în deplină siguranţă, la codul de pe acest fişier. Te rog. Pentru ultima oară, ajută-ne să punem capăt la ceea ce se întâmplă acolo. Nu a rămas prea mult timp. Ajut-o. Numai tu poţi s-o faci.

Araminta îşi puse mâinile în cap când mesajul se încheie. Nu dorea decât să se ghemuiască şi să părăsească universul.

— Mulţumesc pentru fir-ar al dracului de nimic, a spus ea urmărită de amintirea lui Gore.

În acelaşi timp, a simţit născându-se o urmă de îndoială. *Poate că această femeie, Justine, poate face ceva. Poate că, în final, nu depinde totul doar de mine.*

Nu-i rămânea decât să intre în contact cu Lordul Cerului fără ca Visul Viu şi toţi ceilalţi să-i dea de urmă. *Da, chestia asta ar trebui să fie mortal de uşoară pentru cineva care nu e în stare nici măcar să facă o unitate culinară să-i producă un sandviş.*

În mijlocul unui deşert de noroi uscat era o casă, un iglu de nisip ars. Avea o uşă de lemn, care cu ani în urmă fusese vopsită verde-închis. Lumina solară puternică şi vânturile prăfuite o şlefuiseră până la lemnul crud, deşi unele pete de verde încă perseverau în crăpăturile dintre plăcile de stejar.

Cunoştea uşa aceea. O ştia bine. Ştia ce se află în spatele ei. Soarele atârna de apexul cerului de safir al acelei lumi, albind complet orice culoare din deşert. Aşa a fost întotdeauna. Descălecă de pe uriaşul Charlemagne aproape de iglu, făcând roba albă să fluture în jurul lui. Gluga adâncă îi proteja faţa de razele penetrante ale soarelui. Cumva, cei câţiva paşi până la uşă au durat o veşnicie. Picioarele se luptau cu forţa necunoscută care îi opunea rezistenţă la fiecare pas. Se tot întreba dacă voia să facă acest lucru, deoarece, în cele din urmă, şi-a dat seama că forţa care i se împotrivea era de fapt frica. Teama de ceea ce îl aştepta de partea cealaltă a uşii. A continuat, oricum, pentru că, la fel ca întotdeauna, nici acum nu avea nicio altă opţiune, nicio voinţă, nicio independenţă. Efortul l-a lăsat tremurând de epuizare, dar în cele din urmă uşa era în faţa lui. A ridicat mâna, plasând-o cu palma în jos pe lemnul cald, simţind senzaţia familiară de suprafaţă netezită de nisip. A împins. Uşa s-a deschis şi întunericul s-a revărsat în afară contaminând lumina soarelui, ridicându-se în jurul lui ca o ceaţă. Groaza i s-a intensificat. Dar uşa era deschisă. Nu mai era nimic acum între el şi persoana care

locuia în casă. Ceva se mişcă în umbră, o prezenţă care se desprindea din ea.

— Tu şi tatăl tău aţi avut amândoi curajul de a face alegerea potrivită în final, i-a spus o voce. Nu că părerea mea ar conta în vreun fel. Dar mă bucur. M-am gândit că-ţi datorez această a doua şansă.

— Tatăl meu?

Se apleacă – crawlerul se clătină din nou, în timp ce şenilele din faţă treceau peste o altă creastă de gheaţă, iar nasul ţeapăn se înclină brusc în jos.

Aaron se scutură, lumea reală chemându-l înapoi din starea de confuzie. Se agăţă strâns de braţele scaunului şi se uită prin fanta parbrizului. Afară era un întuneric profund, miez de noapte sub norii care dominau pe o distanţă de cinci kilometri spre cerul urlător al uraganului. Fasciculele farurilor din faţă erau obturate de zăpada abundentă. Mica parte de teren pe care o făceau vizibilă le releva nişte bolovani de gheaţă mari cât jumătate din dimensiunea crawlerului. Izbucnirile regulate de lumină ale fulgerelor le arătau că bolovanii periculoşi cu muchii ascuţite erau împrăştiaţi pe terenul îngheţat în toate direcţiile, la nesfârşit. Distanţele înguste dintre ei erau din ce în ce mai puţine şi tot aşa fusese şi în ultima oră. Era un adevărat coşmar geografic. Progresul înregistrat era jalnic, iar situaţia se înrăutăţea. Verifică sistemul de navigaţie inerţială al vehiculului. În ultimele două ore reuşiseră să parcurgă impresionantul total de şapte kilometri şi un sfert, din care doar foarte puţin fusese într-o frumoasă linie dreaptă spre înainte. Trecuse mai mult de o zi de când nava necunoscută trăsese în Hanko cu un m-reductor Hawking. Începea să-şi dorească să fi avut capacitatea de a calcula calendarul precis pentru cât timp i-ar lua armei să digere planeta din interior. Dar chiar dacă ar şti exact momentul în care continentele vor intra în implozie, asta nu ar face crawlerul să meargă mai repede. Prima lui estimare brută de trei zile era suficient de realistă.

Reţeaua crawlerului încetini şenilele, lucru pe care Aaron îl percepu mai întâi ca pe o schimbare în vibraţia constantă

care afecta cabina. Când a întrebat-o de ce, i-a fost arătat rezultatul tatonării cu un fascicul radar. Înaintea lor era o ruptură în sol, o fisură verticală de peste zece metri.

— Madona! a exclamat Inigo în timp ce studia profilul radar. Faţa îi era uşor umbrită de lumina violetă slabă emisă de cele două benzi polyphoto din tavanul cabinei. Ne va lua o jumătate de oră ca să ne croim drum prin aia.

— Tu eşti expertul, murmură Aaron acru.

Inigo îi aruncă un zâmbet.

— Cu siguranţă sunt. Apucă maneta de control manual şi dădu înapoi, apoi activă lamele din faţă. Acestea s-au extins din vârful crawlerului şi au început să se rotească. Vehiculul a pornit din nou şi lamele au atins spiralând gheaţa. Un nor mare de granule de gheaţă murdară se ridică în viscol. Ţipătul lamelor rezona în cabină. Întreg vehiculul a început să se agite în timp ce îşi săpau drum înainte. Inigo direcţiona lamele cu atenţie, făcând o curbă pentru a rula paralel cu fisura, care continua să coboare. Norul de gheaţă reducea vizibilitatea la zero. Se baza pe senzorii crawlerului şi pe propriul său efect de scanare de câmp. Mesia cel pierdut trebuie să fi avut nişte programe sofisticate de filtrare, a decis Aaron. Propria sa scanare îi arăta doar puţin dincolo de caroseria crawlerului. Gheaţa pe care o traversau apărea ca o substanţă compactă groasă, dantelată cu rocă şi sol, ca o pâclă aproape opacă. Dar Inigo era capabil să discearnă structura, ştiind când să se retragă şi când să aplice presiune.

Zgomotul lamelor îi irita nervii lui Aaron la maximum. Tonul lor era în continuă schimbare în timp ce loveau când solul, când gheaţa. Apoi lamele s-au izbit de un fel de rocă şi zgomotul a fost atât de disonant, încât i-a venit să lovească ceva. Când s-a uitat înapoi la Corrie-Lyn, aceasta avea mâinile apăsate peste urechi şi dinţii dezgoliţi într-o grimasă sălbatică de spaimă. Inigo ajustă treptat poziţia manetei, ocolind straturile dense. Amestecul de rocă şi gheaţă fu aruncat în lateral, căzând într-un arc lung pe partea laterală a riftului. Inigo îi conduse din nou în gheaţă, executând o tăietură mai largă.

Aşa au coborât, într-o serie de buşituri zgomotoase şi salturi, creându-şi propria rampă. În final a fost nevoie de peste patruzeci şi cinci de minute pentru a ajunge la baza craterului. Lamele s-au retras. Aaron privea cu disperare la terenul presărat cu blocuri de gheaţă pe care îl dezvăluiau fulgerele. Erau mai mari decât cele din partea de sus a riftului, şi mai aproape unele de altele.

— La naiba, a mormăit. Nu vom putea trece peste asta. Cât de mult se întinde?

Dacă nu traversau câmpul de gheaţă în următoarele două ore, nu puteau ajunge la navă înainte de implozie.

— Nu ştiu, a răspuns Inigo imperturbabil. Nu prea avem hărţi de observaţie.

Conducea crawlerul de-a lungul bazei craterului, căutând o deschidere.

— Trebuie să ai!

— Nu unele recente. Sunt toate depăşite de o mie de ani şi suprafaţa de gheaţă se deplasează. Încet, desigur, dar mişcarea determină o topografie nouă în fiecare secol sau cam aşa ceva.

— Rahat! Aaron lovi ceva, în cele din urmă. Pumnul bufni în peretele cabinei. *Trebuie* să ne mişcăm mai repede.

— Ştiu.

Corrie-Lyn se ridică din scaunul ei şi îşi împleti braţele în jurul gâtului lui Inigo. Lumina slabă din cabină îi făceau trăsăturile frumoase profund senzuale.

— Faci tot ce poţi. Ignoră-l.

Aaron mârâi de frustrare şi lovi din nou peretele. În tabăra Olhava, Inigo recunoscuse în cele din urmă că avea o navă stelară privată ascunsă pentru situaţii de urgenţă. Exaltarea lui Aaron la ideea unei căi de scăpare s-a diminuat însă rapid când crawlerul a pornit la drum. Potrivit lui Inigo, nava sa era în siguranţă într-o peşteră tunelată la şapte sute de kilometri sud-est de tabără. Aaron a presupus că după ce îi vor parcurge le vor mai rămâne două zile în plus. Apoi au intrat direct în câmpul cu blocuri de gheaţă.

— Ne croim mereu drum prin genul ăsta de lucruri, i-a spus Inigo în timp ce Corrie-Lyn îşi freca obrazul cu adoraţie

de al lui. Aşa am ajuns să fiu atât de bun cu lamele.

— Obţine un timp mai bun sau murim, a zis răspicat Aaron.

Inigo i-a aruncat un zâmbet, apoi întoarse crawlerul într-o mică deschizătură. Muchii de gheaţă ascuţite ca nişte lame scârţâiau şi se spărgeau de caroserie în timp ce se strecurau printre ele. Aaron tresări, convins că s-au blocat din nou. Se mai întâmplase asta o dată, în urmă cu câteva ore. El şi Inigo au trebuit să iasă afară şi să-şi folosească efectul de câmp biononic ca să taie în jurul vehiculului pentru a-l elibera. Se simţise bine când îşi utilizase funcţiile pentru arme, chiar şi pe o setare minimă. Măcar făcea ceva.

Singurul beneficiu al călătoriei era faptul că, de când porniseră, Corrie-Lyn nu se atinsese de niciun strop de alcool.

— Ai vreo idee cine a fost în nava aceea? a întrebat Inigo.

— Nu. Nu mi-am dat seama că am fost urmăriţi, ceea ce mă nelinişteşte. Ca să-l poată urmări pe *Artful Dodger* aveau nevoie de ceva la fel de bun, dacă nu mai bun. Este extrem de greu să obţii acest tip de hardware, aşa că a fost fie ANA, fie o facţiune. Dar ANA nu ar folosi un m-reductor de genul ăsta şi sunt la fel de surprins că o facţiune a făcut-o.

— Nu există onoare printre hoţi, nu-i aşa?

— Nu, a fost de acord Aaron. Folosirea m-reductorului arată în mod sigur a disperare.

— Poţi să-ţi ridici o oglindă în faţă, a spus Corrie-Lyn. A fost un act nemilos, demn de tot dispreţul, să sacrifice toţi acei oameni, fără avertisment sau un motiv. Pilotul trebuie să fi fost la fel ca tine.

— Există oameni în acest univers mult mai răi decât mine.

— Nu cred.

Dar e adevărat. Zâmbi discret.

— Şi atunci unde ar fi trebuit să mă constrângi să merg? a întrebat Inigo.

— Voi şti când vom fi în siguranţă pe navă.

— Serios? Asta e… interesant.

— E depravat, a spus Corrie-Lyn.

— De fapt, este o măsură de securitate simplă, le-a zis Aaron. Dacă eu nu ştiu, nu pot să dezvălui nimic.

— Dar ştii, a spus ea. E îngropat undeva în subconştientul tău.

— Da, dar eu nu pot ajunge la asta decât în anumite circumstanţe.

— Ţi-ai deteriorat propriul psihic, cu o intervenţie atât de mare.

— Ţi-am spus de mai multe ori înainte, şi mă voi bucura să ţi-o spun din nou de nenumărate ori, îmi place ceea ce sunt.

— Oh, Madona, acum ce! a exclamat Inigo când reţeaua crawlerului îi opri din nou.

Se uită la ecranul radarului ale cărui benzi concentrice portocalii se răsuceau în vârtejuri, ca un planetariu accelerat.

— Asta e ciudat. Ochii lui cenuşii se îngustară în timp ce privea prin fanta parbrizului. Farurile revelau un văl de zăpadă albă, dar nu şi bolovani. Fulgerele transformau noaptea neagră într-o ceaţă plumburie. În faţa lor, nu existau forme identificabile.

Scanarea de câmp a lui Aaron arăta că gheaţa se aplatiza în faţa şenilelor crawlerului. Apoi, se încheia într-un alt crater cu margini ascuţite. Nu putea detecta nimic dincolo de el.

— Nu e nimic acolo.

— Cred că asta e problema.

Şi-au îmbrăcat amândoi costumele ca să iasă să arunce o privire. Inigo a spus că nu voia să ducă crawlerul prea aproape de rift până când nu ştiau cu ce aveau de-a face. Aaron a ridicat din umeri şi a acceptat. Nu-i plăcea să poarte costumul de suprafaţă – biononicele sale i-ar fi putut asigura protecţia în mediul ostil al lui Hanko – dar acesta adăuga încă un nivel de protecţie, despre care instinctul său insista că era un lucru bun într-o situaţie cu atât de multe necunoscute.

Se ţineau amândoi aproape de fasciculele farurilor, clătinându-se în vânt. Deşi se apropiau de margine, scanarea de câmp a lui Aaron încă nu putea detecta nimic dincolo de aceasta.

— Unde naiba s-a dus pământul? a întrebat el.

Scanarea sa de câmp tatonă gheaţa de sub picioarele lui. Erau câţiva centimetri de zăpadă sfărâmicioasă, apoi gheaţă compactă, pe toată distanţa pe care o putea analiza. Era ca şi cum s-ar fi aflat pe creasta unui val gigantic îngheţat.

— Trebuie să fie un fel de albie, a răspuns Inigo. Dacă presiunea este cea potrivită, gheaţa se poate fisura în loc să ridice o creastă.

— Excelent.

— Ar trebui să se închidă în curând. Nu am văzut niciodată o fisură de gheaţă de peste 500 de metri lungime. Verifică în direcţia aceea. Şi nu te duce prea aproape.

— Bine.

Aaron a început să meargă în paralel cu marginea, menţinând o distanţă de trei sau patru metri între el şi adâncitură. Ajunse curând la o proeminenţă triunghiulară plană ce străpungea marginea drumului, pe care o înconjură prudent, simţind o uşoară senzaţie de ameţeală. Dacă exista un loc care să-i permită o privire decentă în golful de dedesubt, acesta era.

Îşi extinse scanarea la maximum, măturând prin vârtejul greu de zăpadă. Chiar şi la rezoluţie completă nu a putut detecta cealaltă parte a fisurii rugoase. Nu exista niciun semn care să indice fundul. Se afla pe marginea unui abis masiv. Instinctul îl lovi, arzându-l cu presimţiri. Ceva ce Nerina îi spusese în tabără se înregistră.

— Hei, suntem…

Scanarea îi arăta că funcţia de câmp a lui Inigo comuta, reformatând curenţii de energie. Biononicele lui au răspuns instantaneu, consolidându-i câmpul de forţă integral, protejându-l de orice probleme pe care sistemele învechite ale lui Inigo i le-ar fi putut eventual provoca. Acceleratorii îi circulau pe căile nervoase gata să declanşeze riposta.

Rutinele tactice creşteau în clusterele macrocelulare, fuzionând fără efort cu gândurile lui, analizând situaţia. Atunci şi-a dat seama cât de rău o dăduse în bară având încredere în Inigo. *Raaaahat!*

Inigo eliberă cel mai mare impuls disruptor pe care biononicele sale îl puteau produce. Acesta lovi gheaţa la câţiva metri de picioarele lui Aaron. Pentru un moment, întreaga proeminenţă emană o fluorescenţă elegantă de jad. Când lumina s-a stins, o singură crăpătură gigantică apăru cu o viteză incredibilă, despicând proeminenţa la marginea gheţarului.

Aaron se uită şocat la gheaţa ruptă. Programele tactice s-au grăbit să găsească o contra...

— Îmi pare rău, a spus Inigo simplu. Gândurile care i se scurgeau din gaiaparticule arătau că îi părea rău cu adevărat. Dar, uneori, pentru a face ceea ce trebuie...

Întreaga proeminenţă s-a desprins curat. Pentru sistemul nervos accelerat al lui Aaron a părut că stătea acolo de o eternitate îngrozitoare. Apoi, gravitaţia trase bucata de gheaţă colosală drept în jos, Aaron stând în centrul ei. A început să se răsucească cu marginile frecându-se scrâşnind de faleză. Câmpul său de forţă se reconfigura, extinzându-se în două fascicule gemene în formă de petale, aripi care îl puteau ridica de acolo. Nu era bine, în mijlocul acelui viscol, dar mai bine decât orice altceva. În clipa aceea însă vasta cataractă de zăpadă în avalanşa declanşată de lovitura lui Inigo tună peste el, înghiţind proeminenţa care se rostogolea şi pe el odată cu ea.

Întreaga masă a continuat să se prăbuşească în josul falezei înalte de kilometri întregi, luându-i o lungă perioadă de timp pentru a ajunge la fund.

Silverbird săgeta prin Golf, întinderea imensă de stele distruse şi de furtuni haotice de ioni care se afla între haloul dens al clusterelor globulare antice ce cuprindeau stelele din Zid şi graniţa Golului în sine. Justine se orienta după imaginile hysradarului şi ale scannerului cuantic, înconjurându-se de structura masei universului real tradus

în ceţuri stacojii şi turcoaz. Puncte minuscule de lumină de smarald străluceau în oceanele cosmice schimbătoare, arătându-i stelele supermasive care îşi păstraseră încă integritatea în lunga lor spirală spre nefiinţă. La mai puţin de o sută de ani-lumină înaintea ei se afla strălucirea îngheţată a buclei, o bandă rotitoare de materie supraîncărcată, groasă de zece ani-lumină, ce emitea o explozie de raze X pe toată întinderea galaxiei. Dincolo de aceasta era suprafaţa neagră impresionantă a graniţei Golului. Se uită la topologia fluctuantă a acesteia, minunându-se de cât de mult semănau undele ei cu valurile oceanului, cu vârfuri şi hornuri spărgându-se haotic stârnite de forţe interne ca nişte furtuni de neînţeles. Destul de des, vedea câte-o mişcare ondulatorie umflându-se pentru a ajunge la coada alungită a unei stele ce se dezintegra şi care se afla încă la ani-lumină distanţă. Gravitaţia fenomenală sugea materia în orizontul evenimenţial, cu o ultimă flamă devastatoare de radiaţii ultraputernice de tipul celor care alimentaseră bucla timp de un miliard de ani. Chiar şi cântecul acela de sirenă va înceta curând. La viteza actuală de expansiune, Golul va devora bucla în nu mai mult de o săptămână. Vor rămâne atunci doar Zidul şi DF-urile de apărare ale Raielilor care stăteau între graniţa Golului şi restul galaxiei.

Justine îşi simţi corpul înfiorându-se din nou. Îi era greu să înţeleagă amploarea forţelor de afară. Se simţea mică şi foarte singură.

— Tata?

— Sunt încă aici, dragă. Releul rezistă. Felicitări pentru bătrânii tehnicieni ai Marinei care l-au asamblat.

— Am lăsat în urmă ultimele sisteme de senzori cunoscute acum cinci minute. Link-ul ar putea să nu mai reziste mult.

— Sigur că va rezista, îngerul meu. Aşa a fost scris să fie.

— Mda, bine.

— Mă uit la cifrele de accesare a unisferei. Mai mult de jumătate din omenire se uită acum peste umărul tău.

— Salutare, jumătate din omenire, a spus ea seducător.

— Te descurci bine. Iar eu sunt într-un mare rahat cu ANA pentru că am admis public că există un ultrapropulsor.

— Ha! Tu mereu eşti într-o încurcătură.

— Adevărat. Fără mine, avocaţii s-ar usca pur şi simplu şi ar muri. Ei mă consideră ca pe un Mesia al lor. Îţi aminteşti când am fost prinşi că plantam pe proprietatea din Florida viţă-de-vie extraterestră?

— La dracu', da. Comisarii de mediu UFN s-au înfuriat ca naiba pe noi.

— Există bănci pe care le deţinem în Lumile Externe care încă se mai luptă cu plata acelei amenzi.

Justine lătră un râs. Respira sacadat. Voia cu disperare să iasă din corpul ei bătrân, cu toată prostia lui de frică derivată biochimic. Oricine şi-ar fi putut închipui că personalitatea ei era speriată cu adevărat.

— Vreun semn că al Doilea Visător ţi-a accesat apelul?

— Nu încă. Mă aştept acum să vorbească destul de repede cu Lordul Cerului. La urma urmei, va trebui să-mi facă mie faţă dacă nu începe să-şi mişte rapid fundul. Nu-i aşa, al Doilea Visător?

— Tată, te rog, îl mustră ea.

— Da, da.

— Cred că o s-o iau în jurul buclei. Radiaţia aia e suficient de puternică pentru a tăia prin câmpurile de forţă ale lui *Silverbird* ca prin nişte şerveţele de hârtie. Îţi vine să crezi ce date primesc?!

— Vei fi în suficientă siguranţă în hiperspaţiu.

— Ştiu, dar…

— Cum te simţi tu bine, îngerul meu.

Justine instrui unitatea de comandă să zboare spre sudul galactic al buclei.

— Asta e ciudat. Senzorii detectau o semnătură artificială la peste patruzeci de ani-lumină în spatele ei. Se concentră pe originea acesteia pe care unitatea, de comandă i-o afişa sub forma a două cercuri de chihlimbar. Ah, tată, prinzi asta?

Gore aşteptă un moment înainte să răspundă.

— Da.

— Oricine ar fi ei, călătoresc cu viteză supraluminică.

— Văd asta.

— N-am ştiut că mai zboară cineva în partea asta a galaxiei. Date sub formă de tabel i se ridicau în exovedere. Dumnezeule, sunt masive. Un gând sălbatic îi ieşi la suprafaţă. Crezi că sunt Lorzi ai Cerului? a întrebat ea plină de speranţă.

— Nu, draga mea, nu cred. Ei sunt mult mai mari. Iar acesta este un curs de interceptare.

— Oh. Moralul ei scăzu rapid. Raieli. Şi sunt rapizi. Mai rapizi decât *Silverbird.* Cu puţin. Ar fi „muşcă şi fugi”, dacă ajung la graniţă înaintea lor. Nu cred că sunt aici ca să mă escorteze în condiţii de siguranţă.

— Îl apelez pe Qatux chiar acum. El va rezolva asta.

— Bine, tată.

Vizualizarea senzorului extern clipi alb pentru o microsecundă, ca şi cum un fulger ar fi măturat prin ea. După ce s-a limpezit, dinspre locul unde erau navele Raiel apăru o carapace translucidă movalie care se extindea rapid. Fluxuri de date secundare îi arătau că anomalia era centrată pe un punct de masă de mărimea lunii Pământului, care plecase în direcţia Golului într-o călătorie spre moarte de zece milioane de ani. *Plecase.* Apoi dispăruse, convertită direct în energie exotică ce curgea acum prin hiperspaţiu.

— Oh! LA DRACU’! a ţipat Justine.

Silverbird îşi consolidă toate sistemele defensive pe care le avea.

Unda de şoc din hiperspaţiu lovi mica navă ultrapropulsor cu forţa unui dinozaur iritat. Justine a urlat în timp ce era aruncată de pe canapea şi izbită de peretele din faţă. Alarmele au început să ţiuie. Numeroase scheme din exovedere s-au colorat în chihlimbariu şi roşu.

Mulţimea de protestatari antiinvazie din parc exclamă la unison în timp ce *Silverbird* era zgâlţâită, eliberând apoi un „ohooo” lung de uimire şi de uşurare. Araminta nu se putu împiedica să li se alăture, recunoscătoare că Justine supravieţuise celei de a treia unde de şoc propagate de

navele de război Raiel care o urmăreau şi că se ridica acum din nou de pe podeaua cabinei. Fusese un sunet care reverberase peste întreg Colwyn City şi dincolo de el. Cu mult dincolo de el.

Se strecură înăuntru prin intrarea în garajul subteran al blocului. Uşa era deschisă încă pe câţiva metri, nu suficient pentru a încăpea o capsulă, dar suficient pentru ca Trikepodul ei să poată ieşi. Dezactivase mecanismul când plecase, deschizând mica cutie de control şi deconectase fizic cablajul. Acum, reconectă cablurile colorate la locurile lor. Uşa alunecă şi se închise în spatele ei, iar ea se grăbi prin grota pustie de beton înapoi la ascensoare.

— Eşti bine? a întrebat Gore.

— Ticăloşii! a răspuns Justine tremurând. Ce, treaba asta nu e şi aşa destul de grea?

Araminta se făcu una cu peretele rece de metal al liftului, simţindu-se în felul în care părea să se simtă Justine. Condusese în jur timp de vreo oră Trikepodul înainte de a-l parcă într-un spaţiu public la molul Tala. Acum nu mai era nimic care să indice că se afla în bloc. Fusese cea mai bună acoperire la care se putuse gândi. Mersul pe jos înapoi din cartierul Bodant durase patruzeci de minute, timp în care navele de război Raiel începuseră să spulbere mici luni pentru a încerca s-o oprească pe Justine. *Toată lumea* accesase asta. Ceea ce o făcea să iasă în evidenţă era faptul că era singura persoană care se deplasa pe străzile din Colwyn.

— Te descurci bine, o asigură Gore pe fiica lui. Foarte bine.

Araminta îşi folosi vechiul cod de suprascriere pentru a debloca uşa de la apartamentul lui Danal. Nici el, nici Mareble nu erau acolo. Probabil că petreceau cu armata de ocupaţie, gândi ea cu amărăciune. Structura goală a locului tocmai fusese terminată atunci când îl predase. De atunci, Mareble adusese ceva mobilier de bază. Araminta aruncă o privire critică maşinii de gătit. Obiectul mare din metal părea ridicol de primitiv. Domnului Bovey îi luase o lungă perioadă de timp să i-o găsească, iar instalarea ei fusese un

coşmar.

În exovederea Aramintei, Justine se aşeza din nou în scaunul care se plia protector în jurul ei.

— Sistemele principale sunt funcţionale. Unităţile de acţionare şi-au redus capacitatea. Exploziile astea de energie afectează o mulţime de componente. Cred că încearcă să mă uzeze ca să cedez.

Araminta se apropie de ferestrele balconului şi privi afară, peste parc. Mai multe capsule Ellezelin erau suspendate deasupra drumului care îl înconjura. Toate erau în staţionare. La fel ca toată lumea, ocupanţii acestora erau captivaţi de cursa care avea loc la treizeci de mii de ani-lumină distanţă. Sub ei, mulţimea se uita în sus, la cerul ale cărui stele erau mânjite de cupola pentru vreme rea. Dădu din cap cu satisfacţie.

— Trag din nou, ţipă Justine. Oh, Doamne!

Silverbird se cutremură violent. Araminta scrâşni din dinţi, simţind uriaşul tremur de anticipare din gaia-câmp. Mai multe secţiuni ale navei raportau suprasarcini. Viteza scăzu vertiginos în timp ce propulsorul îşi reconfigura funcţiile de manipulare a energiei din jurul componentelor degradate. Justine schimbă cursul tăind prin buclă, distanţa cea mai scurtă până la graniţă. Ambele nave de război Raiel au urmat-o imediat, reducând decalajul.

Araminta trase o pernă mare albastră din grămada din mijlocul camerei de zi. Era deranjată să vadă că parchetul de abanos fusese readus la lemnul crud. Oare Mareble nu înţelesese cât de greu fusese să aplice cum trebuie lacul? Câtă muncă presupusese în curăţarea micilor blocuri de lemn!

Se aşeză pe pernă şi îşi încrucişă picioarele, alungând gândurile negative.

— Bună strategie, draga mea, a spus Gore. Nu sunt multe planete în interiorul buclei.

Araminta deschise programul lui Likan din lacuna ei de depozitare, simţind cum mintea i se calmează în sfârşit. Era un risc să folosească acest apartament, dar nu era sigură cât de mult se pricepeau cei de la Visul Viu la urmărirea de

persoane prin gaia-câmp. În ziua în care Danal se mutase în el îi mărturisise că ajuta la căutarea celui de-al Doilea Visător şi că modul în care cuiburile de confluenţă fuseseră modificate facilitau acest lucru. Deci, cu siguranţă nu voia să fie în apartamentul ei atunci când făcea acest lucru, în cazul în care erau suficient de buni pentru a stabili exact locaţia. Iar ei ar putea crede că apartamentul lui Danal a fost un fel de citire greşită a datelor. Nu ştia niciun alt loc în care ar putea merge. Altul decât casa domnului Bovey, dar asta l-ar expune forţelor paramilitare, lucru pe care ea nu-l putea face.

Spectrele întunecate ale senzaţiilor care pândeau în subconştientul ei s-au extins spre exterior. Şi-a lăsat atenţia să înoate printre numeroasele gânduri pe care le conţinea. Alunecă în derivă. Mulţumită într-un mod pe care doar programul în sine nu l-ar putea niciodată atinge.

Cele mai multe dintre gânduri puteau fi ignorate. Unele erau ciudate. Unul avea o semnătură mentală pe care o cunoştea, asociată cu un ton întunecat, care aproape a făcut-o să se retragă intimidată. În loc de asta, se concentră însă.

— Lord al Cerului, pleda Ethan. Ascultă-ne, te rugăm.

Implora cu toată forţa lui mentală, amplificată de nenumărate cuiburi de confluenţă, care-i direcţionau apelul spre exterior, în infinit. *Greşit,* cugetă ea cu distanţă olimpiană.

Lordul Cerului nu este dincolo de noi, este înăuntru.

Pluti în continuare în derivă, fără să se grăbească.

— Dacă nu-i chemi înapoi, vă rup eu însumi afurisita de navă-arcă moleculă cu moleculă şi cu voi toţi în ea, ţipa Gore. Crezi că Golul este un lucru rău? Nu-i aşa? Asta crezi? Pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, Golul este mă-ta cu ţâţa afară pentru tine să sugi la ea în comparaţie cu mine.

Araminta nu se putu împiedica să rânjească. *Ei da, acesta e genul de tată pe care mi-ar fi plăcut să-l am.* În parc, oamenii aplaudau. Un strigăt preluat pe sute de planete. Gaia-câmpul era plin de determinare şi de sprijin, emoţia brută a miliarde de oameni extinzând sentimentul

de consens până la extaz. Hai, Gore, striga omenirea. Araminta îşi adăugă şi ea binecuvântarea, o şoaptă pierdută în mulţime.

— Eu nu pot face nimic, a protestat Qatux. Sunt războinici Raiel. Nu sunt la fel ca noi, nu mai sunt de mult.

— Găseşte o nenorocită de modalitate!

Araminta se distanţă de criză, alunecă spre un fir de gând liniştit, familiar. Se deschise în semn de salut. Nebuloasele Golului ieşeau din întuneric, licărind spectaculos în jurul ei. Jumătate din spaţiu era o pată străvezie de acvamarin, cu câteva stele îndepărtate strălucind prin ea. Recunoscu Marea lui Odin unde Lordul Cerului acostase între două dintre promontoriile stacojii, coloane de gaze răsucite, lungi de ani-lumină, din care se umflau muguri suficient de mari pentru a conţine un cluster globular. Iar aici, gândurile a ceea ce odată fusese amestecat cu noţiuni mai concrete. O sentienţă se împletea prin acest spaţiu, nu conştient, dar cu un rost precis.

Silverbird ţâşni din buclă brăzdând spre implacabila barieră finală. Peste tot în jurul ei, stele sparte năruite în interior, împrăştiind cojile strălucitoare ale planetelor pe care le născuseră cândva ca şi cum ar fi fost un obstacol în drumul tumultuosului plonjon final către dispariţie.

— Oh, Doamne, iar începe, scânci Justine.

La zece ani-lumină în spatele ei o gigantă de gaz făcea implozie, iar din punctul de dispariţie al acesteia izbucneau distorsiuni cuantice hiperluminice.

Silverbird a ieşit din hiperspaţiu, zburând liber într-un spaţiu-timp pe care niciun om nu l-ar fi putut recunoaşte. Era un univers întunecat în interiorul Zidului de stele. Împletituri groase de praf şi gaz blocau lumina centrului galactic din spatele navei. Înaintea ei, câţiva fotoni scăpau de sub pătura macrogravitaţională a Golului, în timp ce sorii se scufundau în orizontul evenimenţial. O bandă de un vermillon lugubru licărea în spaţiu, vârtej de nori de ioni înfuriaţi de descărcarea fatală a buclei, iluminând fuzelajul asemenea privirii diavolului. Alarmele de radiaţii urlau cu spaimă în timp ce câmpul de forţă începea să se

prăbuşească. Fuzelajul crăpa.

— Unul dintre noi vine, a spus Araminta. Vezi?

Denaturarea provocată de unda de şoc trecu fulgerând aproape neobservată în spaţiul real. Fluxuri moarte de atomi fură stârnite pentru scurt timp de forţa zbuciumată care se scurgea din interstiţiile cuantice. *Silverbird* se grăbi înapoi în hiperspaţiu, mocnind de la arsurile de radiaţii.

— Tu, a exclamat Ethan.

Lordul Cerului rezonă cu interes.

— Încă te caut. Inima suferă de dor.

— Ştiu. Trebuie să opreşti asta. Te rog, urează-i bun venit emisarului nostru. Se apropie.

— Unde? Simt că eşti atât de departe.

— Eu sunt departe. Dar ea este aproape de tine acum. Încearcă s-o simţi. Emană emoţie la fel ca noi toţi. Ghideaz-o aşa cum ar trebui. Deschide-i graniţa.

— Inima îţi urează bun venit.

Cele două nave de război Raiel se apropiau de *Silverbird.* Senzorii Justinei îi arătau o altă masă de gaz de dimensiuni gigantice la mai puţin de cinci ani-lumină distanţă. Dacă o direcţionau spre ea, ar fi însemnat sfârşitul. Ultrapropulsorul lui *Silverbird* se lupta acum să menţină acceleraţia.

— Grăbeşte-te. Te rog, a implorat Araminta.

Lordul Cerului radia de satisfacţie în timp ce se retrăgea.

— Îţi mulţumesc, a spus Gore. Oricine ai fi.

Justine se cufundă înapoi în canapea, cu mintea complet deschisă la gaia-câmp, lăsându-şi fiecare emoţie să se scurgă în exterior. Speranţe. Temeri. Tot ce era ea.

În faţa lui *Silverbird,* graniţa Golului se schimba. Un val mare circular se încreţi spre exterior, creând un crater de peste zece ani-lumină. Din centrul său, un con neted de întuneric pur se ridică spre navă.

Justine privea surprinsă imaginile din exovedere. Se ţinea strâns de braţele canapelei, transpirând.

— Nu sunt aşa de sigură că... În spatele ei, navele de război Raiel au încetinit, permiţându-i lui *Silverbird* să

gonească în interior.

— … asta e…

La cincisprezece ani-lumină conul şi-a încetat extinderea.

— … o idee…

Vârful se deschise ca o floare, petale de noapte infinită aplecându-se înapoi.

Lumina minunată a nebuloasei intra strălucind în Golf.

— … chiar atât de bună…

Silverbird trecu pragul, intrând în Gol.

— … la urma urmei.

Conul se închise. Se scufundă înapoi în graniţa acum pasivă. Link-ul de comunicaţie de la *Silverbird* la releul Marinei s-a închis. Ambele nave de război Raiel au executat curbe strânse şi s-au îndreptat înapoi spre Zid.

— Te rog, vorbeşte cu noi, a implorat Ethan. Lordul Cerului te-a uns pe tine ca al Doilea Visător al nostru. Te aşteptăm. Avem nevoie de tine.

Nu a primit niciun răspuns.

Araminta alunecă afară din apartamentul lui Danal şi traversă tiptil vestibulul către al ei. Afară, lumina crudă a zorilor lovea cupola pentru vreme. Mulţimea aplauda în extaz. Asta o făcea să se simtă bine.

— Ei bine, ce zici de chestia asta, am salvat universul.

Araminta zâmbi sălbatic la ideea asta ridicolă, apoi căscă. Să fii erou era destul de epuizant. Se cufundă în fotoliul mare şi vechi, cu pernele sale ciudate, bulboase. *Doar cinci minute de odihnă.*

Lui Cheriton McOnna nu-i plăceau hainele „în caracter” pe care Beckia le produsese pentru el în replicatorul de la bordul lui *Elvin’s Payback.* Chiar nu-i plăceau. Nimic în neregulă cu senzaţia la atingere, o cămaşă de bumbac, o vestă căptuşită cu lână şi cu nasturi de metal şi pantaloni care arătau ca pielea de căprioară, dar dintr-un material mult mai moale. Nu, culorile şi stilul nu-i plăceau. Faţa cu şireturi a cămăşii, culoarea ei gri-verde care arăta mai mult a pată decât a vopsea şi croiala ciudată, strâmtă, a

pantalonilor negri. Refuză pur şi simplu să-şi pună pălăria de fetru cu pene flamboaiante, verzi şi albastre, dar a acceptat apoi, fără tragere de inimă, să o poarte, după ce Beckia se făcuse foc şi pară. Şi nu era bine s-o înfurii pe Beckia.

Iar ea avusese dreptate, desigur. De îndată ce a intrat în clădirea cuibului de confluenţă de pe Daryad Avenue, în centrul oraşului, s-a confundat perfect cu forţa de muncă Ellezelin. Securitatea era puternică în jurul clădirii – un cub de cărămidă vechi, cu ferestre arcuite, întunecate. Cele trei cuiburi de confluenţă din Colwyn erau prima prioritate pentru forţele de ocupaţie. Dar Liatris McPeierl îşi făcuse bine treaba, infiltrând o legendă completă pentru Cheriton, inclusiv ADN-ul acestuia. Când a intrat în holul aerisit cu pardoseală de marmură i s-a cerut să pună mâna pe un piedestal-senzor în timp ce trei paznici înarmaţi şi blindaţi îl priveau cu prudenţă. Noua reţea a clădirii l-a acceptat, iar ei i-au făcut semn cu mâna să intre. El le-a zâmbit vesel, trimiţându-le o emanaţie de mulţumire în gaia-câmp.

Cuibul în sine era găzduit la etajul al patrulea, într-o cameră sterilă, care ocupa jumătate din spaţiul disponibil al etajului. Cheriton îşi raportă prezentarea la datorie Maestrului Viselor Yenrol aflat în biroul supraveghetorului, care dădea în camera cuibului printr-un perete despărţitor din sticlă. În mod normal, biroul era ocupat doar câteva ore pe zi, atunci când supraveghetorul sau asistentul său rula o evaluare de şase ore pentru a se asigura că cuibul funcţiona fără probleme. Acum, erau şapte tehnicieni, toţi luptându-se pentru spaţiu în timp ce instalau bancuri de hardware nou, iar de cealaltă parte a sticlei şi mai mulţi amestecau clustere bioneurale proaspete cu cuibul original.

— Care e domeniul tău? a întrebat Yenrol. Era şi agitat, şi nedumerit.

Repartizarea târzie a lui Cheriton asociată cu presiunea de a-şi termina treaba îl făceau foarte iritabil.

— Definirea de tipar, a răspuns el. Rutinele pe care le-am dezvoltat vor ajuta la izolarea gândurilor celui de-al Doilea Visător în cadrul gaia-câmpului. Ar trebui să ne dea o sursă

mai puternică de urmărit.

— Bine, a spus Yenrol. Bine, grozav. Începe instalarea rutinelor.

Se întoarse apoi către o unitate de hardware semifinalizată înainte ca Cheriton să aibă şansa de a-i răspunde.

— Bine atunci, a mormăit el, păstrându-şi în emisia din gaia-câmp nivelul fluxului de dorinţă şi entuziasm.

Îşi găsi un loc liber la consolă şi îl salută din cap pe bărbatul de lângă el.

— Bine ai venit la ochi, i-a spus noul coleg. Sunt Danal.

— Mă bucur să fiu aici, a replicat Cheriton. Ce înţelegi prin „ochi”?

— Ochiul furtunii.

Cheriton zâmbi larg.

— Asta e partea liniştită?

— Exact!

Se dovedi că Danal se afla deja de ceva timp pe Viotia. El şi Mareble veniseră gândindu-se că vor fi aproape de cel de-al Doilea Visător.

— Ne-am dorit să fim aici când se va autorevela, admise Danal. Am actualizat şi am mărit sensibilitatea cuibului de când am ajuns, în speranţa că Maestrul nostru îl va putea localiza. Îi aruncă lui Yenrol o privire vinovată, oprindu-şi pentru un moment emisiile în gaia-câmp. Nu mă aşteptam la asta, i-a mărturisit el.

— Ştiu ce vrei să spui, a spus Cheriton, plin de simpatie. M-am rugat la Madona ca Ethan să fie ales Cleric Conservator, dar nu mi-am închipuit că prezenţa noastră aici ar fi necesară.

Danal ridică din umeri stânjenit şi se întoarse la muncă. Cheriton a continuat să încarce rutinele pe care le inventase. Acestea chiar îndeplineau funcţia de recunoaştere, dar în sens invers, în aşa fel încât cuibul ar fi dezvoltat un punct orb slab dacă ar fi primit orice fel de gânduri provenind de la cel de-al Doilea Visător şi l-ar fi informat întâi pe Cheriton înainte să revină la funcţia declarată.

Munca frenetică de modificare stagnă în momentul în care zborul nebunesc al Justinei acapară unisfera.

— E atât de aproape, a spus Danal cu veneraţie când senzorii lui *Silverbird* au revelat suprafaţa unduitoare a Golului.

Apoi, toată lumea a tresărit când Raielii au transformat a doua lună într-un cutremur hiperluminic.

— Oare cum fac asta? a murmurat Cheriton, fascinat de nivelul de violenţă extrem de sofisticată implicat.

— Cui îi pasă? a replicat Danal. Golul poate rezista vicleniei lor. A rezistat timp de un milion de ani. Asta e tot ce contează.

Cheriton a ridicat o sprânceană. A fost nevoie de foarte mult autocontrol ca să nu lase să i se scurgă în gaia-câmp disperarea provocată de bigotismul omului.

— Să sperăm că şi nava Justinei poate rezista.

— Nu e o credincioasă. E o creatură ANA.

— E umană, a spus Cheriton. Asta înseamnă că ar trebui să fie capabilă să pătrundă în interior. Cumva.

— Ah. Nu m-am gândit la asta.

— Vă rog, imploră Yenrol echipa de modificare. Continuaţi să lucraţi. Dacă cel de-al Doilea Visător intenţionează să se arate, o va face în seara asta.

Danal aruncă lui Cheriton un zâmbet ruşinat.

Oscar nu se aşteptase ca lucrurile să se întâmple chiar atât de repede. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Dacă Războiul Starflyer îl învăţase ceva era că evenimentele îi conduc pe oameni, nu invers.

Şi iată-l acum încastrat într-un costum-armură paramilitar rigid, aşezat la jumătatea secţiunii pentru pasageri a unei capsule de poliţie Ellezelin, plutind peste Caims. Beckia era şi ea pe bancă lângă el, în timp ce Tomansio se afla în faţă, pe scaunul de comandă. Capsulele erau proiectate să primească cincisprezece paramilitari. Acum însă, ocupanţii originali ai acesteia se odihneau într-o comă indusă de droguri în depozitul Bootel & Leicester, aşa că cel puţin avea suficient loc să se întindă.

Ca şi restul Confederaţiei, accesaseră şi ei goana nebună a Justinei prin Golf.

— Echipa de primire tocmai a intrat în stare activă, a raportat Liatris.

El rămăsese în *Elvin's Payback* pentru a monitoriza forţele de ocupaţie şi ca să le furnizeze sprijinul unisferei.

— Toată lumea crede că cel de-al Doilea Visător va interveni în favoarea lui Justine.

— Nu a făcut-o după apelul lui Gore, a spus Oscar.

— Prezenţa Raielilor ar trebui să dea lucrurilor un grad de urgenţă, a zis Beckia. Sunt de acord cu Visul Viu: dacă se va întâmpla, se va întâmpla în seara asta.

Oscar ridică din umeri, ceea ce nu-i reuşi prea bine din cauza armurii.

— I-ai cunoscut pe Gore şi pe Justine? a întrebat Tomansio.

— Cred că pe ea am întâlnit-o o dată, era ofiţer superior pe *High Angel.* Toată lumea încerca să stea de vorbă cu ea.

— Inclusiv tu? îl tachină Beckia.

— Nu, eu îi urmăream pe cei refuzaţi de ea. Respingerea te lasă întotdeauna vulnerabil la o partidă rapidă de sex ieftin şi fără sens.

— Ozzie, dar eşti îngrozitor.

— Ceva de la Cheriton? a întrebat Tomansio.

— Nimic de la ultimul apel, a raportat Liatris. Nimeni nu i-a pus la îndoială numirea în stafful lui Yenrol. Şi-a instalat rutinele în cuib.

— Poartă pălăria? a întrebat inocent Beckia.

Oscar nu-şi putu împiedica un zâmbet. Aia chiar fusese o ceartă.

— Voi afla data viitoare, a promis Liatris.

— Ce poţi să ne spui despre echipa de primire? a întrebat Tomansio.

— Toţi adepţi fideli ai Visului Viu. Se pare că lui Phelim nici nu i-a trecut prin minte să facă angajări pentru jobul ăsta. Sunt detaşaţi de la biroul de securitate al cabinetului Makkathran2.

— Bodyguarzii personali ai lui Ethan, a declarat

Tomansio. Ce îmbunătăţiri au?

— Arme foarte grele, accelerate cel puţin până la standardul nostru. Dar nu cred că au biononice. Nu există nicio înregistrare despre asta în niciun fişier pe care îl pot găsi.

— Bine, mulţumesc. Continuă să sapi, vreau tot ce găseşti despre ei.

— Asta fac. Iată, vin fişierele.

U-amprenta lui Oscar îi spuse că primise fişierele puternic criptate. Când le-a analizat, nu s-a putut stăpâni să-şi tragă respiraţia. Echipa de primire pe care consilierul Phelim o alcătuise pentru a-l opri pe cel de-al Doilea Visător avea o putere de foc pe care el o crezuse a fi în posesia exclusivă a membrilor Cavalerilor Gardieni. Erau, de asemenea, extrem de devotaţi. Phelim le dăduse autoritate deplină asupra tuturor forţelor invadatoare pentru a-şi realiza scopul.

— Trebuie să fim rapizi, a murmurat.

— Aşa vom fi, a fost de acord Tomansio. N-aş vrea să fiu prins în flagrant de trupa asta.

— Pun pariu că le-au luat biononice, a spus Beckia. Se vor justifica zicând că va ajuta la împlinirea Visului. Cei asemenea lor totdeauna fac aşa.

— Nu ştiam că Visul Viu dezaprobă biononicele, a spus Oscar.

— Oh, da. Deşi nu-i nimic gen Protectorat. Biononicele nu sunt chiar un sacrilegiu, pur şi simplu nu-şi găsesc locul în Gol. Cei mai mulţi oameni cred că oricum nu vor funcţiona acolo.

— De ce?

— Pentru că nu a existat niciodată vreo tehnologie care să funcţioneze pe Querencia. Cel mai sofisticat lucru întâlnit vreodată de Mergătorul-Pe-Apă a fost mitraliera. Şi aceea era mecanică. Nu era niciun fel de electricitate, nici genetică, şi nici biononice. Gândindu-ne la oamenii care au debarcat acolo, nava lor ar fi avut acces la baza de date şi informaţii tehnologice cea mai avansată pe care o putea oferi Confederaţia şi atunci este de neconceput ca noua lor

societate să nu poată face nici măcar o baterie. Cunosc, cu siguranţă, chimie şi medicină, chiar astronomie. Ceva i-a oprit să urmeze traseul electromecanic.

— Structura internă a Golului, sugeră Oscar.

— Exact. Oricare ar fi structura cuantică, aceasta permite puteri mentale reale. Şi probabil blochează energia electrică.

— Asta e ridicol. Nu poţi opri curentul să curgă: asta presupune că un întreg nivel de reacţii atomice ar înceta să mai existe. Nu ar fi nicio stea.

— Căile Silfen se amestecă cu tehnologia umană bazată pe hardware, a spus Tomansio.

— Asta e o intervenţie directă generată de căile lor.

— Nu vreau să spun decât că se pare că există ceva potrivnic electronicii acolo, în Gol.

— Nava coloniei originale a supravieţuit şi a aterizat pe Querencia.

— Şi Visul Viu încă dezbate dacă a aterizat sau s-a prăbuşit, a spus Beckia. Interferenţele cu aparatele electronice ar putea veni direct de la Inimă, ca un fel de Lord Suprem care se asigură că civilizaţia nu se dezvoltă peste un anumit nivel.

— În primul rând, de ce naiba s-ar fi chinuit cineva să facă Golul, doar ca să-l poată folosi pentru a ţine speciile sentiente drept animale de companie?

— Habar n-am, a spus ea vesel. *Primele vieţi* sunt extraterestre, îţi aminteşti. Gândesc diferit.

Oscar cedă cu un gest iritat.

— În regulă, deci datorită teoriei cu privire la grădina zoologică a *Primelor vieţi,* echipa de primire este puţin probabil să aibă biononice.

— Cam aşa ceva, da, a spus Tomansio.

— Oricum, a zis Beckia, nu trebuie să dăm nas în nas cu ei, dacă putem evita asta.

— Exact.

— Liatris, ne poţi obţine o misiune de la echipa de primire, te rog? a întrebat Tomansio.

— V-am luat-o înainte. Ar trebui să o primiţi în câteva

minute.

— Mulţumesc.

Oscar şi-a ţinut respiraţia când navele de război Raiel au distrus o gigantică de gaz.

— Iisuse Hristoase, dă-i pace bietei fete.

Silverbird căzu din nou în spaţiul real. Oscar se strâmbă la radiaţiile care izbeau câmpurile de forţă ale acesteia, memoria zburându-i înapoi la lupta pentru Hanko atunci când era căpitan pe *Dublin.* Erau o mulţime de paralele. Navele de pe MorningLightMountain folosiseră explozii de energie exotică ca s-o plesnească pe *Dublin.* Şi la o jumătate de milion de kilometri deasupra suprafeţei, câmpul lor de forţă abia a rezistat radiaţiilor stelei. Dar asta fusese nimic în comparaţie cu iadul pe care îl îndura acum *Silverbird.* Oscar nu se putea împiedica să verse încurajări din minte direct în gaia-câmp, ca şi cum rugăciunea lui ar fi putut ajuta la ceva.

Justine se refugie înapoi în hiperspaţiu.

— Bună tactică, a spus Oscar aprobator.

O altă parte a minţii îi era fixată pe faptul că *Elvin's Payback* era acelaşi tip de navă ca *Silverbird. Am putea fi acolo să facem noi asta.*

— Atenţie, zise Cheriton pe link-ul ultrasecurizat. Cel de-al Doilea Visător ia contact cu Lordul Cerului.

— Unde este? mârâi Tomansio. Armura activă, vă rog. Oscar, fă exact aşa cum ţi-am spus, clar?

— Da. Reuşi cu greu să nu adauge „domnule”.

— Nu avem încă poziţia lui, a spus Cheriton. Rutinele mele lucrează încă la falsificarea datelor din cuib pentru noi.

Oscar îşi deschise mintea larg la gaia-câmp.

— … aproape de tine acum. Încearcă s-o simţi, implora cel de-al Doilea Visător.

— Începem, a spus Cheriton. Primul punct fix este cartierul Bodant.

— Am pornit, a replicat Tomansio şi a împins capsula într-o curbă de o sută optzeci de grade deasupra râului întunecat.

Zorii soarelui Viotiei străluceau în capsulă prin secţiunea din faţă a fuzelajului transparent.

— Ah, la naiba, restul cuiburilor se concentrează pe origine, a spus Cheriton. M-am gândit că va dura mai mult.

Tomansio mări viteza.

— Ozzie! Cât timp avem?

La treizeci de mii de ani-lumină depărtare, Golul începea să se extindă în direcţia lui *Silverbird.*

— Dacă Golul respinge tehnologia, oare ea va fi în siguranţă în interior? a întrebat Oscar.

— Să ne concentrăm pe treaba pe care ne-ai dat-o, bine? îl mustră Beckia.

Apoi îşi activă armura. Vizorul de la cască se ondulă şi se închise.

— E aproape de marginea parcului, i-a informat Cheriton. Maeştrii Viselor au extras nişte coordonate foarte precise. La naiba, sunt buni. Îmi pare rău, băieţi, nu o să reuşiţi. Echipei de primire i se transmit datele locaţiei.

— Rahat, exclamă Tomansio reducând viteza. O să pară dubios dacă vom ajunge cu câteva secunde înaintea lor, şi ăsta e tot timpul care ne-a rămas.

— Care e planul B? a întrebat Oscar.

— Să-l smulgem din mâinile echipei de primire, dar va fi dificil. Treaba se întâmplă prea repede. Am vrut să fim corect integraţi în cadrul forţelor de ocupaţie de aici înainte de a trece la această fază.

— Distruge gaura de vierme, a spus Beckia. O putem folosi pe *Elvin's Payback* pentru a intercepta echipa de primire în spaţiul interstelar, atunci când îl vor expedia pe cel de-al Doilea Visător pe Ellezelin.

— Asta ne-ar da o şansă mai bună, a zis Oscar. Nava aceea e o privelişte al naibii de mai bună decât orice are Visul Viu.

— Noi nu ştim asta, a spus Tomansio. Şi-ar fi necesar un atac foarte puternic pentru a scoate gaura de vierme.

— Aş putea să pătrund şi s-o fac eu, a insistat Liatris.

— Ar şti exact ce s-a întâmplat şi de ce, a replicat Tomansio. Se pare că va trebui să mutăm operaţiunile pe

Ellezelin. Oh, iată că vin ordinele de implementare din partea echipei de primire. E un bloc de apartamente.

— E ceva în neregulă aici, a spus Cheriton. Unul dintre noii mei colegi, Danal, are o potrivire. Blocul de apartamente este de fapt cel în care locuieşte el. La cât de bine putem determina, cel de-al Doilea Visător este, de fapt, în propriul lui apartament.

— Ah, deci s-ar putea ca toată lumea să-l fi subestimat la urma urmei pe cel de-al Doilea Visător, a zis Tomansio. Bravo lui.

— Şi grozav pentru noi, a fost de acord Beckia.

— Va trebui să iasă de acolo repede, a spus Oscar.

Viziona o exoimagine cu harta Colwynului. Nouă crucişătoare înconjurau Parcul Bodant. Cinci aveau ordin să stabilească un perimetru securizat la sol. Două au fost desemnate pentru a asigura acoperirea în aer. Restul, inclusiv al lor, urmau să susţină echipa de primire din interior.

Se uită în jos, în timp ce treceau peste clădirile strălucitoare de illuminum dintr-un port de agrement, apoi pe deasupra parcului. Mii de oameni erau răspândiţi în iarbă, încă aplaudând şi sărind de bucurie că noaptea de veghe le fusese recompensată. Se dezvoltase o adevărată atmosferă de petrecere şi atracţia exercitată prin gaia-câmp era ameţitoare.

Capsula care transporta echipa de primire vuia pe deasupra, abia subsonic şi reducând puternic viteza. În faţă, pilonii de sticlă de la colţurile blocului-ţintă străluceau cu o irizare mov şi albastru, semnalizându-şi naiv poziţia. Capsula echipei de primire îi dădu ocol posesiv, lăsând o dâră subţire de vapori. Oamenii fericiţi din parc se încruntară în sus la intruziunea brutală. Spaima şi resentimentele au explodat în gaia-câmp ca petele de soare necrotice într-o corona altfel sănătoasă.

— Oh, grozav, a mormăit Oscar în timp ce din ce în ce mai mulţi cetăţeni care până atunci sărbătoreau se indignau şi suferau. Asta va ajuta nemaipomenit.

— Nu le pasă, a spus Tomansio. Întreagă această planetă

nu contează pentru ei. Singurul lucru de care sunt interesaţi este găsirea celui de-al Doilea Visător.

— Mă întreb el cum o fi, a spus Oscar în timp ce încetineau pentru a staţiona peste banda de grădini bine întreţinute din faţa blocului.

— Nevrotic, a spus Beckia. Trebuie să fie.

— Inteligent şi speriat, a spus Tomansio. Ceea ce-l face periculos pentru Visul Viu.

Restul de capsule alocate pentru a sprijini echipa de primire au sosit şi ele.

— Sunt maiorul Honilar, a anunţat comandantul echipei de primire. Echipa de perimetru, poziţionaţi-vă imediat. Nimeni nu iese şi nu intră. Trimiteţi un puls în oricine încearcă să treacă linia. Echipa de sprijin pentru arestări, sigilaţi parterul şi opriţi ascensoarele. Utilizaţi scara pentru a izola fiecare etaj. Acum, ascultaţi. Vreau să mă asigur că aţi înţeles totul. Nu vor fi utilizate niciun fel de arme letale. Cel de-al Doilea Visător este acolo şi nu trebuie să fie rănit. Dacă întâmpinaţi orice problemă, de exemplu, dacă utilizează un câmp de forţă şi încearcă să treacă, contactaţi-ne. Ne vom ocupa de el. Nu vreau mâinile voastre murdare pe el.

— Da, domnule, a răspuns Tomansio în timp ce îşi îndrepta capsula în jos, în grădină.

Capsula echipei de primire se planta pe acoperişul de lângă cupola de cristal cu aur care găzduia centrul spa.

— Ce facem? a întrebat Oscar în timp ce uşa se extindea deschizându-se, iar el ieşea pe o bordură de tufişuri de fucsia, strivind cu cizmele florile albe şi cărămizii.

— Exact aşa cum ni s-a spus, a spus Tomansio. Şi ţine minte, nu folosi funcţia de câmp biononic. Ştiu că e superior oricărui lucru din aceste costume-armuri, dar echipa de primire îl va detecta imediat.

— Bine.

S-au alăturat restului trupelor de sprijin pentru arestări care intraseră în holul de la parter. În spatele lor, echipa de perimetru începea să împingă înapoi primul lot de cetăţeni furioşi care soseau din parc.

— Danal tocmai a fost arestat, le-a spus Cheriton. Doi ofiţeri de la securitatea cabinetului îl ridică chiar acum. Nu e prea fericit.

— Asta trebuie să fie o distragere a atenţiei făcută în mod deliberat, a spus Tomansio.

— Da, dar de cine? a întrebat Beckia. Cel de-al Doilea Visător sau un alt grup ca noi?

Holul era înţesat de echipamente de la antreprenori şi containere pline cu gunoaie. Luminile de la instalaţia de iluminat temporar străluceau pe un cadru metalic, aruncând umbre puternice.

— Echipa de primire a preluat comanda reţelei blocului, a spus Cheriton. Staţi aşa, evaluez rezultatele primite de la controlorii lor.

Tomansio îi conduse pe Beckia şi pe Oscar pe scara de beton. Mai multe gunoaie fuseseră aruncate la întâmplare de la etajele superioare, formând un morman de moloz prăfuit în partea de jos a scărilor din subsol. Câţiva paramilitari au coborât să scotocească garajul.

— Potrivit reţelei, aproximativ treizeci de persoane se află în prezent în reşedinţă, a spus Cheriton. Tot locul acela nenorocit se află în curs de amenajare. Etajul al patrulea are doar patru oameni înregistraţi în două apartamente. Danal şi Mareble şi un cuplu căsătorit. Cineva pe nume Araminta renovează celelalte trei rămase pe etaj. O cercetez pe ea acum.

Oscar se grăbi pe scările de beton. Linia lungă de paramilitari în uniformă făcea o mulţime de zgomot, tropăind în sus împreună cu el. Instrucţiunile retransmise de la Honilar alocau câte şase dintre ei la fiecare etaj. Oscar a fost impresionat de Liatris când el, Tomansio şi Beckia au fost desemnaţi pentru etajul al patrulea. Şi-au făcut apariţia în vestibul unde au găsit toate uşile apartamentelor deschise forţat şi doi membri ai echipei de primire stând de pază în costume-armură militare complete. Oscar putea vedea prin uşa apartamentului trei, în care ocupanţii îngroziţi se aflau în mijlocul livingului mare: un bărbat şi o femeie, el într-o pereche de pantaloni scurţi, ea într-o

cămaşă de noapte lungă. Stăteau unul lângă altul, cu braţele ridicate, în timp ce un membru al echipei de primire ţinea îndreptat spre ei un pistol mare. Ea tremura şi plângea, în timp ce partenerul ei încerca să pară ferm. Modul în care îi tremurau muşchii picioarelor îl trăda însă mai mult decât orice emisie în gaia-câmp. Maiorul Honilar a ieşit din apartamentul lui Danal.

— Nici urmă de el. Nu a putut părăsi clădirea, nu a avut timp. Vreau ca fiecare rezident de pe fiecare etaj să fie reţinut şi dus la sediul nostru. Căutaţi şi scanaţi fiecare apartament, asiguraţi-vă că aveţi pe toată lumea.

S-a întors şi a intrat din nou în apartamentul lui Danal.

— Doi câte doi, a spus Tomansio. Fiecare pereche ia un apartament.

Oscar îl însoţi pe Tomansio care intră în apartamentul numărul patru. Scană în jur cu senzorii costumului, iritat de cât de lenţi şi limitaţi erau în comparaţie cu o scanare de câmp biononică. *Eşti mofturos*, şi-a spus el. Costumul nu a detectat nicio semnătură termică de dimensiunea unui corp. Apartamentul era la jumătatea procesului de renovare. Mai mulţi boţi inactivi erau aliniaţi în camera de zi. Cabluri şi ţevi noi erau întinse de-a lungul unui perete. Fitinguri utilitare uzate erau stivuite lângă uşă. Lăzi şi cutii cu BOVEY’S BUILDING SUPPLY MACROSTORE imprimat de jur împrejur urmau să fie despachetate. Unele piese de mobilier fuseseră păstrate. O măsuţă de cafea, zgâriată rău acum, cu mai multe căni pe ea, toate aşteptând să fie spălate. O canapea veche, cu un fotoliu asortat, care avea nişte protuberanţe ciudate în perne. U-amprenta îi afişa rapoartele de la alte echipe, care erau ocupate să adune rezidenţi de pe celelalte etaje. Până în prezent, identitatea lor se potrivea cu datele din dosare.

— Aici înăuntru, a spus Tomansio, folosind link-ul lor securizat.

Era în picioare lângă uşa unui dormitor. Patul în sine era o saltea goală cu un sac de dormit mare îngrămădit în partea de sus. Patru valize erau aliniate de-a lungul unui perete. Una era deschisă, dezvăluind o colecţie de haine de

damă. Mica masă de toaletă era inundată de instrumente de coafură şi cutii cu membrane cu solzi.

— Nu este înregistrat ca locuit, a spus Oscar.

— Depinde ce liste verifici. Liatris, mai rulează o căutare pentru Araminta. A vândut apartamentul ăsta?

— Mă ocup acum.

În timp ce Tomansio verifica şi celelalte două dormitoare, Oscar a intrat în baia principală. Podeaua fusese readusă la betonul gol, la fel ca şi zidurile. Un cuboid pentru baie nou-nouţ, sculptat în piatră, stătea drept în mijloc. La jumătatea peretelui din spatele lui, vârful conductei originare de alimentare cu apă rece ieşea din beton cu valva picurând în găleata de plastic de dedesubt. Vasul de toaletă vechi era încă racordat. Un rezervor mare de apă caldă stătea într-un colţ, deja încastrat în structura unui perete fals, aşteptând doar panourile de acoperire care erau stivuite în faţă.

Un labirint de ţevi se întindeau la baza acestuia. Componente pentru un duş cu spori erau întinse pe jos, gata de asamblare.

— Nimic, i-a spus el lui Tomansio. Celelalte dormitoare sunt goale.

Oscar l-a găsit în spatele barului-bucătărie din camera de zi. Unitatea culinară veche fusese îndepărtată şi pusă pe podea, deşi conductele de alimentare cu nutrienţi erau încă racordate. Un fierbător electric şi un cuptor cu microunde erau aşezate pe suprafaţa de lucru din marmură zgâriată. Scanarea termică îi arătă că temperatura fierbătorului electric era mai ridicată decât cea a mediului înconjurător.

— Locul acesta a fost folosit recent, a murmurat.

— Trebuie să vorbim cu ea, a zis Tomansio. Dacă există cineva care ne poate spune cine a intrat şi a ieşit din aceste apartamente, atunci ea este.

— Nu ar trebui să fie prea dificil, a replicat Oscar. Ştim cine este. Pentru Liatris va fi uşor s-o găsească.

— Da. Senzorii lui Tomansio au mai măturat în jur pentru ultima oară. Ia ceva din dormitorul ei, doar ca să putem face o verificare a ADN-ului, să ştim că ea este cea care locuieşte aici. Pe urmă ar fi mai bine să ne ducem înapoi să

ajutăm la adunarea restului de suspecţi.

— Bieţii nenorociţi, a spus Oscar în timp ce lua o mică perie de aplicat solzi. Ce crezi că va face Honilar cu ei?

— Bună întrebare. Cum poţi dovedi că nu eşti cel de-al Doilea Visător? Nu e ca şi cum ar exista dovezi fizice. Cred că dacă nu se obţine o mărturisire vor folosi citirea memoriei.

Oscar se cutremură. Asta nu prea o să-l facă pe cel de-al Doilea Visător să-i îndrăgească. Şi au nevoie de el ca să-i ajute să intre în Gol.

— Oscar, să recunoaştem, cu tehnicile medicale de astăzi poţi determina pe oricine să facă aproape tot ce vrei.

— Tehnici medicale?

— E aşa cum au început.

— Presupun că ştii cum să faci asta?

— Toţi am fost instruiţi şi în domeniu, da.

În ciuda costumului-armură greu, cu izolaţia lui perfectă, Oscar simţi dintr-odată că-i este frig.

Paula experimentase rareori un sentiment atât de neliniştitor de puternic de *déjà-vu* precum cel care a lovit-o atunci când uşa de sticlă colorată s-a deschis şi a păşit în holul de la intrare. Şi nici măcar nu mai fusese în clădirea aceea veche înainte. Trecu pe lângă biroul gol al portarului şi se uită la cuşca de sticlă a liftului. Vârsta a tot ceea ce se afla în jurul ei era cea care genera senzaţia ciudată ce-i flutura în spatele minţii. Potrivit dosarelor Consiliului Local Daroca, interiorul era în întregime autentic, exact aşa cum fusese în timpul Războiului Starflyer. Nu avea de gând să-i contrazică. Ca una care trăise în acele timpuri, putea simţi că decorul era în regulă.

Liftul a dus-o până la etajul al cincilea, unde a intrat în apartamentul tip *penthouse* al lui Troblum. Pe drumul dinspre portul spaţial accesase vechile fişiere de la Directorat ale locotenentului Renne Kampasa cu privire la singura dată când o vizitase – ANA a trebuit să caute adânc de memorie.

Odată cu fişierul a venit o notă despre Troblum care, cu o

sută de ani în urmă, solicitase acces la acelaşi fişier, împreună cu rapoartele medico-legale asociate.

Munca lui de restaurare e excelentă, a recunoscut Paula în timp ce intra în marele salon în plan deschis. Balconul avea o vedere magnifică peste râul Caspe, restul oraşului completând imaginea de fundal.

Nu a durat mult timp până să realizeze că nu era nimic util în apartament. Toate fişierele personale ale lui Troblum fuseseră şterse din reţeaua clădirii. Singura excepţie era în dormitoare, fiecare din ele având, în mod inexplicabil, dulapuri pline de haine pentru fete. Propriile haine ale lui Troblum, trei costume-togă uzate şi lenjeria lui de corp neplăcută, umpleau sertarele unei comode din dormitorul principal. Pentru un moment, Paula se întrebă dacă rochiile aparţinuseră prietenei lui Troblum. A ridicat o sprânceană, atunci când a luat o fustă mini de designer, din piele. Era posibil să fie uşor atinsă de prejudecăţi, dar ce ar putea vedea la Troblum o fată cu o siluetă capabilă să poarte un astfel de articol de îmbrăcăminte? Apoi, a recunoscut eticheta, una pe care nu o mai văzuse de peste şapte sute de ani, şi şi-a dat seama că fusta era, de asemenea, în stilul vintage al Războiului Starflyer. Lăsă să-i scape un fluierat de admiraţie. Reprodusese, cât de bine posibil, chiar şi garderoba fetelor.

Asta chiar este o adevărată obsesie.

Paula a început să meargă prin celelalte apartamente din vechea fabrică convertită în timp ce u-amprenta ei accesa reţeaua clădirii pentru a analiza fişierele rămase. Apartamentul cel mai mare de la etajul al treilea a fost cel care i-a atras atenţia. Celelalte erau toate reproduceri relativ autentice, dar acesta fusese modificat din nou. Toţi pereţii interni fuseseră eliminaţi, iar camera rezultată, sigilată împotriva atmosferei din exterior cu o membrană de menţinere şi filtre de aer de calitate clinică. Rânduri de suporturi grele erau dispuse pe toată lungimea ei, fiecare echipat cu o serie de noduri de date şi de prize de înaltă tensiune. Putea vedea conturul obiectelor care se odihniseră acolo cândva. Trebuie să fi stat acolo zeci de ani

pentru a putea lăsa o urmă pe suprafaţa din oţel inoxidabil. Subsecţiunea reţelei pentru apartament fusese, de asemenea, ştearsă în întregime.

— Trei capsule de curierat au fost rechiziţionate pentru a colecta obiecte din clădire în perioada de timp în care a dispărut Troblum, îi raportă u-amprenta.

— Ce obiecte?

— Nu se ştie. Erau depozitate în containere stabilizate.

— Ah, a spus Paula. Pun pariu că a fost o colecţie. Cel mai probabil suvenire din Războiul Starflyer. Florac Chiştoc achiziţiona de multe ori relicve istorice pentru clienţii lui. Unde au fost duse containerele?

— Capsulele au făcut trei drumuri separate la portul spaţial al oraşului. Au fost încărcate pe nave comerciale înregistrate în Lumi Externe diferite. Nicio înregistrare a destinaţiei lor finale.

— Florac a fost.

Ştia asta. *De aceea s-a dus Troblum acolo, ca să ridice colecţia. Şi ar fi fost foarte mult pentru el. Asta nu poate să însemne decât că avea de gând să părăsească definitiv Confederaţia.* A deschis un link către ANA.

— Troblum era mult mai speriat decât mi-am dat seama.

— Marius le face asta oamenilor.

— Da. Dar mai era ceva. Aminteşte-ţi ce ne-a spus atunci când ne-a contactat prima oară. Avea ceva ce eu aş înţelege, iar mania lui este Războiul Starflyer. O perioadă care îmi este familiară.

— Asta cu greu reduce lucrurile.

— Altceva o face, a spus Paula.

— Nu putea vedea decât silueta care urca în nava ei printre ruinele vilei lui Florac. O persoană subţire. Mişcarea aceea din şolduri, o batjocură, o sfidare nepăsătoare. Niciunul dintre agenţii şi reprezentanţii de astăzi nu avea acest tip de atitudine, nici chiar Cavalerii Gardieni. Toţi se mândreau cu profesionalismul lor de fier.

— Am un sentiment rău despre asta.

— Ce sentiment?

— Am o ultima călătorie de făcut. O să-ţi spun după

aceea.

— Nu poţi să-mi spui acum?

— Nu. Mă crezi sau nu, aş fi jenată dacă aş greşi. Vei crede că sunt obsedată. Trebuie să aflu pentru mine.

— Interesant. Cum doreşti.

— Ai înregistrat vreun progres în cercetarea vieţii lui Troblum pentru mine?

— Da. Este, în multe feluri, o persoană ciudată, mai ales pentru un Înalt. Am o cronologie aproape completă pentru tine. Are însă unele lacune suspecte. Iar Troblum a participat chiar şi într-o misiune ştiinţifică pentru Marină.

— Adevărat?

U-amprenta Paulei primi dosarul. Scană cuprinsul în exovedere şi unul dintre elementele cele mai recente îi atrase atenţia. O prezentare făcută Marinei despre Anomine şi generatoarele barierei Perechii Dyson? Şi Kazimir însuşi era acolo.

— Aş dori un rezumat al acesteia, te rog.

— Desigur.

— Mulţumesc, o voi examina pe drumul spre Pământ.

— Vii aici?

— Da, această mică problemă a mea îmi va lua doar un moment pentru a se confirma. Voi fi acolo într-o oră.

Maiorul Honilar adună treizeci şi trei de oameni din blocul de apartamente şi îi transportă la sediul biroului de securitate care fusese înfiinţat în docurile Colwynului. Cordonul din jurul clădirii a fost menţinut, în ciuda ostilităţii crescânde a mulţimii din parc. Cinci paramilitari din echipa de sprijin au executat o baleiere finală cu senzorii după capsulele de transport luate de la nefericiţii rezidenţi, dar nu au găsit nimic. După ce au terminat, au plecat, fiind realocaţi pentru alte sarcini mai urgente. Forţelor de ocupaţie le era din ce în ce mai dificil pe măsură ce mai mulţi, tot mai mulţi locuitori ai Viotiei se alăturau protestelor fizice împotriva prezenţei lor.

La o oră şi jumătate după ce ultima siluetă în uniformă tropăise afară din apartamentul de la etajul al patrulea,

sunetul înfundat al unui instrument electric rezonă în baie. Unul după altul, cele trei şuruburi de fixare din jurul părţii de sus a rezervorului de apă caldă s-au răsucit, căzând apoi pe podea. Capacul semicircular al rezervorului se înclină uşor. Nişte degete au apărut în spaţiul gol şi s-au sprijinit în spuma groasă a izolaţiei termice, împingând capacul într-o parte. Acesta căzu pe podea cu un zăngănit puternic.

— Dulce Ozzie! gemu Araminta.

I-a luat mult timp până a reuşit să ajungă în poziţie verticală. Cilindrul era doar suficient de mare pentru a-i permite să stea într-o teribilă poziţie ghemuită. Când în sfârşit a reuşit să le întindă, picioarele îi pulsau de durere. Crampele i-au sfâşiat muşchii articulaţiilor, aducându-i lacrimi în ochi. Era pe punctul să izbucnească în plâns atunci când în cele din urmă şi-a îndreptat şi coloana vertebrală. Au urmat cinci minute în care a stat pur şi simplu în picioare, permiţând durerii să scadă înainte de a încerca să iasă, folosind structura peretelui fals drept scară.

Singurul zgomot venea de la mulţimea de afară care înjura şi batjocorea paramilitarii din cordon. Araminta privi cu prudenţă în camera de zi. Nimeni în jur. Clusterele ei macrocelulare nu detectau niciun semnal de date individuale. Se izolase de unisferă şi ştia că nu s-ar putea reconecta fără a fi detectată. A traversat camera de zi, simţindu-se neliniştitor de expusă. Uşa principală era întredeschisă, cu încuietoarea scumpă din alamă ruptă, ceea ce o făcu să se încrunte. Din câte putea să-şi dea seama, tot etajul al patrulea era pustiu. A închis uşa şi a blocat-o cu o cutie de accesorii de bucătărie.

— Bine atunci, a spus ea, şi s-a aşezat în fotoliul vechi. S-a ridicat din nou şi s-a dus la fierbătorul electric. Era pe punctul de a-l pune în funcţiune când se întrebă dacă nu cumva vreun mic program deştept de monitorizare va observa consumul de energie. Cinci minute mai târziu, extrăsese celulele de alimentare de la un bot şi le legase la fierbător.

Se lăsă pe spate în fotoliu, cu o ceaşcă de ceai minunat de fierbinte şi câţiva din biscuiţii eleganţi de ciocolată pe

care îi ţinea întotdeauna la îndemână.

Şi acum ce?

Al nouălea vis al lui Inigo

Edeard nu mai vizitase Casa cu Petale Albastre de aproape o lună. Acum, când cazul din instanţă era aproape de finalizare, stătea pe stradă în faţa ei în timp ce briza bătea în rafale de-a lungul Canalului Upper Tail. În sfârşit, iarna se termina şi primăvara începea să se instaleze aducând ceva din căldura atât de necesară dinspre Marea Lyot. O burniţă uşoară se strecura prin camuflajul lui Edeard, umezindu-i faţa. A continuat să se uite la clădirea cu ferestre ovale lungi, încruntat din cauza vagului sentiment de nelinişte care i se ridica în minte. Bărbaţii intrau şi ieşeau la fel cum făceau întotdeauna. Portarii stăteau ca nişte statui pe fiecare parte a celor trei uşi înalte. Chiar şi muzica de pian care se revărsa pe întreaga stradă era plăcut familiară.

Şi-a împins televederea prin pereţii solizi, dar nu a detectat nimic ieşit din comun. Barul era plin de clienţi nerăbdători, cu stewarzi care le amestecau băuturile pe care le serveau ge-maimuţele. Madama îşi făcea turele. Peste tot în jurul galeriei, fetele se alintau şi clipeau, radiind dorinţă falsă. La etajul al treilea, mintea lui Ivarl era ca de obicei un nod de gânduri suprimate. Era în biroul lui, ca întotdeauna, în prezenţa respectuoasă a mai multor persoane.

Totul era perfect normal.

Şi atunci ce e în neregulă?

Într-o zi va trebui să vadă care era sensul acestor senzaţii de care era bântuit. Dar acum nu erau nici pe departe atât de rele ca în noaptea când Ashwell a fost atacat. Ar trebui doar să rămână în alertă, asta era tot.

Cei doi marinari care urcau scara nu au ştiut niciodată că erau urmăriţi, concentrându-se pe privirile iscoditoare ale portarilor în uniformă. Li s-a făcut semn cu mâna că pot intra. Edeard i-a urmat, trecând de prag.

Decorul se schimbase puţin. Ivarl cumpărase nişte globuri mari de sticlă colorată de peste jumătate de metru

în diametru, tiparul vârtejurilor de chihlimbar şi acvamarin ciocnindu-se în spirale blânde. Zece dintre ele stăteau pe socluri de lemn ornate în jurul pereţilor barului. Edeard le aruncă o privire de uşoară dezaprobare şi se strecură mai departe în cameră.

Un câine lătră tare.

Edeard îngheţă. Nu-şi dăduse seama că animalul era acolo, mintea lui era similară cu a ge-maimuţelor. Era un beagle, legat de una din balamalele mari ale uşii de fier. Chiar când ajungea la mintea lui să-l liniştească, portarii au trântit uşile, închizându-le. Şuruburi metalice uriaşe, groase de 10 centimetri, erau înşurubate pentru a închide bine uşile. A şoptit „o, rahat”, în timp ce oamenii au început să strige. Câţiva clienţi intraseră în panică, alergând în jur pentru a găsi o cale de ieşire. A trebuit să se aplatizeze cu spatele de bar când un ofiţer de miliţie a trecut în fugă, încercând să afle ce se întâmplă. Câţiva portari în uniformă s-au grupat în jurul părţii de jos a scărilor. Toţi fluturându-şi revolverele.

— Domnilor, atenţie, vă rugăm, a strigat Ivarl. Linişte!

Edeard se uită în sus în timp ce în sală se făcea tăcere. Ivarl era în picioare la galerie, cu ambele mâini pe balustradă, uitându-se în jos, cu buzele neregulate deschise într-un zâmbet brutal. Edeard aproape strigă de disperare. Tannarl stătea lângă el, observând feţele ridicate cu privirea aceea a lui superioară. Edeard îl întâlnise pe tatăl lui Ranalee doar o singură dată înainte, la un bal fabulos pe care familia Gilmorn îl organizase la conacul său. Când şi-au strâns mâinile, văzuse de unde îşi moştenise Ranalee aroganţa.

Madona, chiar sunt un idiot.

— Aş vrea să-l salut pe cel mai nou oaspete al acestei case, a anunţat Ivarl satisfăcut şi cu voce tare, ţinând în mână o pereche de şosete pe care Edeard le-a recunoscut – le lăsase în loja *aceea* de pe Iguru, probabil că asta mirosise câinele. Şi îţi pun la dispoziţie utilizarea liberă a barului… Mergătorule-Pe-Apă.

Clienţii exclamau consternaţi, uitându-se în jur după

Edeard.

— Toţi ceilalţi oaspeţi au acum dreptul la o noapte gratuită cu fetele mele. Vă rog să urcaţi scările. Rapid domnilor, vă mulţumesc.

În timp ce clienţii plini de îndoială făceau ce li se spusese, Tannarl a scos un pistol mare, verificându-l cu nonşalanţă. Câţiva dintre locotenenţii lui Ivarl au apărut, de asemenea, la galerie, la fel de bine înarmaţi. Edeard nu putea să o ia pe scări neobservat: portarii de la baza lor se împingeau unul într-altul, folosindu-şi mâinile kinetice pentru a forma o barieră. Fiecare client a fost scrupulos verificat înainte de a i se permite să urce.

Când Edeard şi-a folosit televederea pentru a sonda în jos, nu a găsit niciun tunel direct sub Casa cu Petale Albastre. Ar fi fost destul de uşor pentru el să se strecoare printr-unul dintre pereţi, dar ar fi trebuit întâi să ajungă la unul. Era izolat acolo la bar, şi nici nu era sigur de cât de bine stăpânea mintea câinelui.

Edeard se uită la pistoalele aliniate la galerie. Din nou, putea să se protejeze, dar cu costul camuflajului. Nu se hotărâse încă dacă era mai sigur să stea sub galerie sau să se mişte prin jur când au început să tragă.

Ultimul dintre clienţi se refugie în sus pe scări.

— Ştiu că eşti aici, a strigat Ivarl.

Tannarl a ţintit cu pistolul jos, în bar, şi a tras. Zgomotul a fost răsunător. Edeard tresări când glonţul lovi într-un scaun înalt, despicând o bucată mare de lemn din spate. Nu văzuse niciodată până atunci un glonţ atât de puternic. Ivarl a râs şi a ţintit şi el în jos cu propriul pistol. Edeard s-a refugiat la marginea barului şi s-a chircit la podea. Barajul de focuri care a urmat a trimis în aer un nor de aşchii de lemn şi pene din pernele care capitonau mobilierul. Unii dintre locotenenţi se distrau grozav trăgând în paharele abandonate pe mese.

Ivarl şi-a ridicat mâna şi tirul s-a oprit.

— Eşti gata deja să ne saluţi, tânărul meu prieten?

Edeard se uită de-a lungul podelei. Aceasta era acoperită de resturi acum, iar penele din pernele fotoliilor fâlfâiau

încă prin aer. Nu va putea s-o traverseze fără a perturba ceva. Aveau să-l vadă imediat.

Ivarl a început să-şi reîncarce pistolul, introducând gloanţe neobişnuit de lungi în cilindru.

— Se spune că vii de la ţară, de undeva de prin vest, a spus el nonşalant. Asta înseamnă, probabil, că nu eşti familiarizat cu anumite aspecte ale oraşului nostru şi cu modul în care funcţionează. Chestii de zi cu zi pe care restul dintre noi le luăm ca pe ceva de la sine înţeles. De exemplu, ştiai că după un incendiu pereţii se vor repara pur şi simplu singuri? Într-o lună, nici nu ai mai şti că s-a întâmplat ceva.

Edeard privi dincolo de bar. Putea să ajungă la magazia din spate fără să facă prea multă agitaţie.

Unul dintre piedestalurile de lemn a început să se încline, împins de o a treia mână, trimiţând la podea globul colorat a cărui sticlă s-a făcut ţăndări. Lichidul s-a împrăştiat, stropind totul în jur. Edeard îl privi alarmat, nu ştia că globurile conţineau ceva. Apoi şi-a dat seama că lichidul era de fapt uleiul de Jamolar folosit pentru felinare peste tot pe Querencia, cu excepţia Makkathranului, unde nu era necesar. Restul globurilor au fost zdrobite şi ele pentru a inunda podeaua cu ulei. Privi cu spaimă crescândă cum combustibilul se îndreaptă spre el. Lucrurile deveneau serioase şi nu era sigur că scutul lui putea face faţă şi focului, şi gloanţelor. Uleiul ajunsese deja lângă cea mai apropiată sobă.

Ivarl termină de încărcat pistolul şi-i trase camera în spate.

— Ieşi afară, ieşi, oriunde ai fi.

Edeard se uită peste capul lordului bandelor. Plafonul boltit de deasupra barului era plin de inserţii cu rozete de iluminat largi, ale căror vârfuri se prelungeau până la pereţi într-o încrengătură de volute subţiri. Radiaţia lor de un portocaliu palid era maximă. Le ordonă să se stingă şi să rămână aşa. Barul a fost cufundat în întuneric. Strălucirea flăcărilor de la cărbunii din spatele grilajelor sobelor arunca evantaie slabe de lumină. A sărit în sus şi a alergat spre

uşă.

O lumină palidă de argint a izbucnit mai sus în spatele lui, dezvăluindu-i urmele stropite ale paşilor.

— Ce?

Edeard s-a răsucit, văzându-i pe Ivarl şi pe Tannarl învăluiţi într-un nimb strălucitor.

— Nu eşti chiar atât de special, Mergătorule-Pe-Apă, îi spuse batjocoritor Ivarl. Nu poţi merge şi pe foc.

Întinse mâna. Nimbul de lumină se întinse strălucind de-a lungul braţului, apoi scântei mici i-au pornit în cascadă din vârful degetelor, căzând de la galerie ca un spray fosforescent.

Edeard lăsă să-i cadă camuflajul. Uleiul s-a aprins.

Flăcările s-au ridicat de pe podeaua alunecoasă. O explozie vicioasă de aer îl izbi pe Edeard de pian.

Scutul pe care şi-l aruncă în jurul trupului abia a reuşit să reziste impactului, atenuând lovitura. Nu îndrăznea să respire. Flăcările creşteau în jurul lui, ajungându-i deja deasupra capului. La galerie, fetele ţipau la vederea focului care lingea acum balustrada din lemn. Un fum gros se învolbura prin aer.

— Te văd! a strigat Ivarl victorios.

A început să tragă. Edeard se aruncă la podea, arând un val subţire de ulei în flăcări care îi sfârâi peste scut, la doar un centimetru de hainele şi de faţa lui. Reuşea să anihileze efectele căldurii, dar îşi simţea pielea ca şi cum ar fi fost arsă cu acid. Haina de piele mocnea. Încă nu îndrăznea să respire. Gloanţele perforau podeaua lângă el, împrăştiind aşchii ascuţite. Sus, la galerie, fetele fugeau guiţând pe coridoare. Clienţii îngroziţi le împungeau într-o parte, grăbiţi să se pună la adăpost. Ivarl şi locotenenţii săi au rămas neclintiţi, scuturile lor protejându-i de flăcări. Continuau să tragă cu pistoalele ca nişte maniaci. Gloanţele au început să-l lovească pe Edeard pe măsură ce atacatorii străbăteau prin foc cu televederea. Erau ca nişte lovituri de ciocan pe spate, trimiţându-i de-a lungul coloanei vertebrale impulsuri de agonie care-i explodau în creier. Nu-şi mai putea susţine scutul mult timp. Avea nevoie disperată de aer.

Gândurile lui împinseră cu putere în jos în podea, dorind să scape, implorând *Ajută-mă!* şi podeaua *se schimbă* în mod miraculos. A început să cadă. Nu era nimic sub el. Un glonţ i-a lovit scutul în partea din spate a capului. A ţipat şi a leşinat.

Edeard se trezi într-o durere uniformă, care clocotea oribil. Chiar înainte de a fi pe deplin conştient, a vomitat. După aceea, pur şi simplu a zăcut acolo unde se afla cu speranţa că durerea va dispărea. Mâinile şi obrajii îi erau inflamaţi acolo unde căldura flăcărilor îi penetrase scutul. Îşi putea simţi vânătăile pe tot spatele. Lumina puternică îl făcea să clipească, storcându-i lacrimi.

Încet, a început să se ridice în şezut şovăind, tresărind la fiecare mişcare. Era foarte linişte. A reuşit să se concentreze. Ceea ce vedea nu avea prea mult sens.

Zăcea pe podeaua unui tunel mare. Nu la fel de lat ca acelea care reflectau canalele Makkathranului, dar perfect circular. Nici nu se scurgea vreun fir de apă de-a lungul părţii de jos. Pereţii erau la fel de netezi ca sticla din care s-ar fi putut să fie făcuţi. Nu putea fi sigur, pentru că străluceau cu o intensitate dureroasă. O lumină adevărată albă, nu cea obişnuită portocalie a Makkathranului. De fapt, în albul acesta era amestecat cu o nuanţă de purpuriu din cauza căreia ochii nu i se puteau opri din lăcrimat. De-a lungul curbei peretelui era o linie de puncte stacojii care străluceau cu o intensitate egală. Se întindeau de fiecare parte a lui, cât de departe putea vedea. Şi asta era problema, nu putea vedea niciun fel de capăt de tunel, în nicio direcţie.

Edeard se ridică în picioare clătinându-se, tresărind de durere în timp ce îşi cerceta prudent spatele cu vârful degetelor. Haina îi era distrusă, cu pielea întărită şi crăpată şi unele fâşii ieşite în afară de parcă fusese brăzdată cu un cuţit. Cizmele erau, de asemenea, într-o stare foarte proastă, tălpile de dromătase cu răşină se înnegriseră şi deveniseră moi. Locul unde zăcuse în tunel era plin de pete de ulei. Îşi scoase haina şi pipăi vesta de dromătase de dedesubt. Ţesătura era deşirată în mai multe locuri. Îi

salvase probabil viaţa, a recunoscut el. Când şi-a atins partea din spate a capului, durerea din umflătură i-a tăiat respiraţia.

— Mulţumesc, a spus cu voce tare oraşului, şi s-a scufundat încet din nou în jos. Ştia că va trebui să se odihnească o vreme. Televederea nu îi putea ajunge mai departe de câţiva centimetri prin peretele tunelului. Acum hotărâse deja că se afla într-unul din tunelurile foarte adânci care se întindeau pe mare distanţă pe sub tunelurile de canal obişnuite pe care le folosise până atunci. Dacă aşa era, atunci era într-adevăr singur într-un fel în care nu mai fusese niciodată înainte. Nimeni nu mai fusese aici de la construirea oraşului, şi tot nu ştia încă ce fel de creaturi or fi fost acelea. Indiferent de natura lor, cu siguranţă au construit foarte bine, deşi motivul pentru care ar fi vrut să facă un asemenea tunel luminat era dincolo de înţelegerea lui. Dar, la urma urmei, asta era valabil pentru întregul oraş.

A încercat să se relaxeze, deşi era dificil. Fără backgroundul obişnuit al oraşului de trăncăneală prin televorbire, pe care el îl ignorase întotdeauna, izolarea era apăsătoare. Era, de asemenea, furios pe sine pentru ceea ce se întâmplase în Casa cu Petale Albastre. Desigur, Ivarl va înţelege lucrurile în cele din urmă. Camuflajul nu era un secret în acest oraş, nu printre Maeştri şi destui alţi câţiva. Şi abilitatea pe care o avea Ivarl, strălucirea care îi înconjura pe el şi pe Tannarl, scânteile erau ceva despre care Edeard nu auzise înainte. Dar nici nu era în întregime surprins, nu din acea ultimă noapte pe care o petrecuse cu Ranalee.

La fel ca toate progeniturile Marilor Familii, Ranalee era o fată frumoasă. Avea un păr ca pana corbului pe care ea (bine, slujnicele ei, oricum) îl peria în fiecare dimineaţă, în aşa fel încât să-i cadă până la jumătate spatelui. Faţa îi era, de asemenea, prelungă, cu ochii înguşti şi un nas drăguţ. Toate numai trăsături frumoase, cu excepţia faptului că în combinaţie dădeau impresia de răceală. Care părea să fie încă una din eternele trăsături ale aristocraţiei

Makkathranului. Cu cât mai bogată sau mai puternică familia, cu atât mai puţină veselie putea fi găsită în viaţa lor. Cu toate acestea, era foarte bună la pat. Şi, trebuia să recunoască, a fost încântat de modul în care Ranalee a petrecut câteva săptămâni manevrând-o pe Kristiana pentru a o scoate din peisaj. Posesivitatea aceea hotărâtă atunci când se concentra doar pe el o făcea şi mai fierbinte.

El cu siguranţă nu a avut de obiectat atunci când l-a anunţat că vor petrece weekendul la o cabană de familie, pe Iguru. Macsen şi Boyd i-au urat cu invidie noroc. S-a întrebat de multe ori după aceea dacă urarea lor nu fusese profetică.

Cabana era o operă de artă, din lemn sculptat şi decorată cu un bun-gust pe care doar banii Gilmorn îl puteau oferi. S-a bucurat de arhitectura foarte umană, după aspectul implacabil de non-uman al oraşului. N-au luat „aproape pe nimeni" cu ei, cum i-a definit Ranalee pe cei cinci slujitori care erau acolo pentru a-i satisface capriciile. Peste noapte, a trimis personalul la cabana lor.

— În afara razei televederii lor, a explicat ea cu satisfacţie, pentru că nu vom putea să menţinem tot timpul ceaţa de izolare.

A fost condus în dormitorul principal cu patul său normal imens, unul cu un cadru de lemn şi arcuri şi o saltea din pene, prima de acest fel pe care dormea de când plecase din Plax, a realizat el amintindu-şi cu drag de Franlee. Ranalee l-a făcut să aştepte în timp ce se îmbrăca în unele dintre cele mai scumpe piese de lenjerie produse de *couturierii* oraşului. Niciodată până atunci, se gândise Edeard, nu existaseră atât de mulţi bani incredibil de bine cheltuiţi. Trebuie să fi fost vinul şi faptul că era onorat cu o astfel de viziune care l-au excitat atât de puternic. Ranalee a exploatat fără milă această stare şi propria ei sexualitate. Dulcea Franlee ar fi fost îngrozită de comportamentul lor.

— Îmi place că eşti atât de receptiv, i-a spus Ranalee când stăteau întinşi unul lângă altul pe cearşafurile parfumate cu lavandă.

Ranalee, a descoperit el, nu era genul de fată care să

vrea să fie alintată după aceea. Candelabrele din fiecare colţ al camerei produceau o lumină galbenă, care îi permiteau să vadă expresia de satisfacţie distantă de pe faţa ei în timp ce se uita la baldachinul brodat al patului.

— La toate nivelurile, a adăugat ea.

— Da, a spus el, fără să fie sigur că înţelesese.

— Am o propunere pentru tine. Sunt sigură că şi Kristiana şi altele ţi-au făcut-o, dar eu am contactele şi capacitatea de a o face să funcţioneze mai bine decât ar putea ele vreodată. Şi în plus nu ai fi în întregime dependent de banii Gilmorn, ceea ce pentru cineva ca tine, cred, ar fi destul de important.

— Ah, ce fel de propunere?

Edeard retrăia încă ultimele două ore. Nu fusese niciodată atât de feroce înainte, fusese un abandon pe care ea îl ceruse şi la care răspunsese la fel. Bucuria a fost copleşitoare, făcându-l să dorească cu disperare să nu se termine.

Ea întoarse capul, aruncându-i o privire şireată.

— Eu mă căsătoresc cu tine şi îţi aranjez contacte de recompensă cu toate acele „a treia" şi „a patra" fiice disperate.

— Căsătorie? îi scăpă lui Edeard.

Se cunoşteau abia de câteva săptămâni.

— Da. Sunt a doua fiică, ştii.

— Ăă… da. Asta e foarte flatant, Ranalee, dar eu nu sunt sigur, ăă… de ceea ce vreau.

— Ei bine, e timpul să începi să te gândeşti serios la asta. Ai valoare acum, ar trebui s-o valorifici.

Edeard se întreba dacă nu cumva nu auzise bine.

— S-o valorific?

— Ei bine, hai să recunoaştem, oricât eşti tu de popular şi de interesant, nu vei ajunge niciodată primar.

— De ce nu? a întrebat el indignat.

Ranalee a râs.

— Tu nu eşti unul dintre noi, nu-i aşa? Tu nu aparţii unei Mari Familii.

— Primarul este ales de oraş.

— Dragă Madona, glumeşti?

— Pot să ajung Conetabil-Şef. Ca membru al Marelui Consiliu, aş fi eligibil pentru a-mi depune candidatura.

— Cu sprijinul familiei noastre, probabil ai putea ajunge atât de departe. Dar când a reuşit vreodată Conetabilul-Şef să devină primar?

— Nu ştiu, a recunoscut el.

— Niciodată.

— Oh.

— Deci, nu fi aşa de prost. Vorbesc despre viitor.

— În regulă. Era afectat de insinuarea că nu ar fi capabil să obţină mai mult pe merit. Care e propunerea?

— Ţi-am spus. Voi fi gardianul tău.

— Îmi pare… Îmi pare rău, dar nu pricep nimic din toate astea.

Ea se răsuci pe partea ei şi îşi întinse mâna în jos, între picioarele lui.

— Îţi exploatăm potenţialul. Asta este ceea ce preţuiesc familiile cu adevărat. Astea, ca să fim exacţi. Degetele cu unghii lungi se închiseră în jurul unei foarte sensibile părţi anatomice.

— Potenţial?

— Madona, eşti un ignorant. Chiar nu mi-am dat seama cât de mult. Cum crezi că familiile ca a mea au atins o asemenea poziţie?

— În parte pentru că au avut norocul să fie la locul potrivit în momentul potrivit din istorie, şi o altă parte a fost munca grea, mai ales în familia ta. Strămoşii tăi şi-au asumat riscuri explorând pieţe noi cu navele lor.

— La naiba. E prăsila.

— Da, sigur.

— Te îndoieşti de mine? Singurul lucru pe care familiile îl preţuiesc mai mult decât orice este o abilitate psihică puternică. Asta e ceea ce am folosit pentru a ne menţine poziţia. Televederea care poate vedea ce pun la cale rivalii noştri în interiorul unei ceţi de izolare, o mână a treia suficient de puternică pentru a ne proteja, precum şi alte câteva mici talente utile, de asemenea. Preţuim trăsătura

asta mai presus de oricare alta la un partener. Asta e ceea ce hrăneşte descendenţa fiecărei familii. Şi acum ai ieşit din sălbăticie şi ai venit la oraş tu, un băiat simplu de la ţară, cu puterea a mai mult de o duzină de fii de familie la un loc. Noi te vrem, Mergătorule-Pe-Apă. Vrem ceea ce conţin astea. Degetele i s-au închis mai tare, cu vârfurile unghiilor ascuţite pe scrotul lui.

Edeard rămase *foarte* nemişcat. Îşi trecu limba peste buze în timp ce ea îl ţinea la pragul durerii.

— Bine, am înţeles acum.

— Bun băiat. Aşa că mă căsătoresc cu tine. Îi zâmbi şi se întinse provocator. Vocea ei torcea, rezonându-i în cap. Vei obţine acest corp magnific ori de câte ori doreşti şi în orice mod doreşti. Şi ai descoperit deja cât de bine va fi pentru tine. Sunt tot ceea ce poate visa un bărbat. Nu-i aşa?

Felul în care vorbea era zeflemitor, provocator.

— Da.

N-o putea minţi. Aceeaşi voce răguşită îl îmboldise pe tot parcursul nopţii. Îi vorbea în mod direct animalului din adâncul lui, trezindu-i dorinţele cele mai ruşinoase. Cu toate acestea, ea era cea care le sugera, bucurându-se la cât de urât se puteau comporta corpurile lor. Ideea de fiecare noapte, pentru tot restul vieţii sale, petrecută la fel ca aceasta, aprindea o febră în interiorul lui. S-ar fi luptat cu fiecare bandit de pe Querencia pentru a obţine asta.

— O să-ţi cedez, i-a promis ea docilă. Vei concepe o grămadă de fetiţe minunate în mine. Ele vor alerga în jurul conacului şi vor trăi o viaţă de lux şi te vor face atât de incredibil de fericit, în timp ce tu vei scoate gunoiul afară din oraş şi vei urca până la scaunul de Conetabil-Şef. Asta ziua, a promis ea tachinându-l.

— Şi noaptea?

Zâmbetul lui Ranalee se înmuie. Îşi slăbi uşor mrejele. Buzele ei erau acum atât de aproape, încât îi periau urechea.

— Voi aduce o mulţime din fiicele minore din oraş în patul nostru. Acum îşi strecură mâna în sus pentru a-i apuca membrul tare ca piatra. Edeard zâmbea în extaz

total în timp ce ea îi direcţiona imaginaţia spre satisfacţia pe care masculinitatea lui o putea obţine pentru el. Fiecare dintre ele arzând de dorinţa de a-ţi naşte o fiică. Şi vor plăti pentru a-şi împlini dorinţa din nou.

— Da, a gemut extatic.

— Fete frumoase. Fete tinere. Fetele, cum ar fi Kristiana, s-au căsătorit pentru a egala non-entităţile din clasa negustorilor sau miliţiei – verii noştri de la ţară. Ele vor avea fiice care vor continua să se căsătorească cu următoarea generaţie de primi fii. Fiecare familie va lupta pentru ei. Îşi supse obrajii gânditoare, dintr-odată devenind jucăuşă. Poate voi reuşi să negociez un procent de zestre, ca parte din taxa ta de armăsar.

Edeard a fost brusc tulburat de o imagine a doamnei Florrel, pe care trebuie s-o fi lăsat să se strecoare în afară. Ranalee râse triumfător.

— Ea! Da, de aceea a fost atât de căutată, are un psihic uimitor de puternic. Sunt a patra generaţie care coboară din ea. Şi nu-l uita nici pe Rah.

— Rah!

— De ce crezi că fiecare Mare Familie pretinde că descinde din el? De fapt aşa este. O a treia mână suficient de puternică pentru a tăia prin peretele de cristal al oraşului, cine nu ar vrea asta?

— N-am ştiut nimic din toate astea, a spus el încet.

Avea atât de mult sens, acum când îi explicase ea.

— Peste trei generaţii, urmaşii tăi vor conduce Makkathranul. Asta înseamnă mai puţin de o sută de ani, Mergătorule-Pe-Apă. Şi atunci vei fi rege în toate, cu excepţia numelui. Gândeşte-te ce poţi realiza cu o astfel de putere.

— Le voi distruge, a spus el, dornic acum când ea îi deschisese ochii la atât de multe oportunităţi. Voi distruge bandele. Oraşul va recâştiga tot ce a pierdut din vremea lui Rah. Lorzii Cerului vor veni din nou să ne ducă la Marea lui Odin.

— Voi merge acolo cu tine.

— Da, împreună!

— Aşa cum este în această noapte, aşa va fi întotdeauna pentru tine. Mă dedic acestei cauze. Plăcerea ta va fi fără sfârşit. Se ridică deasupra lui, cu faţa strălucind triumfătoare în lumina liniştită a lumânărilor. Acum vei celebra unirea noastră, i-a spus ea, şoapta ei umplând camera într-un crescendo. Mintea lui Edeard îşi pierdu concentrarea, în timp ce trupul i se supunea cererilor ei. Era pierdut între extaz şi delir.

— În această seară îmi vei da prima noastră fiică, a decretat Ranalee.

Edeard râse extatic.

— Să sperăm că este o fiică.

Lacrimi de bucurie îi curgeau din ochi.

— Asta va fi. Toate vor fi. Orice fată ştie cum.

— Cum?

— Cum să aibă grijă de un inconvenient de genul ăsta. Acestea trebuie să fie fete.

— Dar băieţii…

— Nu pot exista băieţi. Ei nu au nicio valoare. Familiile practică primogenitura, în afară de ciudaţii jenanţi precum Culverits. Deci, fiicele tale se pot căsători direct în linia principală de descendenţă a unei familii.

— Ce? Gândurile i se învârteau ca un turbion în timp ce panica îi contamina plăcerea fizică. Ce?

— Embrionii nu sunt oameni, croncăni ea. Nu la stadiul în care sexul lor devine evident. Nu este nici măcar un disconfort pentru mine. Nu te mai gândi.

— Ce? Nu!

— Relaxează-te, Mergătorule-Pe-Apă frumos şi puternic. Faci ceea ce faci cel mai bine.

— Nu, a strigat Edeard.

Se simţea sufocat, luptându-se să respire împotriva unui torent de groază. Nu, nu, nu. A împins. A împins din greu. A împins cu mâna a treia. S-a împins departe de un astfel de rău. Ranalee ţipă şocată în timp ce zbura prin aer. Edeard gâfâia, încercând să alunge duhoarea din gândurile sale. Se simţea ca şi cum se scutura de un coşmar. Inima îi bătea ca un ciocan în piept. Căută frenetic în jur pentru a o vedea pe

Ranalee întinsă pe covor la picioarele patului. Părea periculoasă, cu părul ciufulit şi mârâia când s-a ridicat să se confrunte cu el.

— Ce s-a întâmplat? a gâfâit el, încă temător. Rezista cu greu tentaţiei puternice de a continua, de a o îndoi peste pat şi de a lua-o – şi de a conduce apoi astfel Makkathranul prin urmaşii săi.

— Te-am eliberat, a mârâit ea.

Vocea ei părea că-i zăngăne în interiorul capului. Gemu la intensitatea sunetului, apăsându-şi mâinile peste urechi.

— Ţi-am arătat dorinţele tale reale. Urmează-le. Eliberează-te.

— Opreşte-te, a implorat el.

Se ghemuia, lupta împotriva propriei lui trădări, împotriva dorinţei de a merge pe calea ei în viitor.

— Inhibiţiile nu sunt pentru oameni ca noi. Ai puterea în sânge, la fel ca mine. Gândeşte-te la ce am putea realiza împreună. *Crede în noi.*

Ultimele cuvinte le miorlăi.

Forţa din spatele comenzii aproape că-l rostogoli pe Edeard jos de pe saltea. Mintea ei era strălucitoare şi fierbinte. Asta l-a făcut să realizeze în cele din urmă că nu cu vocea ei se lupta. Îi vorbea cumva direct în minte. În mod insidios, televorbirea ei puternică îi corupsese propriile gânduri, forţându-l să i se supună, ca şi cum el nu ar fi fost decât un genistar căruia i se ordona să cureţe gunoiul din grajd. Îşi încleştă dinţii şi *se concentră,* dorindu-şi ca a treia mână să se contracteze în jurul lui şi să devină suficient de dură pentru a devia televorbirea, implorând-o pe Madona să-l facă puternic.

— Ascultă-mă! i-a cerut Ranalee.

Edeard îi putea vedea buzele mişcându-se încă, în timp ce vocea ei se estompa. Toate trucurile pe care le învăţase în oraş despre cum să-şi ecraneze emoţiile le ţesea acum împreună şi le consolida prin telekinezie. Era chircit pe saltea, neauzind nimic, nepercepând nimic. Izolat. Ranalee se uita la el. Odată ce nervii i s-au stabilizat, i-a întors privirea. Mâinile îi tremurau de şoc şi teamă.

— Tu, îşi trase adânc răsuflarea. Ai încercat… Ai vrut să mă… Oh, dulce Madona.

Gândul la ceea ce tocmai reuşise să evite îi trimise un alt fior de-a lungul coloanei vertebrale. Ranalee îl privea cu dispreţ. I-a spus ceva. Edeard permise cu prudenţă vocii ei să treacă prin scutul creat cu a treia mână. Dar nu şi televorbirii ei. Madona, nu! Pe asta o ţinu perfect blocată.

— Ce?

— Ţăran prost şi jalnic.

— Javră, a scuipat el înapoi.

Batjocura ei se transformă într-un dispreţ total.

— Crezi că nu-i aşa? Crezi că eşti nobil şi bun? Ştii cum funcţionează dominaţia? Cântă direct pe coardele adevărate ale inimii. Iar eu sunt o maestră a acestor acorduri pasionate. Îi joc pe bărbaţi ca pe nişte prostănaci ce sunt. Eu recunosc ceea ce se ascunde în interior, Mergătorule-Pe-Apă. Sunteţi cu toţii conduşi de ego-ul vostru şi de poftele voastre, trăsăturile *reale* care vă curg prin sânge. Tot ceea ce ţi-am oferit are o sământă în tine. Eu îţi dau pur şi simplu şansa de a-ţi lăsa adevărata natură să crească.

— Eu nu sunt aşa.

— Cu câte fete de familie te-ai culcat deja? Ţi-ai cedat ţie însuţi cu asta destul de repede, nu-i aşa? Câte luni aţi petrecut tu şi jalnicii tăi colegi de echipă într-o tavernă ordinară complotând şi uneltind cum să răsturnaţi bandele ca să ajungi tu Conetabil-Şef? Asta este exact ceea ce ţi-am oferit. Nu în felul în care îţi imaginezi în visurile tale. Pot să-ţi dau toate astea cu adevărat. Maturizează-te, Mergătorule-Pe-Apă. Presupusa ta virtute nu te poate conduce de la sine la putere, pentru că puterea este în cele din urmă lucrul după care tânjeşti. Puterea de a modela oraşul în viziunea ta. Ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

— Da, a murmurat. Un oraş cinstit. Unul în care oamenii nu sunt crescuţi pentru avantaje şi profit.

— Uneori, trebuie să faci ceea ce este greşit pentru a putea face ceea ce e bine.

Se uită la ea, uimit.

— Oh. O frază de care până şi tu ai auzit, deci? Ştii cine a spus-o? Rah însuşi, atunci când şi-a forţat drumul prin zidurile Makkathranului. El ştia că numai în interior oamenii lui vor fi apăraţi de haosul care se revărsa din navele care ne-au adus aici. Aşa că ne-a dat oraşul. El *a luat* cetatea, şi făcând acest lucru ne-a dat ordinea şi stabilitatea, care au rezistat două mii de ani.

— Nu. Edeard clătină din cap. Eu nu sunt... copiii nu ar trebui să se nască pentru asta. Copiii ar trebui să fie iubiţi pentru ei înşişi.

— Aşa ar fi. Şi ai noştri ar fi, de asemenea, destinaţi pentru măreţie.

— Nu e drept.

— Serios? Şi ce dacă te căsătoreşti cu o singură fată, un lucru frumos şi dulce care te iubeşte foarte mult, în felul în care se întâmplă în satele voastre înapoiate? Ce crezi că îi aşteaptă pe acei copii ai Mergătorului-Pe-Apă? Eu. Asta-i aşteaptă. Eu şi toţi ceilalţi ca mine. Cu cât mai puţini copii vei avea, cu atât mai valoroşi vor deveni. Băieţii vor fi seduşi de fiicele de familie, fetele vor fi luate ca neveste-trofeu de primii noştri fii. Ăsta va fi un sport excelent. Vom obţine puterea din sângele tău.

— Nu în felul acesta, nu.

Ea şi-a aruncat capul, privindu-l cu batjocură aristocratică.

— Poţi obţine atât de mult, Mergătorule-Pe-Apă. Dacă Makkathranul trebuie să fie refăcut aşa cum ai dori tu, atunci ar trebui să se schimbe până la a fi de nerecunoscut. Nu am nimic împotrivă, pentru că aş fi în fruntea acestor schimbări. Dar schimbarea radicală trebuie să vină din interior. Ştii cum trebuie să se întâmple acum. Sângele tău trebuie să se răspândească, ducând cu el dorinţa ta.

— Pot schimba lucrurile de acolo de unde mă aflu.

— Nu, a spus ea cu asprime. Modificarea impusă de un străin este o ameninţare externă, singurul lucru care ar putea uni tot Makkathranul. Familiile, oamenii obişnuiţi, chiar şi bandele s-ar uni pentru a te învinge.

— Toate aceste grupuri vor ca eu să câştig, pentru a-i

scăpa de bande şi de corupţie. Asta le-ar permite să prospere.

— Vor să scape de bande, asta-i tot. Nu poţi face asta, nu fără ajutor din partea ordinii stabilite, sunt ţesute prea strâns în străzile şi în canalele noastre pentru ca tu să le poţi stârpi. Consiliile şi Breslele nu te vor ajuta dacă nu te angajezi din toată inima să le sprijini. Nu ai de ales. Subconştientul tău ştie asta. Ţi-am văzut toate gândurile slabe în seara asta.

— Deci tu eşti calea uşoară?

Ranalee îşi plimbă privirea lascivă de-a lungul corpului său gol.

— Pofta pentru putere nu a fost singura pe care ai expus-o. Toţi bărbaţii sunt până la urmă la fel. M-am bucurat de partea asta la fel de mult ca tine.

— Refuz să joc un asemenea joc cu tine.

— Idiot, a oftat ea cu dezgust, şi îşi întinse un braţ. Mâna a treia îi pescui din dulap un halat lung care alunecă prin aer spre ea. Dar copiii noştri oricum nu şi-ar fi moştenit niciodată inteligenţa de la tine, nu-i aşa?

Edeard coborî din pat, simţindu-se intolerabil de obosit. Era, de asemenea, dezgustat de sine însuşi, pentru că ştia că o parte din noapte era adevărată. Puterea ei insidioasă declanşase ceea ce se afla în el.

— Ar putea fi deja prea târziu pentru tine, îl zeflemisi ea.

El îşi recuperă lenjeria.

— Ce vrei să spui?

Ea se bătu cu mâna pe burtă.

— Sunt la momentul potrivit al ciclului, iar tu cu siguranţă ai livrat în mod adecvat. Voi fi o mamă foarte bună. Îl voi păstra chiar dacă e băiat. Va putea începe să se înmulţească în puţin peste un deceniu. Un rival pentru tine. Îi zâmbi pentru a-i oferi maximum de suferinţă.

Inima lui Edeard tresări. Avea un flacon de suc de vinak în bagaje. Fusese atât de disperat să o ducă în dormitor încât nu îl folosise. Ea nu i-a lăsat timp. Totul în mod deliberat, ştia acum.

Prostule! Are dreptate, chiar nu eşti decât un ţăran

înapoiat!

Ranalee îi surprinse tulburarea şi râse. A treia mână a lui Edeard o cuprinse şi o izbi de tavanul baldachinului. Ochii ei s-au mărit din pricina şocului când a constatat că nu putea respira. Sub ea, Edeard îşi trase cămaşa pe el, luându-şi timp şi fără să se uite în sus.

— Îmi lipsesc cunoştinţele tale în privinţa uciderii nenăscuţilor, a spus el calm. Aşa că ar trebui să te elimin pe tine pentru a mă asigura că nu se va naşte niciodată ca să ducă viaţa pe care o ai în vedere pentru el sau ea. Îşi slăbi o fracţiune strânsoarea şi Ranalee trase o gură de aer preţios.

— Eşti prea slab, şuieră ea furioasă.

— Uneori, trebuie să faci ceea ce e greşit pentru a putea face ceea ce e bine. Îi dădu drumul.

Ranalee se prăbuşi pe patul mare, lovindu-se dur de saltea. Se zbătu să se adune şi îl găsi pe Edeard aplecat peste ea. Începu să tremure văzându-i expresia de pe faţă şi auzindu-i timbrul gândurilor.

— Nu ar trebui să vorbeşti cu atâta nonşalanţă despre moarte şi ucidere, i-a spus el. Nu acelora dintre noi care au ucis şi care vor ucide din nou.

— Vei muri singur cu visurile frânte, a strigat ea sfidător.

— Dacă eşti gravidă, mă vei informa şi voi creşte eu copilul.

Şi-a tras cizmele şi a ieşit în noapte, lăsându-şi bagajele (inclusiv şosetele) în cabană.

Drumul spre Makkathran a fost lung şi mizerabil. Singur doar cu el însuşi drept companie, a fost nevoit să se confrunte cu aspecte ale psihicului său pe care nu le admira deloc. A examinat din nou şi din nou propunerea lui Ranalee. Bănuia că s-ar putea să aibă dreptate că era imposibil să distrugă bandele din Makkathran. *Dulce Madona, oare asta a fost propunerea despre care mi-a vorbit Finitan? Nu poate fi asta. Nu se poate.*

Cât de dor îi era de înţelepciunea lui Akeem. Doar o ultimă întrebare pentru bătrânul său Maestru. Când îşi imagină faţa lui ridată şi bună, vechiul său Maestru clătina

din cap, cu exasperarea aceea a lui amuzată cu care îi întâmpina atât de numeroasele nebunii din ucenicie, ca şi cum ar fi spus „ştii deja răspunsul”.

Când zorii au apărut în cele din urmă şi Edeard s-a rugat de un fermier să-l ia în căruţa pe care o conducea la piaţă, hotărârea lui era deja luată. Îi va ataca pe Ivarl şi bandele lui în felul său. Şi-a oferit în felul acesta o victorie asupra naturii întunecate ascunse în sufletul său. Acum, uitându-se de-a lungul tunelului puternic luminat, care părea să meargă la nesfârşit pe sub oraş, Edeard ştia că avea de făcut încă o călătorie lungă, singur spre acasă.

— Chiar va trebui să obţin ajutor pentru a face faţă acestor ticăloşi, a decis el obosit.

Nici tunelul, nici oraşul nu i-au răspuns. A ridicat din umeri şi s-a ridicat din nou în picioare. Nu a fost chiar aşa de dureros ca data trecută. A privit într-o parte, apoi în cealaltă. Nu era absolut nicio diferenţă între ele. În amândouă direcţiile tunelul se extindea până la un punct, unde dispărea din vedere. Şi tăcerea era pe punctul de a-l copleşi. Era la fel de profundă ca atunci când îşi folosise a treia mână ca să se apere împotriva vocii lui Ranalee. *Talente,* ar spune ea, *mici talente utile.* Plural. Edeard nu auzise niciodată de ceva ca lumina lichidă pe care Ivarl şi Tannarl o puteau manifesta. Şi când te gândeşti că atunci când îl aducea pe Arminel în faţa justiţiei traversând suprafaţa Bazinului Birmingham se considerase invincibil. Asta îl făcea să se întrebe cât de multe alte mici surprize neplăcute păstrau familiile aristocratice. Tatonă în jur cu televederea, încercând să afle cu exactitate unde se afla. Tunelul era foarte profund. Examină structura de deasupra, căutând un indiciu despre căderea lui, despre direcţia din care venise. Makkathranul se modificase din nou, ca să-l lase să treacă, dar nu putea detecta nicio diferenţă în masa solidă de deasupra capului. Când s-a concentrat, a crezut că a zărit ceva. Mătură cu televederea în spate şi iată-l, era acolo. Era ca o imagine de sine înglobată în substanţa oraşului. Căzând, cu braţele fluturând nebuneşte şi haina lăsând dâre de fum. În timp ce studia imaginea, aceasta se

muta încet. Dacă se concentra pe substanţa de mai sus, imaginea părea să se ridice din nou, urmărind punctul său de concentrare. Când şi-a schimbat direcţia, la fel a făcut şi imaginea. *Amintire,* a realizat încântat. *Oraşul îşi aduce aminte de mine.*

Edeard îşi urmări imaginea până la locul unde aceasta cădea din acoperişul tunelului. A fost amuzant, într-un fel, să se vadă pe sine aterizând grămadă pe podea, dar asta tot nu-i spunea în ce direcţie să meargă, ci doar unde anume se afla mai sus Casa cu Petale Albastre. Îşi întinse percepţia până la gândurile placide ale oraşului şi proiectă o imagine a străzii Transal în Jeavons unde folosea întotdeauna o pivniţă dezafectată pentru a merge în jos, în tunelurile de canalizare.

— Ai vreo amintire despre cum se ajunge acolo? a întrebat el.

Nu exista nicio imagine, fapt la care, oricum, se aştepta oarecum. A început apoi să tatoneze în jur unde să-şi pună piciorul pentru că tunelul era cumva înclinat. Podeaua a coborât alarmant de repede şi Edeard a căzut pe spate. A început să alunece de-a lungul suprafeţei netede, prinzând viteză pe măsură ce unghiul continua să crească. Trecuse deja de patruzeci şi cinci de grade şi se mărea. Linia infinită de lumini de culoare roşie intermitentă fulgera pe lângă el. Ştia ce urma să se întâmple, chiar dacă era cu totul imposibil. *Cum e posibil ca un tunel să se încline?*

Nu exista niciun răspuns. Singurul sunet din tunel era ţipătul lui Edeard care începu să cadă în josul tunelului aflat acum la verticală.

Când s-a oprit ca să respire, nu s-a mai deranjat să urle din nou, la urma urmei, tot aşa cădea în tunelurile de canalizare. Era doar faptul că înainte nu avusese o astfel de impresie de viteză. Poate că dacă închidea ochii…

I-a deschis în grabă. Era prea mult, trebuia să potrivească ceea ce vedea cu ceea ce simţea corpul lui. Luminile roşii erau acum o dâră solidă care se deplasa foarte repede. Aceasta era libertatea ge-vulturilor! Un tunel lateral clipi pe lângă el, făcându-l să icnească şocat. Înainte

să apuce să se întrebe unde ducea, un altul sosise şi trecuse deja. I-a reuşit o tentativă de râs. Nimeni nu călătorise vreodată aşa. Era uimitor! Această noapte îl încununase rege al oraşului, şi Honious să-i ia pe Ranalee, pe Ivarl şi pe toţi cei ca ei. Pentru că ei erau adevăraţii ignoranţi. A existat doar un moment cu adevărat înfricoşător, atunci când corpul i-a fost răsucit de indiferent ce-o fi fost ceea ce îl ghida şi îl ţinea departe de pereţii tunelului, şi brusc zbură din tunelul principal într-una din intersecţii. Îşi trase scurt respiraţia, dar teama îi dispăru curând. Dacă oraşul l-ar fi vrut mort, i s-ar fi alăturat de mult lui Akeem în Marea lui Odin.

În cele din urmă, zborul său în derivă s-a încheiat pe măsură ce tunelul a revenit la orizontală. Edeard a sfârşit prin a aluneca pe o porţiune lungă de tunel până când podeaua acestuia a fost din nou orizontală. S-a uitat în sus şi şi-a trimis televederea să plutească prin masa solidă de deasupra. Partea de sus a tunelului s-a schimbat în modul acela straniu, dar foarte bine cunoscut acum, iar el a căzut. Întunericul l-a cuprins, şi un minut mai târziu a ţâşnit în aerul rece şi în lumina slabă, portocalie, a tunelului Canalului de Marmură.

Vederea acestuia l-a deprimat imediat. Faptul că ştia că se întorsese pe străzile oraşului îi făcea şi mai clară înfrângerea. Nu putea spune nimănui, nu avea către cine să se întoarcă. Mai rău, nu avea nicio idee despre ce să facă în continuare.

Poate ar trebui să plec. Ar trebui să mă duc la Ufford, iar Salrana şi cu mine am trăi fericiţi la ţară, acolo unde ne este locul.

Era atât de tentant. Dar dacă el nu lua poziţie împotriva bandelor şi a celor ca Ranalee şi familia ei, nimic nu se va schimba niciodată. Şi în cele din urmă decăderea oraşului ar trage zona rurală odată cu ea. Problema va aparţine copiilor săi, iar atunci va fi devenit chiar mai mare. Edeard a oftat, şi a luat-o spre casă.

A petrecut a doua zi în apartamentul său, televorbind cu

Dinlay la secţie şi spunându-i că este răcit. Procesul lui Lian era în a opta zi, dar el apăruse deja în boxa martorilor. Procurorul nu mai avea nevoie de el. Dinlay îi ură sănătate.

Şi-a expediat una dintre ge-maimuţe până la casa celui mai apropiat medic ca să-i aducă un unguent calmant pe care şi l-a aplicat pe pielea arsă. I-a cerut apoi scuze lui Jessile şi i-a spus să nu vină la el în seara aceea, susţinând că nu vrea să-i transmită răceala. Ea l-a compătimit şi l-a pus pe bucătarul familiei să-i trimită un coş cu supă de pui şi alte bunătăţi.

Tot ce voia era să-şi petreacă câteva zile odihnindu-se şi gândindu-se la următoarea lui mişcare. Cu siguranţă trebuia să discute cu Marele Maestru Finitan. Apoi, a doua zi la prânz, Kanseen i-a televorbit.

Cartierul Cobara îl încântase întotdeauna pe Edeard. Nu avea străzi, ca restul oraşului. În schimb, peste o sută de turnuri-pilon se ridicau din pământ, toate la fel, înalte de patru etaje, cu fiecare nivel suficient de larg pentru a oferi spaţiul de locuit necesar unei familii. Dar locul în care arhitectura excela era deasupra turnurilor. Fiecare era o coloană de sprijin pentru un pod larg care se întindea până la turnul următor. Majoritatea constituiau baza pentru cel puţin trei astfel de poduri şi multe dintre ele susţineau mai mult de atât, ţesând cartierul cu o serie de structuri poligonale suspendate. Şi acolo începea adevărata zonă rezidenţială a cartierului, care se extindea în sus până la şase etaje de la curba joasă a platformei fiecărui pod. Formau triunghiuri, pătrate, hexagoane, pentagoane şi chiar în centrul cartierului, podurile alcătuiau celebrul dodecagon al Fântânii lui Rafael, care adăpostea Breslele Artiştilor, Botaniştilor şi Cartografilor. Fântâna în sine mugea dintr-un bazin mare din mijlocul dodecagonului, vârful său de spumă alb ridicându-se peste acoperişurile arcuite de cristal.

Edeard trecu pe lângă jetul de apă feroce, măturând cu a treia mână spray-ul de apă rece gheaţă pe care acesta îl împrăştia în jur, dincolo de marginile fântânii. Era bine înfăşurat în mantaua lui căptuşită cu blană, cu o căciulă cu

clape neagră trasă bine pe cap şi o eşarfă maro acoperindu-i gura. Nimeni nu-l recunoscu prin ceaţa lui de izolare, deşi era foarte conştient de ge-vulturul care aluneca pe cerul gri monoton şi care se deplasa în acelaşi ritm cu el.

După ce a trecut de fântână, a luat-o la stânga, îndreptându-se către turnul Millagal, cu zidurile sale cu dungi roşii şi albastre acoperite de o reţea desfrunzită de gurkvine. Echipe de ge-maimuţe munceau în forţă, curăţând ultimele urme de noroi din piaţa care se extindea peste întreg cartierul sub umbrele groase ale clădirilor înalte. Iarna îi dădea Cobarei un ciudat aspect subteran, cu doar câteva şuviţe ca de salcie de lumină a soarelui coborând printre structurile elaborate. În timpul verii, piaţa era plină de oameni, de mici comercianţi, de artişti de stradă şi de copii care se jucau. Astăzi, toţi aceştia erau înghesuiţi lângă sobele lor în încăperile de deasupra, plângându-se de întârzierea venirii primăverii.

Edeard era bucuros că erau puţini oameni în jur, moralul lui era încă scăzut. Odată ajuns la baza turnului Yolon, a trecut pe sub arcada largă. Un set masiv de scări spiralau în sus până la luminatorul central. A mormăit la vederea lor, deoarece fiecare treaptă se curba la o distanţă nepotrivită pentru picioarele umane. Într-o zi, a reflectat el în timp ce urca cu paşi dureroşi, va lăsa baltă orice precauţie şi va remodela fiecare scară din oraş.

Trei arcade radiau din partea de sus a scărilor. O luă pe Kimvula şi fu imediat încurajat de atmosfera însufleţită care domnea aici, atât de sus deasupra solului. Arcada era îngustă în comparaţie cu înălţimea zidurilor de pe fiecare parte, cinci etaje de ogive şi ferestre proeminente rotunjite spre exterior. Cu toate acestea, era destul de largă pentru ca să se poată instala standuri de-a lungul ambelor laturi. Îşi desfăcu eşarfa în timp ce trecea pe lângă acestea, pentru că era cald în interiorul arcadei. Lumina soarelui de iarnă era umbrită de acoperişul de cristal cu o tentă roz pal. Oamenii erau adunaţi în jurul diferitelor tarabe, făcând afaceri cu proprietarii. Aerul era parfumat cu mirodenii şi

foarte uscat. Cineva, undeva, prăjea prune cu miere.

La o treime din drumul în josul arcadei coti într-un coridor îngust care ducea la încă o scară în spirală. Oftând, se târî în sus încă trei etaje. Holul de la acest etaj era iluminat de lumina portocalie a oraşului ce radia din rozetele poziţionate deasupra fiecărei uşi. A găsit uşa roşie cu balamale în formă de iederă pictate violet şi a bătut politicos, chiar dacă putea simţi minţile din spatele peretelui.

Dybal a deschis-o. Bătrânul muzician nu era în starea lui obişnuită. Purta o cămaşă într-o culoare vibrantă şi părul îi era împletit îngrijit, dar umorul lui de obicei atât de ascuţit era palid acum.

— Îţi mulţumesc că ai venit, a spus el.

Ochii i s-au îngustat când privirea i-a căzut pe faţa plină de pete roz a lui Edeard.

— Eşti bine? Arăţi ca şi cum ai fi fost ars.

— Sunt bine. Am avut un accident, atâta tot.

— Ciudat, ăsta ar fi al doilea accident de care am auzit în această săptămână. A fost un incendiu în Casa cu Petale Albastre cu două nopţi în urmă. Nu ar trebui să-ţi petreci timpul în acel loc, Edeard, a distrus mulţi băieţi.

— Voi ţine minte, mulţumesc.

Edeard a fost condus în salon. Acesta avea o fereastră ca un bulb curbat spre exterior care privea peste spaţiul pentagonal de afară. Mult mai jos, sub ei, copacii mari creşteau într-un şir de jgheaburi ce se curbau din suprafaţa pieţei. Ramurile lor dezgolite de un alb strident străluceau printre umbrele clădirilor de pe pod. Restul echipei lui era deja acolo. Boyd şi Dinlay în picioare aproape de o sobă de fier în care ardeau cărbuni, părând preocupaţi şi radiind griji. Kanseen ea însăşi ocupându-se cu un samovar de ceai, cu gândurile bine protejate ca întotdeauna. Macsen îngenunchease pe podea lângă scaunul pe care stătea Bijulee, cu braţul pe picioarele mamei sale, care era evident că plânsese. Acum, îşi tampona faţa cu o batistă, afişând un zâmbet curajos. Edeard se uită la vânătaia care se întuneca în jurul ochiului ei şi tresări. Consternarea lui se

transformă în furie.

— Îi cunoşteai? îi scăpă brusc.

Ea îi adresă un zâmbet cald. Chiar şi cu vânătăi, era încă frumoasă.

— Nu. Le-am spus să nu te cheme. Nu vreau să vă îngrijoraţi pentru asta.

— Mamă, a spus Macsen. E vina noastră că s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu, a insistat ea.

— Ce-au făcut? a întrebat Edeard, aproape fiindu-i frică să afle. Putea vedea cum Macsen îşi strângea pumnii.

— Nimic, a spus Bijulee.

Îi zâmbi lui Kanseen, care îi adusese o ceaşcă de ceai aburindă.

— Mulţumesc. Au fost doar nişte huligani.

— Patru, mârâi Macsen. Patru huligani.

Îi aruncă lui Edeard o privire cu înţeles.

— Mi-au spus că acţiunile au consecinţe, a zis Bijulee. Şi că Macsen trebuie să fie atent. Mângâie cu o mână capul fiului ei. Au spus că ar trebui să-ţi găseşti un alt job. Şi apoi... Îşi arătă ochiul. N-am văzut-o venind. Eu! Credeam că sunt versată în viaţa oraşului. Madona, cât de proastă pot să fiu.

— Ticăloşii! a exclamat Macsen.

— Laşii, a spus Dinlay.

— Am ştiut întotdeauna că sunt aşa, a zis Kanseen.

— Îţi aminteşti cum arătau? a întrebat Edeard. Poţi să ne trimiţi imaginea?

— Mă tem că nu pot, a spus Bijulee. Totul e un pic cam în ceaţă. Poate că mâine, după ce mă liniştesc.

— Desigur. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Nu ştiu ce-şi închipuie Ivarl că poate obţine. Procesul va mai dura doar câteva zile. Lian şi ceilalţi vor primi pedepse de zeci de ani în Trampello. Ce crede că mă poate determina să fac cu asta?

— Nu e vina ta.

Muşchii maxilarului lui Macsen s-au încleştat. A continuat să privească în sus, la mama lui, plin de îngrijorare şi

adoraţie.

— A văzut cineva ceva? l-a întrebat Edeard pe Dybal.

— Nu. Era în mijlocul dimineţii în piaţa Bellis. Sute de oameni erau acolo, dar nimeni nu-şi poate aminti nimic. Îşi văd mai departe de treburi, ca întotdeauna, şi se grăbesc să ajute abia după aceea.

— Îmi pare rău, a spus Edeard din nou. Se simţea atât de inutil. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că nu se va mai întâmpla aşa ceva.

Dybal îi zâmbi trist.

— Ştiu că o vei face. Eşti un băiat bun, Edeard, apreciez asta. Apreciez ceea ce încerci să realizezi. Oamenii au nevoie de speranţă, mai ales acum. Păcat că nu mai există unul ca tine. Ăsta este un oraş mare.

Echipa se pregătea să plece. Edeard găsea ostilitatea evidentă a lui Macsen, destul de derutantă. Prietenul său era, în mod normal, cel mai calm dintre toţi.

— Pot să vorbesc cu dumneata pentru o clipă? l-a întrebat Edeard pe Dybal.

Muzicianul l-a condus într-o cameră mică în care păstra peste o duzină de chitare şi un set de tobe. Biroul gemea de partituri muzicale. În mod normal, Edeard ar fi fost fascinat de instrumente, dar astăzi trase doar o gură de aer.

— Ştiu că nu este un moment foarte potrivit.

Dybal îşi scoase ochelarii albaştri şi îi lustrui cu mâneca.

— Te voi ajuta în orice fel pot, băiete. Ştii asta. Eşti important. Nu doar pentru că eşti prietenul lui Macsen.

— Mulţumesc. Er…

— Să ştii că există foarte puţine lucruri care mă mai pot şoca, dacă asta ţi-e de ajutor.

— Bine. Mă întrebam dacă ştii ceva despre dominarea prin televorbire.

Dybal a ridicat o sprânceană.

— Vechea serenadă a sclavului dorinţei? Nu vrei să te încurci cu acest tip de rău, Edeard, indiferent de cât de frumoasă este. Crede-mă, pot exista repercusiuni. Oricum, din câte am auzit, fiecare mamă şi fiică din oraş fac coadă

ca să te atragă în patul lor.
— Nu vreau s-o folosesc. Vreau să împiedic să fie folosită împotriva mea.
— Ah. Înţeleg. Unele dintre fetele acelea de familie nu ar accepta un refuz, nu-i aşa?
— Aş fi vrut să fie atât de plăcut.
Dybal îi studie faţa îndeaproape.
— Îmi pare rău să aud asta. În primul rând, să-ţi păstrezi mintea bine protejată. Ceea ce este un mare păcat. Pari întotdeauna un pic mai deschis decât noi, cei născuţi în oraş. Asta te face atât de îndrăgit.
— Mda.
— Această tehnică funcţionează prin slăbiciunea ta. O parte din noi ar trebui să rămână întotdeauna îngropată, Edeard. Decenţa obişnuită este în mod normal suficientă pentru a suprima asemenea gânduri, dar odată ce au fost aprinse e greu să le alungăm.
— Ştiu, a spus el nefericit.
Mâna lui Dybal îi cuprinse umărul.
— Nu-ţi face griji. Ascultă, nu e nicio ruşine să ai astfel de gânduri, toţi le avem. Dacă vreuna din vulpile alea mici a reuşit să ţi se strecoare pe sub gardă şi să ţi le aprindă pentru o noapte, atunci asta este o lecţie învăţată, şi încă una importantă. Faptul că asta te-a deranjat atât de mult este un semn destul de clar că nu e parte din personalitatea ta naturală, ceea ce este încurajator pentru mine, dacă pentru tine nu. Şi am suficientă încredere în tine ca să cred că eşti suficient de puternic pentru a supravieţui unei crize de conştiinţă. Dar, pentru orice eventualitate, îţi dăruiesc o metodă de recunoaştere care ar trebui să te ajute şi să te avertizeze dacă cineva încearcă acest mic truc din nou.
Edeard examină explozia de gânduri pe care i-o transmitea Dybal, memorând tehnica.
— Mulţumesc.
— Acum du-te înapoi pe străzile alea şi, în general, bagă spaima în Ivarl şi acoliţii lui.
Niciun membru al echipei n-a spus prea multe în timp ce

străbăteau pe jos patru cartiere pentru a ajunge înapoi la secţia de poliţie din Jeavons. Edeard presimţea că va izbucni o ceartă serioasă când vor ajunge acolo. Macsen va isca în mod sigur una, indiferent de motiv. Bijulee era prea mult. Ceea ce însemna că Edeard va trebui să facă ceva, iar el începea acum să se simtă rău pentru că nu le arătase încredere cu privire la enormitatea a tot ceea ce descoperise. Dacă în următoarele ore lucrurile nu mergeau bine, atunci se va termina cu tot ceea ce realizaseră împreună.

În sala mică erau câţiva poliţişti care, după ce au scanat rapid emoţiile suprimate care clocoteau în echipă, au ieşit în grabă. Uşile groase din lemn s-au închis, trântindu-se. Edeard s-a încruntat. A treia mână a cuiva era întărită de adrenalină azi.

Îşi descheie haina la gât şi se aşeză pe banca lui obişnuită, în capătul îndepărtat al sălii.

— Mama mea! a spus Macsen brutal.

— Da.

— Da? Asta e tot ce poţi spune? Da?

— Chiar credeaţi că Ivarl *nu va încerca* să aplice ceva presiune?

— Presiune! Madona să mă bată, mama mea a fost cea pe care au folosit-o drept sac de box. Mama mea!

— E modul lui de a încerca să ajungă la mine, a spus Edeard liniştit. Mâna i s-a dus la obraz de la sine, atingând carnea sensibilă. Voi sunteţi singurii prieteni pe care-i am, singurul meu punct vulnerabil. E obligat să se folosească de asta cât de mult poate.

— Da, a spus Kanseen atât de gânditoare încât Edeard i-a aruncat o privire întrebătoare.

Ea a ridicat din umeri.

— Sora mea a fost hărţuită săptămâna trecută. Îl avea cu ea pe Diurn atunci.

— De ce nu mi-ai spus? a exclamat Edeard cu amărăciune.

— Din prea multă încredere, probabil, a spus Macsen insidios.

— Oh… Edeard îşi ridica mâinile disperat. În numele Madonei!

— Am crezut că eram împreună în asta, Edeard. Am fost cu tine la Bazinul Birmingham? Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Asta înseamnă *totul!* a strigat Edeard.

Era prea răvăşit pentru a-şi mai putea păstra controlul.

Toţi s-au clătinat când şi-a lăsat îndoielile şi confuzia să explodeze. A făcut un efort, strângând din dinţi şi punându-şi mâinile cu palma în jos pe lemnul vechi al mesei.

— Îmi pare rău, a spus el văzându-le expresiile şocate.

— Edeard, în numele Madonei, ce nu e în regulă? îl întrebă Boyd. Ce s-a întâmplat cu tine, cu faţa ta? Şi de ce nu mai vorbeşti cu noi?

— Nu a avut încredere în noi cu depozitul Myco, a spus Macsen aspru. De ce ar trebui să aibă încredere în noi cu orice altceva?

— Eşti un măgar, s-a stropşit Kanseen la Macsen.

— Am încredere în voi, a spus Edeard, dar chiar şi lui i-a sunat ca un text recitat. M-am ars când am fost să iscodesc în secret pe la Casa cu Petale Albastre. Asta-i tot. Nu e atât de rău pe cât pare.

— Te-ai dus acolo singur? a întrebat Kanseen dezaprobator.

— Da. E modul în care l-am ţinut sub observaţie pe Ivarl.

— Asta e periculos, a spus Boyd. Edeard, nu poţi face asta pe cont propriu.

Macsen scoase un mormăit dispreţuitor.

— El e Mergătorul-Pe-Apă, aşa că poate face orice. Nu are nevoie de noi să-l tragem înapoi, nu-i aşa?

Edeard oftă, lucrurile stăteau mai rău decât pentru ce se pregătise el.

— Raidul la depozit a fost cel mai public lucru pe care l-am încercat vreodată. Ivarl a pus la cale o capcană, avea de gând să ne facă – să mă facă! – de râs. Totul a fost creat pentru a distruge credibilitatea mea. Am folosit doar o direcţie greşită. Au fost peste o sută de poliţişti implicaţi şi nu-i cunoşteam nici pe jumătate dintre ei. Dacă toată

lumea ar fi ştiut planul, nu ar fi funcţionat.

— Noi nu suntem „toată lumea”, a lătrat Macsen. Suntem prietenii tăi, echipa ta. Sau cel puţin aşa am crezut.

— Hei, mai uşor, a spus Dinlay. A fost o procedură corectă.

— Ei da, bine, m-am aşteptat să-i iei partea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Haideţi, a spus Edeard. Nu putem face asta. Ivarl ar râde de noi.

— Deci, părerea lui are valoare pentru tine, nu? a zis Macsen. Cât despre a mea – ce contează?

— Nu asta am…

— Nu te supăra, a intervenit Kanseen. E doar furios.

— Nu mai spune! a scuipat Macsen la ea. De ce crezi că sunt? Fac parte din această echipă nenorocită, această aşa-numită echipă. Am avut încredere în tine, Edeard. Încredere. Eu, dintre toţi oamenii, eu! Şi cum tratezi asta? Nu faci decât să ne foloseşti dracului pentru a-ţi întări poziţia. Mergătorul-Pe-Apă salvează din nou situaţia. Ei bine, mă cac pe asta.

— Nu m-am *folosit* de nimeni. Am fost cu toţii în raidul acela, împreună. V-am rezervat o parte importantă din el. Aţi ştiut că se pregătea un jaf? Aţi ştiut unde aveau de gând să ascundă platina? Aţi ştiut că avea să fie făcută o schimbare?

— Deci, ce vrei să spui? Eu nu sunt de ajuns de vrednic pentru că nu pot spiona la fel de bine ca tine? Este vreunul dintre noi? Pentru că despre asta este vorba. Chiar şi Dinlay este supărat pentru felul în care ne excluzi.

— Nu sunt, a spus Dinlay, atât de repede încât Edeard nici nu s-a uitat la faţa prietenului său.

— Dacă tot ce vrei este o adunătură de poliţişti care să alerge în jurul tău şi să-ţi execute ordinele, bine atunci, a zis Macsen. Există zeci din ăştia numai în această secţie. Dar dacă vrei să lucrezi cu mine, atunci coboară din turn şi începe din nou să ai încredere în noi.

— Du-te dracului! a spus Edeard. Nu ai nicio idee despre lucrul împotriva căruia luptăm. Nici cea mai mică idee. Vă

protejez.

— Nu am nevoie de protecţia ta. Şi ştiu mai multe despre bande decât ai să ştii tu vreodată, ţărane. Am crescut în Makkathran.

— Eu am crescut în Makkathran, a spus Kanseen. Dinlay a făcut-o, Boyd a făcut-o. Tu ai avut o viaţă frumoasă şi comodă pe Iguru.

— Am avut ce?

Macsen îşi apropie faţa de Kanseen.

— Încetaţi, acum, a spus Edeard. Nu v-am inclus în anumite lucruri pentru că mi-a fost frică.

S-au oprit din ceartă şi şi-au aruncat unul altuia priviri nedumerite. Edeard îşi puse coatele pe masă şi îşi luă capul în mâini. Îi era teamă că va plânge, atât era de copleşit.

— Voi sunteţi tot ce am. Nu vreau să ne despărţim. Nu doar pentru că depind de voi. Avem ceva aici, şi e mai mult decât dorinţa de a-l distruge pe Ivarl. Avem speranţe. N-aş putea suporta dacă toate astea ar fi spulberate. Încă o dată m-aş trezi că nu mi-a mai rămas nimic. Mai degrabă mor.

Kanseen a venit şi s-a aşezat pe bancă lângă el, iar ceilalţi au început să radieze îngrijorare.

— Ce este? a întrebat ea, punându-şi braţele în jurul umerilor lui. Ce s-a întâmplat, Edeard? Am avut încredere unul în celălalt la început. Nimic nu s-a schimbat, nu tocmai. Spune-ne.

Edeard şi-a ridicat capul şi se uită direct la Macsen, permiţându-i prietenului său să-i vadă angoasa.

— Chiar vrei să faci asta?

— Da, a spus Macsen, părând acum cu adevărat îngrijorat.

— Serios?

— Da!

— Toată lumea?

Boyd şi Dinlay au dat din cap. Kanseen i-a strâns umărul.

— Desigur.

— Bine, atunci. Dar vreau să juraţi pe Madona că nu veţi trage în mesager.

— Hei, suntem adulţi, a spus Macsen.

— Nu, nu suntem, a replicat Edeard. Nu chiar.

— Eşti foarte deprimant, a zis Boyd cu un zâmbet nervos. Spune ce vrei să ne spui.

— Ceea ce înfruntăm. Scara la care acţionează bandele. Vreau să vă fac să înţelegeţi.

— Dar ştim, Edeard, a spus Dinlay înţelegător. Au încercat chiar să o intimideze şi pe Carna, sora mea, miercurea trecută. Madona, nu se vor grăbi s-o facă din nou.

— Carna? a spus Macsen. E, ăăă…

— Sora mea mai mare, a spus Dinlay cu un zâmbet mulţumit. Foarte mare.

Edeard înclină capul către Boyd.

— Da, a dat din cap acesta deprimat. Isoix a avut din nou probleme.

— Deci? a insistat Macsen. Care e marele tău secret?

— Am să vă arăt, a spus Edeard încet. Cândva, în următoarele câteva zile. Nu sunt sigur când, dar fiţi pregătiţi. Când vă chem eu, veniţi la capătul Canalului Zborului de pe strada Golard.

— Adică în apropiere de Black Horse? a întrebat Macsen.

— Da, dar nu intraţi acolo, pentru numele Madonei. Şi asiguraţi-vă că nu sunteţi urmăriţi.

— Uşor.

— De fapt, nu este. Ivarl foloseşte ge-vulturi ca să ne urmărească pe fiecare dintre noi, dar voi avea grijă de ei. Va fi noaptea, aşa că asta o să vă ajute.

— Ce face? a întrebat Kanseen, doar pentru o clipă mintea ei trădând o alarmă reală.

— Ne supraveghează, a spus Edeard liniştit. Asta a făcut în ultima lună. Am umblat la ge-vulturii pe care îi foloseşte, dar nu reuşesc să vă protejez tot timpul.

— Rahat.

Edeard se ridică în picioare. Îi aruncă lui Macsen o privire îndurerată.

— Îmi pare rău pentru Bijulee.

— Ştiu.

Macsen îi întinse mâna.

Edeard o scutură fără tragere de inimă, încă temându-se de ceea ce avea să vină.

— Amintiţi-vă, mesagerul este doar atât, un mesager.

— Am priceput.

A doua zi, Edeard s-a dus la proces pentru a asista la pledoariile finale ale procurorului şi avocatului apărării. A fost interesat de faptul că Ivarl nu s-a deranjat să apară pentru a auzi că Lian a fost găsit vinovat. Nu era acolo nici în ziua următoare când a fost pronunţată sentinţa pentru o pedeapsă de douăzeci şi cinci de ani. După ce judecătorii au părăsit încăperea, poliţiştii de la secţia Jeavons s-au strâns în jurul lui Edeard ca să-l felicite. Apoi, au trebuit să-i facă loc lui Sparbil, Marele Maestru al Breslei Chimiştilor, care fusese prezent în sala de judecată în fiecare zi a procesului.

— Mulţumesc, tinere, a spus el, uitându-se atent la faţa încă nevindecată a lui Edeard. Pierderea acelui material ar fi însemnat o slăbiciune financiară considerabilă pentru Breasla mea. Îţi rămân îndatorat.

— Mi-am făcut doar datoria, domnule, a răspuns Edeard.

— Sunt convins. Dar eu îţi sunt recunoscător. Dacă te vom putea ajuta vreodată cu ceva, te rugăm doar să ne spui.

— Aşa voi face. Mulţumesc, domnule.

— Finitan a avut dreptate în legătură cu tine, cred că eşti un câştig pentru oraşul nostru. Mare păcat că Maestrul Bise nu împărtăşeşte această opinie, dar nu-ţi face griji, este depăşit numeric în cadrul Consiliului.

— Bise?

Edeard ştia numele, Bise era Maestrul Cartierului Sampalok. Nu-l văzuse niciodată venind la Casa cu Petale Albastre, dar ştia că Maestrul avea legături financiare extinse cu organizaţia lui Ivarl.

— Înaltă Politică, mi-e teamă, a spus Sparbil zâmbind. Nu că ar fi ceva înalt în asta, desigur. Micul nostru bloc de votare din Consiliu este ferm în spatele tău. Din păcate, adversarii noştri au păreri contrare. Dar aşa stau lucrurile în

Consiliu. Dacă ei ar fi de partea ta, eu aş fi probabil împotriva ta acum. La fel şi cu vremea, dacă ei votează soarele, eu voi vota pentru ploaie.

— Ah, înţeleg.

— Ascultă sfatul meu, nu-ţi depune candidatura pentru funcţia de Conetabil-Şef pentru încă cel puţin două sute de ani. În acest fel vei putea rămâne în oraş acolo unde vei fi încă în poziţia de a realiza ceva.

— Da, domnule.

Edeard se înclină formal în faţa Marelui Maestru, încruntându-se apoi la spatele omului. *Marele Consiliu este împărţit în tabere cu privire la mine?*

— Bem ceva diseară? a întrebat Chae. Victoria asta este, probabil, mult mai importantă pentru tine decât a fost Arminel. Asta le arată bandelor că nu pleci nicăieri. Fapt care trebuie sărbătorit în mod corespunzător.

— Nu, mulţumesc, am o întâlnire.

— Ah, bravo ţie, băiete. Bucură-te de ele cât mai poţi, cât timp eşti tânăr. Când îmbătrânesc se acresc.

— Cine?

— Femeile. Toate.

— Toată lumea din oraşul acesta este cinică? a întrebat Edeard în seara aceea.

Jessile scoase o sticlă de bere din coşul de răchită pe care îl adusese.

— Cine e cinic?

— Toată lumea, aşa se pare. Sau poate sunt eu paranoic.

Ea îi zâmbi dulce.

— Probabil că eşti.

— Mulţumesc.

Edeard luă sticla şi se lăsă să cadă pe canapeaua veche şi grea a apartamentului. Se simţea epuizat, chiar dacă nu făcuse altceva decât să stea la tribunal toată ziua. Victoria ar fi trebuit să-l înviorezе, dar se părea că reuşise doar să ridice un alt şir de întrebări şi îndoieli. Cum îşi mai dorea ca lucrurile să fie din nou aşa cum erau înainte de Bazinul Birmingham. Viaţa era mult mai simplă atunci.

— Pune-ţi picioarele pe scaun, îţi scot eu cizmele.

S-a aplecat pe spate şi a făcut ce i s-a spus. Era plăcut s-o aibă pe Jessile alături. După acea ultimă noapte cu Ranalee aproape se jurase să nu mai vadă fete de familie pe viaţă. Numai că şi-a amintit cât de drăguţă era Jessile, aproape opusul lui Ranalee. Era atât de neexigentă. Entuziastă în pat. Şi discretă. Cel puţin aşa era acum. Ceea ce era un lucru bun, a reflectat el. Era disperat să-şi recupereze o parte din demnitatea publică, după lunile de excese care urmaseră Bazinului Birmingham.

Logodnicul ei nu petrecuse în oraş nici trei zile înainte de a fi fost trimis înapoi, spre uimirea ei. Nu reuşiseră nici măcar să stabilească o zi pentru nuntă. Aşa că, între timp, era fericită să continue să-l vadă pe el, dar nu atât de vizibil.

Doi oameni singuri, de fapt, gândi el. Erau puţine dimineţile în care nu se uita pe geam, căutând pe cerul luminos ceva care i-ar semnala întoarcerea Salranei.

Se uită vinovat la scrisoarea proptită într-una din nişele apartamentului. Sosise cu o zi în urmă. Salrana i-o scrisese acum trei săptămâni. Atât de mult îi lua unei scrisori pentru a ajunge la Makkathran din provincia Tralsher. Îi spunea că s-ar putea să rămână acolo câteva săptămâni în plus. Mamele aveau nevoie disperată de ajutor, zicea ea, şi nu le putea abandona. Erau atât de mulţi oameni în Ufford care aşteptau ajutor din partea Bisericii.

— Lian a primit douăzeci şi cinci de ani, a spus Edeard când se aşezau la cină. Ge-maimuţele lui fuseseră ocupate cu prepararea alimentelor pe care bucătarii din vila ei le puseseră în coş. Ceilalţi au primit între trei şi unsprezece ani.

— Asta e bine, a zis ea.

— Serios? Ai observat o scădere a criminalităţii?

— Parcă spuneai ceva despre cinism?

— Îmi pare rău.

— El o să mai stea încă şase săptămâni, cel puţin.

— Cine? Oh. Da.

— Am primit o scrisoare în această dimineaţă. Sunt acum în provincia Reutte pentru a ajuta un alt oraş, Eriach, cred.

— Da, e în partea de vest a Munţilor Ulfsen.
— Îl ştii?
— Am trecut pe lângă el în drum spre aici.
— Ei bine, au probleme cu bandiţii acum.
Edeard îşi ridică privirea de la sparanghel şi de la plăcinta cu peşte.
— Ce fel de necazuri?
— Raiduri în cătune. Şi nici drumurile nu sunt sigure. Sincer, miliţia i-a scos de pe moşiile din jurul Tetuanului şi pur şi simplu au apărut din nou la câţiva kilometri distanţă.
— Au obiceiul să facă asta. Nu este suficient să-i sperii ca să plece. Vor veni doar mai târziu. Dacă vrei să scapi de ei, trebuie să-i împingi mereu până când nu mai au unde să fugă. Nu le lăsa niciun loc unde să se ascundă. Şi atunci poţi să te duci să-i lichidezi. Se opri. Asta ar putea să meargă.
— Ce?
— Nimic, doar o idee.
— Chiar nu există nicio certitudine că Eustace se va întoarce după Eriach. Să presupunem că bandiţii o să apară în altă parte.
Începu să-şi răsucească inelul de viţă-de-vie de argint, atingând inconştient diamantul.
El şi-a pus mâna pe a ei, strângând-o uşor.
— O să se întoarcă.
— Mulţumesc. Ştiu.
— Ţi-a spus cumva dacă au arme?
— Arme? Nu mi-a zis. Crezi că e posibil? Ar putea fi împuşcat!
— Unii bandiţi au arme. Nu mulţi, a minţit imediat Edeard, permiţându-i să simtă o încredere calmă în gândurile sale. Pun mâna pe pistoalele ciudate de la ferme, lucruri din astea. Ca să fiu sincer, pistoalele au o rază de acţiune foarte limitată, oricum.
— Oh. Ea îi zâmbi nervos. Nu mă mai speria aşa.
— Îmi pare rău. Niciun bandit în toate minţile nu se va încumeta să înfrunte un escadron de miliţie călare. Va fi în perfectă siguranţă. Pe la mijlocul verii veţi fi căsătoriţi.

— Nu-mi place că a trebuit să plece. Totul e politică. Primarul Owain a trimis miliţia ca să pară el puternic şi binevoitor, în acelaşi timp. Aşa spune tata. Şi pun pariu că toţi comercianţii din Breasla lui Owain sunt acolo în urma miliţiei, vânzându-le arme localnicilor.

— Vezi? Toată lumea e cinică.

Ea rânji.

— Cred că da.

— E posibil ca Owain să fi trimis miliţia pentru câştigul lui politic, dar a fost benefic. Reutte avea nevoie de ajutor. Şerifii locali nu au putut face faţă. Multe familii de fermieri au sosit în oraş de la Anul Nou încoace. Am vorbit cu unii dintre ei. Au fost forţaţi să plece de pe pământurile lor.

— Ştiu.

— Se va întoarce.

— Mulţumesc, Edeard. Eşti un om minunat.

După ce au luat masa, s-au apucat să citească volumul pe care îl adusese Jessile, *Călătoria lui Kadril,* care spunea povestea legendarului căpitan al negustorilor, cel care a deschis căile comerciale din sud, găsind un traseu navigabil prin Strâmtoarea Gathsawal. Lui Edeard îi plăceau poveştile despre viaţa pe ocean şi luptele împotriva piraţilor, chiar dacă credea că autorul animase într-o oarecare măsură poveştile. Şi-au citit pe rând, unul altuia, savurând vinul roşu în timp ce cărbunii şuierau şi trosneau în sobă. Edeard simţea că tensiunile îl părăsesc. Aşa voia să fie viaţa lui. Succes în instanţele de judecată, să alunge bandele de pe stradă, apoi acasă. Nu la apartament, ci la o casă adevărată, una cu Salrana, poate. Văzuse chiar şi câteva clădiri goale în Cobara şi Igadi pe care le putea cumpăra. Va avea nevoie de spaţiu, în cele din urmă, spera el, pentru copii. Copii care ar cunoaşte un oraş fără ameninţarea criminalităţii şi excesele marilor familii, jucându-se pe stradă şi în parcuri în siguranţă. Şi lucrul ăsta s-ar putea realiza. Ideea lui de la cină crescuse, extinzându-se în felul leneş specific certitudinilor.

— Arăţi mult mai fericit, a murmurat Jessile.

A închis cartea şi s-a sprijinit de el.

— Ai o voce liniştitoare, i-a spus el.

Îşi frecă nasul de obrazul lui.

— Vocea mea, nu-i aşa?

— Da.

— Mi-aş fi dorit să ai un pian aici. Sunt o interpretă foarte bună. Muzica e foarte liniştitoare.

Cârtelile astea ocazionale îl făceau să zâmbească atât de vesel. Chiar nu avea nicio idee cât de puţin câştiga un poliţist. Cu salariul lui ar fi avut nevoie de câteva luni de zile ca să cumpere un pian.

— Nu am reuşi niciodată să-l urcăm pe scări.

— Nu contează. Îl sărută mângâindu-i faţa şi gâtul cu părul ei des. Mi-am cumpărat o cămaşă nouă din satin astăzi. Mi-e teamă că nu e foarte mare. Vrei să mă vezi purtând-o? Adică… încercând s-o port.

— Da.

— Spune „te rog”.

— Te rog, a croncănit el răguşit.

Ea s-a ridicat, arătându-i un zâmbet de-a dreptul imoral.

— Mă întorc într-un minut. A luat coşul şi a dispărut în baie. Edeard respiră adânc ca să-şi revină.

Radia de anticipare în timp ce se rostogolea de pe canapea şi ordona luminii să se diminueze până la o licărire confortabilă. Moment în care a devenit conştient de Vilby care trecea podul spre Silvarum.

— Oh, Madona, nu! a gemut.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Jessile.

— Er… îmi pare rău, dar…

Echipa îl aştepta acolo unde le spusese, înghesuiţi sub un perete suspendat pe strada Golard, unde lăţimea pavajului abia depăşea un metru. Era întuneric, cea mai apropiată lumină venind din spatele unduirilor unui model în formă de nor de pe un perete cu două case mai jos.

— Saria s-a supărat pe mine, a spus Boyd. Era balul anual al strămătuşii ei. Jumătate din familiile maeştrilor cartierelor erau acolo.

Era îmbrăcat într-un frac splendid, vişiniu, cu o cămaşă

albă, dantelată. Catarame de argint îi sclipeau pe cizmele până la genunchi.

— Se pare că avansezi social, a spus Kanseen.

Faţa ei era uşor încruntată şi se uita de-a lungul străzii, ca şi cum căuta ceva.

— Nu ştiam că o să ne cheme atât de repede.

— Părea foarte îngrijorat în legătură cu asta, a spus Macsen. Ceea ce nu-i stă în fire *marelui* nostru Mergător-Pe-Apă.

— Ei bine, şi tu ai contribuit cu ceva, a intervenit Dinlay. Felul în care ai strigat la Edeard acum câteva zile. Toate acuzaţiile alea dure…

— Hei, am dreptul, a spus Macsen, ridicând un deget cu emfază şi fluturându-l chiar în faţa ochilor lui Dinlay. Pe mama mea au atacat-o. Şi e vina lui.

— Nu, nu este.

— Oh, ba da. Dacă ştia atât de multe cât pretinde, atunci ar fi trebuit să ne avertizeze. Dacă aş fi ştiut ce se întâmplă, i-aş fi putut împiedica pe huliganii ăia s-o atace pe mama.

— Nici noi nu i-am spus ce ni se întâmplă, a replicat Kanseen. Suntem cu toţii de vină.

— El este cel care nu are încredere în noi. Nici măcar nu şi-a deranjat fundul să ne spună despre ge-vulturi. Suntem momelile lui, atâta tot.

Edeard îşi dizolvă camuflajul, apărând lângă umărul lui Macsen.

— Nu, nu eşti.

— Ho, Madona!

Macsen a sărit înapoi, surprins.

— Pe unde, Honious, ai venit? a întrebat Dinlay.

— Am fost aici tot timpul.

— Ai auzit…

Faţa subţire a lui Dinlay se înroşi.

— Acum înţelegeţi? Ăsta nu-i un joc. Vreau să schimb acest oraş. Şi am nevoie de ajutorul vostru.

— Şi crezi că aşa o să-l obţii? a întrebat Macsen.

— Dacă doar câteva insulte şi supărarea ar putea

distruge această echipă, atunci nu vom putea să realizăm nimic. Am fi doar nişte copii adunaţi la întâmplare, cu nimic special care să ne ţină împreună. Sper că nu e adevărat. Nu pretind că nu am nicio slăbiciune. M-am făcut de râs alergând după fete. Sunt prea speriat ca să vă spun tot ce ştiu despre Ivarl. Nu ştiam cum să gestionez raidul la depozit, aşa că am urmat sfatul lui Ronark. Şi cu siguranţă nu ştiu încotro ne îndreptăm, deşi am o bănuială. A ridicat apoi din umeri. Asta-i tot.

Macsen se uită în jur la ceilalţi, nefericirea strălucindu-i de sub mintea ecranată.

— Bine, sună destul de sincer. Dar destul cu vorba. Sunt dispus să văd ce vrei să ne arăţi.

— Şi eu, a spus Kanseen.

— Da, a zis Dinlay.

Boyd a chicotit.

— Contaţi şi pe mine.

— Mulţumesc, a spus Edeard.

— Ne înveţi trucul cu camuflajul? a întrebat Boyd, nerăbdător. Întotdeauna am crezut că e doar un mit al oraşului.

— Bineînţeles, a spus Edeard. Veţi avea nevoie de el. Gata să primiţi darul?

— Da! a răspuns în cor echipa.

După o jumătate de oră de exersat pe stradă, Edeard i-a condus la taverna Black Horse. Camuflajele nu erau perfecte. Concentraţia lui Boyd aluneca mereu. Televederea lui Macsen nu era nici pe jumătate la fel de bună cum susţinea el întotdeauna, ceea ce însemna că nu putea combina abilitatea cu mâna a treia într-un mod care să fie cu adevărat eficient. Dar Kanseen şi Dinlay erau surprinzător de buni. În afară de scăpările ocazionale ale lui Boyd şi Macsen, când forma lor fantomatică flutura din senin, au rămas cu siguranţă invizibili, cel puţin pentru privirile întâmplătoare. Singurul mod în care ştiau unde se afla fiecare era o foarte slabă televorbire directă, genul de lucru pe care îl exersaseră de o sută de ori pe străzi. Edeard îi ajută diminuând în jurul lor luminile tavernei care

produceau acum umbre lungi şi adânci. S-au strecurat printre ele, trecând nevăzuţi prin camerele din spate.

Nervozitatea lui Edeard creştea cu fiecare pas până la etajul al doilea, unde erau camerele private. Macsen îl ascultase până acum, dar cum va reacţiona la acest lucru… Fără el, echipa ar fi grav slăbită, iar el va avea nevoie de toată puterea lor ca să aibă vreo şansă în lupta cu bandele.

— Sunteţi gata? a întrebat Edeard în faţa uşii.

— Da, a şoptit Dinlay.

Apoi Edeard auzi un clic metalic – siguranţa unui pistol de captură trasă înapoi.

— Este vreunul din voi înarmat?

— Da, a spus Boyd.

— Ei bine, de fapt, toţi suntem, a zis Dinlay defensiv. Am crezut că vom face un raid la o ascunzătoare a bandelor.

— Oh, Madona, nu, nu, ăsta nu este un raid. De fapt, nu e periculos, trebuie doar să-i prindem în flagrant. Deci, puneţi pistoalele deoparte, vă rog.

Câteva bombăneli s-au rostogolit de-a lungul coridorului aparent pustiu. Au urmat apoi nişte sunete înfundate.

— Gata? a întrebat Edeard din nou, reflectând asupra imposibilităţii de a acţiona ca o echipă, atunci când nu se puteau vedea de fapt unul pe altul.

— Înainte!

Şi-au dizolvat concomitent camuflajul. Edeard şi-a folosit a treia mână pentru a sparge încuietoarea şi a arunca într-o parte uşa deschisă. Echipa năvăli înăuntru.

Faţa lui Vilby era o mască de uimire şi de spaimă. Şi-a ridicat capul de pe perne, holbându-se la ei. Nu se putea mişca mai mult, cătuşele fixându-i încheieturile în inelele de metal ciudate înfipte în peretele de deasupra patului. Nanitte, care îi ungea pieptul ţinând un borcan de miere într-o mână, se răsuci şi lăsă să-i scape un oftat uşor şi şocat. Apoi, a văzut că unul dintre intruşi era Macsen, iar pe faţa ei a apărut o îngrijorare reală.

— Ah, rahat!

Edeard putea simţi ţipătul prin televorbire pe care îl orienta în exterior, spre celălalt capăt al oraşului. Nu era

mult:

— M-au prins cu Vilby. Nu i-am simţit venind, au fost, la dracu’, invizibili.

Propria lui faţă era o parte din darul care însoţea mesajul. Nu i-a răspuns nimeni.

— Nu te întoarce la secţie, i-a spus Edeard lui Vilby. Ia-ţi familia şi până mâine seară părăsiţi apartamentul care ţi-a fost repartizat. Acolo locuiesc doar poliţişti.

— Dar…

Edeard îşi încleştă a treia mână de pieptul omului. Mierea ţâşni în jurul ei.

— Să nu încerci, a mârâit un avertisment.

Vilby se încovoie, învins.

Kanseen ridică o sprânceană privind mizeria lipicioasă care acoperea zona inghinală a omului.

— Ei bine, mii de mulţumiri, Vilby, nu voi mai putea vreodată să mănânc bezele.

Boyd spuse în bătaie de joc:

— Ştii, chiar trebuia să le laşi mai mult în cuptor, o bezea ca lumea nu este niciodată lipicioasă în mijloc.

— Adevărat? întrebă interesat Dinlay în timp ce se întorceau şi ieşeau pe uşă.

— Oh, da. Orice idiot de brutar ucenic ştie asta.

Macsen nu spunea un cuvânt. Se holba la Nanitte, care îi întorcea privirea fără să clipească.

— Haide, a spus Kanseen.

A pus mâna pe umărul lui Macsen şi l-a împins uşor din cameră.

Edeard îi făcu batjocoritor cu ochiul lui Vilby şi închise uşa după el.

Chelneriţa de la Olovan’s Eagle era nedumerită de lipsa de bună-dispoziţie a echipei adunate în separeul din colţ. Edeard îi dădu bacşiş un bănuţ de aramă şi luă cu a treia mână paharele de bere de pe tava ei. L-a pus pe primul în faţa lui Macsen.

— Îmi pare rău, a spus el cu precauţie.

Macsen a clătinat din cap şi a pus mâna în jurul paharului. A privit intens în lichidul chihlimbariu-închis cu

guler gros de spumă.

— E un război pe cine ştie cel mai mult, a spus Edeard.

— Madona, a gemut din greu Kanseen. Cred că am priceput acum, Edeard. A luat o gură zdravănă de bere. A fost cineva pe care eu...?

— Nu.

— Ăsta e un noroc. Pentru ei. Le-aş fi luat bilele şi le-aş fi îndesat acolo unde nu ajunge soarele.

— Hm, se aventură Boyd, dar Saria?

— O fată minunată. Nu-ţi face griji.

— Deci, e vorba doar despre mine, atunci, nu-i aşa? a spus cu amărăciune Macsen. Privea încă la berea lui.

Nu reuşise să se uite la Dinlay, de când plecaseră de la Black Horse.

— Nu chiar, Edeard se făcu mic, aruncându-i o privire ciudată lui Dinlay. Chiaran.

— Nu! ţipă Dinlay îngrozit. E poliţistă.

Boyd întoarse capul încet pentru a-i trimite lui Dinlay o privire fascinată.

— Cine e Chiaran?

— Tatăl ei are datorii la unul dintre locotenenţii lui Ivarl din Fiacre. Ea îl ajută să plătească.

— Nu se poate.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic despre Chiaran, a spus Boyd în timp ce-şi lăţea zâmbetul, viclean bătrân ce eşti.

— Îmi pare rău, a zis Edeard.

— Oh, Madona!

— Ei bine, nu eşti tu cel mai deştept? a spus Macsen, care tot nu se uita în sus.

— De fapt, nu, a replicat Edeard. Trase aer în piept. Sunt sigur că vă amintiţi cu toţii de Ranalee.

Kanseen vărsă o parte din bere.

— Ce?

Umerii lui Edeard au căzut.

— Familia Gilmorn are legături puternice cu Ivarl. Totul face parte din modul în care funcţionează portul – am descoperit după aceea. Prea târziu după aceea, din păcate. Cred că e modul în care Ivarl a aflat că ştiam despre Vilby.

Nu se putea hotărî să le spună şi despre *acea* noapte…

— Stai, el ştia că ştii?

— Da.

— Dar… Oh, Madona, fii blestemată.

Kanseen mai luă o înghiţitură de bere.

— Deci, a spus Boyd încruntat. Dacă el ştia că tu ştii… Nu înţeleg. De ce-ar fi mers mai departe cu jefuirea Breslei Chimiştilor dacă amândoi ştiaţi ce se întâmplă?

— Ţi-am spus că e un război al celui care ştie cel mai multe şi apoi cum foloseşte ce ştie.

Macsen se uită în cele din urmă în sus, fixându-l pe Boyd cu o privire de gheaţă.

— Pricepi acum? Toate astea sunt un gigantic concurs de pişat între Ivarl şi Edeard. Care dintre ei îl poate păcăli pe celălalt?

— Motiv pentru care trebuie să înţelegi, a spus ferm Edeard. Să înţelegi pe deplin.

— Ei bine, înţeleg acum, a zis cu amărăciune Macsen. Întoarse privirea spre Dinlay. Eu sunt idiotul din cauza căruia ai fost împuşcat. Eu!

— Cu greu se poate spune asta, a răspuns Dinlay cu un hohot nervos.

— I-am spus. I-am spus că vom face muncă sub acoperire după ce am vorbit că vom supraveghea strada Boltan.

— Când am discutat aşa ceva? a întrebat Edeard.

— În ziua în care l-am prins pe Arminel în depozit, a răspuns Kanseen.

— Oh, da.

— Arminel a folosit asta, nu-i aşa? a întrebat Macsen. A folosit informaţia pentru a pune la cale ambuscada de la Bazinul Birmingham.

— Nu ştim nimic sigur, a spus Edeard. Ceea ce am încercat să vă arăt în seara asta este doar cât de inteligent şi de organizat este Ivarl. Şi nu e vorba numai de asta. Organizaţia sa este mare, acoperă tot oraşul.

— Te-ai făcut înţeles, a spus Kanseen. Am fost naivi. Dar situaţia se va schimba.

— Îmi pare rău, a spus Macsen. I se adresa lui Dinlay

acum.

— Nu m-ai împuşcat tu.

— A fost vina mea.

— Nu, nu a fost, a spus Edeard. Ştiţi cu toţii cum este Arminel. Dacă nu ar fi venit el după noi în acea zi, ar fi fost un altul. Nu trimiţi oameni ca Nanitte să ne spioneze dacă nu vrei cu adevărat să ne elimini.

— Şi Chiaran, a spus Dinlay cu un aer nenorocit.

— Şi Chiaran, confirmă Edeard. Asta înseamnă că e încă decis să ne prindă, chiar mai mult după povestea de la depozit. O să iasă urât.

— Era frumoasă, a spus Dinlay.

— Şi-a scos ochelarii, curăţându-le lentilele cu atenţie.

— Noi suntem cu toţii în regulă, totuşi, nu-i aşa, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat Boyd cu precauţie. Spune-ne asta cel puţin. Spune-ne că nimeni de aici, în seara asta, nu aparţine lui Ivarl.

— Suntem cu toţii în regulă, i-a asigurat Edeard.

— Nanitte, gemu Macsen şi căzu înapoi în scaunul său. Cum rămâne cu celelalte? Au mai fost fete care-i aparţineau lui Ivarl?

Edeard rânji.

— Nu am timp să urmăresc lista aia.

— Nici pe a ta, s-ar părea, a observat Kanseen cu viclenie.

— Nici pe a mea, a recunoscut el.

— Madona, asta este minunat, murmură ea. Trebuie să îţi cerem consimţământul pentru iubiţii noştri acum. E ca şi cum aş trăi din nou acasă şi ar trebui să obţin aprobarea mamei.

— Care erau criteriile ei? a întrebat imediat Boyd.

— Ei bine, nu te-ar fi primit pe uşa din faţă, asta e sigur.

Edeard râse.

— Nu e chiar aşa de rău.

Kanseen îl privi drept în ochi.

— Ba este.

— Nu trebuie să-mi spuneţi cu cine sunteţi în fiecare noapte. Iar de acum încolo, nu mai am de gând să-mi

folosesc televederea. Doar…

— Să fim paranoici?

— Am vrut să spun precauţi. Dacă vreţi să verific o cunoştinţă nouă, o voi face.

— Paranoia este bună, a spus Boyd. Spre deosebire de voi toţi, eu, desigur, aleg foarte bine.

— N-ai făcut nicio alegere de niciun fel, a zis Kanseen. Saria te-a ales. Ea ia toate deciziile pentru tine.

— Ba nu! Sunt propriul meu stăpân.

Kanseen se întinse şi îl înşfăcă de mâneca fracului său remarcabil.

— Tu ai ales ăsta? Ai plătit măcar pentru el?

Boyd se înroşi tot în timp ce ceilalţi râdeau.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Dinlay.

— Şi vrea să spună „noi”, a spus Macsen. Am dreptate, nu-i aşa?

— Da, se poticni Dinlay. E doar… Chiaran.

— Scapă de ea, a zis Macsen aspru. Nu e prietena ta, e curva lui. Fă-o prin televorbire, că e mai drăguţ şi mai insultător. Aş fi fericit să o fac eu pentru tine.

— Vrei?

Macsen se întoarse spre Edeard.

— Vrei să o foloseşti întâi?

— Nu, a spus el. E tentant, dar dacă vom face acest lucru, nu vreau să utilizăm metodele lui.

— Nu va fi prea curat, l-a avertizat Kanseen.

— Ştiu. A zâmbit, privindu-şi echipa. Prietenii lui. Dar ne vom descurca.

— Şi atunci ce facem acum? a întrebat Boyd.

— M-am gândit la asta, le-a spus Edeard. Cea mai mare parte din venitul lui Ivarl vine din taxele de protecţie. Are în fiecare cartier echipe care îi intimidează pe comercianţii şi pe proprietarii de tarabe. Vreau să-i alung. Vreau să încep prin a face curat în Jeavons, apoi să continui, să-i forţez să se retragă din tot oraşul până când îi împingem pe toţi în Sampalok.

— Şi atunci ce? a spus Kanseen. Şi cum vrei să-i faci să se retragă acolo? Prin intimidare? Se vor lupta cu noi.

— Nu m-am gândit la detalii. Trebuie să ne consultăm cu Marele Maestru Finitan despre cum aplicăm o asemenea schemă, dar şi despre politica din spatele ei. Avem nevoie cu siguranţă de sprijin din partea Marelui Consiliul, poate chiar de o nouă lege.

— În regulă, a spus ea. Chiar dacă reuşeşti să obţii sprijin în Consiliu, şi îi facem pe toţi şefii de secţie să lucreze cu noi, şi rezolvi o sută de alte detalii nasoale şi imposibile, cum îi găsim? Trebuie să existe sute de membri ai grupărilor criminale care lucrează în acest gen de activitate. Ne ducem cu toţii să iscodim la Casa cu Petale Albastre?

— Ah. Edeard le zâmbi superior şi îşi băgă mâna sub tunică pentru a scoate un carnet gros negru. Îl puse jos, între paharele de bere. Vorbeşti probabil despre lista pe care am făcut-o cu toate numele pe care le-am auzit.

— O mare alianţă împotriva criminalităţii legate de bande, a spus Marele Maestru Finitan. Frumoasă idee.

Se întoarse în scaunul cu spătar înalt ca să privească afară pe fereastra biroului.

Edeard şi echipa lui erau aşezaţi pe scaune mai mici, în faţa biroului mare, încercând să nu se holbeze la remarcabila privelişte oferită de locul în care era amplasată încăperea.

— Credeţi că Consiliul ar susţine-o, domnule? a întrebat Edeard.

Dacă nu ar fi fost ceaiul şi biscuiţii cu care îi serveau ge-cimpanzeii, Edeard s-ar fi putut imagina foarte bine ca parte a unei clase de ucenici smeriţi la o lecţie predată de Marele Maestru.

— Dacă te-ai duce la toţi Maeştrii şi Reprezentanţii, în mod individual, pentru a le cere ajutor ca să alungi bandele, absolut fiecare dintre ei ţi s-ar uita drept în ochi şi ţi-ar promite sprijinul lor deplin şi neabătut, cu excepţia lui Bise, desigur. Confidenţial vorbind, nicio lege nouă destinată să-i alunge pe presupuşii membri ai grupărilor criminale nu ar fi nici măcar citită în Consiliu, darămite

votată.

— De ce nu? a întrebat Dinlay.

— Cheltuielile. Să dovedeşti în mod legal că un om este membru al unei bande ar consuma o mulţime de timp în instanţa de judecată, dar şi cu un avocat, care nu e deloc ieftin. Şi de ce anume l-ai acuza efectiv? Dacă-i poţi dovedi apartenenţa la o bandă, atunci îi poţi dovedi infracţiunea, ceea ce îl va trimite oricum în minele de cărbuni. Nu. Ai nevoie de o altă metodă.

Edeard gemu. Şi păruse o idee atât de bună.

Finitan se întoarse pentru a-i privi în faţă.

— Nu renunţa, Edeard. Tu eşti Mergătorul-Pe-Apă. Aşteptăm lucruri mari de la tine acum. Zâmbi apoi enigmatic. Oricum, mai mult decât să dai târcoale în jurul bordelurilor pe timp de noapte.

Edeard roşi.

— Şi atunci, cum ne-aţi sfătui să scăpăm de ele? a întrebat Kanseen.

— Dacă vreţi să realizaţi ceva, va trebui s-o faceţi în avantajul tuturor. Sprijinul este esenţial. Cu cât aveţi un sprijin mai larg, cu atât şansa de reuşită va fi mai bună.

— Dar Consiliul trebuie să fi încercat să scape de bande de ani buni, a protestat Edeard. De ce nu s-a înregistrat niciun progres?

— Cu riscul de a suna plictisitor, vă repet: cheltuielile. Nu doar din punct de vedere financiar. Luaţi în considerare modul în care locotenenţii lui Ivarl controlează docherii. Familiile de comercianţi au un aranjament frumos şi tacit cu Ivarl. Îl plătesc ca să-i ţină sub control pe docheri. Dacă înlăturaţi acest control, docherii vor cere salarii decente, şi pe bună dreptate. Este nevoie de îndemânare pentru a dirija echipele de ge-maimuţe ca să golească conţinutul calei unei nave, sau s-o umple. Deci, ei ar lua mai mulţi bani, care ar trebui să vină de la proprietarul navei, de la comerciantul depozitului şi de la negustor. Acest cost va fi trecut în seama clientului. Preţul tuturor bunurilor va creşte. Desigur, nu cu mult, dar e începutul unei reacţii incontrolabile, o destabilizare dacă vreţi. De ce ar schimba

echilibrul de putere într-un aranjament care funcţionează? Şi docherii sunt doar vârful aisbergului. Multe alte lucruri s-ar schimba.

Încă o dată, Edeard îşi amintit ce spusese Ranalee. Schimbarea din exterior înseamnă revoluţie.

— Dar bandele sunt un lucru rău, a insistat el. Legea trebuie să prevaleze.

— Da, într-adevăr. Dar tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să fi aflat până acum cât de bine sunt infiltrate acestea în oraş.

— Trebuie să existe o cale.

— Găsiţi o modalitate de a obţine un sprijin larg, a spus Finitan. După aceea, puteţi merge mai departe.

— Am nevoie de sprijinul Consiliului.

— În cele din urmă, da. Dar totul trebuie să înceapă de la celălalt capăt, de jos, de pe stradă, unde bandele se fac simţite în fiecare zi. Spune-mi, înainte de a te decide să-ţi porneşti cruciada, ce se întâmpla acolo? Nu mă refer la nevrednicii bogaţi şi fără valoare din clasa mea, ci la oamenii care au fost afectaţi în mod direct de bande şi de violenţa lor? La oamenii care au renunţat să mai aştepte ajutor din partea poliţiştilor.

— Au format asociaţiile de stradă, a zis Boyd.

— Da. Vigilantismul, pe care, de asemenea, Consiliul l-a dezaprobat şi nu în ultimul rând pentru că astfel de asociaţii eludează legea.

Edeard încerca să înţeleagă la ce făcea aluzie Finitan.

— Să sprijinim asociaţiile de stradă?

— Nu. Căpitanii secţiilor de poliţie nu sunt de acord, pentru simplul motiv că asociaţiile de stradă le subminează autoritatea. Şi pe a lor, şi pe cea a instanţelor de judecată.

— Atunci ce? a întrebat el confuz.

— Nu poţi să le sprijini, dar nimic nu te poate opri să dai de băut într-o tavernă, după ce ieşi din schimb, nu-i aşa?

— Ah, a spus Macsen. Şi am putea doar să discutăm despre cine se duce la comercianţi pentru a le stoarce bani şi despre cum arată şi unde locuiesc.

— Într-adevăr, aţi putea.

— Şi acei cetăţeni au dreptul de a solicita asistenţă atunci când îi vizitează bandele, a spus Kanseen.

— Dacă ar şti sigur că va veni o echipă de poliţişti, ar fi mai dispuşi să coopereze, s-a arătat de acord Finitan.

— Şi dacă ulterior se va dovedi că cooperarea la acest nivel funcţionează… medită Edeard.

— Ar primi sprijin, a concluzionat Finitan. Un sprijin de la oameni care nu sunt uşor de cumpărat cu calul maro al tranzacţiilor politice. Iar presiunea asupra Reprezentanţilor cartierelor ca să continue şi să extindă campania va creşte.

— Dar ne-am întors la problema iniţială, a spus Edeard. Arestarea şi trimiterea lor în judecată. Fiecare caz durează săptămâni şi costă o avere. Ca să nu mai vorbim că ne-ar bloca pe noi zile întregi aşteptând să fim chemaţi ca martori. Dacă-l înlăturăm pe unul dintre ei, Ivarl va trimite zece să-l înlocuiască. Trebuie să-i scot pe toţi din Jeavons.

Finitan privi oul de genistar aşezat pe biroul lui.

— Lucrul de care ai nevoie este o soluţie legală. Ai consultat vreun avocat?

— Aceasta este bucuria de a avea o constituţie care a funcţionat în mod absolut şi neîntrerupt timp de două mii de ani, a spus Maestrul Solarin mulţumit.

Era aşezat în spatele biroului său, pe care se aflau îngrămădite dosare care se străduiau să imite turnurile din Eyrie. Edeard se chinuia să-l privească printre ele, atât erau de mari.

— Puteţi găsi o lege care să acopere orice eventualitate. Politicienilor le place să adopte legi. Acestea le arată oamenilor că ei lucrează din greu în numele lor.

Tuşi, apoi se întinse şi luă o pastilă dintr-o pungă mică de hârtie maro de sub un turn oblic de dosare verzi şi albastre.

— Deci, se poate face? a întrebat Dinlay nerăbdător. Edeard îl luase cu el pe Dinlay, în timp ce Macsen şi Kanseen se duseseră să-l întâlnească pe Setersis. Nu că nu avea încredere în Dinlay, dar Macsen era mai potrivit să-i facă faţă şefului asociaţiei proprietarilor de tarabe din Silvarum. Boyd, desigur, era cu Isoix, discutând ideea lor cu camera de comerţ din Jeavons.

— Atâta nerăbdare, murmură Maestrul Solarin dezaprobator.

Una dintre ge-maimuţele sale i-a adus un tom gros legat în piele şi l-a pus uşor în faţa bătrânului avocat, pe pătratul imens de hârtie sugativă. Când fusese condus înăuntru de un ucenic avocat, Edeard avusese impresia că tot biroul era construit din cărţi. Fiecare din cei cinci pereţi era acoperit, de la podea până în tavan, cu rafturi pe care stăteau mii de volume de drept. Trebuie să fi fost şi o fereastră, dar aceasta fusese blocată de multă vreme. Plafonul avea trei stalactite teşite care străluceau portocaliu, dând cărţilor o nuanţă de maro murdar.

Maestrul Solarin a deschis cartea. Şi-a lins vârful degetului arătător şi a început să întoarcă paginile. Edeard ar fi vrut să se ofere să-l ajute. Totul era atât de dureros, de lent. În mod deliberat nu s-a întors să se uite la Dinlay.

— Ah, a spus Maestrul Solarin fericit. Am crezut că-mi amintesc de asta.

— Domnule? a întrebat Edeard.

— Cred că am găsit ceea ce căutaţi.

Edeard se apecă înainte. Pagina la care fusese deschisă cartea devenise gri la culoare de-a lungul zecilor de ani, dar cerneala era încă fermă şi neagră.

— Şi iată-ne pornind frumuşel, a spus Maestrul Solarin.

Mâna tremurătoare trasă o linie pe textul imprimat în timp ce bătrânul murmura.

— Ce spune? întrebă Dinlay.

Edeard îi aruncă o privire de avertizare.

— Spune, poliţist Dinlay, că în urmă cu nouă sute treizeci şi doi de ani, Marele Consiliu a adoptat legea cu privire la excluderea din cartiere. Este un edict care îi permite Reprezentantului sau Maestrului Cartierului să revoce dreptul de admitere pentru orice persoană despre care se crede că aduce atingere sanctităţii locale. Emiterea unui mandat poate fi autorizată în mod corespunzător de Maestrul sau Reprezentantul Cartierului prin propria autoritate, fără a fi nevoie de aprobarea unui judecător sau magistrat. Îşi ridică privirea din carte. Cred că a fost

propusă în cadrul Consiliului de Maestrul Districtul Cobara, pentru a putea împiedica un pretendent superamorezat să-i facă curte unicei sale fiice. Dacă vă aduceţi aminte istoria, poliţist Dinlay, cei doi tineri îndrăgostiţi în cauză au fost Henaly şi Gistella.

— Serios? a spus Dinlay cu un zâmbet fericit. Se întoarse spre Edeard. Au fugit pe Oxmaine şi au fondat Paradisul Iubirii şi au plantat viile de acolo. Provincia aceea încă mai produce unele dintre cele mai bune vinuri de pe Querencia.

— Superb, a replicat Edeard, rezistând impulsului de a-şi utiliza a treia mână pentru a-i trage lui Dinlay o palmă zdravănă. Deci, putem folosi această lege pentru a interzice membrilor unei bande să vină în Jeavons şi Silvarum, fără a fi nevoie să dovedim în mod legal că sunt membri ai bandei?

— Orice persoană, pentru orice motiv, cu condiţia ca numele său să fie pe mandat, iar acesta să fie semnat de Maestrul Cartierului sau Rep…

— Da! Reprezentantul Cartierului. Cum pot să-i fac să semneze?

— Oh, dragă Madona, prelegerile mele au fost complet în zadar?

— Îi petiţionăm, a spus cu mândrie Dinlay.

— Într-adevăr, poliţist Dinlay. Mă bucur că nu toate cuvintele mele s-au lovit de urechi surde. Orice rezident al Makkathranului are, în temeiul celei mai vechi legislaţii, dreptul de a face o petiţie pentru promulgarea unui act normativ. Astfel că un Maestru de Cartier sau… Maestrul Solarin se întrerupse de dragul emfazei… un Reprezentant de Cartier poate solicita comandantului secţiei de poliţie din cartierul lor să aplice orice lege crede petiţionarul că a fost încălcată. Acum, pentru că sprijinul cetăţenilor este implicit necesar, aşa cum a fost prevăzut în articolele de oficializare ale poliţiei, în urmă cu şase sute douăzeci şi doi de ani, acest drept mai vechi de petiţionare a căzut ulterior în desuetudine. Dar nu a fost niciodată abrogat.

— Vreţi să spuneţi că putem folosi această portiţă pentru a obţine semnarea mandatelor de către Maestrul

Cartierului? a întrebat Edeard.

Pielea feţei antice a Maestrului Solarin se încreţi şi mai mult în timp ce se încrunta a dezaprobare. Nu vei deveni niciodată avocat, poliţist Edeard, binecuvântare pentru care Breasla mea va fi fără îndoială cea mai uşurată. Nu există niciun fel de portiţă. Avocaţii fac doar recomandări clienţilor lor cu privire la modul de a aplica legile şi precedentele pe care le stabilesc.

— Vă mulţumim, domnule.

Edeard se ridică de pe scaun.

— O ultimă precauţie, tânărul meu prieten.

— Domnule?

— Îi poţi petiţiona ca să adopte o lege, dar nu-i poţi obliga să o şi adopte. Pentru a obţine aceste semnături, vei avea nevoie de cooperarea lor.

— Am înţeles, domnule. Colegii mei lucrează la asta.

Era o petiţie mare. Edeard a trebuit să susţină personal primele întâlniri ale asociaţiilor de stradă, să convingă proprietarii de tarabe şi de magazine, şi proprietarii tavernelor, şi comercianţii, şi o duzină de alţi oameni implicaţi în comerţ că ideea lui merita încercată. Cu mica sa bază de aliaţi politici, precum Setersis, Ronark şi Finitan, şi reputaţia sa, a început să obţină sprijinul de care avea nevoie. La o săptămână după întâlnirea cu Solarin, Camera de Comerţ Jeavons şi Camera de Comerţ Silvarum au depus simultan o cerere oficială pentru a se întâlni cu Maeştrii şi Reprezentanţii cartierelor respective.

S-au adunat în biblioteca conacului Maestrului de Cartier Vologral. Edeard îl mai întâlnise doar de două ori până atunci pe Maestrul din Jeavons, la evenimente oficiale. Discutaseră, încercând să se cântărească reciproc. Era încurajat de faptul că Vologral era un aliat al lui Finitan în Marele Consiliu.

Vologral şi ceilalţi trei Maeştri stăteau la o masă lungă, ascultând cererea oficială citită de purtătorii de cuvânt ai camerelor de comerţ. S-au întors apoi către Edeard.

— Crezi că poate funcţiona?

— Eu cred că da, domnule, a spus Edeard. Îi cunoaştem, probabil, pe şapte din cei zece implicaţi, cu siguranţă, în afacerea cu taxele de protecţie în cartierele noastre. Pentru aceştia avem deja mandate. Dacă bandele trimit pe altcineva pentru a colecta banii, vom afla imediat cine sunt, şi îi putem adăuga pe listă.

— Dar ca să-i ţii afară... Vologral părea neliniştit.

— Există în total cincisprezece poduri în cele două cartiere. Fiecare va avea de acum doi poliţişti pentru a impune excluderea. Avem nevoie doar de temeiul juridic.

— Şi platformele de acostare? Câte sunt? Nu le puteţi păzi pe toate.

— Vor fi trei patrule permanente care vor inspecta platformele în mod aleatoriu. În plus, ge-vulturii noştri le vor urmări în mod constant. Aş sublinia faptul că o instanţă poate percepe o amendă considerabilă de la orice gondolier care încalcă legile oraşului. Va trebui să facem un exemplu din primele cazuri, eventual confiscând ambarcaţiunile. După aceea, nu vor mai fi atât de dornici să ajute bandele.

— Îmi pot imagina reacţia Breslei Gondolierilor, a murmurat Deveron, Reprezentantul din Silvarum.

— Mergătorul-Pe-Apă vrea să ne ajute, a spus Setersis liniştit. Eu unul sunt încântat să cooperez.

Deveron s-a uitat la el, dar n-a mai zis nimic.

— Foarte bine, a spus Vologral. Sunt înclinat să accept cu titlu provizoriu petiţia voastră. Vă voi semna mandatele. Cu toate acestea, te avertizez, Mergătorule-Pe-Apă, că voi analiza situaţia în trei săptămâni, după Sărbătoarea Călăuzirii. Dacă nu sunt mulţumit de diminuarea cazurilor de şantaj, sau dacă nu reuşeşti să ţii bandele la respect, toate acestea vor fi revocate. Ai înţeles?

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

— Aveţi mandatele aici?

Edeard făcu un semn către Felax şi ceilalţi trei poliţişti stagiari care aşteptau în spatele delegaţiei. Fiecare dintre ei a înaintat cu câte un teanc înalt de hârtii.

— Sfântă Madona, a mormăit Vologral când a văzut cât de multe mandate aduseseră tinerii poliţişti. Nu ştiam că

voi exclude jumătate din oraş.

— Şaptezeci şi trei de persoane, pentru început, domnule, a zis Edeard.

— Domnilor, le-a spus Vologral celorlalţi Maeştri, să sperăm că nu ne vom alege cu crampa scriitorului.

Se aşeză la masa lungă.

— Ce se va întâmpla cu restul oraşului? a întrebat Deveron. Oare nu facem decât să exportăm problema?

— Vor aştepta să vadă dacă funcţionează, a spus Setersis. Dacă merge, ni se vor alătura destul de repede. Oamenii cumsecade s-au săturat.

Vologral a semnat primul mandat.

— Să presupunem că reuşeşti. Vor fi excluşi de pretutindeni, cu excepţia cartierului Sampalok, pentru că ştiu foarte bine că Bise nu va semna niciodată aşa ceva. Şi atunci ce?

— Îmi imaginez că asta va depinde de Marele Consiliu, domnule.

— Ha! Vologral îi aruncă lui Edeard un zâmbet viclean de aprobare în timp ce se întindea după un alt mandat. Nu chiar atât de „băiat de la ţară” la urma urmei, nu-i aşa?

A început chiar în dimineaţa următoare. Ronark schimbă turele echipelor, fapt care, în sine, era o premieră. Trimise cinci poliţişti la fiecare dintre podurile care duceau în Jeavons din Drupe, Tycho şi Majate. Căpitanul Secţiei Silvarum a făcut acelaşi lucru cu podurile către Haxpen şi Padua.

În zori, poliţiştii şi-au preluat posturile. Ştirea despre excludere s-a răspândit cu viteza fulgerului, la fel ca orice noutate în Makkathran, mai ales una referitoare la Mergătorul-Pe-Apă. O mulţime de oameni au venit pentru a vedea dacă lucrul acesta chiar se va întâmpla. La unele poduri au aplaudat atunci când au apărut poliţiştii. Sendvişuri şi ceai fierbinte şi cafea au fost produse şi oferite noilor echipe de pază. Apoi, toată lumea a rămas să vadă ce vor face bandele.

La amiază, opt oameni au traversat Golden Park. Erau tineri şi duri, ştiau cum să se descurce într-o luptă şi aveau

o puternică a treia mână. În momentul în care au ajuns în sudul cartierului, lângă Bazinul Birmingham, cinci ge-vulturi zburau deasupra lor. Doar doi dintre aceştia aparţineau poliţiei.

— Simt o adevărată explozie de nostalgie aici, cântă Macsen în timp ce echipa lui Edeard alerga de-a lungul străzii Macoun.

— Nostalgia este un sentiment pozitiv, a mormăit Kanseen. Acum nu e cazul.

Edeard era înclinat să-i dea dreptate. Aruncă o privire spre brutăria lui Isoix în timp ce treceau în fugă pe lângă ea.

— Eşti în regulă? l-a întrebat pe Dinlay cu o şoaptă directă prin televorbire.

— Oh, Madona, da.

— Gândurile lui Dinlay erau înflăcărate de aşteptare. Îşi petrecuseră dimineaţa mergând pe jos prin cele două cartiere pe o rută aleatorie, pentru a se face vizibili, ştiind că la un moment dat va avea loc o confruntare. Ar fi trebuit să fie o sursă de entuziasm pentru Edeard, dar el mai primise o scrisoare de la Salrana. Întoarcerea ei fusese din nou amânată.

Ieşi alergând din strada Macoun pe fâşia largă a promenadei. Copacii plângători de hasfol înfloriseră, o multitudine de frunze albastre şi galbene cu dungi desfăcându-se pentru a saluta ceruri mai calde. Chiar în faţa lor se afla podul albastru cu argintiu care se arcuia înalt peste apele Marelui Canal Principal către Golden Park. Sergentul Chae stătea la baza podului, aruncând echipei lui Edeard o privire nonşalantă.

— Mă simt insultat, a spus el semeţ. Nu ai încredere în mine?

— Procedura, domnule, pufni Macsen. Noi asigurăm întăririle.

— Dar nu v-am chemat încă.

Edeard făcu un semn către pod.

— Sunt toţi ai dumneavoastră, domnule.

— Mulţumesc. Chae se uită în jur la mulţimea

nerăbdătoare care se adunase. E un moment nostalgic, nu-i aşa? S-a întors şi şi-a condus echipa de patru jandarmi pe pod.

— Este vreunul dintre ei înarmat? a întrebat Boyd.

— Nu simt nicio armă, a spus Kanseen. Edeard?

— Nu. Nimic. Ivarl va face să pară că sunt doar nişte cetăţeni obişnuiţi. Noi trebuie să fim băieţii răi.

— Hei, Mergătorule-Pe-Apă, a strigat un băiat obraznic. Ai s-o faci din nou?

— Nu azi.

— Ooo, hai, te rog. Aleargă peste bazin. Eu nu te-am văzut până acum.

Cei opt oameni au ajuns la celălalt capăt al podului. Chae şi echipa lui stăteau în mijloc, cu braţele încrucişate. Aşteptând răbdători.

— Aceasta este o zi diferită, a spus cu voce tare Edeard. Mulţimea îşi împărţea atenţia între el şi membrii bandei din Golden Park. Astăzi alungăm bandele de pe străzile şi din viaţa voastră.

Cei opt au păşit pe pod.

— Hei, tu! a strigat Chae. Pocklan, te cunoaştem pe tine şi pe prietenii tăi. Opreşte-te!

Cei opt oameni au continuat să meargă.

— Am un mandat semnat de Maestrul Cartierului Jeavons care te exclude din acest cartier.

— Nu am făcut nimic rău, i-a strigat Pocklan. Sunt un om liber. Pot merge unde vreau în oraş. Legea îmi permite.

— Opreşte-te şi întoarce-te. Mergeţi înapoi de unde aţi venit, gunoaielor.

Boyd îl înghionti uşor pe Edeard.

— Uite cine e aici, a mârâit el.

Edeard aruncă o privire în direcţia indicată de Boyd. Maestrul Cherix stătea în faţa mulţimii, urmărindu-i atent.

— Ştiam că vor încerca să anuleze mandatele în instanţele de judecată, a spus Dinlay.

— Te rog, nu lăsa asta pe mâna avocaţilor, a gemut Kanseen.

— Îmi vizitez mama, care locuieşte în Jeavons, a zis

Pocklan, apelând la mulţimea vrăjită şi tăcută. Mai are doar câteva zile de trăit. Vrei să-mi negi acest drept?

— Ce grămadă de tâmpenii, a mormăit Dinlay în barbă.

— Dispari, a spus Chae, împingându-şi degetul cu forţă în direcţia celuilalt capăt al podului. Acum.

— Sergent, a zis Maestrul Cherix. Nu era o voce deosebit de puternică, dar autoritatea din spatele ei o purta departe.

Chae se întoarse cu o expresie de dezgust, susţinută de câteva gânduri foarte puternice care-i scăpau de sub scut.

— Da? Domnule?

— Eu sunt avocatul acestui domn cumsecade. Pot să văd acest aşa-zis mandat de excludere, vă rog?

— E la secţie.

— Atunci, până când îl prezentaţi şi îl lăsaţi să-l vadă, aşa cum este dreptul său, clientul meu este liber să meargă să-şi vadă de treburile lui în orice cartier al oraşului vrea el. La fel ca şi colegii săi care sunt la fel de nevinovaţi.

— Bine, atunci, a replicat Chae, şi întinse din nou degetul spre Pocklan. Aşteaptă aici. Voi trimite un alergător.

— Nu, sergent, a spus Cherix. Nu poţi să-mi reţii clientul fără un motiv legitim. Este responsabilitatea dumitale să-i prezinţi mandatul. Până când acesta îi este citit, este liber să meargă unde-i îi place.

— Nu pot alerga după el şi ceilalţi prin cartier, a spus Chae.

— Asta nu e problema clientului meu, a zis Maestrul Cherix afabil.

Rânjetul lui Pocklan era indecent.

— Dă-te la o parte, i-a spus el lui Chae.

Edeard păşi înainte.

— Maestre Cherix.

— Caporal Edeard. Mă bucur să te văd. Cred că poţi fi de ajutor în această chestiune nefericită. Colegul dumitale de aici era pe cale să acţioneze în mod ilegal. Ca poliţist al oraşului, îţi cer ca legea să fie aplicată în mod egal şi corect.

— Plăcerea mea.

Maestrul Cherix îi făcu semn lui Pocklan.

— Haide peste pod acum, te rog, băiete dragă. Sunteţi în deplină siguranţă. Însuşi Mergătorul-Pe-Apă vă garantează drepturile legale.

— Vă refereaţi la un mandat ca acesta? a întrebat inocent Edeard, scoţând un pergament de sub tunică.

Zâmbetul onctuos al Maestrului Cherix se turti când începu să citească.

— Dar numele de pe acest mandat e…

— Al dumneavoastră. Edeard zâmbi. Da. Şi, ca atare, sunt obligat, prin lege, să vă ajut să ieşiţi din Jeavons cât mai repede posibil.

Îşi întinse a treia mână.

Maestrul Cherix strigă consternat când simţi că picioarele îi părăsesc terenul. Strigătul i se transformă în panică pură pe măsură ce continua să se ridice în aer. Mulţimea de pe promenadă scoase un sunet uimit în timp ce avocatul trecea peste pod, continuând să câştige în înălţime.

— Pune-mă jos! a strigat Cherix cu vocea şi cu televorbirea.

Era acum mai sus de clădirile din spatele promenadei, mai sus şi decât pilonii de metal alb care mărgineau Golden Park. Şi urca încă. Ge-vulturii de supraveghere au trebuit să facă brusc o curbă pentru a-l evita.

— Aţi auzit ceva? a întrebat Edeard.

— Ţi-a spus să-l pui jos, a pronunţat solemn Kanseen.

— Oh, da, corect, a spus Edeard.

Şi i-a dat drumul. Cherix a căzut din cer cu un strigăt incoerent de spaimă. A aterizat în mijlocul Bazinului Birmingham, împroşcând o cantitate impresionantă de apă.

Mulţimea ovaţiona sălbatic.

Chae s-a întors spre Pocklan.

— Mda, unde rămăsesem?

Banditul îi aruncă sergentului o privire furioasă, apoi se uită dincolo de umărul acestuia unde Edeard aştepta impasibil. S-a întors şi şi-a condus însoţitorii înapoi în Golden Park.

Macsen îşi puse braţul în jurul umerilor lui Edeard, strângându-l puternic.

— Spune-mi acum, de ce crezi că oamenii care nu-ţi sunt pe plac sfârşesc mereu prin a fi cufundaţi în Bazinul Birmingham?

— Nostalgia.

Aproape toată iarna, Edeard aşteptase cu nerăbdare sfânta Sărbătoarea a Călăuzirii. Atât prietenii săi, cât şi fetele cu care se întâlnise vorbeau mereu cu entuziasm despre ea. În primul rând, ea marca începutul verii, care, în ceea ce îl privea, nu putea sosi suficient de repede. Dar motivul principal era de a-i comemora pe cei care muriseră în anul precedent. Toţi cei care pierduseră pe cineva făceau o mică barcă memorială din flori – de orice culoare, cu excepţia albului. În principal, copiii unei familii erau cei care le meştereau, producând bărci elaborate şi colorate lungi de până la un metru. Ele reprezentau sufletul celui plecat.

La amiază, Pythia ţinea un serviciu memorial la biserica Madonei din Eyrie. În momentul în care acesta se încheia, toate bărcile din flori erau lansate pe canalele oraşului. Gondolieri, cu ghirlande de flori albe, le ghidau spre port, cântând imnuri de comemorare. Gondolele îi reprezentau pe Lorzii Cerului, despre care Madona promisese că vor veni din nou pe Querencia pentru a călăuzi sufletele oamenilor către îmbrăţişarea primitoare a Mării lui Odin. În port, gondolele se opreau, iar bărcile de flori îşi continuau mersul pe valuri.

Suna încântător, mai ales seara, când se organiza o petrecere gigantică. Acum, această zi sosise şi Edeard dormea fericit în timp ce zorii apăreau pe un cer senin ce promitea vreme bună pentru festival. Televorbirea Conetabilului-Şef Walsfol i-a pătruns puternic în gânduri.

— Ah, domnule, a zis el ameţit în timp ce urmele încă unui vis bizar se ştergeau. Nu ştia că omul avea o astfel de televorbire puternică. Avea sens, totuşi. După Ranalee, o mulţime de lucruri despre ierarhia oraşului deveniseră mai clare pentru el.

— Trebuie să raportezi de la conacul familiei Culverit în Haxpen, i-a spus Walsfol. Vino imediat.

— Da, domnule, a spus Edeard somnoros. Ăă… de ce?

— Ne vom întâlni acolo şi-ţi voi explica situaţia. Ar fi mai bine să-ţi aduci şi restul echipei.

Edeard se frecă la ochi. Nu ajunsese în pat până după miezul nopţii. Aseară târziu, asociaţia străzii Lillylight văzuse o gondolă cu trei bandiţi cunoscuţi care călătoreau de-a lungul Canalului Victoriei. Edeard şi câţiva poliţişti din Silvarum i-au interceptat la o platformă de acostare pe Canalul Zborului. Oamenii nu au opus nicio rezistenţă când li s-a cerut să plece, dar el a mai urmărit gondola care făcea cale-ntoarsă pe Marele Canal Principal.

Aşa decurgeau zilele lui acum. În mod constant se semnalau încercări de infiltrare în Jeavons şi Silvarum. Era chemat de magazine şi de proprietarii altor afaceri atunci când bandiţi necunoscuţi reuşeau să pătrundă. Două zile irosite în instanţa de judecată în baza acuzaţiilor de agresiune psihică agravată depuse de Maestrul Cherix, care, din fericire, în domeniul legii, nu era un adversar pe măsura Maestrului Solarin.

A gemut şi şi-a împins picioarele de sub cearceafurile frumoase şi calde. Jessile se răsuci pe salteaua elastică.

— Ce e? a murmurat ea.

— Trebuie să plec, a spus el încet şi a sărutat-o pe frunte.

Ea a gemut din nou şi s-a ghemuit.

— Nu voi fi aici în seara asta, trebuie să fiu cu familia pentru petrecere. Ne vedem mâine.

— Bine.

Dar ea adormise din nou. Ordonă unui ge-cimpanzeu să-i aducă un set nou de haine. În timp ce se lupta să intre în ele în lumina slabă din cameră a început să-i cheme pe ceilalţi. Era chiar satisfăcător să răspândească mizeria.

Edeard îşi trase cizmele lângă uşă şi aruncă spre propria barcă de flori o privire nostalgică. Nu era mult, un cadru simplu de carton lung de treizeci de centimetri pe care fixase o duzină de trandafiri roşii şi galbeni. Prietenii lui l-au asigurat că era ce trebuia, exact ceea ce construia toată lumea. Pentru el era un memorial întârziat pentru Akeem şi pentru toţi ceilalţi din satul Ashwell.

S-a întâlnit cu Boyd şi cu Kanseen pe terasa din jurul apartamentelor. Nu erau în cea mai bună dispoziţie după ce fuseseră scoşi din paturi atât de devreme. Edeard nu îndrăznea să se uite la Kanseen. Nu fusese singură.

— Îl aşteptăm şi pe Dinlay? a întrebat Boyd când au luat-o în jos pe scări.

— O să ni se alăture acolo.

Un zâmbet se întinse pe faţa lui Boyd.

— Vrei să spui că era cu cineva?

— Nu ne priveşte, a spus Edeard, oarecum prea brusc.

Acum, chiar nu se mai putea uita la Kanseen.

— Ai vreo idee despre ce este vorba? a întrebat ea.

— Niciuna. Dar dacă suntem chemaţi la familia Culverit de Walsfol însuşi în această zi, poţi fi sigur că nu e ceva banal.

— Julan este Maestrul Cartierului Haxpen, a spus Boyd. El este unul dintre indecişi, nu-i aşa?

— Cred că da, a răspuns Edeard, frecându-şi fruntea. Acum nu mai ştia care dintre Maeştri erau de partea lor. Loialitatea lor era foarte fluidă. În ultimul timp, renunţase să mai urmărească maşinaţiunile Marelui Consiliu, rugându-se doar ca Finitan să aibă câştig de cauză mâine.

Boyd a deschis poarta mare de fier forjat de la intrarea în clădire. Macsen aştepta afară. Îşi ridică un braţ în semn de salut.

— Dinlay încă nu şi-a revenit după Chiaran, ştii, a spus Boyd vesel.

— Toţi am fost şocaţi de metodele lui Ivarl, a spus Edeard în timp ce ieşeau în stradă. Hai să uităm de asta şi să mergem mai departe, bine?

Boyd avea în mod clar de gând să facă încă un comentariu meschin şi chiar începuse să deschidă gura când o voce răsună peste strada pustie:

— Mergătorule-Pe-Apă, a strigat o femeie.

Era aşezată în uşa magazinului unui croitor, peste drum de clădirile de apartamente ieftine. Televederea lui Edeard o simţise în timp ce erau pe ultimele scări, dar femeia nu avea nicio armă. Avea cu ea trei copii, lucru oarecum

neobişnuit în acest moment al zilei, dar nu era ceva pentru care să-şi facă griji. A presupus că venise pur şi simplu mai devreme pentru festival. Acum, ea traversa energic strada, trăgând copiii somnoroşi şi nefericiţi după ea. Cel mai mare nu avea mai mult de cinci ani, în timp ce cel mai mic, o fată, era abia la vârsta când începea să meargă.

— Unde să mă duc, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat ea belicoasă. Ia spune-mi, unde?

— Ce? a întrebat Edeard, neînţelegând.

Macsen se grăbea spre ei.

— Ce vor mânca acum copiii mei? Întreabă-l, Dannil, du-te, întreabă-l pe marele Mergător-Pe-Apă de unde o să vină următoarea ta masă. Mijlociul, un băiat într-un pulover verde, zdrenţăros şi cu pantaloni gri uzaţi, a fost împins înainte. S-a uitat în sus la Edeard şi buza a început să-i tremure. Apoi a izbucnit în plâns.

— Îl vreau pe tati! jeli el.

— Ce? a întrebat Edeard din nou.

— Eddis, soţul meu, a lătrat femeia. Tu l-ai exilat. L-ai aruncat afară din casa lui. Locuim în strada Fonscale. Acum, nemernicilor, veniţi voi şi-i spuneţi că e alungat din Silvarum, în care am stat împreună timp de şapte ani. Nu poate veni acasă. Nu poate veni la casa în care familia mea a trăit timp de trei secole. Ce fel de lege este aia, ai? Deci, spune-mi, unde să mă duc? Cum pot să-mi hrănesc copiii, fără tatăl lor? Eh? Răspunde-mi, ţăran de rahat.

Edeard se uita la ea cu mintea golită din pricina şocului. Boyd gemea şi îşi dădea ochii peste cap, invocând-o pe Madona.

— Oh, la naiba, a gemut el.

Dar Kanseen nu s-a lăsat păcălită.

— Cum i-ai hrănit înainte? a întrebat ea. Ce muncă avea soţul tău?

— Du-te la Honious, javră. Voi ne-aţi făcut asta. Ne-aţi distrus viaţa.

— Ce muncă făcea?

— E un om bun. El a pus mâncare pe masă pentru noi. Şi-a iubit copilaşii.

— Pe ai tăi, poate, a zis Kanseen. Dar a rănit alţi copii, nu-i aşa? I-a ameninţat, i-a lovit, i-a silit pe părinţii lor să-i dea banii pentru care ei munciseră din greu.

— Nu a făcut asta. Îi acoperi urechile băiatului cel mare. Minciuni. Asta e ce spuneţi voi, minciuni! O să ajungeţi toţi la Honious. Eddis a lucrat la abator pe Aleea Crompton. Muncă murdară, muncă grea, pe care nu o poate face niciun genistar.

— Ştiai ce făcea, s-a răstit Kanseen. Dacă ţi-e dor de el, atunci du-te la el, urmează-l în casa lui cea nouă. Dar ţineţi minte un lucru, o să curăţăm oraşul de cei ca el. Într-un an, nu va mai rămâne niciunul.

Femeia scuipă spre Kanseen, care se apără cu a treia mână. Toţi cei trei copii plângeau acum.

— Vreau să-i spui lui Eddis ceva din partea mea, a intervenit Edeard. Spune-i că, dacă părăseşte banda şi îşi găseşte un loc de muncă cinstit – şi există o mulţime – va fi bine venit înapoi în strada Fonscale. Voi anula mandatul chiar eu. Asta e tot ce trebuie să facă.

— Du-te dracului! Şi-a tras copiii spre ea. Nu ştii nimic despre viaţă. Ivarl va dansa pe cenuşa ta. Şi niciun Lord al Cerului nu-ţi va salva vreodată sufletul.

Macsen îşi atinse marginea pălăriei în timp ce femeia se îndepărtă cu paşi apăsaţi în josul străzii.

— Mulţumim, doamnă, întotdeauna e o plăcere să ajutăm cetăţenii, dar nu a spus-o foarte tare.

— Eşti bine? a întrebat Kanseen.

— Da. Edeard dădu din cap uşor tremurat. Da, cred ca da. Madona, cât de multe familii au fost separate aşa?

— Vorbeşti serios? a întrebat Kanseen neîncrezătoare. Ce zici de familiile victimelor lui Eddis? Persoanele pe care ar trebui să le ajuţi? Isoix şi copiii lui? Ei nu merită ceva consideraţie?

— Da, îmi pare rău. Îşi lăsă capul în piept. Numai că nu m-am aşteptat să fie atât de greu.

— Înveseleşte-te, a spus Boyd, şi îl cuprinse pe Edeard cu braţul. Se poate şi mai rău.

Edeard se pregătea să-l dojenească, dar a văzut apoi

expresia batjocoritoare a lui Boyd şi a schiţat un zâmbet slab.

— Mult mai rău.

— Cu mult, mult mai rău, a promis Macsen.

— Atunci, hai să mergem şi să vedem ce mizerie şi ce chinuri ne-a pregătit Walsfol.

În timp ce pornea la drum cu prietenii săi, Edeard se învinovăţea pentru că nu se anticipase o astfel de ambuscadă. Singura surpriză reală era că nu se întâmplase mai devreme. Cu toate că reuşiseră să adauge încă alte cincizeci de mandate la seria iniţială, cincisprezece fuseseră anulate. Au existat câteva cazuri reale de identitate greşită, dar câteva persoane din asociaţii au încercat să folosească sistemul pentru a regla dispute mai vechi. Au existat apoi şi unii comercianţi care au profitat pentru a face ca rivalii lor să fie alungaţi din cartier, reducând astfel concurenţa. Fiecare caz de abuz raportat a trebuit să fie revizuit şi rezolvat în mod corespunzător, luându-le poliţiştilor o mulţime de timp – dar nu la fel de mult timp ca un caz în instanţa de judecată, aşa cum a trebuit să le repete Edeard Maeştrilor şi căpitanilor de secţie care cârteau.

Dar, chiar şi cu problemele şi provocările şi abuzurile juridice şi încercările permanente ale bandiţilor de a se întoarce, el considera că operaţiunea era un succes. Şi nu era singurul. Bandele au colectat foarte puţini bani în Jeavons şi Silvarum, şi doar doi comercianţi au fost agresaţi înainte de sosirea poliţiştilor. Celelalte cartiere ale Makkathranului urmăreau cu mult interes rezultatele. Aflaţi sub presiune constantă, Maeştrii din Haxpen, Lillylight, Drupa, Ilongo şi Padua îşi întocmeau propriile mandate şi discutau cu căpitanii de secţie cum să le pună în aplicare. În câteva zile, acestea puteau fi semnate. Mâine era ultima zi din cele trei săptămâni acordate de Vologral. Nu că Maeştrii Cartierului şi Reprezentanţii ar fi avut ultimul cuvânt. Nu mai era cazul. Marele Consiliu urma să se întrunească pentru a discuta despre „perturbarea” din viaţa oraşului cauzată de reintroducerea mandatelor de

excludere. Finitan conducea blocul consilierilor care susţineau că era benefică. Dacă pierdeau, mandatele ar fi fost revocate. Şi aşa cum îi spusese Finitan, Bise pregătea un act pentru a anula legea iniţială. Acesta se bucura de sprijin tacit, i-a zis Finitan, pentru că nimeni nu era sigur unde se va termina totul. Mergătorul-Pe-Apă avea intenţia de a transforma Sampalok într-un ghetou penal, izolându-l de restul oraşului? Şi, până la urmă, cum ajunsese exact un astfel de poliţist tânăr şi lipsit de experienţă să conducă o astfel de campanie? Din punct de vedere politic, Maeştrii deveneau foarte nervoşi în legătură cu Edeard. Finitan era supus unei presiuni crescânde de către colegii săi pentru a furniza o concluzie validă a companiei.

Edeard nu avea de fapt niciuna. Când se gândise atât de departe, adică la momentul în care fiecare cartier îşi va fi emis mandatele, crezuse că Marele Consiliu va veni cu o soluţie. Expulzarea era opţiunea lui preferată, deşi nu era sigur cum se putea realiza, şi nici unde puteau fi trimişi bandiţii. El intenţionase doar să facă lucrurile să meargă, pentru a le da oamenilor speranţă. Abia acum ieşeau la iveală consecinţele reale.

Deşi chiar şi el a trebuit să râdă când a doua zi după ce Maestrul Cherix a făcut baie în Bazinul Birmingham, Maestrul de Cartier Bise a semnat în văzul tuturor un mandat de excludere pentru a-l împiedica pe Edeard să intre în Sampalok. Mai puţin amuzant a fost anunţul venit de la Pythia, care susţinea că ea nu va interzice nimănui să intre în Eyrie pentru a merge la biserica Madonei. Owain, de asemenea, a declarat că mandatele nu se vor aplica la Anemone şi Majate, astfel încât toţi cetăţenii ar trebui să poată să ajungă la sediul guvernului, un drept pe care însuşi Rah îl statuase. Cât despre protestele Breslei Gondolierilor despre restrângerea comerţului lor... Gondolierii din Makkathran nu făcuseră niciodată grevă până atunci. Chiar dacă durase doar o zi, şocase pe toată lumea. Existau ameninţări că ar putea fi declanşate mai multe greve, mai ales dacă votul de mâine din Marele Consiliu nu va decurge aşa cum doreau gondolierii. Breasla

Docherilor se grăbise, de asemenea, să anunţe că-i va sprijini pe gondolieri.

Din fericire, Edeard se bucura de sprijinul şi încurajările comercianţilor şi negustorilor. Oamenii obişnuiţi, de asemenea, îi erau recunoscători, dacă reacţia lor la acţiunea echipelor de poliţişti pe poduri putea fi luată în considerare.

Edeard voia doar ca dezbaterea de mâine din Consiliu să se încheie, într-un fel sau altul. Povara aşteptării era cumplită.

Dinlay aştepta afară, lângă intrarea principală a conacului familiei Culverit. Primele raze ale soarelui ajunseseră deja la cel mai înalt nivel al ziguratului de zece etaje, sclipind în ferestrele imense, arcuite în formă de potcoavă. Cinci gardieni înarmaţi cu pistoale cu însemnele familiei pe haine au deschis poarta mare din faţă, legată în fier. Echipa a trecut pe sub arcada uriaşă, ajungând într-o curte largă. Trandafiri agăţători vii de culoarea topazului sufocau pilonii de pe fiecare parte, în timp ce statuile înalte de granit ale foştilor Maeştri Culverit şi ale soţiilor lor se uitau în jos cu asprime. O ordonanţă i-a salutat şi i-a condus în interior. Edeard oftă când ajunse în dreptul unei scări în spirală.

— Presupun că familia locuieşte la ultimul etaj, murmură el spre Boyd.

— Familia Maestrului, da, desigur.

Partea de sus a conacului era o casă mai mare decât secţia de poliţie din Jeavons, înconjurată de fiecare parte de o grădină suspendată. Aceasta era reşedinţa tradiţională a unui Maestru de Cartier, cu etajele inferioare ocupate de zeci de rude, de personalul casei şi de funcţionarii care îi administrau proprietăţile.

În timp ce urcau, Edeard devenea foarte conştient de starea de spirit ce plutea în jurul lui. Era furie, predominantă la bărbaţi, şi multă spaimă şi durere.

— Ceva rău s-a întâmplat aici, a spus el liniştit.

Macsen a făcut din cap un semn scurt şi inconfortabil de acord. Walsfol şi Julan îi aşteptau în grădina suspendată

superioară care dădea spre Marele Canal Principal. Chiar şi atât de devreme, Conetabilul-Şef purta o tunică impecabilă ai cărei butoni de aur străluceau puternic în razele soarelui care răsărea. Julan, prin contrast, era unul dintre puţinii aristocraţi care îşi arătau vârsta. Cei o sută cincizeci şi trei de ani îi făcuseră umerii să cadă şi părul gri să se subţieze. Purta un halat de casă şifonat peste cămaşa de noapte. Ochii înroşiţi îi erau afundaţi în orbite într-o disperare cumplită.

Pe drum, echipa îl pusese pe Edeard la curent cu bârfele despre familia Culverit. Acum, mai mult ca niciodată, erau obiectul unor speculaţii intense şi discuţii în cadrul aristocraţiei din Makkathran. Maestrul Julan se căsătorise foarte târziu. Faptul în sine nu era neobişnuit printre cei din clasa lui. Fusese o căsătorie cu adevărat romantică. Se pare că el se îndrăgostise de soţia lui (cu o sută opt ani mai tânără), de îndată ce aceasta îi fusese prezentată şi îi fusese extrem de devotat până la moartea ei tragică şi prematură din urmă cu şase ani. Dar ceea ce a scandalizat pe toată lumea a fost că primul ei copil a fost o fiică, Kristabel, la fel ca şi al doilea, în timpul naşterii căruia ar fi murit. Nu exista niciun fiu care să moştenească. Acest lucru era aproape fără precedent în oraş. Dar, spre disperarea lui Lorin, fratele mai mic al lui Julan, în actul legal înregistrat de atestare a drepturilor familiei asupra cartierului Haxpen exista o clauză care permitea continuarea filiaţiei printr-o fiică, în cazul în care nu existau fii. Asta se întâmplase doar de două ori înainte în cei două mii de ani de istorie a Makkathranului.

În consecinţă, Julan se înstrăinase faţă de majoritatea rudelor sale. Deocamdată, Kristabel era fata cea mai râvnită din oraş, fiecare fiu de nobil dorindu-şi cu disperare să-i fie prezentat. La orice petrecere la care participa era asediată de potenţialii pretendenţi.

— Şi Madona, trebuie să ştii, fata mai e şi extrem de frumoasă, a încheiat Macsen cu nostalgie.

— Avem o problemă, a anunţat Walsfol de îndată ce echipa a fost condusă pe terasa înaltă. Fără îndoială,

întregul oraş va afla până la micul dejun, dar Mirnatha a fost răpită.

Edeard riscă o privire laterală spre Dinlay.

— A doua fiică, i-a explicat acesta cu televorbirea directă.

— Îmi pare foarte rău, domnule, i-a spus Edeard lui Julan. Evident, dacă pot să fac ceva pentru a ajuta, o voi face.

Disperarea lui Julan se atenuase suficient pentru a putea să-l fixeze pe Edeard, cântărindu-l cu o privire feroce. Ţinea în mână o foaie de hârtie.

— Poţi începe prin a-mi explica asta.

Edeard îi aruncă o privire nedumerită şi apelă la Walsfol. Conetabilul-Şef extrase uşor hârtia din mâna lui Julan şi i-o întinse lui Edeard.

— Un ge-vultur a adus-o cu mai puţin de o oră în urmă.

Cu inima strânsă, Edeard citi biletul.

> Mirnatha este foarte dulce. Preţul înapoierii sale în viaţă şi încă dulce este de opt mii de guinee de aur. Dacă sunteţi de acord cu suma, arboraţi un pavilion galben cu verde la Palatul Orchard astăzi la prânz.
>
> Mergătorul-Pe-Apă va trebui să ne aducă personal monedele. Va merge la taverna Jacob's Hall în Owestorn la miezul nopţii. Acolo i se vor da instrucţiuni suplimentare. Dacă va fi însoţit, sau dacă încearcă să o elibereze fără a plăti, fata va fi ucisă.

— Oh, Madona, nu, gemu Edeard.

— Nu-ţi pot ordona să duci banii, a spus Walsfol.

— Nu trebuie s-o faceţi, domnule, mă voi duce, desigur. Ăă… aveţi banii? l-a întrebat pe Julan. Cu atât de multe monede aţi putea cumpăra provincia Rulan şi încă ar mai rămâne suficient pentru o flotă cu cele mai rapide nave comerciale.

— Da, îi pot aduna.

— Unde este Owestorn?

— E un sat pe Iguru, a spus Dinlay. Poate la două ore călare de Poarta de Sud.

La mare distanţă de orice posibil ajutor, a realizat

Edeard, nici chiar eu nu pot televorbi atât de departe.

— Biletul a fost adus după ce Mirnatha a fost răpită, a spus el delicat. Există vreo dovadă că a venit de la cei la care se află?

Julan a ridicat mâna. Degetele îi erau încleştate pe o panglică albastră cu o şuviţă lungă de păr şaten-auriu. Avea ataşată asta.

— Înţeleg.

Lacrimile curgeau pe obrajii bătrânului.

— Panglica este de la cămaşa ei de noapte. Ştiu că aşa este. Am sărutat-o de noapte bună. O sărut pe Mirnatha mea în fiecare seară. Este atât de preţioasă…

A început să plângă în hohote, neputincios. Walsfol s-a apropiat să-l încurajeze.

— Ţi-o vom aduce înapoi, prietene, fii sigur de asta. Vom face toate eforturile posibile. Poliţiştii nu se vor odihni până când ea nu va fi în braţele tale din nou.

— E doar un copil, plângea Julan. Şase ani! Cine ar putea face un astfel de lucru? De ce? Se uită la Edeard sălbatic. De ce au făcut asta? Care este rolul tău în asta? De ce? De ce nu pot merge eu? E copilul meu.

— Nu ştiu, domnule.

Atât de multă angoasă îndreptată spre el îl făcea pe Edeard să se simtă cumva ruşinat.

— Bineînţeles că ştii, se răsti o voce subţire.

Televederea lui Edeard o identifică venind dinspre uşa grădinii din spatele lui, dar nu s-a întors.

— Este vina ta, a insistat Stăpâna Florrel. A ta şi numai a ta. Tu ai făcut asta cu cruciada ta ridicolă împotriva bandelor. De ce nu ai putut lăsa pur şi simplu lucrurile aşa cum erau? Nimeni nu era rănit. Acest oraş a funcţionat perfect înainte să ajungi tu aici.

Edeard inspiră adânc, încercând să menţină un scut în jurul furiei care îi creştea în minte. Stăpâna Florrel era într-una din obişnuitele ei rochii negre arhaice, purtând o pălărie înaltă din care păreau să crească fructe violet. Un bărbat în haine fine, aristocratice, îi ţinea braţul în timp ce aceasta se îndrepta încet spre Edeard.

— Lorin, murmură Macsen, fratele mai mic al lui Julan.

Stăpâna Florrel se opri chiar în faţa lui Edeard, cu umerii lăsaţi de durere, dar reuşind încă să-l fixeze cu o privire necruţătoare.

— Ei bine?

— Stăpână Florrel.

— Ce ai de spus în privinţa ta?

— Voi aduce înapoi fata şi mă voi ocupa de cei responsabili.

— N-ai să faci nimic din toate astea. Vei preda banii aşa cum ţi s-a cerut. Nimic mai mult. Nu vreau ca acest lucru să devină şi mai rău din cauza prostiei tale mizerabile. Ofiţerii de miliţie vor prelua această sarcină de acum încolo. Gentlemani de familie cu caracter, de asta avem nevoie. Nu de un bufon de la ţară.

Edeard îşi simţi dinţii măcinându-se. Boyd a pus mâna pe braţul lui, zâmbind politicos.

— Vom coopera în orice fel putem, Stăpână Florrel.

Ochii ei s-au îngustat.

— Te cunosc. I-ai căzut cu tronc Sariei.

— Da, doamnă.

— Ha, l-a respins cu o fluturare de mână. Vocea ei adoptă apoi un ton tragic. Dragul, dragul meu, băiat. Braţele i s-au ridicat în semn de compasiune în timp ce aluneca spre Julan. Cum rezişti? Lucrul ăsta este de-a dreptul cumplit.

— Se va întoarce, a reuşit Julan să bâlbâie.

— Ne vom asigura de asta, frate, a spus Lorin plin de efuziune. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu are importanţă acum. Sunt hotărât să te ajut să treci cu bine peste această încercare.

Julan îşi agită capul.

— Mulţumesc, şopti el.

— Vino, a spus Stăpâna Florrel. Stai jos, dragul meu Julan. Familia ta este aici ca să te mângâie. De asta ai nevoie acum. Nu mai eşti singur sau înconjurat de proşti. Du-te şi adu-i un ceai, i-a cerut ea lui Walsfol. Spune, băiatul meu, ai destui bani pentru a plăti răscumpărarea? Te ajut eu dacă nu ai. Trebuie pur şi simplu s-o aducem

înapoi la casa ei şi la familia iubitoare.

Walsfol înclină capul cu respect spre Julan în timp ce ieşea din grădină şi făcu semn echipei să-l urmeze. Aceştia s-au grăbit după el.

— Şi acum ce facem? a întrebat Edeard.

— Nu-mi place să recunosc asta, dar Stăpâna Florrel are dreptate într-o privinţă, a spus Walsfol. Asta are legătură cu tine.

— Da, domnule, a spus Edeard nefericit.

— Rămâneţi aici, deocamdată, în eventualitatea că vor intra din nou în contact. Şi de dragul Madonei, nu staţi în calea *ei,* a zis Walsfol, arătând iritat spre arcada în formă de potcoavă. Voi convoca toţi căpitanii de secţie. Cineva trebuie să ştie unde se află biata fată. Unul dintre ei va vorbi.

Edeard se uită în jur la salonul magnific, cu aglomerarea sa de opere de artă şi mobilierul fabulos aurit.

— Cum au intrat aici? a întrebat el surprins. Şi apoi cum au trecut din nou, ducând-o pe Mirnatha? În numele Madonei, există sute de persoane în conac, şi aceasta este etajul zece.

— O întrebare îndreptăţită, a declarat Walsfol cu voce scăzută. Căpitanul echipei de pază a casei se numeşte Homelt. Vorbeşte cu el. Răpitorii trebuie să fi avut nevoie de ajutor din interior. Aruncaţi o privire prin camera fetei. Trebuie să fie vreun indiciu, ceva dovezi pe care să le putem folosi pentru a descoperi cine sunt răpitorii.

— Credeţi că este încă în viaţă, domnule?

Walsfol aruncă încă o privire vinovată spre frumoasa grădină. De obicei, foarte puţine victime ale răpirilor sunt eliberate. Doar un număr suficient pentru a face familiile şi comercianţii să plătească în speranţa că cei dragi lor vor constitui o excepţie.

— Deci ea ar putea fi încă în viaţă?

— Da. S-ar putea. Trebuie să credem că Mirnatha va fi eliberată în siguranţă şi sănătoasă în schimbul banilor. Edeard nu se simţea prea încurajat de tonul său. L-au găsit pe Homelt aşteptându-i pe coridorul central. Avea cincizeci

de ani, cu un trup îndesat, dar încă în formă. Răpirea îl înfuriase şi îl întristase. Avea nevoie de foarte mult autocontrol doar pentru a-şi reprima emoţiile. Lucrase douăzeci de ani în poliţie, le-a spus el. Servise la secţia din Bellis.

— Am fost un bun poliţist, a insistat el. Nu ca unii dintre aceia care erau acolo doar pentru salariu. Mi-am făcut datoria şi am câştigat acest post.

— Deci, cum au luat-o? a întrebat Edeard.

Pentru o clipă, Homelt a părut gata să-l lovească.

A rămas nemişcat şi a respirat lung.

— Nu ştiu. Şi, pe Madona, ăsta este adevărul. Era miezul nopţii. Toate porţile noastre sunt blocate şi păzite. Există mai multe gărzi care patrulează pe diferite trasee în interior. Este întotdeauna cineva pe scări. Pur şi simplu nu înţeleg.

— Ce zici de noii paznici?

— Ieri, credeam că pot avea încredere în fiecare dintre ei. Azi nu mai sunt sigur de nimic. Noi nu angajăm pe oricine, fiecare trebuie să fie cunoscut şi recomandat şi, ca şi voi, ştim cine are legătură cu bandele.

— În regulă, spune-ne ce s-a întâmplat.

— Doica fetiţei a dat alarma foarte repede. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să dublez numărul gardienilor la porţi, apoi am căutat în toată casa, în fiecare cameră, te asigur. Nu doar prin televedere, am inspectat fizic peste tot. Apoi, nenorocitul de ge-vultur a coborât în zbor în grădina de la etajul al zecelea. Maestrul... Nu l-am văzut niciodată atât de strâns. Era o micuţă dulce şi drăgălaşă, aşa a fost cu adevărat. Nimic din ce te-ai aştepta de la un copil de familie, nimic din aerele pe care le au jumătate dintre ei.

— Pot vedea camera, te rog?

— Ce crezi despre asta? a întrebat Dinlay în timp ce Homelt îi conducea de-a lungul coridoarelor.

Membrii descurajaţi ai personalului îşi plecau capul la trecerea echipei. Edeard nu a putut detecta nici cea mai mică fulgerare de vinovăţie, împărtăşeau toţi aceeaşi

groază amorţită. Cele trei doici ale fetiţei erau în salonul lor de lângă camerele familiei, toate plângând sincer. Chiar şi ge-maimuţele erau smerite, prinse în emoţiile care saturau conacul.

— Ce crezi şi tu, a spus Edeard. Cineva cu capacitate de a se camufla. Altfel nu se putea.

— Bandele au asta? a întrebat Kanseen alarmată.

— Nu bătăuşii de stradă cu care avem în mod normal de-a face, dar am aflat pe calea cea mai dură că Ivarl are o putere psihică considerabilă.

Camera Mirnathei era la fel de mare ca apartamentul lui Edeard. Pereţii erau drapaţi în tapiserii roz reprezentând zâne colorate şi spiriduşi şi păsări. Comodele şi scaunele erau mărginite de serpentine din pene pufoase roz. Erau şi două case mari de păpuşi ai căror ocupanţi îmbrăcaţi cu minuţiozitate erau împrăştiaţi peste tot. Un cal-balansoar din lemn stătea într-un colţ. Dulapurile erau pline de rochiţe drăguţe. Edeard găsea dureros să stea pe covorul roz şi să se uite în jur. Adulmecă aerul.

— Simţi mirosul? Ceva picant?

Se deplasă în jurul camerei. Mirosul era mai puternic lângă patul cu baldachin de dantelă fină.

— Cloroform, a spus Homelt. Aşa au ţinut-o liniştită.

— Ce este cloroformul? a întrebat Edeard.

Echipa îl privea cu o expresie de care începuse să se sature.

— E o substanţă chimică, l-a lămurit Dinlay. Dacă este inhalată, te adoarme. Aproape toţi răpitorii o folosesc. Îmbibi o cârpă în ea şi o apeşi pe faţa victimei.

— Substanţă chimică? a spus Edeard. Au folosit substanţe chimice pe o fetiţă de şase ani.

— Da.

Homelt îi aruncă o privire ciudată. Edeard s-a mai uitat o dată în jurul camerei şi a împins uşile de sticlă, deschizându-le. Grădina de afară era în principal constituită din iarbă, cu nişte copaci de tisă decorativi, plantaţi în ghivecele aşezate de-a lungul balustradei gri-argintii. Se opri cu mâinile apăsate pe balustradă şi privi în jos. Toate

terasele ziguratului se aşterneau mai jos, formând o serie de trepte horticole până la pământ. Acum, când primăvara venise cu adevărat, plantele formau o vâlvătaie de culoare cu toate florile deschise pentru a saluta zilele calde. Grădina Mirnathei era îndreptată spre est. Departe, în stânga, Marele Canal Principal se întindea într-o linie perfect dreaptă până în depărtare, la Marea Lyot. Oamenii tocmai începeau să apară de-a lungul laturilor sale, ocupându-şi poziţiile, gata pentru festival. Îşi lăsă televederea să se extindă de-a lungul canalului, dincolo de Bazinul Pădurii şi de Bazinul de Mijloc, până la Primul Bazin, care constituia baza lui Myco. Acolo era Casa cu Petale Albastre, cu interiorul impresionant restaurat după incendiu.

Ivarl stătea în faţa ferestrei biroului său oval, întinzându-şi televederea spre Edeard. Doar pentru o secundă, Edeard era din nou în camera lui de la Breasla Oumodelatorilor din Ashwell, căutând în turnurile porţii satului un semn despre gardieni, şeful bandiţilor fiind cu ochii pe el.

— Nu aş fi crezut că te-ai coborî, nici măcar tu, la un astfel de lucru, şi-a informat Edeard adversarul pe un ton rece. Are doar şase ani, pe Madona. Şase!

— Îmi pare rău pentru fată, a răspuns Ivarl. Dar nu am fost eu.

— Eşti un mincinos deplorabil.

— Tu şi activităţile tale au început să irite oameni foarte importanţi din acest oraş. Şi cascadoria aceea pe care ai făcut-o dispărând în foc a fost impresionantă, chiar şi pentru mine. Au început să realizeze ce eşti şi de ce eşti capabil. Am sentimentul că nici măcar tu nu-ţi cunoşti încă pe deplin potenţialul. Nu că ar conta, pentru că potenţialul tău i-a făcut deja să se teamă. Nu-ţi va fi permis să-l atingi, se vor asigura de asta. Despre asta este vorba astăzi, nu despre fată. E doar o modalitate pentru atingerea unui scop, dar ştii deja asta, nu-i aşa?

— Unde este fata?

— Nu ştiu. Nu ştiu nici cine a făcut asta. Dacă o vrei, va trebui să livrezi răscumpărarea.

— E încă în viaţă?

— Cred că da. Trebuie să te ademenească afară din oraş, singur, departe de orice ajutor posibil. Dacă ar fi omorât-o, şi-ar pierde avantajul şi capacitatea de a te manipula. E doar o observaţie din partea cuiva care are experienţă mai mare decât tine în astfel de chestiuni.

— Cine e? Cine a făcut asta?

— Oh, te rog, Mergătorule-Pe-Apă.

— Te fac responsabil pe tine.

— Serios? Adevărul este o povară prea mare pentru tine? Ăsta este războiul tău şi ar fi trebuit să iei în considerare consecinţele înainte de a-l începe. E mult prea târziu acum să te arăţi indignat pentru că se întoarce împotriva ta. Şi nu mai poţi da înapoi. Tu eşti singurul care o poate salva.

— Vei negocia pentru mine? Mă duc la Owestorn dacă o lasă să plece.

— Chiar că eşti prosteşte de nobil, nu-i aşa? Dragă Madona, tinereţea şi virtutea ei. Oraşul acesta ar fi condamnat dacă ai ajunge vreodată pe scaunul primarului în Consiliu.

— Vrei să vorbeşti cu ei?

— Ei nu vor un martir, Mergătorule-Pe-Apă. Moartea ta nu este suficientă. Modul în care vei muri contează.

— Are *doar şase ani!*

— Nimeni nu mai vorbeşte cu mine. Vechii şi dragii mei prieteni nu mă mai aud. Trebuia să-ţi fi ales adversarul cu mai multă atenţie. Aşa cum eşti tu pentru poliţişti şi comercianţi şi negustori, aşa sunt şi eu pentru oamenii mei. Şi eu pierd bătălia. Nu mă coşti doar banii, ci şi autoritatea mea. Şi din aceste două lucruri, ultimul se va dovedi mortal.

— Dacă ea moare, îţi jur că vei muri şi tu.

— Nu crezi cu adevărat că vreunul din noi va vedea zorii zilei de mâine, nu-i aşa? Ivarl clătină din cap şi îşi ridică o mână în semn de adio înainte de a se întoarce în biroul lui. Edeard mârâi de frustrare şi plesni cu mâna balustrada.

— Tu eşti Mergătorul-Pe-Apă, nu-i aşa?

— Poftim?

S-a întors pentru a o vedea pe Kristabel stând sub o pergolă împletită cu o viţă-de-vie groasă de smarald. Prima impresie, de care s-a simţit întotdeauna dezonorat, era de păr mare sălbatic şi picioare de insectă. La fel de ruşinos a fost şi gândul care a însoţit-o.

Nu-i deloc atât de frumoasă cum spunea Macsen.

Kristabel era înaltă, cu o faţă subţire, lungă, care, cu starea de spirit actuală, o făcea să pară incredibil de melancolică. Corpul zvelt era înfăşurat într-o cămaşă de noapte din bumbac alb. Ca şi tatăl său, plânsese. Părul, care era de fapt şaten-auriu ca al surorii sale, avea şuviţe mai deschise. Şi-l aranjase oarecum, împletindu-l în codiţe.

Edeard îşi aminti de maniere şi se înclină.

— Da, Stăpână, eu sunt.

— Stăpână! A zâmbit, dar zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă în timp ce se lupta cu lacrimile. Nu sunt Stăpâna a nimic. Familia noastră este un blestem gigantic, o glumă. Cum a putut Madona să îngăduie să se întâmple una ca asta?

— Vă rog, nu renunţaţi la speranţă. Voi face tot ce pot pentru întoarcerea surorii dumneavoastră.

— Tot ceea ce poţi. Şi ce înseamnă asta? Tresări. Îmi pare rău. E sora mea. O iubesc atât de mult. De ce nu m-au luat pe mine? De ce?

— Nu ştiu.

Edeard voia cu disperare să o cuprindă cu braţele şi s-o consoleze. Era mai tânără decât el cu un an sau cam aşa ceva, hotărî el. Şi durerea ei, revărsată dintr-o minte neecranată, îl făcea să se simtă umil.

— Dacă vorbeşti cu ei, a spus ea, cu bestiile care au făcut asta, oferă-mă în schimb pe mine. Vreau să-i iau locul. Te rog. Pot să-mi facă ce vor, nu-mi pasă. O vreau doar pe Mirnatha acasă. Spune-le asta. Fă-i să înţeleagă. Sunt oricum mai valoroasă, eu sunt prima fiică. Eu voi fi stăpâna acestui cartier.

— Sarcina dumitale, Stăpână Kristabel, este să stai aici şi să fii puternică pentru tatăl dumitale. Lăsă convingerea să-i umple vocea. Îţi voi aduce sora înapoi.

— Vorbe, asta-i tot. Promisiuni. Am auzit astfel de lucruri de o mie de ori de pe buzele Maeştrilor. Nu valorează nimic.

— Lăsaţi-mă să încerc. Eu nu sunt un Maestru. Nu renunţaţi la speranţă încă. Vă rog.

Ea îşi strânse mâinile, disperată.

— Chiar crezi că există speranţă?

— Întotdeauna, i-a spus el grav.

— Ai de gând să duci răscumpărarea?

— Dacă asta este ceea ce trebuie, atunci da.

— I-am auzit vorbind pe gardienii familiei. Ei spun că e o capcană.

— Este.

— Dar nici nu o cunoşti măcar pe Mirnatha.

— Nici nu trebuie.

— Chiar eşti un om bun, nu-i aşa? De aceea te urăsc bandele atât de mult?

— Bănuiesc că da.

Ea îşi îndreptă ţinuta, îşi netezi cămaşa de noapte, apoi îi aruncă o privire iscoditoare.

— Chiar ai respins-o pe Ranalee?

El se înclină din nou.

— Da, Doamnă.

— Nu-mi mai spune aşa.

A zâmbit cu mult curaj, apoi s-a aruncat înainte. Edeard îi simţi buzele pe obraz. A fost prea surprins ca să se retragă.

— Madona să te binecuvânteze, Mergătorule-Pe-Apă.

S-a întors apoi şi a fugit în grădină.

Edeard a intrat înapoi în camera Mirnathei cu gândurile total răvăşite.

— Ce e cu tine? a întrebat Dinlay.

— De ce fac asta? a întrebat Edeard, uitându-se în jurul camerei.

De fapt, nu văzuse niciodată înainte atât de mult roz într-un singur loc.

— Ca să te distrugă, a spus Boyd.

— A fost o întrebare retorică. Mă vor în Owestorn pentru că îşi închipuie că dacă sunt singur mă pot omorî, nu-i aşa?

— Asta aş face şi eu, a spus Macsen, ignorând privirea

exasperată a lui Kanseen. Vor avea o mică armată acolo. Chiar dacă am fi la numai zece minute distanţă, totul s-ar termina înainte să putem ajunge la tine. Ne-ar ataca, probabil, şi pe noi, ca măsură de precauţie.

— Dar asta ne-ar transforma în martiri, aşa cum a spus Ivarl. Asta ar da putere cauzei noastre. Suficientă poate pentru a influenţa votul de mâine.

— Cine a spus? întrebă Dinlay.

— Asta nu e prea bine, atunci, admise Macsen. Înseamnă că nici Mirnatha nu se va mai întoarce.

— În acest fel vei fi învinovăţit tu, a spus Boyd. Cu niciun martor în viaţă, vor aranja să pară ca şi cum ai fi încercat ceva nesăbuit. Oraşul va crede că eşti responsabil pentru moartea ei. La urma urmei, ai avut banii de răscumpărare. Niciun criminal în toate minţile nu ar periclita o cantitate atât de mare de monede, mai ales după o răpire atât de bine executată.

— Şi mandatele de excludere vor dispărea împreună cu noi, a concluzionat Edeard. Inteligent.

— Deci, ce facem? a întrebat Kanseen.

Edeard se întoarse spre patul de lemn, superb sculptat ca să semene cu o lebădă, imaginându-şi un copil dormind ghemuit drăgălaş între cearşafurile mov.

— O găsim.

— Da, a spus Macsen. Asta ar fi bine. Zvonul despre răpire se răspândeşte deja prin oraş. Oamenii sunt supăraţi, se simte asta. Toată lumea are de gând să plece în căutarea ei, e un dublu sacrilegiu în această zi. Bandele nu vor arăta niciun pic de milă în acest sens. Fata va fi bine ascunsă, asta dacă mai este încă în viaţă.

— E în viaţă, a spus Edeard, făcând un pas lent spre pat. Au nevoie de ea până la miezul nopţii. Aşa mă pot controla.

— Înhaţă-l pe Ivarl, a spus emoţionat Dinlay. Răspunde la foc cu foc, nu se vor aştepta la asta. Vor trebui să o dea la schimb pentru el.

Macsen se uită uimit la colegul său.

— Ei bine, cu siguranţă nu m-am aşteptat să aud asta de pe buzele tale. Sunt impresionat, are avantajul surprizei

totale. Edeard?

— Nu. Oricum, Ivarl nu a avut niciun rol în asta.

— De unde ştii? a întrebat Boyd.

— Mi-a spus el.

Edeard mângâie baldachinul, încercând încă să şi-o imagineze pe Mirnatha.

— Ţi-a spus el... Membrii echipei se priveau uimiţi.

— Da. Faceţi-mi o favoare. Păziţi uşile, să nu mai intre nimeni aici. Am nevoie să fiu singur pentru un timp.

— Bine, a spus Macsen. Nu vrei să ne spui de ce?

— Vreau să-mi amintesc, i-a răspuns Edeard.

Au fost înţelegători. Nu l-au mai întrebat nimic. Aveau îndoieli, putea simţi asta, dar s-au dus afară, au stat lângă uşi şi au început să vorbească între ei.

Edeard s-a lipit de peretele din spatele patului. Şi-a împins televederea în substanţa fermă din care era fabricat conacul.

— Trebuie să ştiu, a spus el. Trebuie să văd ce-ţi aminteşti.

Jos, la pragul cel mai de jos al percepţiei, în acord cu gândurile oraşului adormit, imaginile licăreau ca amintirile unui vis. Oamenii se mişcau în camera copilei. El însuşi şi echipa lui. Urmări amintirea înapoi. Julan era în cameră, urlând. Kristabel, plângând ca la o înmormântare. Mai înapoi, gardienii frenetici şi doicile. În continuare, bona venind şi negăsind-o pe Mirnatha. Şi apoi, iat-o pe ea în miez de noapte, o fetiţă încântătoare ţinând în braţe ursuleţul ei pufos în timp ce dormea netulburată de vise.

Edeard îşi încetini căutarea prin fluxul de memorie şi se mută înainte. Era mult după miezul nopţii când silueta se materializă în camera aproape neluminată. Un om înfăşurat într-o mantie închisă la culoare îşi dizolva camuflajul pentru a se apleca deasupra patului. Edeard nu-l cunoştea, dar trăsăturile îi erau vag familiare. Dacă l-ai fi presat, ţi-ar fi spus că răpitorul avea legătură cu Tannarl – unul din armata de veri ai lui Ranalee, probabil. Şi mantia lui era scumpă, la fel ca şi cizmele. Nu era vreun locotenent obişnuit dintr-o bandă. Omul a scos o bucată de pânză din

buzunar şi a stropit-o cu un lichid dintr-o sticlă mică maro. Pânza a fost apăsată pe faţa Mirnathei. Ea s-a luptat pentru scurt timp. Edeard îşi încleştă pumnii, dorind să poată lovi răpitorul, să-l facă să sufere înainte să moară.

Mirnatha, în stare de inconştienţă, a fost ridicată din patul ei. Ursuleţul pufos a căzut pe jos. Omul s-a învăluit în camuflaj împreună cu ea. O secundă mai târziu, uşa s-a deschis şi s-a închis parcă din voinţă proprie.

— Oh, Madona, exclamă Edeard disperat.

Chiar dacă s-a cufundat de multe ori în memorie, conacul nu a putut vedea răpitorul în interiorul camuflajului. A reţinut momentul în care acesta a ridicat copilul din pat, văzându-l atât de clar de parcă ar fi stat chiar lângă el.

Trebuie să existe o altă cale prin care conacul să şi-l poată aminti.

Deşi Edeard nu avea prea multă încredere în asta. El şi echipa experimentaseră timp de săptămâni pentru a descoperi un punct slab al camuflajului, un mod prin care s-ar putea simţi prin el. Nu îl găsiseră încă. Ultimul dar primit de la Akeem părea să fie inutil. Acum, studiind răpitorul, Edeard se străduia cu disperare să se gândească ce anume ar putea trăda poziţia omului. Câinele beagle îi simţise mirosul în Casa cu Petale Albastre, dar oraşul nu putea mirosi. Aerul care se mişca în timp ce cobora scările? Nu era nicio amintire despre ceva atât de uşor. Se uită la chipul Mirnathei când era ridicată, palidă, cu părul atârnând. Faţa răpitorului se crispă uşor în timp ce se lupta pentru a se adapta la greutatea copilului.

— Greutatea! a strigat Edeard fericit.

Şi avea dreptate. Podeaua îşi amintea greutatea. Fiecare urmă de pas. De acum, trecu prin marea imensă de amintiri stocate în substanţa conacului, concentrându-se numai şi numai pe senzaţia de greutate. Putea vizualiza mental coridorul din faţa camerei copilei, podeaua acestuia – o bandă simplă albă, semne albastre de-a lungul marginii unde se aflau mese şi scaune de epocă scumpe. O amprentă maro de plumb apăru în faţa uşii camerei Mirnathei, o alta o urma. Amprentele se precipitau de-a

lungul coridorului şi în casa scării principale. Răpitorul îşi spirala drumul în jos…

Când a ieşit în grădină, echipa i-a aruncat lui Edeard o privire curioasă. Nu era corect să apară zâmbind.

— Ce, în numele lui Honious, ai făcut acolo? a întrebat Dinlay. Am avut o grămadă de bătaie de cap să ţinem familia afară. Şi Julan spune că răscumpărarea este pregătită. Pavilionul este arborat pe Palatul Orchard. O escortă a miliţiei încăleca acum ca să te însoţească afară din oraş. O să ai nevoie de câţiva ge-cai pentru a transporta atât de mult aur.

Edeard se uită în sus la acoperişul de cristal al coridorului, văzu că soarele ajunsese deasupra capului. Afară, murmurul de televorbire obişnuit era diminuat. Răpirea îi înfuriase pe cetăţenii Makkathranului, frica şi ura lor combinându-se într-un resentiment ursuz. Aceasta nu era fericita Sărbătoare a Călăuzirii pe care şi-o doriseră. Nu realizase că durase atât de mult ca să filtreze amintirile conacului. Nu conta, şi nici răscumpărarea nu mai conta.

— Ştiu unde este, a anunţat.

— Unde? a întrebat Dinlay.

— Nu, cum? a intervenit Macsen cu viclenie.

Edeard îl privi calm.

— Oraşul şi-a amintit.

— Oraşul şi-a amintit?

— Da.

Macsen se uită la Kanseen şi la Boyd cu îndoială.

— Aha.

— Pe strada Layne, în Fiacre, este un atelier de afumat peşte. Familia utilizează două niveluri de pivniţe în clădire pentru a afuma peştele, dar mai există încă un nivel dedesubt. Patru camere. Le-au ocupat ei.

— Ei?

— Sunt zece, poate chiar mai mulţi. Nici măcar eu nu pot televedea bine de aici.

Boyd bătu din palme încântat.

— Super! I-am prins.

— Nu chiar. Nu ai nevoie de mai mult de zece persoane

pentru a opri un copil de şase ani să evadeze dintr-o închisoare subterană. Şi ei ştiu că ne putem camufla.

— O vor ucide, a spus Dinlay nefericit. Sunt prea mulţi pentru a-i lua prin surprindere.

— Cred că ai dreptate, a recunoscut Edeard.

— Şi atunci, ce facem? a întrebat Kanseen.

Edeard zâmbi.

— Îi luăm prin surprindere.

Televorbise cu Ronark la secţie, şi ceruse să le fie aduse câteva arme.

— Eşti sigur că e încă în viaţă? a întrebat Macsen.

Edeard zâmbi din nou.

— Da. E în viaţă.

— În sfârşit, nişte veşti bune. Oraşul nu este fericit, Edeard. Azi trebuia să fie un festival. Toată lumea ştie acum şi există o mulţime de agitatori care dau vina pe tine.

— Minunat.

— Pythia are de gând să înceapă slujba călăuzirii cu o rugăciune pentru eliberarea Mirnathei, a zis Dinlay. Asta va fi la prânz, adică în zece minute. Vrei să-i spui ceva înainte de asta?

— Madona, nu. Nu o avem încă pe Mirnatha.

Kanseen clătină din cap îndepărtându-se de ei şi încercând să-şi trimită televederea.

— Madona, abia pot simţi atelierul de afumat de aici. Nu pot spune ce e dedesubt.

— Sunt acolo, i-a asigurat Edeard.

— Deci, care-i planul? a întrebat Dinlay. Am putea înconjura clădirea. După ce toată lumea va afla că Mirnatha este acolo, bandele nu vor mai putea face nimic. Vor trebui să o lase să plece.

— Haideţi, a spus Edeard. I-a condus pe coridor, pe urmele răpitorului. Nu o vor lăsa să plece doar pentru că oamenilor nu le-a plăcut ce au făcut. Aceşti oameni au fost aleşi pentru că vor lupta până la capăt. Sunt cei pe care i-am distrus deja, oameni ca Eddis care nu mai au nimic de pierdut. Nu fata este importantă, niciodată nu a fost. Este vorba despre votul de mâine şi despre cum să obţină

rezultatul de care au nevoie.

Stăpâna Florrel ieşi pe uşa salonului chiar în clipa în care ajunseseră la scara principală.

— Unde crezi că te duci? se răsti la Edeard. Fugi, presupun. Ei bine, du-te învârtindu-te.

— De fapt, mergem s-o aducem înapoi, a spus Dinlay aprig.

Edeard tresări.

— Să faceţi *ce?* Femeia tremură toată, ultragiată.

Edeard îşi drese glasul privindu-şi calm adversarul.

— S-ar putea să ştiu unde este. Am de gând să-mi fac datoria şi să o aduc acasă. Asta e ceea ce ne dorim cu toţii, nu-i aşa?

— N-ai să faci tu asta. Dacă ştii unde este îl vei informa imediat pe primar. Un regiment de miliţie o va aduce înapoi pe biata, draga mea Mirnatha. Ei ştiu cum să se ocupe de cineva care îndrăzneşte să-l atace pe unul dintre urmaşii mei.

— Cu respect, Stăpână Florrel, nu vor reuşi. O voi aduce înapoi nevătămată. Aveţi cuvântul meu.

Edeard se întoarse spre capul scărilor curbe.

— Vino înapoi, tinere, a spus Stăpâna Florrel cu insistenţă calmă. Edeard nu putea să creadă. Datorită abilităţilor de recunoaştere ale lui Dybal, mintea lui percepu faptul că televorbirea ei încerca să i se insinueze în conştiinţă, o constrângere liniştitoare pentru ca el să vină la ea aşa cum îi sugera. Încerca să-l domine.

El îşi ridică o sprânceană dispreţuitor în timp ce-şi închidea scutul mental.

— Obraznică, a spus el, împingându-şi arătătorul spre ea.

Femeia se albi la faţă şi îşi apăsă teatral mâna la gât.

Edeard îşi conduse echipa zâmbitor pe scări în jos.

— Pun pariu că nu vom reuşi niciodată să părăsim conacul, a spus Macsen vesel când au ajuns la etajul nouă.

— Să-l părăsim? a spus Boyd. Asta e o idee ambiţioasă. Nu vom reuşi nici măcar să coborâm scara.

— Ştii cine a luat fata? a întrebat Kanseen.

— Nu. Edeard le dărui viziunea răpitorului. Îl ştie vreunul

din voi?

— E un Gilmorn, a spus Macsen. Sau unul produs de un Gilmorn în orice caz. Uitaţi-vă la nas.

— Poate că ar trebui să-i spunem lui Julan că i-am găsit fiica, a sugerat Dinlay, cu o urmă de nelinişte. Cred că trebuie să ştie. Dacă o vom pune în pericol, el trebuie să aibă ultimul cuvânt.

— Eu unul nu-i spun ce sunt capabil să fac, a zis categoric Edeard. Nu ştiu cui îi este loial.

— Ei bine, cu greu va fi de partea lor, a replicat Boyd.

— Nu azi, nu. Dar, hai să recunoaştem, nici măcar nu ştim cine sunt ei cu adevărat, nu-i aşa?

Echipa ajunsese la etajul al treilea când Marele Maestru Finitan începu să-i televorbească lui Edeard. Vocea lui telepatică era condusă atât de abil încât era ca şi cum Maestrul se afla lângă el pe scări, murmurându-i la ureche.

— Edeard, ce i-ai făcut mătuşii mele cea deloc favorită?

— Ce v-a spus că i-am făcut?

— Ei bine, aroganţă şi incompetenţă au fost cele mai blânde plângeri. Eu ar trebui să-ţi cer prin televorbire să nu te mai ocupi de salvarea Mirnathei. Ea crede, se pare, că am „influenţă” asupra ta.

— Şi o s-o faceţi?

— Sigur că nu. Ştii unde este biata fată?

— Cred că da.

— Edeard, urăsc să fiu atât de neplăcut de dur cu privire la biata Mirnatha, dar înţelegi ce e în joc, nu-i aşa?

— Votul de mâine.

— Există o altă tactică pe care aş putea-o folosi în cadrul Consiliului. Am ezitat până acum, deoarece se părea că am putea câştiga printr-o înfruntare dreaptă.

— Ce tactică?

— Un plebiscit. Vor fi suficienţi maeştri care să susţină mişcarea. Mulţi dintre ei sunt tulburaţi. Ei văd progresul pe care l-ai obţinut în Jeavons şi Silvarum, şi există o presiune enormă din partea populaţiei pentru a continua campania. Dar moartea Mirnathei le-ar da posibilitatea de a vota împotriva mandatelor. Dacă am pluti în incertitudine la

întrunirea de mâine a Consiliului, atunci ei ar avea posibilitatea de a amâna decizia şi de a arunca vina în altă parte.

Edeard se opri pe scări.

— Adică să nu fac nimic?

— E un drum lung până la Owestorn. Ai putea face în aşa fel încât veştilor să le ia la fel de mult pentru a ajunge înapoi.

— Domnule, nu pot face asta. Eu, mai mult decât oricine altcineva, vreau bandele afară din acest oraş. Dar nu pot face politică cu viaţa unui copil nevinovat de şase ani. Ştiu unde este, şi ştiu ce trebuie făcut pentru a o aduce înapoi la familia ei. Acum asta e tot ce contează.

— Desigur. Vei avea sprijinul meu necondiţionat. Fie ca Madona să fie cu voi în această zi.

— Vă mulţumim, domnule.

Se aflau pe ultima porţiune a scărilor atunci când vocea lui Julan ajunse la ei.

— Opreşte-te! Opreşte-te, îţi interzic să faci asta. Nu trebuie să te pripeşti. Am banii, Mergătorule-Pe-Apă! Vino înapoi. Pavilionul a fost arborat pe Palatul Orchard aşa cum au cerut. Adăugă o implorare prin televorbire. Ai promis. Ai spus că o vei aduce înapoi.

Edeard se uită în sus pentru a-l vedea pe Maestru aplecat peste balustradă la distanţă, în partea de sus.

— O voi aduce înapoi, domnule. Credeţi-mă.

— Nu, nu. Nu trebuie să aibă loc nicio luptă. Plăteşte răscumpărarea. Aceasta este singura modalitate de a se întoarce acasă nevătămată.

— Vă dau cuvântul meu că nu o voi pune în pericol. Dacă nu vom putea s-o eliberăm altfel, le voi duce răscumpărarea.

— Aşteaptă. Ştii unde este, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur.

— Mătuşa mea spune că ştii. Stai, voi veni cu tine.

— Oh, Madona, gemu Edeard.

— Putem ajunge acolo chiar înainte să apuce să coboare, îl grăbi Boyd.

— Nu, nu putem, a spus Macsen printre dinţi.

Edeard privi în jos. Homelt şi câţiva paznici aşteptau la baza scărilor.

— Oare nimeni nu vrea ca fata asta să trăiască? a mârâit.

— Noi vrem, Edeard, l-a asigurat Kanseen.

— Bine atunci.

Coborî în fugă ultima parte a scărilor.

— Am ordinele mele, a spus Homelt în timp ce înfrunta echipa.

Mâna i se odihnea pe tocul pistolului.

— Care sunt acelea? a întrebat Edeard pe un ton rezonabil.

— Să nu vă permit să părăsiţi conacul. Nu e vorba doar de Maestrul Julan. Probabil i-aş putea ignora ordinul în această zi. Dar Lorin îl susţine, iar el are mintea la locul ei. Ce să mai vorbesc de Stăpâna Florrel.

Căpitanul gărzii se uită în sus. Mai multe persoane se aflau pe cele opt porţiuni ale scării, provocând agitaţie în drumul lor inexorabil în jos.

— Destul de corect, a spus Edeard. Nu ne lăsa să ieşim.

Homelt îl fulgeră cu privirea, extrem de uşurat.

— Îl veţi aştepta pe Maestru?

— Nu chiar. Edeard se aplecă spre el. Este în viaţă. Ştiu unde este.

— Voi veni cu tine, Mergătorule-Pe-Apă, a spus Homelt încet.

— Nu. Nu acesta este ajutorul de care are nevoie. Deja vestea se răspândeşte. Trebuie să fim rapizi. Ştii că o vor ucide şi ştii şi de ce.

Angoasa lui Homelt era vizibilă pentru toată lumea.

— Ce vrei să fac?

— Du-ne jos în pivniţa cea mai adâncă. Este una în colţul de nord-vest al conacului. Şi vom avea nevoie şi de pistoalele voastre. Grăbeşte-te, omule, sau va fi prea târziu.

Homelt se uită în sus pe scări. Julan se afla la etajul şapte.

— Repede, atunci.

Uşa pivniţei era dintr-un lemn vechi, înnegrit de mult

timp, astfel încât nu se mai vedea nicio fibră. Cuiele care ţineau balamalele prinse în arcada deschisă iniţial în zidul oraşului aveau nevoie să fie reinserate, deoarece substanţa Makkathranului le respinsese pe mai mult de jumătate din lungime. Acest lucru făcea uşa grea să se bălăngăne nesigur în timp ce Homelt trăgea zăvoarele şi o deschidea. Butoaie şi lăzi goale aglomerau încăperea mică, acoperite timp de zeci de ani de praf şi de excremente de fili-şobolani.

— Nu înţeleg, a spus căpitanul gărzilor, privind în spaţiul sumbru. Ce este aici?

— Noi, i-a răspuns Edeard. Ne încui aici. În acest fel, îţi vei fi respectat strict ordinele.

— Dar Mirnatha?

— Ai încredere în mine.

Pentru o clipă, Edeard a crezut că îl va refuza şi că îi va trimite pe toţi la etaj, la Julan şi Lorin, ca să rezolve ei lucrurile. Dar, după un moment de ezitare, timp în care mintea lui arăta multă incertitudine, Homelt i-a condus pe toţi în pivniţă, i-a dat fiecăruia câte un pistol şi a închis uşa.

— Departe de umila mea persoană intenţia de a critica, a spus Macsen în timp ce zăvoarele erau trase la loc cu forţă. Dar nici eu nu înţeleg.

— Dacă vrem să o salvăm pe Mirnatha, înseamnă că nu vom putea să luăm prizonieri, le-a zis Edeard grav. Răsuci un pistol, examinându-i mecanismul cu televederea. Sunteţi cu mine?

— Suntem cu tine, l-a asigurat Kanseen. Pe Honious, vrei să ne spui ce se întâmplă? Am crezut că am depăşit toată chestia cu privire la încredere.

Edeard rânji larg.

— Treaba asta vă va testa la maximum. Păşiţi în urma mea câte unul, pe rând. Veţi simţi că vă prăbuşiţi, dar vă asigur că nu va fi aşa. Dacă nu veţi putea s-o faceţi, nu vă voi respecta mai puţin. Ceru unui cerc din podea să-l lase să treacă. Aceasta s-a *schimbat.* Edeard a păşit pe ea şi a căzut prin întuneric în tunelul de sub Marele Canal Principal. După ce a aterizat pe marginea de deasupra apei s-a dat

într-o parte şi a aşteptat. Primul care a venit după el a fost Boyd, strigând şocat tot drumul până când picioarele i-au atins marginea.

— La dracu' cu Madona! a exclamat, cuprins de spaimă şi excitare.

Încă rânjind, Edeard şi-a apucat prietenul de umăr şi l-a tras deoparte, în timp ce Kanseen venea în urma lui. Scâncete mici îi ieşeau din gât în timp ce rotea furios din braţe. Se uită în jur plină de uimire.

— Lucrul ăsta este incredibil. E… N-am ştiut că există aşa ceva.

Edeard a prins-o de braţ, abia reuşind s-o tragă din calea picioarelor lui Dinlay. Ochii acestuia erau strâns închişi în spatele ochelarilor.

— Waaaahoooo, strigă Macsen sălbatic în timp ce cădea prin acoperişul tunelului.

Edeard îşi privi prietenii, incapabil încă să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă. Rareori le simţise mintea atât de nepăzită, dar surpriza îi zguduise prea mult pentru a-şi mai voala emoţiile, ca de obicei.

— Deci, a spus el tărăgănat. Probabil că mi-aţi ascuns existenţa acestor tuneluri, voi orăşenii nativi care cunoaşteţi tot ce este de cunoscut despre căminul vostru.

— Ticălosule, a spus Macsen fericit. Ce-i asta?

— Acesta este tunelul de sub Marele Canal Principal. Fiecare canal are unul.

— Dar cum…?

Dinlay clipea în sus spre acoperişul tunelului, tatonând cu televederea substanţa şi încercând să găsească locul pe unde pătrunseseră.

— Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă, le-a spus Edeard. Ţineţi minte?

— Serios, întrebă Kanseen cu o notă vizibilă de iritare în voce, cum am ajuns aici?

— Nu ştiu nici eu exact. Eu doar rog oraşul, iar el mă lasă să trec.

— Tu. Doar. Rogi. Oraşul.

— Da, a spus el, aproape scuzându-se.

— După ziua de azi, o să ai mult mai multe explicaţii de dat.

Edeard deveni serios.

— Atunci să terminăm cu ziua de azi.

Starea lor de spirit a urmat-o pe a lui la un nivel mult mai sumbru. Au început să meargă de-a lungul tunelului spre Bazinul Pădurii.

— Atelierul de afumat peşte este doar la o stradă distanţă de Canalul Roz.

— Deci ai totuşi un plan? a întrebat Macsen.

— Da. Modul în care vom coborî se va inversa. Cinci dintre noi se vor strecura în beciurile din apropierea locului unde se află Mirnatha.

— Ai spus că sunt zece?

— Cel puţin. Sunt îngrijorat de faptul că răpitorul este şi el acolo. Se poate camufla, aşa că nu vom şti sigur până nu ajungem. Primul lucru pe care îl vor face la orice semn că fata poate fi salvată va fi s-o ucidă.

Nu va conta nici cât de inteligent am fost ca s-o găsesc, nici cât de buni suntem ca să ne apropiem pe ascuns de ei, dacă la sfârşit Mirnatha va fi moartă.

— De ce mai mergem până acolo? a întrebat Kanseen. Roagă oraşul s-o lase să cadă aici jos.

— În primul rând, este legată de perete. Ar trebui să rupem întâi lanţurile, şi nici măcar eu nu o pot face de aici. În al doilea rând, nu există niciun tunel direct sub pivniţa în care se află, nici chiar un canal de scurgere. Va trebui să urcăm în cea de alături.

— La naiba, murmură Boyd.

— Mergem sus camuflaţi, a spus Edeard. Dacă pot să intru în pivniţa unde este ţinută, a treia mea mână ar trebui să fie în măsură să o protejeze de gloanţe. Voi trebuie să mă acoperiţi. Au străbătut împroşcând apa prin bazinul puţin adânc care imita Bazinul Pădurii de deasupra. Edeard putea televedea oamenii care se adunau de-a lungul malurilor canalelor. Copiii cu bărcile lor de flori, dornici să le lanseze. Adulţii încă clocotind de furie din cauza răpirii Mirnathei.

— Cât de mulţi sunt în pivniţa ei? a întrebat Kanseen.

— Sunt doi pe care îi pot simţi.

Încă nu era sigur în privinţa răpitorului. Pivniţa avea multe lăzi vechi şi scânduri, precum şi câteva bănci mici. Nu-şi putea da seama dacă cineva camuflat stătea pe ele. Podeaua pivniţei nu avea nicio amintire proaspătă despre altcineva care să fi stat în picioare pe ea. I-ar fi luat mult timp ca să filtreze amintirile zilei.

— Cum ai de gând să te apropii de ea, atunci?

— Prin forţă brută. Imediat ce ajungem acolo sus, o să alerg spre uşă. O pot sparge ca să trec prin ea şi să mă postez în faţa fetei, unde o pot proteja. Apoi o să rămân acolo în timp ce voi vă ocupaţi de ceilalţi.

— Şi dacă nu merge bine?

— Atunci suntem cu toţii morţi şi Makkathranul va trebui să găsească pe altcineva pentru campania împotriva bandelor.

Kanseen îi aruncă un rânjet dezaprobator.

— Vei fi un Conetabil-Şef îngrozitor. Marii Consilieri trebuie să fie calmi şi subtili.

— Poţi să mă înveţi. Vei avea la dispoziţie o sută de ani, la urma urmei.

— Nu, a spus ea. Te mişti mai repede de atât.

Edeard îi conduse de-a lungul tunelului de sub Canalul Roz, apoi în fisura de scurgere până când au ajuns sub pivniţa cea mai apropiată de cea în care era ţinută captivă Mirnatha.

— O pot simţi, a spus emoţionată Kanseen. Biata de ea e îngrozită.

— Toată lumea e gata? a întrebat Edeard.

Când toţi l-au asigurat că erau, le-a spus:

— Cred că pot face asta, aşa că vom urca toţi. Nu uitaţi, păstraţi-vă camuflajele până când îşi dau seama că eu sunt acolo, apoi scoateţi-le. Şi de dragul Madonei, nu strigaţi. De fapt veţi cădea, este doar o senzaţie.

— Stai, a spus Boyd. Vom avea senzaţia de cădere chiar dacă urcăm?

— Da. Şi nu, nu ştiu de ce.

Macsen trase siguranţa pistolului.
— Hai să mergem. Ne vedem acolo.
— În regulă, a spus Edeard. S-a camuflat şi a aşteptat până când ceilalţi au dispărut din raza lui vizuală, apoi i-a cerut oraşului să-i ridice.
Pivniţa în care a alunecat în sus era abia suficient de mare ca să poată sta în picioare. Era o cameră ca o cutie simplă alungită, cu pereţii întunecaţi perforaţi de nişe înguste, şi un tavan scund boltit, cu nervuri *lierne.* Plase de pescuit vechi şi cuşti de tisherabi erau îngrămădite de-a lungul unui perete. O uşă se deschidea spre o scară în spirală care ducea la cavernele de afumat de mai sus. Răpitorii stăteau la două mese de lemn, în faţa ei, mâncând liniştiţi. Nu era niciun fel de bere sau de vin, doar apă, observă Edeard. Oricine organizase asta alesese bine. Oamenii aveau o disciplină dură. Ar folosi pistoalele aşezate pe masă fără nicio remuşcare. Doar stând acolo printre ei îşi făcea griji pentru echipă. Unul dintre ei a început să se uite în jurul camerei, încruntat.
— Ai auzit ceva?
Edeard se îndreptă spre uşa pe jumătate deschisă. Se roti în cadrul ei, neîndrăznind să respire. În spatele lui, răpitorii şi-au luat pistoalele de pe masă. Voci puternice prin televorbire direcţionau întrebări către paznicii de sus. Edeard privi de-a lungul coridorului scund. Mirosul de peşte şi de fum de stejar plutea greu în aer. Chiar vizavi de el era uşa de la pivniţa unde era ţinută Mirnatha. Era făcută din scânduri din lemn de *tye* groase de trei centimetri, cu balamale de fier, care fuseseră recent re-inserate în pereţi. Avea balamale grele pe fiecare parte şi ambele seturi erau fixate bine. Se lipi de perete, îşi adună toată puterea în a treia mână, apoi sări în faţă. Camuflajul îi căzu când era la jumătatea coridorului. Uşa zbură în bucăţi în timp ce o spărgea cu mâna a treia, neopunând mai multă rezistenţă decât dacă ar fi fost făcută din sticlă.
Un strigăt în pivniţa din spatele lui, când l-au surprins cu televederea. Apoi, era dincolo de uşa spartă, punându-şi protector a treia mână în jurul fetei ameţite. Trei focuri de

pistol au explodat în spatele lui, răsunând îngrozitor de tare în limitele înguste ale camerei subterane. Televederea lui o surprinse pe Kanseen apărând în spatele unuia dintre răpitorii care şedeau la masă. Acesta se ridica în picioare. Pistolul lui Kanseen ţinea partea din spate a craniului. A apăsat pe trăgaci şi faţa bărbatului a explodat într-un şuvoi de sânge. Kanseen a dispărut din nou. Dinlay trăgea în lateralul unui alt răpitor. Mintea îi era aprinsă de furie şi de teamă. Apoi a dispărut. Macsen a apărut în cealaltă parte a pivniţei.

Pistolul lui Edeard se balansă pentru a-l lua în vizor pe unul dintre cei doi bărbaţi care o păzeau pe Mirnatha şi care traversa acum în viteză pivniţa. Nu era modul perfect de a ţinti, dar trase totuşi de patru ori. Mai multe focuri de pistol au răsunat în jurul lui. Strigătele şi urletele prin televorbire creau în spatele său o cacofonie de sunete puternice. Paznicul pe care-l împuşcase gemea în stare de şoc şi se uita în jos la tunica lui, văzând cum o pată mare de sânge i se răspândea pe piept. Două gloanţe îl izbiră pe Edeard, împingându-l într-o parte. Unul îi lovi a treia mână, chiar deasupra capului Mirnathei. Apoi, Edeard se apăsă peste ea, închizându-şi braţele în jurul umerilor ei care tremurau în timp ce fata scotea un ţipăt de soprană care nu se mai termina. Mai multe focuri de pistol. Unul îl izbi în gât – trimis de paznicul nevătămat. Edeard şi-a întins a treia mână, puterea acesteia reuşind să spargă scutul omului. A ajuns la creierul bărbatului. Craniul paznicului a crăpat, iar sângele i-a ţâşnit prin urechi în timp ce el se prăbuşea la pământ.

Un alt glonţ îl lovi pe Edeard. Îşi schimbă concentrarea televederii pentru a-l zări pe paznicul rănit rezemat de un zid. Îşi ţinea pistolul ridicat, dar braţul îi era nesigur. Respira cu greutate, superficial, în timp ce sângele i se răspândea pe podea. A treia mână a lui Edeard îi smulse arma dintre degetele amorţite. O roti la o sută optzeci de grade. Apăsă pe trăgaci, încă trei focuri de afară şi strigătele s-au oprit.

— Edeard? a strigat Macsen.

— În regulă! Aici.

— Eşti bine?

— Stai, a ordonat el, întărindu-şi strânsoarea fizică în jurul fetei, menţinându-şi scutul la fel de tare ca piatra.

Mirnatha leşinase. A ştiut instinctiv că ceva era greşit. După ce primul paznic a căzut, al doilea a tras. Două gloanţe l-au lovit, iar un al treilea a vizat-o pe Mirnatha. Nu era posibil să fi venit din acelaşi pistol.

Echipa năvălea din pivniţa de vizavi.

— Staţi, a strigat din nou. Nu intraţi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Boyd. Edeard ştia că ar fi trebuit să fie încântat de faptul că toţi prietenii lui erau în viaţă. În schimb, scană mereu şi mereu în jurul camerei, căutând şi cel mai mic indiciu. Podeaua pivniţei nu i-a dezvăluit nimic. Nu existau urme de picioare de om pe ea. Edeard îşi folosi a treia mână pentru a distruge banca pe care stătuseră paznicii. Nimic.

Sparse şi a doua bancă şi toate scaunele.

Madona!

A ridicat o scândură de lemn ruptă, trimiţând-o învârtindu-se în jurul camerei. Kanseen şi Dinlay erau ghemuiţi la jumătatea coridorului, cu pistoalele pregătite, cu feţele lor înregistrând nedumerite în timp ce-i urmăreau gesturile cu televederea. Edeard aruncă bucata de lemn prin pivniţă pe trei traiectorii diferite, fără să se conecteze cu nimic. Zgârie de-a lungul peretelui la înălţimea taliei, scormonind cu răutate fiecare nişă, efectuând un circuit complet. Din nou, nimic.

— Eşti bun, a recunoscut el, şi şi-a extins televederea pentru a-şi da seama ce simţeau podeaua şi pereţii, vânând cea mai slabă presiune de picioare umane.

Percepţia lui a măturat înainte şi înapoi. Apoi, răpitorul a fost în cele din urmă dezvăluit.

— Foarte inteligent, a spus Edeard, sincer. S-a întors, încă menţinând-o pe Mirnatha în centrul protecţiei lui telekinetice. A ţintit cu pistolul sus în tavan, într-o parte a uşii, şi a tras cele două gloanţe rămase în succesiune rapidă.

Camuflajul răpitorului se evaporă sub lovitura gloanţelor, arătându-l agăţat de liernele mici, ca un păianjen uman. A căzut inert la podea, aterizând cu un sunet înăbuşit. Era acelaşi om care o luase pe Mirnatha din camera ei.

Edeard se îndreptă spre el şi se uită în jos.

— Are doar şase ani şi te-ai folosit de ea, a exclamat el cu dezgust.

Gura omului era deschisă. Sângele ţâşnea prin ea. A reuşit cumva un mic rânjet.

— Să putrezeşti în Honious, bolborosi o televorbire slabă. Apoi, gândurile i s-au diminuat. Edeard îşi păstră televederea pe fluturările acelea de emoţii finale, căutând cea mai mică urmă de regret. Ceva care să-i explice cum de o persoană ar putea fi atât de rece.

Mai mult sânge bolborosi din gura răpitorului în timp ce expira pentru ultima oară. Cu toate acestea, Edeard îi putea simţi încă gândurile, resturi palide ale puterii şi formei lor originale. Organismul a murit, dar ele au persistat. Apoi s-au mutat. Edeard icni în stare de şoc, făcând un pas înapoi când sufletul răpitorului a părăsit graţios trupul acestuia. Entitatea spectrală a plutit peste cadavru câteva momente, apoi a urcat în tavan şi i-a dispărut din televedere.

— Aţi simţit asta? a întrebat uluit echipa.

— Edeard? a zis Kanseen. Este sigur acum?

— Ah, da. Ăsta a fost sufletul lui, nu-i aşa?

— Sufletul lui?

Kanseen privi cu atenţie printre resturile uşii. Orice curiozitate a fost uitată instantaneu când a văzut-o pe Mirnatha.

— Al cui suflet? a întrebat Macsen agresiv în timp ce o urma pe Kanseen înăuntru.

Edeard nu-şi putea lua ochii de la plafonul prin care dispăruse acesta.

— Al răpitorului.

— Te-a împuşcat? a întrebat Macsen îngrijorat.

— Nu.

Geamătul Mirnathei a reuşit să-i atragă atenţia lui Edeard

înapoi, în jos.

— N-o lăsaţi să vadă asta, a spus repede. Era sânge şi mâzgă peste tot. Şi trupurile morţilor. O scenă care era încă şi mai oribilă în pivniţa din partea de jos a scărilor. Sunteţi toţi bine?

— Oh, *acum* întrebi? îl tachină Boyd.

— Cred că o să vomit, a spus Dinlay.

Tunica lui de poliţist era plină de sânge.

A treia mână a lui Edeard sparse cătuşele de la încheieturile mâinilor Mirnathei. Kanseen clipi la demonstraţia nonşalantă de putere.

— Du-o tu, a spus ea, mângâind fruntea fetei, blând şi cu grijă.

Mâna şi mâneca îi erau pătate cu sânge arterial.

— Dar…

— Asta este victoria ta, a insistat Kanseen.

Edeard dădu din cap.

— Mulţumesc. Tuturor.

Faţa solemnă a lui Boyd izbucni într-un zâmbet sălbatic.

— Pe Madona, am recuperat-o! Al naibii să fie, am făcut-o.

Toţi râdeau într-o uşurare sălbatică, Edeard luă copila în braţe şi ieşi din pivniţă. În timp ce-şi croia drum afară din camerele de afumat, oamenii se înghesuiau în jurul părţii de sus a scărilor. Lucrători şi membri de familie, cu feţe îngrijorate şi tatonând cu televederea în jurul lor. Îngrijorarea se transformă în consternare când Mergătorul-Pe-Apă însuşi a apărut în mijlocul lor. S-au retras repede.

— Nu are niciun rost să vă ascundeţi, a spus Boyd când treceau prin prăvălia din partea din faţă a clădirii. Poliţiştii locali vă vor face o vizită. Făcu o pauză. Asta dacă nu cumva gardienii familiei Culverit nu vă vor vizita ei primii.

Edeard ieşi în soarele amiezii, clipind la cât era de strălucitor. Se simţea de parcă nu mai fusese afară la lumină de o săptămână, dar de fapt trecuse mai puţin de o oră de când Homelt îi dusese în pivniţa conacului. Şi-a revenit destul de rapid şi a început să meargă în jos pe strada Layne. Mirnatha se agită în timp ce coteau în Arnold

Avenue, îndreptându-se spre Canalul Roz. A tresărit puternic, uitându-se cu frenezie în jur.

— E în regulă, i-a spus Edeard. Te ducem acasă la familia ta. Tatăl şi sora ta sunt îngrijoraţi pentru tine.

Ea îl fixă cu ochii larg deschişi.

— Tu eşti Mergătorul-Pe-Apă.

— Da. Eu sunt.

— M-au luat… strigă ea. Am fost într-o cameră întunecată. Nu am putut televedea nimic. Erau oribili… Eu… eu…

— S-a terminat. Uite. E o zi cu soare strălucitor. Ar trebui să ajungem înapoi la casa ta la timp pentru a vedea bărcile de flori.

Ea se agăţă de el.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii răi?

— Nu-i vei mai vedea niciodată, îţi promit.

Erau o mulţime de oameni aliniaţi de-a lungul canalului, în picioare, cel puţin câte şase în adâncime, aşteptând sfârşitul ceremoniei de la Marea Biserică a Madonei. În faţă erau mai ales copii entuziasmaţi, ţinându-şi în braţe bărcile de flori, cu părinţii în spate, pledând şi avertizându-i să nu-şi lanseze ambarcaţiunile la apă înainte ca Pythia să termine. Edeard a zâmbit când a observat mulţimea de bărci de flori gata de plecare. Erau spectaculos de frumoase, de la bărcuţe înduioşătoare de hârtie, cu câteva margarete lipite de copii mici, până la nave elaborate împodobite cu un curcubeu de flori, lucrate de copiii mai mari, mândri de ei înşişi. Feţele lor fericite erau minunat de însufleţitoare. A început să-şi croiască drum prin mulţime. Capetele s-au întors în direcţia lui. Surpriza s-a transformat în şoc atunci când au văzut echipa. Uniforme pline de sânge, obosiţi, dar veseli, cu Mergătorul-Pe-Apă însuşi ducând-o în braţe pe fata răpită, care îi zâmbea cu adulaţie timidă. Se făcu linişte. Mulţimea se despărţi, asigurându-i cale liberă spre platforma de acostare de la capătul bulevardului.

Cineva a început să aplaude. Şoaptele de uimire s-au transformat în televorbire triumfătoare şi strigăte de

aprobare. Şi mai multe persoane s-au alăturat aplauzelor.

— E Mergătorul-Pe-Apă. Au salvat fata! Mirnatha este în viaţă.

— Dragă Madona, uitaţi-vă la sânge. E toată echipa lui.

— Au reuşit, au salvat-o.

Trei gondole erau legate la platformă, fiecare dintre ele împodobită cu sute de flori albe ca zăpada. Edeard urcă în prima barcă în timp ce gondolierul îşi scotea pălăria şi şi-o ducea la piept, cu ochii la Mirnatha.

— Du-ne la conacul ei, i-a spus Edeard.

— Dar festivalului…

— Ceremonia Pythiei nu s-a terminat încă. Şi cred că Mirnatha merită să meargă acasă, nu-i aşa?

— Da, domnule. Desigur.

Şi apucă prăjina.

De acum toată lumea era îngrămădită până în marginea canalului. Aplauzele şi uralele l-au dus pe Edeard înapoi în ziua aceea de la Bazinul Birmingham.

— Să vedem cât de rapid eşti, i-a spus el gondolierului când s-au desprins de mal.

Nu era departe. Au luat-o în jos până la Bazinul Pădurii, apoi în sus pe Marele Canal Principal spre platforma de acostare privată a conacului Culverit de la marginea Bazinului de Sus. Mirnatha, aşezată la prova, se uita dintr-o parte în alta, în extaz total, în timp ce valuri de aplauze şi urale o însoţeau în drumul spre casă.

— Credeţi că se vor mai deranja să voteze mâine? a spus Macsen liniştit în timp ce îşi flutura mâna la privitorii înghesuiţi de-a lungul canalului. Bărcile de flori erau ridicate şi fluturate în semn de salut sincer pentru fetiţă. Întregul canal unduia în culori dramatice.

— Nu ar mai avea rost, a răspuns Boyd.

— N-aţi putea voi, băieţi, să vă bucuraţi doar de clipa asta? i-a întrebat Kanseen. Vreau să spun, ce naiba, de data asta avem şi noi parte de adulare.

— Cred că o să vomit, a spus Dinlay, tamponând sângele solidificat pe uniforma lui.

— Să nu îndrăzneşti, i-a spus ea supărată.

Mirnatha îl apucă de braţ pe Edeard. Cu cealaltă mână îi arătă platforma de acostare a conacului.

— Îl văd pe tata, a ţipat ea. Şi pe Krissy. Sunt amândoi acolo.

— A început să dea frenetic din mână, televorbind din toate puterile.

— Iar Stăpâna Florrel nu este, murmură Boyd mulţumit.

Gondolierul îi orientă uşor în partea laterală a platformei. Julan îşi smulse fiica din ambarcaţiune, îmbrăţişând-o şi plângând necontrolat. Kristabel i se alătură. Mirnatha a început să pălăvrăgească cu o viteză incredibilă, povestindu-le ce i se întâmplase. Un ultim *ura* final a izbucnit dinspre oamenii care alergau pe întreaga lungime a Marelui Canal Principal.

Edeard şi echipa au urcat pe platformă. Homelt s-a oprit în faţa lui, plecându-şi capul.

— Mulţumesc, a spus el. Deşi Madona ştie cum aţi făcut o asemenea cascadorie. Nu există *nicio cale* de ieşire din pivniţa aceea.

Edeard a zâmbit. Apoi, Julan l-a prins brusc de ambii umeri şi l-a trase aproape.

— Îţi mulţumesc, Mergătorule-Pe-Apă, îţi mulţumesc din adâncul inimii mele! Copilul meu, copilul meu este salvat.

— Îmi pare rău că nu v-am luat cu noi, domnule, a spus Edeard, dar echipa mea este bună. Lucrăm mai bine atunci când suntem doar noi.

Julan nu se putea opri din plâns. O strânse mai tare pe Mirnatha.

— Înţeleg. Vă mulţumesc tuturor. Ai avut dreptate. M-am înşelat. Te rog, eram înnebunit de grijă…

— Nimeni nu a greşit, domnule. Mirnatha s-a întors acasă. Asta e tot ce contează.

— Da, da. Şi-a ridicat din nou fiica. Ea a chicotit şi l-a sărutat. Tot ce vă doriţi pe această lume este al vostru, şi încă nu va fi niciodată suficient pentru a-mi exprima recunoştinţa faţă de voi toţi. Spuneţi, şi voi avea grijă să se realizeze.

Macsen afişă o expresie rezonabilă şi deschise gura. A

treia mână a lui Kanseen îl pocni în coaste. El păru îndurerat, dar rămase tăcut.

— Chiar nu ne facem decât datoria, domnule, a afirmat Edeard.

— Prostii! Voi începe să vă recompensez urându-vă bun venit la masa de sărbătoare a familiei noastre din seara asta.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule, a spus repede Boyd, înainte ca Edeard să poată refuza. Am fi onoraţi.

— Mulţumesc, Mergătorule-Pe-Apă, a chicotit Mirnatha.

S-a aplecat din braţele tatălui ei şi l-a sărutat pe Edeard.

— Da, a spus Kristabel, apărând în faţa lui Edeard în timp ce tatăl ei urca pe treptele din partea din spate a platformei.

— Îţi mulţumim, sincer.

El nu prea ştia ce să spună, aşa că se hotărî pentru o ridicare modestă din umeri. Ea era încă în cămaşa de noapte subţire din bumbac alb, dar un şal din lână de culoare gri-verde era înfăşurat în jurul umerilor ei.

Părul nu-i mai era chiar aşa de sălbatic acum. Echipa veni mai aproape.

— Te-ai ţinut de cuvânt, a spus ea.

— Ăă… da. De fapt, a fost destul de stupid să…

Degetul ei îi atinse buzele.

— Nu. A fost cel mai măreţ lucru pe care îl puteai face. Nu e de mirare că bandele şi Maeştrii sunt atât de speriaţi de tine. Am încredere în tine, Mergătorule-Pe-Apă.

— Stăpână.

Edeard încercă o plecăciune formală, producând însă ceva mai mult decât un tic nervos. Kristabel, calmă şi senină, ca acum, era destul de impresionantă. Impunătoare, de fapt.

— Ah, da, „stăpână”, a spus tachinându-l. Ei bine, în calitate de viitoare stăpână a cartierului Haxpen, îţi voi cere primul dans în seara asta la petrecerea noastră de familie. Şi pe ultimul. Şi, cred că pe fiecare dintre ele.

— Oh. Edeard se îngălbeni. Era un dansator îngrozitor de

prost. Plăcerea este a mea.

Kristabel zâmbi larg pentru a include toată echipa.

— Vă rog, astăzi casa mea este a voastră. Şi în fiecare zi care va veni. Grădina mea de sus are cea mai bună vedere din oraş, cea mai bună poziţie de la care să priveşti bărcile de flori în drumul lor spre mare. Iar voi trebuie să vă îmbăiaţi şi să vă împrospătaţi. Voi avea grijă ca personalul meu să vă găsească haine care să vi se potrivească, pentru petrecere.

Edeard o privi pornind pe scările de lemn către fabulosul conac zigurat care se ridica falnic deasupra lor. Marginea cămăşii de noapte îi flutura în jurul genunchilor. *Nu trebuie să mă uit la picioarele ei. Nu trebuie.*

Capul lui Kanseen alunecă sinuos peste umărul lui stâng.

— Ştii, nu-i aşa, zise ea încet, că de fapt nu te poţi culca cu fiecare fată din acest oraş?

Edeard se uită la picioarele lui Kristabel. Subţiri, da, dar şi bine proporţionate.

— Ştiu, a spus el melancolic.

Kanseen îi sărută jucăuş urechea.

— Dar te-ai putea alege cu ceva mult mai rău decât Kristabel.

3

Noaptea era atât de neagră cum numai perdelele groase de nori de furtună de pe Hanko o puteau face. Vântul urla în jurul bolovanilor de gheaţă, creând armonii antagoniste ciudate, în timp ce furcile fulgerelor ocazionale transformau peisajul tragic într-un desen monocrom.

Chiar la marginea gheţarului, o flamă portocalie izbucni la suprafaţă, creând o stranie vâlvătaie sonoră în jurul părţii de sus a falezei titanice. Dispăru într-o clipă. Gheaţa tremură în reacţie. După un timp, o dâră de lumină portocalie ţâşni din nou. Mai strălucitoare de data asta. Fragmente şi mai mari de gheaţă săreau şi tremurau spasmodic ca răspuns la vibraţiile care izbeau suprafaţa.

O pauză umplută de eternul urlet al viscolului.

Lumina a mai apărut o dată. De data aceasta un torent de aşchii de gheaţă a erupt din partea de sus a falezei, rotindu-se spre abisul adânc de kilometri întregi. O mână îmbrăcată într-o mănuşă groasă şi gri s-a strecurat afară tatonând suprafaţa, luptându-se să reuşească o priză fermă.

Aaron se săltă şi se rostogoli pe partea de sus a gheţarului. După o clipă se ridică în picioare. Mătură zona înconjurătoare cu funcţia sa biononică de scanare de câmp, căutând urmele crawlerului. Traseul pe care acesta îl urmase era suficient de clar. Reconstituia ruta iniţială prin câmpul cu bolovani.

A început să alerge după el.

Era foarte, FOARTE furios.

Cafeneaua Clippsby de pe Bulevardul Daryad servea exact tipul de mic dejun care îi plăcea lui Oscar. Cafea supertare, baghete cu şuncă, cornuri cu migdale şi un bol cu sirop de *agal* pentru înmuiat cornurile. În ciuda faptului că toţi trei purtau uniforma poliţiei Ellezelin, proprietarul i-a servit destul de uşor. Singurii clienţi erau tot soldaţi Ellezelin care înhăţau în viteză un mic dejun întârziat.

Dimineaţa aceasta ar fi trebuit să fie cu totul altfel. Toată lumea din oraş rămăsese trează, accesând cursa eroică a Justinei spre Gol. Unisfera şi gaia-câmpul deopotrivă fuseseră extaziate de apariţia celui de-al Doilea Visător. Zvonurile şi speculaţiile erau acum principala preocupare a miliarde de oameni. Cu toate acestea, aici, în Colwyn atmosfera de încântare fusese făcută praf de raidul echipei de primire. O mulţime de oameni erau strânşi în parcul din apropierea blocului. Cu toţii reacţionaseră destul de previzibil la un astfel de act grosolan, batjocorind trupele paramilitare din cordon. Dacă ar fi izbucnit o revoltă în toată regula, ar fi fost un soi de *loveşte şi fugi.* Drept urmare, oraşul părea chiar mai paralizat decât cu o zi în urmă. Foarte puţini cetăţeni se mai duceau la muncă. Ceilalţi fie se temeau să nu fie prinşi în tulburări, fie se hotărâseră să se alăture mulţimii din Bodant şi din alte locuri calde unde ar fi putut avea norocul să dea o mamă de bătaie unui nefericit de soldat străin. Oricum, nu erau prea multe deschise în centrul oraşului.

Oscar a acceptat încă o porţie de cafea de la o chelneriţă, zâmbindu-i în semn de recunoştinţă. O fi reuşit proprietarul cafenelei s-o înduplece să-l servească, dar cu siguranţă n-o putuse convinge să-i zâmbească înapoi în timp ce-i turna cafeaua.

— Şi acum ce facem? l-a întrebat pe Tomansio în timp ce femeia se depărta călcând apăsat, iar scutul de confidenţialitate se ridica din nou în jurul mesei lor.

— Informaţia este cheia, ca întotdeauna, a răspuns acesta, încercând să nu se încrunte la mâncarea îngrămădită în faţa lui Oscar. Pentru sine comandase un *gruslet* afumat şi un sendviş cu cremă de brânză pentru a-l mânca la ceaiul lui verde. Ştim fără nicio îndoială că cel de-al Doilea Visător a fost în acel bloc. Ceea ce înseamnă că fie echipa de primire îl are, şi maiorul Honilar va fi sigur de asta în următoarele şase ore, fie a scăpat înainte de a ajunge noi acolo.

— Am ajuns acolo rapid, a spus Beckia. Nu cred că aş fi putut ieşi nici eu, nu fără tam-tam.

— Omul acesta este inteligent, a replicat Tomansio. Utilizarea apartamentului lui Danal a fost o diversiune superbă.

— Dar cum ar fi putut ieşit? a întrebat Oscar. Orice capsulă care s-ar fi ridicat de la apartamente ar fi fost văzută imediat.

— Camuflaj? a sugerat Beckia. Strâmbă din nas nemulţumită. Dar dacă are o capsulă cu camuflaj de ce ar mai intra în comuniune cu gaia-câmpul din apartamentul lui Danal? Nu are niciun sens.

— Singura cale practică de scăpare ar fi un fel de tunel care nu apare pe planurile oraşului, a spus Tomansio. Şi apartamentele sunt în curs de renovare, pe mâna unei grămezi de dezvoltatori, ceea ce i-ar lăsa loc de desfăşurare pentru o astfel de activitate.

— Asta ar presupune că ştia că va avea nevoie de un tunel de evadare, a zis Oscar. De unde să fi ştiut că Ethan avea de gând să anexeze întreaga planetă şi să inunde oraşul cu grupări paramilitare?

— Conexiuni în Visul Viu, a spus Beckia cu un ton uimit. Apoi scutură din cap. Nici asta nu are sens. Dacă ai astfel de conexiuni, de ce să lupţi astfel?

— Nu credeţi că este Inigo, nu-i aşa? a sugerat Oscar.

Tomansio ţâţâi aerul printre dinţii încleştaţi.

— N-aş vrea să exclud posibilitatea, dar ăsta pur şi simplu nu este felul lui Inigo de a face lucrurile. Nu are nevoie să se strecoare pe ascuns. În primul rând, cuvântul lui este singurul lucru care ar putea opri Pelerinajul nebunesc al lui Ethan.

— Nu chiar atât de nebunesc, murmură Beckia. Şi nu atât de uşor de oprit. Nu mai este aşa. Întreaga Mare Confederaţie a privit nava Justinei trecând prin barieră. Cel de-al Doilea Visător *poate* duce Pelerinajul în interior. Ăsta este un impuls fenomenal pentru credibilitatea Visului Viu.

— Întăreşte, de asemenea, poziţia de lider a lui Ethan, a spus Tomansio. Chiar dacă Inigo s-ar fi întors până acum, el nu ar mai avea autoritatea de a-l opri.

— N-ar fi prima dată când o religie îşi depăşeşte profetul,

a zis Oscar.

— Nu, într-adevăr. Aşa deci… ne rămâne aceeaşi problemă ca oricui altcuiva: să-l găsim pe acest extrem de alunecos al Doilea Visător.

— Eu nu cred în tuneluri secrete, a spus Oscar. Bău o parte din cafea, bucurându-se de lichidul amar care îl ardea pe gât în jos. Trecuse o lungă perioadă de timp de când apucase să doarmă puţin. E ceva în neregulă cu treaba asta.

— Vrei să ne explici?

— Din păcate, nu pot. Sunt doar convins că al Doilea Visător nu este un fel de agent superdeştept sub acoperire. În primul rând, Visul Viu trebuie să-l identifice, acum când comunică cu un Lord al Cerului, lucru pe care Inigo nu l-a reuşit niciodată. Nu pare să fie cineva care s-a gândit la consecinţele acţiunilor sale.

— A reuşit să ne scape, a spus Tomansio. Asta necesită o mulţime de talent şi de gândire.

— Oare? Fără supărare, dar am acţionat la repezeală, aşa cum a făcut şi echipa de primire.

— Echipa de primire s-a antrenat luni la rând pentru acest lucru.

Oscar se uită nefericit în fundul cănii de cafea.

— Nu ştiu. Dar nu pricep care este planul lui pe termen lung. Tot ce a făcut până acum îmi spune că el doar reacţionează la evenimente, nu le controlează. Ceea ce avem aici este un tip obişnuit prins în evenimente monstruoase şi care face tot posibilul pentru a se menţine pe linia de plutire.

— S-ar putea să obţină ajutor de la vreo Facţiune, a intervenit Beckia.

— Din ce mi-a spus sursa mea, nu este aşa, a zis Oscar. Dar nu putem exclude ideea.

— Bine, destul, a spus Tomansio. E inutil să ne certăm pe tema asta. Odată ce îl găsim, îl putem întreba. Între timp, o avem aici pe mama tuturor operaţiunilor din umbră. A deschis un link securizat către Liatris. Ai localizat-o pe Araminta pentru mine?

— Nu. Îmi pare rău, şefu'. Şi-a deconectat u-amprenta de la unisferă. Deloc surprinzător, după raidul din apartamente. Am programele de monitorizare încărcate în fiecare nod din oraş, gata pentru când va reveni on line. Interesant este că fac acest lucru şi alte câteva persoane. Supraveghez, de asemenea, contul ei de credit, dar până când se întoarce din Epoca de Piatră e invizibilă pentru mine.

— Bine, care e povestea ei? Ceva care să ne dea vreun indiciu? Iubit? Prieten? Cineva la care să poată apela?

— E o fată interesantă. Recent divorţată.

— Locaţia soţului?

— E pe Oaktier şi migrează spre interior.

— Ozzie! Bine, dă-mi ceva din oraş, chiar dacă e doar ce salon foloseşte.

— Nu se duce la acelaşi salon.

— Liatris!

— Nu intra în panică, am nişte pepite pentru tine. Şi crede-mă, asta a necesitat un efort serios de potrivire a referinţelor corespunzător tiparului datelor ei.

— Dă-i drumul.

— Verişoara ei, care s-a ocupat de divorţ, este Cressida, un partener foarte serios în cadrul celei mai bune firme de avocatură din oraş – extrem de bine conectată la nivel local. Şi, întâmplător, ea şi un întreg grup de prieteni tocmai sunt pe cale de a-l fenta pe Ethan. Fiţi atenţi, au închiriat o navă de pasageri de la liniile Dumbavand, una cu statut diplomatic deplin, ca să se evacueze.

— Serios?

Mintea lui Tomansio lăsă să-i sară o explozie de bucurie răutăcioasă în gaia-câmp.

— Relevant? a întrebat Oscar.

— Famiha Dumbavand este o forţă majoră în politica de pe Far Away. Dumnezeu să ajute Visul Viu dacă încearcă să interfereze cu orarul de zbor al navei lor. Uită certurile dintre diplomaţi în Senat.

Patriarhul familiei Dumbavand a fost un erou al Războiului Starflyer, ceea ce le oferă urmaşilor săi un

anumit tip de mentalitate foarte încăpăţânată. În mod sigur ar lua în considerare trimiterea unei nave de război pe orbita Viotiei pentru a-şi asigura dreptul de trecere. Deşteaptă doamnă, această Cressida.

— Unul dintre aceste bilete este rezervat pentru Araminta, le-a spus Liatris. Încearcă, de asemenea, să găsească un consorţiu de investiţii de pe alte planete pentru a cumpăra proiectul de dezvoltare de apartamente al Aramintei.

— Atunci o supraveghem pe Cressida.

— O fac deja. Am mai mulţi controlori şi monitori în jurul ei decât Visul Viu.

— Excelent. Până când Araminta o contactează pe Cressida, ne concentrăm asupra obiectivului nostru iniţial, mergând pe unda echipei de primire. Ceva de la Cheriton?

— Nu. S-a dus jos la docuri împreună cu Mareble pentru a încerca să-l scoată pe Danal din ghearele maiorului Honilar. De îndată ce face asta, vom avea un aliat foarte puternic în rândul tehnicienilor cuiburilor de confluenţă.

Trebuie să fi fost lipsa de somn sau cafeaua într-adevăr foarte tare care îi amorţea sinapsele, dar în dimineaţa asta Oscar era lent în digerarea discuţiei lor. *De ce se ascunde? Raidul echipei de primire a fost înfricoşător, sigur, dar asta nu ar face-o să facă acest lucru. Doar dacă nu cumva se afla în bloc. Şi dacă era acolo...*

— Araminta a petrecut, de asemenea, un weekend cu Likan, a continuat Liatris.

— Nu mai spune? a exclamat Tomansio.

— Nu sunt sigur că e important. Likan are, în mod normal, două sau trei femei pe săptămână, în plus faţă de haremul său, şi Araminta pare să se fi distrat cu mai mulţi bărbaţi după divorţ.

— Am lucrat pentru Nigel Sheldon, a spus Oscar. Chiar m-am întâlnit cu el de câteva ori atunci când Wilson şi cu mine cream Marina Militară. Ar fi oripilat de ideologia asta modernă, care i-a răpit numele.

— Şi care este relevanţa? întrebă exasperat Tomansio.

Oscar ridică din umeri.

— Scuze. Mă gândeam doar.

— Se vede cu cineva anume? a întrebat-o Tomansio pe Liatris.

— Nu am aflat încă. Fac o analiză a traficului capsulei ei, dar trebuie să mă mişc lent şi discret. Există alte trei anchete similare, din câte am observat, şi asta în plus faţă de Visul Viu, care este acum oficial interesat de ea. Dar poliţia locală i-a găsit Trikepodul. A fost parcat la molul Tala ieri după-amiază. Ultima ei apariţie confirmată. Maiorul Honilar a dispus ca toate înregistrările de la fiecare senzor din oraş să fie trecute prin filtrele de recunoaştere vizuală pentru a-şi da seama unde s-a dus. Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi pentru tot restul zilei.

— Mulţumesc, Liatris.

— Ea trebuie să fie în măsură să ne spună ceva, a zis Beckia. Trebuie să fie teribil de înfricoşată ca să dispară aşa. Cred că ăsta este efectul maiorului Honilar asupra oamenilor.

— De acord.

Oscar le zâmbi amândurora. Beckia o spusese fără să-şi dea seama măcar, dar de fapt ar fi nevoie de cineva cu backgroundul său pentru a face această legătură specială. Dacă cineva în toată Confederaţia ştia totul despre dispariţie şi despre cum să te dai la fund, acela era Oscar Monroe. Ceea ce mai lăsa de lămurit doar motivaţia…

Tomansio îi surprinse rânjetul şi se încruntă.

— Ce?

— Nu te-ai prins?

Oscar era încântat de el însuşi. *Ei bine, ce zici de asta, relicva asta veche încă mai funcţionează.*

— La ce te referi? a întrebat Beckia.

— Mi-am petrecut zeci de ani trăind o minciună, ascunzându-mi eul real de toţi cei pe care i-am cunoscut şi iubit şi cu care am lucrat. E de fapt mult mai uşor decât ai crede. Deci, cred că este nevoie de cineva care să ştie asta.

Maxilarul pătrat a lui Tomansio căzu în jos.

— Oh, minunatule Ozzie… crezi?

— Cred că e foarte probabil.

Beckia se apleca, uitându-se uimită la Oscar.

— *Ea* este cel de-al Doilea Visător?

— Dă-mi un candidat mai bun.

— La dracu'!

— Lui Honilar nu-i va lua mult timp ca să-şi dea seama.

— Şi când o va face, fata va fi în rahat, a spus repede Tomansio. Nicio fată de pe aici nu va fi în stare să rămână cu un pas înaintea echipei de primire.

— S-a descurcat destul de bine până acum, a protestat Oscar.

— Te poţi folosi o vreme de noroc, dar ea şi-a cam utilizat cota. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor. Liatris, poţi să începi să-l alimentezi pe bunul nostru maior cu date false despre traseul ei.

— Dă-mi zece minute şi ţi-l plimb în tot oraşul.

— A fost acolo, nu-i aşa? a spus Beckia cu admiraţie crescândă. Cumva. În apartament. Atunci când îl scotoceam noi.

— Dacă nu şi-a petrecut luna trecută săpând un tunel, da, a spus Oscar.

Tomansio îi aruncă o privire plină de înţelesuri.

— Cordonul este încă acolo.

— Hai să mergem.

Capsula lor împrumutată era parcată pe platforma de afară. Oscar trecu în fugă pe lângă chelneriţă, simţindu-se uşor vinovat pentru că nu i-a lăsat bacşiş.

A fost nevoie de două căni de ceai şi jumătate de pachet de biscuiţi pentru ca Araminta să-şi calmeze suficient nervii ca să împingă naveta într-o parte şi să întredeschidă o fracţiune uşa. Nu era nimeni în vestibul. Nu se auzea niciun sunet de nicăieri din interiorul clădirii, din câte îşi putea da seama. Afară era altceva. Strigătele furioase erau puternice. Se auzeau bufniturile bucăţilor pe piatră şi beton care aterizau în jurul trupelor de paramilitari. Şi sticlă era spartă în mod constant. Zumzetul distinct al capsulelor creştea şi descreştea în valuri. Îşi legă la brâu centura cu unelte, îşi puse pe umeri un sacou gros de lână ca s-o

acopere şi se îndreptă spre scări.

Cordonul includea un scut ce consolida uşa largă a garajului care bâzâia de parcă un curent de înaltă tensiune ar fi fost trecut prin ea. În lumina scăzută care pătrundea până la rampă, Araminta putea distinge doar o scânteiere slabă ce releva suprafaţa uşii. Nu exista niciun mod prin care să poată ieşi pe acolo. Ar fi avut nevoie de o cantitate mare de explozivi îmbunătăţiţi ca să o spargă şi să treacă prin ea. S-a întors şi s-a dus în cealaltă parte a garajului, unde se afla zona de suport utilitar. În interiorul primei camere era întuneric. Încă reticentă la ideea de a folosi vreun fel de energie, pescui o lanternă din centură şi păşi printre două rânduri de rezervoare mari. La capătul îndepărtat era o uşă mai mică ce ducea în camera de manevrare a deşeurilor. Fusese acolo doar de câteva ori înainte, pentru a se asigura că interfaţa era compatibilă cu noile ei unităţi.

Voluminoase, cu un aspect destul de primitiv, maşinăriile umpleau majoritatea spaţiului. Sfere mari de metal, cu o mulţime de conducte şerpuind între ele. Araminta se strecură printre câteva cisterne de dezinfectare a apei. În spatele lor, peretele lateral era o suprafaţă mare de beton armat cu enzime. Chiar deasupra capului ei era o gaură dreptunghiulară pe unde şase conducte de aducţiune ieşeau afară pentru a se conecta cu sursa principală de apă pentru uz civic. Distanţa dintre partea de sus a conductelor şi marginea de beton era de aproximativ o jumătate de metru. Se căţără pe una dintre cisternele cu dezinfectant, tresărind de fiecare dată când apuca o ţeavă fierbinte din greşeală. Ajunse astfel la acelaşi nivel cu gaura. O grilă de metal îi acoperea capătul. Iarbă şi pământ erau presate pe ea.

Scrâşnind din dinţi hotărâtă, îşi scoase haina groasă de lână şi îşi împinse capul şi umerii prin gaură. A trebuit totuşi să se întindă ca să aplice capul instrumentului pe şuruburile care blocau grila. Erau înţepenite de neîntrebuinţare şi îi era frică să nu facă prea mult zgomot cu instrumentul electric, dar după câteva minute de blesteme şi clipind de

la sudoarea care-i picura în ochi, grilajul era liber. I-a luat apoi încă cinci minute de împins şi de tras până când iarba şi solul au cedat. Centura cu unelte a trebuit să fie aruncată prima, înainte de a putea să se caţere prin golul incomod şi claustrofobic.

Araminta s-a târât afară pe fâşia îngustă de iarbă dintre peretele apartamentului şi gardul de lemn. Bluza îi era sfâşiată, pielea zgâriată şi sângerândă, genunchii pantalonilor plini de noroi, părul încâlcit cu mizerie, faţa roşie, corpul fierbinte şi transpirat. Se uită înapoi la gaura mică. *Nu se poate să mă fi îngrăşat atât de mult!*

Zgomotul mulţimii era mult mai puternic. Voci amplificate o avertizau în mod constant să se retragă. O capsulă alunecă pe fâşia de cer de deasupra ei. Şi-a tras repede centura cu instrumente din gaură şi a început să folosească şurubelniţa pe scândurile gardului. Cu trei dintre ele desfăcute a putut aluneca prin deschiderea triunghiulară, ajungând pe fâşia de teren aproape identică de pe partea cealaltă. Clădirea vecină era o combinaţie de unităţi de vânzare cu amănuntul şi de birouri din care jumătate erau neocupate şi disponibile pentru o chirie mică. S-a strecurat de-a lungul părţii laterale a construcţiei spre camera deşeurilor din spate. Dincolo de porţile deschise era o alee îngustă din beton crăpat. Cineva lăsase un sacou vechi pe bordura încăperii. Şi-l trase repede peste bluza ruptă şi îşi atârnă centura cu instrumente peste umăr. Apoi respiră adânc şi ieşi agale afară, în alee.

Doi dintre paramilitarii din Ellezelin îmbrăcaţi în armură erau la datorie asigurând cordonul din afara uşii din spate a blocului. Araminta îi ignoră şi o luă în jos pe alee. Se aştepta în orice secundă să fie somată, dar nu s-a întâmplat aşa ceva. După douăzeci de metri a făcut un viraj strâns la stânga pe o altă alee, dispărând din raza vederii lor. Apoi, a continuat doar să meargă.

După o veşnicie, a păşit într-o junglă albă. Copaci de cristal translucid se înălţau deasupra lui, reflectând o strălucire moale de lumină solară pură. Pe ramuri creşteau

frunze lungi, albe. Stratul de sub ele era gros, liane şi arbuşti se amestecau într-o încurcătură densă, în nuanţe de argint, prin care era imposibil de trecut. Nori albi se deplasau cu viteză deasupra capului. O ceaţă lipicioasă împletea fuioare lungi în jurul trunchiurilor lucioase ale copacilor, reducând vizibilitatea. Păsările albe săgetau în toate direcţiile, triunghiuri de pene fâlfâind rapid. Rozătoare albe îi mişunau la picioarele încălţate în cizme pe care se coagulase un noroi alb din lutul aburind.

— Ştiu că este dificil, a spus vocea din spatele copacilor. Dar trebuie să alegi.

Tânjea după culoare. Întuneric, chiar. Dar tot ce oferea jungla erau doar nişte umbre slabe. Formele începeau să se estompeze una într-alta. Îşi pierdea coeziunea. Universul aprins îl absorbea. Când şi-a ridicat mâinile, i-a fost greu să le vadă. Alb pe alb. Doar să se uite la ele şi era ameţitor.

— Te poţi pierde. Poţi pierde ceea ce este. Ceea ce ai făcut. Viaţa ta nu va fi existat. Uneori aş vrea să-mi pot oferi asta mie însumi.

Apoi, duşmanii au început să se apropie. I-a văzut peste tot în jur, clipiri mici de mişcare ţâşnind printre tufişuri. Pe el îl aşteptau. Ştia. Era o ambuscadă.

A strigat, sfidându-i. Biononicele sale s-au dezlănţuit într-o explozie teribilă de energie. Smocuri de arbuşti se dezintegrau în maelstromuri cinetice. Era aruncat dintr-o parte în alta de frunzele ascuţite şi fragmentele de piatră care îl loveau. Viziunea s-a redus, dar totul era încă alb: în faţă, pe ambele părţi, în sus, în jos. Alb. Alb. Alb.

Printre toate astea se strecura duşmanul – rău, hotărât, letal. Trase în ei. Îi văzu arzând. Erau consumaţi de flăcări puternice albe care trimiteau torente de fum alb în cer.

Trăgea foc după foc în albul uniform, sufocant. A început să se contracte spre el. Indiferent cât de violente erau jeturile de energie, nu-l puteau penetra.

— Ajută-mă, a strigat la voce. Ia-mă de aici. Aleg. Aleg! Îmi amintesc că am ales. Am vrut să nu se întâmple.

Nu mai putea spune în ce direcţie era partea de sus. Se rostogoli în marea de alb. Propriile ţipete îi răsunau tare în

urechi în timp ce albul aluneca şi îi izbea vizorul costumului. Apoi s-a lovit de ceva care i-a oprit goana cu capul înainte cu o bruscheţe care i-a smuls un icnet. Cel puţin a mai apărut o culoare: scânteieri roşii de durere îi dansau în ochi în timp ce trăgea disperat aer în piept. A închis ochii, strângându-şi tare pleoapele, apoi i-a deschis clipind.

Cioburi de rocă gri-negre sfârâiau pe gheaţă, scufundându-se încet în bălţile pe care le creau.

— Rahat, gemu Aaron cu amărăciune.

Se forţă să se ridice în patru labe, apoi încet, treptat – în poziţie verticală.

Albul din jur îl copleşise, oferind un debuşeu insidios demonilor care i se agitau în subconştient.

Ce naiba e în mine? Ce am încercat şi am aruncat?

Clătină din cap, execută o verificare de stare completă cu ajutorul sistemelor sale biononice, şi îşi revizui şi rutinele din clusterele macrocelulare. Un aer rece îi sufla în cască, permiţându-i să respire şi să se calmeze. Privi în jur şi văzu că lăsase câmpul de bolovani de gheaţă în urmă. Vântul se domolise, lăsând doar câţiva fulgi de zăpadă să salte prin aer. Aburul era împins în sus din vreo duzină de cratere făcute de loviturile sale cu energie care vaporizaseră gheaţa. Putea vedea bolovanii cristalini zimţaţi aliniindu-se la orizont în spatele lui. Exovederea îi suprapuse traseul făcut, schiţându-l cu linii simple de un portocaliu strălucitor. Crawlerul fusese uşor de urmărit pe câmp, pe unde răzuise în trecere bolovanii aruncând cioburi mărunţite în jur sau pe unde Inigo îşi sculptase pur şi simplu drum prin lacunele mai mici. Acum, când ieşiseră în partea de sus, deschisă, a gheţarului, era greu de spus.

Aaron se depărtă tropăind de zona pe care o devastase, învârtindu-se în cerc. Nu era absolut nicio urmă de crawler. Praful subţire de gheaţă se deplasa continuu, ştergând complet orice semn. În timp ce stătea şi privea, propriile sale urme erau şterse în spatele lui, aproape la fel de repede cum le făcuse. Nu exista nicio semnătură de căldură reziduală. Trecuseră cel puţin şase ore de când Inigo şi Corrie-Lyn îl părăsiseră, aruncându-l de pe câmpul cu

bolovani. În lumea asta congelată, urmele lor în infraroşu vor fi dispărut în nu mai mult de douăzeci de minute.

Nu avea absolut nicio modalitate de a-şi da seama în ce fel au plecat.

— La dracu'!

Nu-i mai rămăsese nicio opţiune. Ghidul lui inerţial îi propuse un traseu înapoi spre Jajaani, prin tabăra Olhava, singurul drum de care era sigur că nu avea stânci glaciare sau alte obstacole. Nu că ar fi putut ajunge vreodată acolo înainte ca planeta să facă implozie, reflectă el. Dar dacă era să aibă loc vreo încercare de salvare, acela ar fi locul în care ar ateriza nava stelară. Era tot ce-i mai rămăsese. Nu-i stătea în fire să se aşeze şi să-şi aştepte pur şi simplu sfârşitul. *Oricine oi fi eu.*

A început să alerge din nou. Curenţii de energie biononică i s-au reconfigurat, urlând un semnal de primejdie în furtuna eternă.

Spectrul de azur al stelei locale se reflecta strălucind pe coca lui *Mellanie's Redemption*, în timp ce aceasta ieşea din hiperspaţiu la 500 de kilometri deasupra planetei Orakum. Troblum accesă senzorii externi şi văzu o planetă care era în esenţă la fel ca orice lume umană creată în cadrul Marii Confederaţii. Oceanele albastre înfăşurate în nori albi pufoşi, masele de teren maro, cu un puf de culoare verde. Emisiile electromagnetice erau mult mai mici decât într-o Lume Centrală, reflectând populaţia relativ mică de Avansaţi şi Naturali. Felul de lume care oferea o viaţă ideală liniştită. Ştiind ce ştia el despre Oscar Monroe, Troblum nu era deloc surprins de faptul că bătrânul erou de război alesese acest loc pentru a se stabili.

Ordonă unităţii de comandă a navei să intre în atmosferă în modul camuflaj complet. Muşchii îl dureau din pricina poziţiei ghemuite în care fusese comprimat în timpul ultimelor zece ore. Chiar şi acum când făcuse în cele din urmă unele progrese în catalogarea şi aranjarea componentelor în grămezi distincte, partea de mijloc a calei de la tribord era încă înghesuită rău. Începea să-şi facă griji

în legătură cu procesul de asamblare care avea să ceară un volum serios de muncă. Nu că ar fi fost încă aproape de momentul în care să înceapă.

Când *Mellanie's Redemption* trecea prin ionosferă s-a dus înapoi în cabină şi a făcut un duş rapid cu spori.

Mai avea încă zone dureroase pe pielea de pe gât, în locurile unde modulul medical reparase rănile cu care se alesese la vila lui Florac.

— Ar trebui să pui nişte cremă pe alea, i-a spus Catriona.

Părul ondulat al fetei frumoase se agită uşor în timp ce-şi înclina capul într-o parte, arătând o îngrijorare profundă.

— Nu contează, i-a răspuns mormăit.

— Contează pentru noi, a susurat Trisha lin şi dulce.

Troblum îşi trase pe el costum-togă violet şi ponosit, preocupat într-un fel ciudat de demnitatea lui în faţa celor două fete. Faptul că îl vedeau gol era ciudat de neliniştitor. Când erau în apartamentul din Arevalo nu se întâmplase niciodată, rutina de zi cu zi era perfect stabilită. Se simţea confortabil cu ele. Dar aici, în cabina navei, exista prea puţină intimitate, iar proiectoarele puteau arunca imaginile aproape peste tot.

— Mulţumesc, a spus el, sperând că vor tăcea din gură – nu voia să încarce programul cu restricţii, nu acum când le construise personalităţile atât de bine. Sunt în regulă.

Ultima cută a costumului se fixă, iar el se îndreptă fără să se clatine.

— Ce ai de gând să-l întrebi? a zis Tricia când nava stelară se scufunda în jos, prin nori. Departe, sub fuzelaj, senzorii identificaseră deja cercul alb al aşezării casei cu motivele sale incoerente, la marginea unei prerii vaste de vegetaţie nativă.

— Vreau doar cinci minute din timpul său, asta-i tot. Atunci totul se va termina.

Troblum opri efectul de camuflaj atunci când se aflau la o înălţime mai mică de cinci sute de metri. Nava se aşeză pe un plasture mare de iarbă unde alte două capsule erau deja parcate în umbra unor arbori înalţi de culoare roşu-brun. A coborât scările sasului, adulmecând polenul slab în aerul

străin. Două siluete se grăbeau deja în jos pe scara în spirală care era înfăşurată în jurul pilonului central al construcţiei. Deşi în mod normal ura zonele rurale, Troblum a trebuit să admită că, ridicată în acest cadru bucolic, casa arăta fabulos.

U-amprenta îi raporta fascicule orientate spre el de bărbaţii care îi veneau în întâmpinare. Le-a răspuns cu destulă amabilitate prezentându-le certificatul său de identitate şi rugându-se ca aceştia să nu trimită prea multe interogări despre el în unisferă. Acceleratorii erau sigur în aşteptarea oricărui chilipir, deşi, chiar şi în cazul în care aceştia îi confirmau locaţia, ar trebui să fie relativ ferit de Marius aici.

— Sunt Dushiku, a spus primul bărbat. Vă putem ajuta?

— Este într-adevăr nava ta? a întrebat cel de-al doilea.

Era mai tânăr, cu siguranţă la prima viaţă. Totul în el emana entuziasm şi o naivitate duioasă, nu doar prezenţa lui în gaia-câmp.

— Arată fantastic.

— Mulţumesc.

— Alea sunt aripi?

— Radiatoare de căldură.

— Oh.

— Jesaral, destul, îl mustră Dushiku.

— Îmi pare rău.

— Aş vrea să vorbesc cu Oscar, vă rog, a spus Troblum.

Atitudinea lor s-a schimbat imediat. Dushiku îşi întrerupse emisiile în gaia-câmp şi faţa i se aspri, în timp ce Jesaral se bosumflă, lăsând un val de supărare şi de grijă să i se reverse din minte.

— Oscar nu este aici, a zis Dushiku ţeapăn.

— Am spus ceva greşit?

— Nu, a replicat Jesaral, faţa lui frumoasă încruntându-se nefericită. Numai că Oscar nu este foarte popular aici, acum. Ne-a lăsat în grabă cu câteva zile în urmă. Se pare că nu însemnăm pentru el nici pe departe la fel de mult cât înseamnă el pentru noi. Asta e întotdeauna bine de ştiut, nu-i aşa? Biata Anja încă plânge.

Braţul lui Dushiku cuprinse umerii tânărului, strângându-i în semn de mângâiere.

— E în regulă, se va întoarce.

— Cui îi pasă? a spus Jesaral brusc, dispreţuitor.

— Ştiţi când se va întoarce? a întrebat Troblum.

— Nu. Dushiku îi aruncă o privire străpungătoare. Îl cunoşti?

— Avem un prieten comun. Este important pentru mine să-l contactez.

— U-amprenta lui ne blochează apelurile, a spus Jesaral. Dar nu lăsa asta să te descurajeze, ai putea avea mai mult noroc.

— Voi încerca, mulţumesc.

— Serios? a spus Dushiku. De ce nu ai făcut-o de la început în loc de a veni aici?

— Eu, ăă…

Programul social al lui Troblum îi raporta că Dushiku era din ce în ce mai iritat şi curios şi că ar trebui să spună ceva liniştitor. Dar nu zicea şi ce.

— E mai complicat. Unde a plecat?

— Întreab-o pe ea, a spus Jesaral cu efuziune încruntată.

— Pe cine?

— Pe tipa aceea, Paula Myo. Ea a fost ultima dintre vechii săi prieteni care şi-a făcut apariţia aici neanunţată. N-am ştiut că sunteţi atât de mulţi.

Troblum stătea perfect nemişcat, uitându-se la bărbaţii acum precauţi.

Asta e o coincidenţă, mare. Foarte mare. De ce l-ar vizita Paula pe Oscar şi ce face el acum? Ar putea lucra împreună? Nu l-am văzut la vila lui Florac.

— Ai cunoscut-o? a întrebat Dushiku.

— Am auzit de ea. Trebuie să plec acum.

Troblum s-a întors şi s-a îndreptat spre rampa sasului.

— Hei. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Ce naiba vrei de la el?

— Nimic. Absolut nimic.

— Cine în universul lui Ozzie sunteţi voi, ăştia?

Cu rampa sub picioare, Troblum se simţea mult mai

sigur. Ordonă unităţii centrale să pornească motoarele.

— Daţi-ni-l înapoi, a ţipat Jesaral. Îl vreau înapoi pe Oscar. Îl vreau pe Oscar al meu. Ticălosule.

Sasul s-a închis. *Mellanie's Redemption* s-a ridicat imediat, accelerând cu putere, abia menţinându-se la nivel subsonic. Troblum ştia că era ridicol, iubiţii lui Oscar nu prezentau nici cea mai mică ameninţare. Şi totuşi, voia să scape repede de ei. Efectul de camuflaj învălui fuzelajul într-o ceaţă de refracţie în timp ce se ridicau la nivelul norilor. Troblum verifică, dar nu exista niciun senzor care să sondeze cerul în căutarea lui.

— Ei bine, au fost îngrozitori, a spus Tricia cu dispreţ.

Ea şi Catriona erau lipite una de alta pe canapeaua lungă a cabinei.

— Mai rău decât Pisica.

— Ai avut noroc să scapi de acolo în viaţă.

— Tăceţi din gură, se răsti Troblum.

Ambele fete s-au bosumflat, apoi s-au întors una spre cealaltă, mângâindu-se şi alintându-se ca nişte pisoi. Troblum le-a ignorat şi s-a prăbuşit într-un scaun mare. Era încă şocat de revelaţie. Paula Myo l-a vizitat pe Oscar! Acesta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. A lăsat să-i scape un mormăit mic de admiraţie. Asta era. Desigur, faptul ca ei doi să lucreze împreună ar fi ultimul lucru la care s-ar aştepta cineva.

Deci, ce face pentru ea?

Nava spaţială a ajuns la 400 de kilometri altitudine, iar Troblum i-a cerut să treacă la viteza supraluminică şi să zboare la zece ani-lumină distanţă de Orakum.

Codul de unisferă al lui Oscar atârna în clusterul lui de stocare. Extrem de tentant. Dar de când cu Sholapur, nu mai avea încredere în unisferă. Să ştie că Oscar şi Paula erau în contact îi dădea cu siguranţă un fel de avantaj. Dar nu-şi putea da seama care. Catriona şi-a ridicat capul şi i-a aruncat o privire afectuoasă.

— Şi acum, unde mergem?

— Nicăieri, a spus el, luând o decizie. Am de gând să asamblez ultrapropulsorul. După aceea voi face ce voi

putea pentru a le avertiza pe Paula şi pe ANA. Cel puţin dacă totul merge rău, atunci voi putea fugi.

Paula nu vizitase Parisul de zeci de ani. Oraşul se redusese în mod considerabil faţă de zilele sale de glorie din epoca primei Confederaţii. ANA fusese la fel de nemiloasă aici ca peste tot pe Pământ, îndepărtând clădirile pe care le considera irelevante. Nostalgia naţională reziduală nu avusese prea mare greutate în analiza ei drastică. Cu toate acestea, ceea ce era cu adevărat istoric rămăsese. Turnul Eiffel, desigur. Arcul de Triumf. Notre-Dame. Palais de la Concorde. Majoritatea clădirilor originale situate de-a lungul Senei.

S-a teleportat în oraş de la staţia Sky Pier de deasupra Bordeaux-ului, materializându-se la exteriorul clădirii vechi de cinci etaje, unde îşi petrecuse lucrând atât de multe secole înainte de ANA şi de cultura înaltă. Lângă uşă, firma originală de alamă încă strălucea pe piatra cenuşie.

CONFEDERAŢIA INTERSOLARĂ
DIRECŢIA PENTRU CRIME GRAVE

Paula i-a trimis un zâmbet melancolic şi a păşit în holul de marmură de la intrare. Atât de multe amintiri bântuiau locul. Încastrate în structură, acestea reveneau la viaţă de peste tot unde se uita. Imagini şi sunete mai puternice decât ar putea produce vreodată gaia-câmpul, şi cu mult mai mult sens. Toţi acei colegi cu care lucrase de-a lungul secolelor, cazurile pe care le soluţionase, luptele împotriva nenumăraţilor şefi şi demnitarii, şi avocaţi. Toate astea răsunau în jurul ei, urându-i bun venit.

Un ANAdroid o aştepta la uşa ascensorului, un simulacru uman cu piele maro-aurie fără trăsături. Purta o uniformă simplă, un costum albastru cu verde identic cu al tuturor celor de felul său. Erau zeci de mii ca ei în oraş, îndeplinind funcţiile de întreţinere şi suport de care clădirile vechi şi conţinutul lor nepreţuit aveau nevoie. Generatoarele de stabilizare nu ar fi putut să păstreze materialul oraşului, nu

atunci când era încă folosit de aproape optzeci de mii de oameni.

— Bine ai revenit, anchetator Myo, a spus în timp ce uşile pneumatice se deschideau.

Vocea era la fel de fără gen ca şi trupul.

— Mulţumesc.

Paula a pus mâna pe padul de securitate, permiţând sistemului de management să-i confirme ADN-ul. U-amprenta ei a trebuit apoi să treacă printr-o nouă procedură îndelungată de autorizare înainte ca ascensorul să coboare. Au străbătut cel puţin două câmpuri de forţă în drumul până la criptă. În jurul celor trei subniveluri era, de asemenea, un câmp de energie exotică ce împiedica pe oricine să se teleporteze înăuntru sau să deschidă o gaură de vierme în interior.

Liftul s-a deschis într-un hol lung. Acesta i-a reamintit Paulei de instalaţiile de primire ANA, în care mii de organisme recent încărcate aşteptau să vadă dacă mintea lor se adapta la expansiune şi libertate în interiorul ANA. Numai că aici, în locul sferelor violet strălucitoare, podeaua susţinea rânduri lungi de sarcofage întunecate.

— Pe aici, a spus ANAdroidul cu un gest politicos.

Paula îl însoţi, ecoul paşilor lor răsunând de jur împrejurul criptei.

— Cât de multe sunt stocate aici? a întrebat ea.

— Asigurăm, în prezent, suspendarea a o mie opt sute patruzeci şi trei de persoane.

Se întrebă pentru înmormântarea câtora dintre cei de aici era responsabilă. *Un procent considerabil, cred.*

— Cei mai mulţi mai au câteva sute de ani de executat din pedeapsă, a spus ANAdroidul. Unele cazuri excepţionale vor rămâne aici mult mai mult timp. Câteva sunt chiar programate să rămână mai mult decât a existat deja oraşul.

— Da, a zis Paula când s-au oprit lângă unul dintre containerele de suspendare voluminoase. *Şi aceasta este unul dintre ele.*

— Aş vrea să o văd, te rog.

— Puteţi folosi o scanare de câmp. Nu va interfera cu sistemele de suspensie, care sunt destul de robuste.

— Deschide-o.

— Cum doriţi.

Capacul din malmetal al containerului de suspendare alunecă într-o parte. Paula se uită în jos, la corpul din interior. Pisica zăcea acolo, cu corpul prins în păienjenişul de fire de argint utilizate pentru a menţine suspensia pe termen lung, astfel încât celulele ei să rămână intacte de-a lungul secolelor, în timp ce ea stătea la hotarul dintre viaţă şi moarte.

— Salutare, Schrödinger, murmură Paula.

Străbătu cu scanarea de câmp corpul Pisicii, confirmând cicatricile mici şi arsurile pe care ea le dobândise în acea ultimă luptă feroce care dusese la capturarea ei. Spitalul o vindecase pentru proces. Pe atunci, mai mulţi membri de rang înalt ai Direcţiei, şi chiar preşedintele biroului, au întrebat-o pe Paula de ce i-a permis să supravieţuiască. Tipuri de politici pentru care statul de drept era un ghid obositor care putea fi ocolit sau rupt cu impunitate ori de câte ori era convenabil.

Paula dădu din cap satisfăcută. Aceasta era cu siguranţă vechea ei adversară. *Cea originală, cel puţin.* Nu că originalitatea ar mai fi contat atât de mult.

— Câte persoane au vizitat-o?

ANAdroidul nu fusese proiectat pentru manifestarea surprizei, dar a reuşit cumva să transmită această impresie.

— Inspecţia dumneavoastră, cu 380 de ani în urmă, a fost singura vizită, anchetator Myo.

— Mulţumesc, i-a spus ea ANAdroidului. Acela fusese momentul în care un grup politic de pe Far Away se lăuda că ar fi reuşit să-şi extragă idolul din purgatoriu. Nu o făcuseră, desigur, fusese doar un mod de a obţine mai multă influenţă. Capacul curgea din nou la loc, sigilând-o pe Pisică înapoi într-un întuneric care trebuia să mai dureze încă patru mii de ani.

— Eşti mulţumită acum? întrebă ANA: Guvernarea când

Paula a ieşit, în lumina blândă a zilei pariziene.

— Nu în întregime, nu.

— Nu se poate pătrunde în cripta Direcţiei.

— Ştiu. Dar există câteva alte posibilităţi. Reînvierea ei este un lucru la care m-am gândit foarte mult de-a lungul secolelor. Există încă o mulţime de fanatici acolo.

— Cavalerii Gardieni nu o vor de fapt în viaţă şi pe două picioare. Este convenabil din punct de vedere politic să aibă un lider care va reveni în viitorul îndepărtat. Asta le asigură multă libertate.

— Oare unde am mai auzit asta?

— Aceasta este o slăbiciune ciudată a ta, Paula.

— Cu toţii avem dreptul la una.

— Deci, încă mai crezi că a fost pe Sholapur?

— Cred că există o mare probabilitate de a fi întâlnit-o în versiune de clonă completă.

— ADN-ul ei este, probabil, uşor de obţinut. Dar de unde ar putea obţine o copie a memoriei ei? Ştim că nu a avut niciodată un depozit de siguranţă, era prea îngrijorată de faptul că Direcţia ta ar putea avea acces la ea.

— Slăbiciunea ei, a spus Paula categoric. Cu toate acestea, există o copie de care am cunoştinţă. O să verific.

— Nu încerc să te critic, dar există alte probleme care necesită atenţie. Atenţie imediată. Dacă răgazul pe care Justine ni l-a obţinut ne va folosi la ceva, trebuie să ştiu ce pun la cale Acceleratorii.

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată ca să pornesc în urmărirea lui Marius şi a acoliţilor lui?

— Trebuie să folosesc vina?

— Dacă Pisica a fost adusă înapoi sub vreo formă de către Acceleratori, este clar că o vor pentru o muncă extrem de respingător de murdară. Dar, aşa cum bănuiesc că au descoperit deja, ea nu este uşor de controlat. Agenda ei personală va fi mereu pe primul loc. Pot folosi asta ca să o prind. Odată ce ea este arestată, poate fi interogată.

— O aplicaţie interesantă a logicii.

— Dar totuşi logică.

— Presupunând că ai dreptate despre Sholapur.

— Eu cred că o mare parte a utilităţii mele pentru tine vine de la instinctul meu, o trăsătură de personalitate pe care nu ai dobândit-o încă.

— Corect.

— Mulţumesc. Cu toate acestea, ai dreptate cu privire la urmărirea altor piste. Am revizuit dosarul lui Troblum în timp ce veneam aici. Prezentarea aceea pe care i-a făcut-o lui Kazimir a fost foarte interesantă.

— Da. Am considerat-o bine argumentată şi foarte plauzibilă.

— Nu asta vreau să spun, ci faptul că presupune o foarte bună cunoaştere a Fortăreţei întunecate în sine.

— Marina menţine o forţă eficientă în jurul Perechii Dyson, aşa că el nu poate avea acces la niciuna dintre ele.

— Ar putea, dacă ar face parte din echipa de cercetători a Marinei. Nu sunt multe persoane, în special Înalţi, care să aibă profilul lui fizic. Verifică, te rog, tot personalul Marinei care a servit la Perechea Dyson după Războiul Starflyer.

Nu a existat niciun moment de ezitare.

— Asta a fost o deducţie excelentă. Am dosarul.

Paula îl examină. Identitatea îi fusese înregistrată ca fiind un anume Kent Vernon, un fizician de pe Salto. Exoimaginea îi arăta o faţă similară cu a lui Troblum, dar cu pielea de abanos.

— Şi-a întunecat pigmentarea în mod considerabil, deşi faţa este cu siguranţă recognoscibilă. Oh, desigur, numele ăsta. El este unul din descendenţii lui Mark Vernon. Zâmbi la amintirea lui Mark, un om într-adevăr profund, dar o fiinţă umană foarte decentă. Şi Mark a fost căsătorit cu Liz, care a fost afro-americană. Foarte elegant, a constatat ea, dar lipsit de imaginaţie. Sunt surprinsă că controlerul său Accelerator i-a permis asta.

— A servit o perioadă de şase luni pe nava de cercetare ştiinţifică *Poix* a Diviziei de Explorare a Marinei, cu cincizeci şi şase de ani în urmă, raportă ANA. Misiunea aceea de cercetare specială s-a concentrat pe cele două structuri sferice interioare. Au înregistrat unele progrese în cartografierea funcţiei cuantice integrale, deşi proiectul

Marinei este încă în curs de desfăşurare. Încă nu înţelegem destul de bine mecanismul din spatele Cetăţii întunecate.

— Nici chiar tu?

— Nici chiar eu.

— Şi, în conformitate cu dosarul său, ulterior „Kent Vernon” s-a descărcat în tine, a spus Paula scanând exoimaginea. Asta nu mai lasă nicio posibilitate deschisă unei incomode anchete externe. Deci, hai să vedem ce fapte reale putem găsi. U-amprenta ei apelă înregistrările din apartamentul lui Troblum şi utilităţile din Daroca. Toate cele cu privire la perioada de cincizeci şi şase de ani din urmă erau deja adânc ascunse, dar, datorită nivelului ei de autoritate, ele au fost accesate imediat. Uită-te la rata consumului de energie, a spus ea. Nominală, timp de zece ani. Asta implică faptul că Troblum nu era acolo. Oricare i-o fi fost ocupaţia, ţinut departe de Arevalo timp de un deceniu. Ce fel de dispozitiv îţi ia un deceniu pentru a-l construi?

— Asta voia Troblum să-ţi spună.

— Şi atunci de ce nu mi-a spus-o pur şi simplu? a întrebat ea iritată.

— Pentru că este un paranoic autentic. Este de înţeles, având în vedere proiectele clandestine cu care a fost asociat, şi încă sub supravegherea lui Marius. O paranoia care a fost pe deplin justificată de evenimentele de pe Sholapur. Acum, a părăsit, probabil, Confederaţia. Nava lui stelară pare capabilă de un astfel de zbor, chiar şi fără ultrapropulsor.

— Cu siguranţă mi-aş dori şi eu să plec, aşa că pot s-o cred, a recunoscut Paula. Din păcate, o iluzie este un lux în clipa asta. Listează-i pe toţi cei care au servit cu Troblum şi sapă în trecutul lor, te rog. Începe cu căpitanul lui.

— Căpitanul navei *Poix* a fost Donald Chatfield. Un înalt, rezident în prezent pe Ganthia.

— Bine, recunosc că pista asta este mai pertinentă decât cea pe care o am spre Pisică. Voi merge să-l interoghez pe Chatfield.

— Cum doreşti.

— Şi chiar nu poţi să-ţi dai seama ce ar fi putut construi Acceleratorii?

— Nu. Potrivit lui Gore, vor să facă o copie a mea şi să o fuzioneze cu Golul pentru a iniţia evoluţia postfizică. Sistemele pentru a iniţializa o replică a mea ar fi complexe, dar nu ar avea nevoie de niciun fel de input din partea tehnologiei Fortăreţei întunecate.

— Şi fuzionarea asta ar funcţiona?

— Cine ştie?

— Foarte bine, te voi apela imediat ce am ceva.

Paula activă funcţia de interfaţă de câmp şi desemnă coordonatele de ieşire. T-sfera Pământului o translată imediat înapoi la *Sky Pier.* În timp ce traversa centrul de primire spre staţia terminus, u-amprenta a informat-o că este apelată de Kazimir.

— Veşti proaste, a spus el.

Inima Paulei făcu un salt uşor. Nu rămăseseră mulţi oameni în galaxie de care să-i pese, dar Justine era unul dintre ei.

— Justine?

— Nu. Nu am informaţii suplimentare cu privire la mama, despre care, în ceea ce mă priveşte, veştile sunt bune… Dar sunt în contact cu *Lindau.*

— Nu cunosc nava.

— Este nava de recunoaştere a Marinei pe care am trimis pe Hanko pentru a monitoriza situaţia lui Aaron pentru tine.

— Şi?

— Nu au cei mai buni senzori din flotă, dar e ceva în neregulă cu planeta.

— În ce fel?

— Gravitaţia acesteia. Credem că cineva a tras cu un m-reductor Hawking în ea.

— Oh, Iisuse. Nu! De ce ar face asta? Este o planetă moartă, oricum.

— Baza proiectului de restaurare din Jajaani nu mai emite. *Lindau* încă mai recepţionează câteva balize de suprafaţă ale proiectului, aşa că, se pare, cea vizată a fost baza în sine.

— Dar un m-reductor? Lucrul acesta este monstruos de nejustificat. Ştim că navele acelea au ultrapropulsoare, deci sunt dotate cu arme suficient de puternice pentru a scoate din funcţiune o bază de civili fără apărare.

— Nu ştiu motivul, eu raportez doar rezultatele. Bineînţeles, nu e niciun semn despre vreuna din navele cu ultrapropulsor.

— Desigur.

— Cu toate acestea…

— Ah! Da?

— *Lindau* a înregistrat, de asemenea, un semnal S.O.S. foarte puternic de la suprafaţă. Este o emisie biononică standard. Niciunul dintre cei listaţi ca membri ai echipei de restaurare nu era Înalt.

— Deci, ori este Aaron, ori Inigo însuşi.

— Da. Fapt care mă pune în faţa unei decizii destul de dureroase. Cu un m-reductor care-i mănâncă miezul, planeta nu va rezista prea mult. *Lindau* estimează că în câteva ore, în cel mai bun caz, mantaua va începe să se rearanjeze înainte de implozie, moment în care nimic nu va supravieţui. Şi atunci, să aterizeze pe Jajaani să vadă dacă există supravieţuitori?

— Nu, a spus ea imediat. Trebuie să-l recupereze pe cel care trimite semnalul cu biononic.

— O singură persoană.

— Dacă m-reductorul a lovit la Jajaani, nu va fi nimic de recuperat de acolo, nici măcar organele, şi cu siguranţă niciun depozit securizat de memorie. Toată lumea care lucrează în proiecte de restaurare ştie că există riscuri, toţi au back-up de memorie şi mostre de ADN pe planeta lor. Aceştia vor fi re-vieţuiţi. Dacă există cea mai mică şansă ca supravieţuitorul să fie Inigo, sau să ne poată spune unde este Inigo, atunci vor trebui să-l salveze.

— Raţionamentul meu a fost acelaşi, dar este întotdeauna îmbucurător să primesc aprobarea ta. Voi vorbi cu căpitanul şi te voi ţine la curent.

— Kazimir.

— Da?

— Avertizează-i să ia măsuri de precauţie extreme. Dacă Aaron este cel de la suprafaţă, poate face orice.

— Ştiu. Voi sublinia nevoia de prudenţă.

Paula trase aer adânc în piept şi se uită în jos, prin secţiunea corpului transparent de la centrul de primire al *Sky Pier.* Bordeaux se întindea mai jos sub staţie, luxuriant şi frumos în lumina soarelui leneş. Îl vizitase de câteva ori atunci când viile produceau încă vinul de renume, iar cetăţenii rămaşi rezistau cu încăpăţânare progreselor pe care le asigură Confederaţia. Ceva despre zonă şi cultura ei o făcea să se simtă confortabil şi bine venită, satisfăcându-i dorinţa umană profundă pentru o viaţă simplă, un drept fundamental care nu-i fusese niciodată scos din psihic de creatorii ei. Se întrebă ce ar face locuitorii săi demult dispăruţi cu viaţa de astăzi, cu toate problemele sale bizare. Cumva, credea că aceştia n-ar fi deloc impresionaţi.

Privi din nou în jos la regiune, o mică parte din ea dorind să se teleporteze pur şi simplu acolo şi să se stabilească într-una din casele rămase. Să întrerupă comunicarea, să-şi dezactiveze biononicele şi să-i lase în urmă pe Kazimir, şi pe Aaron, şi pe Marius, şi pe Pisică, şi pe toţi ceilalţi. Se presupunea că existau mai multe grupuri primitive pe Pământ care trăiau ca strămoşii lor acum două mii de ani. ANA a negat întotdeauna, dar zvonurile au continuat să circule.

Nu de data asta, însă, a decis ea. Aşa că a intrat în terminal cu lumina lui Cerenkov strălucitoare din gaura de vierme care ducea înapoi la Orleans. De acolo, o altă gaură de vierme era conectată direct la Arevalo. Până să se întoarcă ea la portul spaţial Daroca, *Alexis Denken* se va fi realimentat, iar camera medicală va fi fost înlocuită. Nava va fi gata să zboare cu ea. *Din nou.*

Trecuse mai mult de un an de când Araminta vizitase casa. La acea vreme, privise clădirea compactă de *drycoral* ca pe un proiect de dezvoltare, calculând costuri şi câştiguri în tot ce vedea, ignorând familia care o primise, oferindu-i o minunată cină de duminică. Acum, când uşa s-a deschis şi

faţa lui Tandra a aruncat o privire afară, Araminta nu s-a putut stăpâni şi a izbucnit în plâns. Viaţa nu fusese atât de rea cu ceva timp în urmă, atunci când servea la mese la Nik’s. Chiar nu fusese rea. Făcea parte dintr-o familie mai mare, Tandra şi celelalte chelneriţe o includeau în bârfele şi vieţile lor, petreceau timpul împreună între schimburi, iar în unele seri ieşeau într-un grup mai mare şi se distra, chiar dacă era falită. Pe aceleaşi persoane le ignorase şi le lăsase în urmă odată ce primise banii lui Laril. Grija tandră imediată a Tandrei şi bunătatea ei faţă de rătăcita apărută neanunţată la uşă pur şi simplu au făcut-o pe Araminta să se simtă şi mai mizerabil.

— Haide, haide, a mormăit Tandra şi a îmbrăţişat-o matern. E în regulă. Martyn, soţul ei, a fost, de asemenea, atent, adunând jucăriile copiilor de pe canapeaua din camera de zi. Mixai şi Freddy, gemenii de cinci ani, au primit piureuri de fructe pentru a sta cuminţi, în timp ce Araminta sufla în batiste şi încerca să-şi ţină suspinele sub control.

— Îmi pare rău, jelea ea. Nu ar fi trebuit să vin. Nu am unde să mă duc.

Iar în minte îi plutea grija că doar prin faptul că se afla acolo punea familia Tandrei în pericol.

— Eşti mai mult decât bine venită, şi ştii asta, a spus vechea ei prietenă. V-aţi certat? L-ai părăsit?

Examină cu suspiciune hainele rupte ale Aramintei.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Există o grămadă de oameni în parc în faţa apartamentului meu. Sunt foarte supăraţi. Şi soldaţii invadatori sunt acolo. M-am speriat.

— Ticăloşii, mormăi Martyn.

Tandra îi aruncă o privire de avertizare, ochii ei ţintind precis la gemeni, care priveau atent peste spătarul scaunului pe care îl împărţeau.

— Da, sunt oameni neplăcuţi care s-au comportat în mod greşit, a spus ea pe tonul formal al părinţilor. Cu toate acestea, legea va prevala, şi ei vor fi izgoniţi din lumea noastră.

Martyn îşi dădu ochii peste cap.

— Da. Vor fi.

— Şi până atunci poţi dormi pe canapea, o asigură Tandra.

— Doar pentru o noapte, a asigurat-o Araminta. Asta-i tot. Trebuie să mă adun.

— Niciun iubit? a întrebat Martyn.

— Nu în momentul ăsta, a minţit Araminta.

El nu a spus nimic, dar zâmbetul lui i-a provocat Aramintei un nou val de vinovăţie. Nu îndrăznea să cerceteze în gaia-câmp ca să vadă care era starea lui emoţională.

— Stăm aici, acasă, toată după-amiaza, a spus Tandra. Gemenii au o zi liberă de la şcoală drept cadou, nu-i aşa?

— Da! au strigat ei încântaţi.

Martyn se uita pe fereastră.

— Cum ai ajuns aici?

— Pe jos.

— De unde?

— Bodant.

— Asta înseamnă kilometri!

— Nu permit capsulelor să zboare, iar Trikepodul meu este la reparat.

Tandra şi Martyn s-au privit.

— Tu stai acolo şi odihneşte-te, i-a spus Tandra. O să duc hainele astea la spălat. Martyn, un ceai.

— Imediat.

— Mulţumesc, a spus Araminta cu blândeţe. Tandra a aşteptat până când el a dispărut la bucătărie.

— Mai e ceva ce vrei să-mi spui?

Araminta clătină din cap.

— Chiar o să plec mâine dimineaţă. Am deja o idee despre ce o să fac. E cineva cu care trebuie să vorbesc. O să-l apelez mâine. *Când o să-mi dau seama cum s-o fac.*

— Bine. Mai bine mă duc să-ţi aduc un halat. Martyn va face un atac de cord dacă te vede umblând pe aici în chiloţi. Se bătu peste picioare. Este obişnuit doar cu femei cu o măsură sau zece mai mari decât o tinerică de felul tău.

Araminta zâmbi.

— Mi-a fost dor de tine.

— Sigur că da. Acolo în lume, când te distrai în fiecare noapte, pun pariu că te gândeai la mine tot timpul. Le trimise gemenilor o privire critică. Am jurat că în această viaţă nu voi mai avea niciun copil, că acesta va fi pentru mine, dar ce naiba… O fată ca mine nu are nicio şansă cu un Zeu al Iubirii ca Marty.

Araminta a început să râdă. Apoi s-a oprit, aruncând o privire vinovată spre arcada de la bucătărie.

— Aşa e mai bine, a spus Tandra. Ai cel mai grozav zâmbet din lume, drăguţo, de aceea noi, ceilalţi, insistam mereu să punem la un loc bacşişurile în schimbul tău.

Îi ciufuli pe gemeni în timp ce trecea pe lângă ei. Copiii au privit-o cu adoraţie.

— Pur şi simplu îmi plac nopţile nedormite, grijile, pierderea siluetei, lipsa de bani şi de sex. Formează caracterul.

— Voi afla şi eu însămi într-o zi.

— Sigur că da. Şi prima ta lecţie începe azi. Vocea ei a crescut cu două niveluri. Ia ghiciţi! Mătuşica Araminta se va ocupa de cina din seara asta. Apoi, o să vă facă baie la amândoi şi o să vă spele pe cap.

— Da! au strigat gemenii jubilând.

— Tot mai vrei să rămâi?

— Oh, da, a spus Araminta.

Casa asta, Tandra, gemenii păreau o oază de decenţă în mijlocul nebuniei furioase din exterior. După ultimele două zile, era vital să-şi amintească ce însemna „normal”. *Apoi aş putea să-mi dau seama cum să mă întorc şi eu acolo.*

În urmă cu şapte sute de ani, Wilson Kime îi predase în mod oficial controlul Marinei Confederaţiei lui Kazimir. Era a cincea oară când Wilson deţinea funcţia de Comandor Suprem. Atunci fusese în esenţă o numire protocolară, cu durata de un an înainte de a se descărca în ANA. Un rămas-bun final faţă de starea fizică.

După predarea oficială în faţa Preşedintelui, senatorilor seniori şi a reporterilor unisferei, au mers amândoi în biroul amiralului de la ultimul etaj al turnului de treizeci de etaje

al Pentagonului II. Wilson i-a dat lui Kazimir două sfaturi în timp ce priveau amândoi peste agreabila zonă verde a domului Babuyan Atoll.

— Nu ceda niciodată în faţa presiunii politice, a spus Wilson. Am fost eu însumi Preşedinte, aşa că ştiu ce convenabil e să ai un militar care va sări să spună „da” la fiecare instrucţiune întunecată pe care i-o dai. Rezistă. Rămâi la fundamente. Avem două roluri cu care am fost învestiţi de Senat în vremuri mai onorabile: protejarea rasei umane, în toate formele sale, împotriva agresorilor străini şi explorarea ştiinţifică paşnică a galaxiei. Atât. Nu lăsa executivul să distrugă asta. Populaţia trebuie să aibă încredere în noi.

— Pot să respect linia, l-a asigurat Kazimir.

— Şi în al doilea rând, nu ezita să schimbi acest birou nenorocit. Întotdeauna l-am urât. N-am reuşit niciodată să-l redecorez, aşa că acum fiecare scârboasă de moleculă albă se califică drept tradiţie, pentru că aşa arăta atunci când am obţinut victoria de la MorningLightMountain. Toţi amiralii de la Rafael încoace au acceptat asta. Vreau să le dai un şut fasciştilor de conservatori şi să-ţi aduci mobila ta.

Kazimir zâmbi la patosul ciudat al omului. Şi-au dat mâna.

— Aşa voi face, a promis.

Până în prezent, reuşise să-şi menţină cu mândrie linia în timpul unor evenimente politice foarte dificile. Cea de a doua promisiune nu a fost chiar încălcată. Ca şi Wilson, pur şi simplu nu reuşise încă să schimbe lucrurile.

Astăzi se uita afară pe fereastra biroului pentru a vedea un habitat circular care, de asemenea, nu se schimbase prea mult în ultimele şapte secole. Pentagon II era acelaşi (ceea ce era mai mult decât se putea spune despre cel original de pe Pământ, despre care ANA hotărâse că nu era suficient de important pentru a-l menţine). Mai multe clădiri fuseseră remodelate, iar *High Angel* adaptase materialul lor de piatră care creştea în conformitate cu fiecare nou set de cerinţe umane. Parcul viu în sine suferise cea mai importantă modificare, nivelul mediu al coronamentului

copacilor crescând cu peste cincizeci de metri din ziua în care Kazimir preluase comanda. Sub domul protector al arcei Raielilor, mediul organic era perfect. Fiecare specie de copac prosperase într-un mod în care nu ar fi putut-o face pe o planetă cu anotimpuri variabile şi vânturi, şi incendii, şi cutremure, şi boli, şi paraziţi, şi creaturi care să-i mănânce coaja. Aici nu exista niciun motiv real pentru ca ei să moară, aşa că au continuat să crească, protejaţi de climatul fără cusur. Existau unii arbori monstruoşi acolo, douăzeci dintre ei sau cam aşa ceva ajunseseră chiar la aceeaşi înălţime ca Pentagonul II, osmoza lor fiind asistată acum de *High Angel,* care redusese câmpul gravitaţional din jurul lor pentru a permite substanţelor nutritive să ajungă nestingherite până la ramurile cele mai înalte. Era o pădure care nu ar fi putut exista pe o planetă, fiind de aceea cu atât mai atrăgătoare.

Când se uită în sus, Kazimir o văzu deasupra pe Icalanise, o semilună subţire roşcată. New Storm părea ca o umflătură pe fâşia de nori de gaze Great Northern. Privise furtuna aceea de dimensiunea unei luni crescând timp de două secole deja, absorbind toate furtunile mai mici de care se ciocnise pentru a deveni cea mai mare dintre toate vârtejurile ciclonice gigantice de gaz. Navele spaţiale umane zburau de colo-colo în jurul clusterului de staţii orbitale şi fabrici micro-*ge,* precum un banc de peşti metalic, cea mai mare parte fiind ambarcaţiuni ale Marinei, şi doar câteva cargoboturi comerciale şi nave de pasageri. *High Angel* era încă cel mai mare port al Marinei din Marea Confederaţie. Locuitorii săi erau foarte mândri de asta şi furnizau o cantitate disproporţionată de ofiţeri.

Kazimir îşi adună gândurile şi se întoarse la biroul lui mare, alb. Mobilierul antic de *tragwood* al biroului era într-adevăr îngrozitor din punct de vedere estetic, fapt agravat de zidurile clinice strălucitoare şi de tavan. Dar recunoştea că era confortabil, în timp ce se cufunda din nou în perne.

— Convoacă Consiliul Exoprotectorat, i-a cerut u-amprentei.

Biroul se dizolvă din viziunea lui naturală, lăsându-l în

sala de conferinţe perceptuală, cu mobilier de culoare albă şi portocalie (nu cine ştie ce îmbunătăţire în sine, a reflectat el cu tristeţe) cu vedere la furorile furtunoase ale câmpiei Millavian.

Gore şi Ilanthe au apărut primii, stând unul lângă celălalt. Reprezentanta Facţiunii Acceleratorilor îşi schimbase înfăţişarea de la ultima reuniune, lăsându-şi părul negru să cadă până la brâu într-o singură coadă îmbrăcată în benzi din piele roşie. Purta o rochie neagră elegantă cu pliuri orizontale. A dat din cap politicos spre Gore, care era în întruparea lui de aur, îmbrăcat într-un smoching perfect croit.

— Vreo veste de la Justine? a întrebat Ilanthe.

Privirea lui Gore alunecă spre scaunul pe care Justine îl ocupase ultima dată când fusese convocat Consiliul.

— Nimic. Cred că va trebui să aşteptăm pentru a vedea dacă cel de-al Doilea Visător va binevoi să ne reveleze ceva.

A sosit şi Crispin Goldreich. Anticul Senator aruncă o privire spre scaunul Justinei.

— Gore. Kazimir, a salutat el în mod formal. Toată simpatia mea pentru amândoi.

— Da, mulţumesc, a spus Gore.

— Prefer să o consider poziţionată cu succes pentru a ne ajuta în continuare, a zis Kazimir. La urma urmei, a realizat ceva remarcabil.

— Da, a spus Crispin.

Creewan se materializă în scaunul său, la stânga lui Kazimir. Membrul Facţiunii Custozilor îi făcu Amiralului o plecăciune formală. Nu îşi finalizase mişcarea când reprezentantul Facţiunii Darwiniste, John Thelwell, a ajuns şi el într-un scaun, pe partea opusă a mesei. Cei doi păreau să vină întotdeauna în acelaşi timp. Kazimir se întrebă într-o doară dacă nu era vorba despre vreo alianţă, deşi modul în care aceste facţiuni puteau găsi un teren comun era un mister.

— N-ai de gând să activezi personalitatea ANA a Justinei? a întrebat John Thelwell oarecum surprins.

— De ce? a întrebat Gore. Cea reală este încă în viaţă. Duplicarea este în continuare cea mai mare anatemă a noastră, nu-i aşa? Sau te-ai convertit la filosofia aceea perversă a multiplilor?

Thelwell îşi ridică mâinile.

— Bine. Dacă ăsta e modul în care vrei să iei lucrurile.

— Dacă sunteţi gata, a spus Kazimir, am deschis link-ul securizat la *Yenisey.*

— Bine, a zis Gore. Să aruncăm o privire şi să vedem cu ce au venit Ocisenii.

Căpitanul Lucian era mândru de micul său echipaj. Timp de nouă zile, *Yenisey* zburase în urmărirea celei mai mari flote de nave de război pe care Ocisenii o construiseră vreodată. Dacă informaţiile cu privire la navele clasa Starslayer erau corecte, atunci nici chiar MorningLightMountain nu dispusese de un asemenea nivel de putere de foc pentru a fi implementată împotriva Confederaţiei. Deloc surprinzător, deci, că tensiunea de la bord crescuse pe măsură ce se apropiau de flotă. Cu toate acestea, el considera că se descurcau foarte bine. Această misiune nu semăna cu nimic din ce aşteptaseră sau pentru care fuseseră pregătiţi. Dar acceptaseră provocarea cu toţii. Toi, ofiţerul de sisteme, savura de fapt şansa de a se confrunta cu Ocisenii.

— N-au învăţat nimic în cinci sute de ani, a spus ea. Ei cred cu adevărat că suntem doar o adunătură de animale decadente care au avut noroc cu tehnologia avansată. Suntem clasicul obiect imobil din calea lor, şi tot ce fac este să-şi spargă ceea ce trece drept cap împotriva noastră. Nu încearcă să înveţe sau să se adapteze.

— Această flotă este o dovadă că au încercat să analizeze problema, a contrazis-o Kylee, primul ofiţer tactic. Au văzut ce le trebuie pentru a ne depăşi, şi s-au străduit să-l obţină. Asta înseamnă adaptare.

— S-au dus să-l fure, a spus Toi.

— Schimbarea loialităţii cu greu poate fi numită furt.

— Nu pot să cred că au putut face asta. Au descoperit

resturile unui post fizic şi şi-au însuşit un întreg nivel de arme.

— Chiar şi asta este cât se poate de adaptativ.

Disputa era aproape continuă. Toţi patru aveau poziţii complet diferite, nu că asta ar fi interferat cu sarcinile lor. Deşi Lucian era uşor preocupat de Gieovan, al doilea ofiţer tactic, a cărui soluţie la întreaga problemă Ocisen era neplăcut de brutală. Acesta se va alia direct cu Acceleratorii când se va descărca, a decis Lucian, dacă nu cu Izolaţioniştii sau, eventual, cu Darwiniştii mai radicali. Pentru o clipă, chiar îşi făcu griji pentru confruntarea cu flota cu mâna lui Gieovan pe trăgaciul arsenalului lor formidabil. Dar niciunul dintre ei nu îngăduise vreodată opiniilor personale să le afecteze profesionalismul. Era convins că vor obţine rezultatul pe care Amiralul Kazimir îl aştepta de la ei. Timp de optsprezece ore zburaseră alături de flota Ocisen în modul camuflaj şi monitorizaseră navele de război străine. Spre imensa uşurare a lui Lucian, toate erau nave Ocisen.

— Dacă nu se află sub camuflaj, a subliniat Kylee după prima oră.

— Nu poţi camufla o unitate de gaură de vierme continuă, a contracarat Gieovan. În orice caz, poţi doar minimiza emisiile hiperpropulsiei şi să reduci efectul de distorsiune. Niciodată nu eşti cu adevărat camuflat faţă de o reţea de senzori de nivel superior. Tehnologia de detectare şi camuflaj este într-o continuă cursă pentru superioritate.

— Dar nu înregistrăm nimic? a întrebat Lucian.

— Nu, căpitane, a spus Gieovan. Am putea folosi o scanare mai activă, desigur, dar care ne-ar da de gol.

— Să nu facem lucrurile mai dificile decât sunt. Continuă să le monitorizezi comunicaţiile. Trebuie să identificăm nava comandant.

Ierarhia Flotei Ocisen era, desigur, o replică a structurii lor imperiale, cu cuibul împăratului ca autoritate supremă. Căpitanii individuali aveau foarte puţin spaţiu de manevră. Astfel încât traficul de comunicare reflecta acest fapt. O

singură navă emitea ordine către toate celelalte. Nu exista nicio pălăvrăgeală între ele.

Odată ce au identificat cu certitudine nava-comandant, Lucian l-a apelat pe Amiralul Kazimir şi a primit autorizarea de interceptare.

— Scoate-i din hiperspaţiu, i-a spus acesta, şi transmite-le avertismentul nostru. Trebuie să se întoarcă sau fiecare navă va fi dezactivată.

— Nu sunt sigur că putem realiza acest lucru, a zis Lucian. *Yenisey* combină al naibii de multă forţă, dar există acolo mai mult de două mii şi jumătate de nave, inclusiv nouă sute de Starslayers. Dacă s-ar combina fie şi numai ele, ne-ar putea străpunge scuturile.

— Lucian, n-aş putea aproba niciodată dezactivarea flotei atât de adânc în spaţiu, nu atunci când se află deja atât de departe de graniţa Imperiului. Ei pur şi simplu nu au nave sau resurse pentru o operaţiune de salvare viabilă. Echipajele ar pieri. Nu este ceva ce doresc să aibă pe conştiinţă vreunul dintre ofiţerii mei. Nu, astăzi este pur şi simplu un memento al superiorităţii noastre tehnologice. Bănuiesc că va trebui să fie repetat de mai multe ori până când îşi vor da seama că nu-şi pot atinge fizic scopul.

— Am înţeles, domnule, a spus Lucian, cu o oarecare uşurare.

S-au aşezat toţi patru în fotoliile lor în cabina principală şi au fuzionat cu unitatea de comandă. Aceasta le-a dat un punct de vedere perceptual din partea frontală a fuzelajului. *Yenisey* s-a curbat sub ei. Corpul principal era un cilindru gros de optzeci de metri lungime, cu o secţiune de nas conică. Din mijlocul navei se ridicau trei aripioare radiale care susţineau nacelele bulboase ale armelor, fiecare dintre ele curbându-se în jos până la un punct fix. O reprezentare albastră luminoasă şi uniformă a hiperspaţiului curgea în jurul lor, de parcă ar fi fost un iaht ce naviga pe ocean.

Lucian primea percepţii ce relevau deficienţe în albastrul din jur, o constelaţie de aşchii întunecate, înconjurate de o ceaţă verde de energie exotică: navele de război Ocisen. O

dirijă pe *Yenisey* până la un kilometru distanţă de nava comandant.

— Suntem gata? a întrebat el liniştit.

— Da, domnule, a răspuns Kylee.

— Excelent. Gieovan, ai acum autoritatea de foc. Pentru orice eventualitate, continuă scanarea privind orice activitate anormală. Toi, vreau disponibilitatea totală a sistemelor, totul la nivel înalt.

A scanat apoi nava Ocisen. Avea două sute cincizeci de metri lungime, o formă ovoidă grasă, cu margini subţiri, ca nişte aripi curbate. Coca era grosolană, presărată cu umflături neregulate, de parcă ar fi fost acoperită de lipitori în timpul zborului. Deşi scanarea nu putea percepe culoarea, ştia că era o nuanţă metalică cenuşie, cu petice verzi, blănoase. Toate navele Ocisen erau aşa după ce îşi dezvoltaseră tehnologia de extrudare semiorganică.

— Scoate-o afară, i-a spus lui Kylee.

Manipulatoarele de energie ale lui *Yenisey* au început să producă forme de undă ce fluctuau sălbatic intersectându-se cu energia exotică ce curgea într-o cascadă fluidă în jurul navei Starslayer. Instabilitatea a început imediat să se propage rapid de-a lungul găurii de vierme. Kylee analiză efectele speciale pe care motoarele navei de război le executau în încercarea de a recâştiga controlul şi pur şi simplu le copleşi cu toată puterea disponibilă a sistemelor lui *Yenisey.* Restul flotei se depărtă cu viteză de ei, în timp ce pseudopânza găurii de vierme se rupea. Într-o secundă au dispărut în adâncimea albastră. Spaţiutimpul se reafirmă, îmbrăcând albastrul într-un negru infinit. Stelele străluceau cu o intensitate neclintită. La opt sute de metri distanţă, masiva navă de război Ocisen a început o rostogolire laborioasă. Câmpurile sale de forţă de protecţie pâlpâiau periculos în timp ce impulsuri necontrolate de energie emanau din motoarele distruse.

— Atenţie, navă Ocisen, transmise Lucian. Aceasta este nava *Yenisey* din Marina Marii Confederaţii. Vă ordonăm să vă întoarceţi flota şi să vă înapoiaţi la…

— Oh, la naiba, înghiţi în sec Gieovan.

O navă sferică netedă apăru de nicăieri la un kilometru în faţa navei Starslayer. Câmpurile sale de forţă erau impenetrabile. *Yenisey* nu a putut realiza nici măcar o scanare precisă a semnăturii cuantice pentru a determina ce fel de propulsie folosea.

— Amirale, a comunicat de urgenţă Lucian, nu putem…

Nava necunoscută a tras.

— Ce naiba a fost asta? a strigat Gore când link-ul securizat s-a întrerupt brusc.

Lui Kazimir îi luă o secundă pentru a verifica datele link-ului TD. Era surprins. Stafful său tactic produsese un număr de scenarii care presupuneau în principal utilizarea de către Ociseni a tehnologiei de armament pe care şi-ar fi putut-o procura de la specii mai avansate, dar acest lucru nu fusese nici pe departe luat în considerare.

— Nu recunosc designul acela, a spus Ilanthe. Avem vreo navă sferică înregistrată în baza de date a Marinei?

— Există unele specii care utilizează sfere, a zis încet Kazimir în timp ce u-amprenta îi furniza datele lor cele mai secrete, dar nu avem informaţii despre ceva care poate dezactiva atât de rapid nave din clasa River.

— Să dezactiveze? a exclamat Gore. Ce-i ăsta, noul termen corect politic pentru „făcut praf”?

— Tot ce ştim până acum este că link-ul TD al navei *Yenisey* nu… a început Kazimir.

— Oh, haide!

— Mă tem că sunt de acord cu Gore, a spus Ilanthe. Ăsta nu a fost un foc de avertisment. *Yenisey* este o navă de război, una dintre cele mai bune pe care le avem şi concepută să opereze la distanţe mari. Ultimul lucru care cedează este comunicarea. La urma urmei, am ţinut legătura cu Justine până când a înghiţit-o Golul.

— Echipa mea va efectua o analiză completă, i-a asigurat Kazimir. Asta ar trebui să ajute la definirea naturii atacului.

— A armei, vrei să spui, a intervenit Crispin. Sunt de acord cu Gore aici, Amirale, nu poţi începe să te ascunzi în spatele cuvintelor. Toţi cei care suntem azi aici am depăşit

de mult faza asta.

— Aşa este, a declarat Kazimir, ştiind că aveau dreptate, că *Yenisey* era pierdută definitiv.

Era greu, nu mai pierduse o navă stelară în luptă de şase sute de ani, nu de la ultimul val de extindere al Ocisenilor. Echipajul va fi re-vieţuit, desigur, dar trebuia să îndure faptul că îi trimisese acolo într-un mediu ostil, atât de teribil de subechipaţi. Era un eşec de comandă clasic, să-ţi dispui oamenii pe bază de informaţii neadecvate, sub efectul presiunii politice. *Minunata înţelegere retrospectivă.*

— În urma acestei catastrofe, propun să ne trimitem flota de descurajare să intercepteze navele Imperiului Ocisen, a spus Ilanthe. Nu cred că avem de ales. Pierderea lui *Yenisey* reprezintă o ameninţare reală şi credibilă la adresa întregii Confederaţii. Cine ştie de ce este capabilă nava necunoscută?

— Se află încă la mare distanţă, a replicat Kazimir. Putem folosi acest interval pentru a descoperi care este întregul lor potenţial.

— Te joci de-a Dumnezeu cu viitorul nostru, a spus Creewan. Eu unul nu voi tolera aşa ceva.

Kazimir îi aruncă o privire nimicitoare.

— Nu cred că o navă de război necunoscută constituie sfârşitul civilizaţiei noastre.

— Nu ştii că e doar una, a spus Ilanthe. Nu ştii dacă asta a fost cea mai bună armă a lor, sau doar echivalentul lor pentru un arc şi o săgeată. Kazimir, ce-i cu tine? Trebuie să aperi întreaga noastră specie. Te rog, acţionează ca şi cum ţi-ar păsa.

— Îmi pasă foarte mult, într-adevăr. Continui să-mi menţin părerea că avem nevoie de informaţii despre aliatul Ocisenilor. Propun să mai trimitem cel puţin încă o misiune de recunoaştere pentru a afla tot ce putem referitor la nivelul de ameninţare. Avem timp, iar eu sunt reticent în a formula un răspuns final înainte de a avea mai multe informaţii.

Ilanthe privi în jurul mesei.

— Voi accepta asta cu condiţia ca măcar să mobilizezi

flota de descurajare. În cazul în care misiunea de recunoaştere următoare este distrusă, atunci flota de descurajare trebuie utilizată împotriva Ocisenilor.

— Sunt de acord, a spus Gore.

Ceilalţi trei şi-au dat şi ei acordul.

— Voi trimite patru nave din clasa Capital, a spus Kazimir. Ar trebui să ajungă acolo în cinci zile.

— Nu sunt familiarizat cu navele din clasa Capital, a intervenit John Thelwell. Fac parte din flota de descurajare?

— Nu. Sunt cu un grad mai jos. Dar am încredere că vor fi capabile să reziste, cel puţin până când vom afla mai multe despre aliaţii Ocisenilor.

Gore şi Kazimir au rămas în realitatea perceptuală după ce ceilalţi au plecat. Dincolo de fereastră, meteoriţii de gheaţă cădeau într-o splendoare tăcută, creionând păienjenişuri mari de electroni pe cerul întunecat.

— Ştii, cu tot timpul meu şi cu toată influenţa mea în ANA, n-am reuşit să obţin niciun indiciu referitor la flota de descurajare, a spus Gore.

— Sper să n-o faci, i-a răspuns Kazimir. Este ultimul nostru mijloc de apărare. Natura sa nu ar trebui să fie disponibilă pentru control şi discuţii, oricât de bine intenţionate ar fi. Este suficient că o avem.

— De fapt, asta-i problema. În adâncul meu cel mai profund, eu sunt un băiat de modă veche, înrădăcinat în fizic şi neîncrezător în politicieni. Mi-ar plăcea să cred că perspectivele noastre de supravieţuire nu se bazează în întregime pe un bluff de poker de proporţii cosmice. Faţa lui de aur se uită direct la Kazimir. Avem de fapt o flotă de descurajare, fiule? Există aşa ceva?

— Există, bunicule. Şi dacă aliaţii speciei Ocisen se vor dovedi mai puternici decât navele noastre din clasa Capital, o voi conduce personal în lupta împotriva flotei imperiului.

— Bine, atunci. Iartă un bătrân cu ciudăţeniile sale.

— Desigur.

— Ce facem cu mama ta?

— Aşteptăm până când ne contactează ea.

— Crezi că o va face?

— Cred că e probabil primarul Makkathranului deja.

— Da, mormăi Gore. Probabil că ai dreptate. Dar cum vom afla vreodată?

— Întreabă-l pe cel de-al Doilea Visător.

Aaron obţinuse un timp bun. Reconstituise deja ruta de întoarcere la tabăra Olhava. Acum mai era doar o simplă alergare de 900 de kilometri pe solul îngheţat şi radioactiv al unei planete moarte şi ar fi fost înapoi la Jajaani, pe care impactul o va fi redus la un coşmar geologic fracturat în care supravieţuitorii din taberele periferice îşi montau încercările inutile de salvare. Era, totuşi, singura lui şansă. Nu că păcălirea morţii ar fi însemnat ceva pentru el. Dar aceasta era singura modalitate pentru a-şi salva misiunea. Era încă furios pe sine pentru că fusese atât de credul. Inigo trebuie să se fi jucat cu el din momentul în care a intrat în camera de excavare cu scurgeri slabe de gânduri şi emoţii blânde în gaia-câmp, adormindu-l la un nivel de încredere.

Stupid. N-aş fi lăsat să se întâmple asta dacă aş fi gândit limpede. Dar era prea târziu pentru autoincriminare acum. Dacă va ieşi din asta, va trebui să-şi ţină sub supraveghere serioasă propriile motivaţii şi răspunsuri, asigurându-se că nu continuau să se degradeze sub asaltul necunoscutelor din subconştientul lui. Ţinutul prin care alerga era o veche câmpie vulcanică ondulată, golită de vegetaţie şi acoperită de un strat gros de gheaţă. Reziduuri ale potopului care măturase totul de la zonele muntoase până în sud, în timpul ultimei răbufniri a vremii înainte ca temperatura să scadă rapid. Aşchii ciudate de piatră ieşeau prin scoarţa gri monotonă, smulse din stratul de rocă de inundaţia finală. Particule de gheaţă se răsuceau constant în vârtejuri la fel de neuniforme ca orice ceaţă de dimineaţă de vară. Nori denşi dansau sub efectul turbulenţelor din jurul vârfurilor de gheaţă, izbindu-i cu putere costumul în timp ce se strecura printre ele. Clusterele sale macrocelulare recepţionau încă linia balizelor de comunicaţii înapoi spre Jajaani. Nu exista niciun trafic de comunicare în afară de propriul lui semnal S.O.S. Balizele stăteau pur şi simplu

acolo, puncte minuscule de lumină virtuală într-o lume părăsită. Următoarea era la o distanţă de opt kilometri. U-amprenta lui Aaron îi raportă că cineva mătura un fascicul de comunicare peste el. Clătină din cap cu neîncredere, suspectând pentru un moment că era o altă încercare a subconştientului lui de a-l submina. Exovederea începu să-i afişeze date solide. Punctul de difuzare se afla chiar deasupra capului lui, şi folosea aceeaşi bandă de urgenţă ca propriul lui semnal S.O.S.

— Aceasta este nava de recunoaştere a Marinei *Lindau,* ne recepţionezi?

Lui Aaron i s-a oprit inima în piept. Şi-a ridicat capul spre rostogolirea înspăimântătoare de nori gri.

— Alo?

Fasciculul semnalului se întări şi se concentră imediat.

— Ozzie, să fie al naibii. Cine naiba eşti?

— Cyrial, a spus el, alegând la întâmplare un nume din stafful de restaurare pe care îl intervievase la Jajaani.

— Ei bine, Cyrial, aceasta este cea mai norocoasă zi din viaţa ta. Stai pe loc, venim să te culegem de acolo.

— Aţi mai găsit pe cineva?

— Nu, îmi pare rău, tu eşti primul.

Aaron a stat şi a aşteptat ca nava de recunoaştere să-şi croiască drum printre nori într-o explozie de fulgere violente. Unităţile *ingrav* se încordau împotriva vântului, coborând metru cu metru. Nava era un cilindru de treizeci şi opt de metri lungime, cu clusterele sale vaste de senzori retrase în aripioarele din jurul secţiunii mediane. Două inele pentru disipare termică emanau un roşu-rubiniu aprins în jurul fuzelajului din spate, indicând cât de multă putere folosea pentru a-şi păstra stabilitatea împotriva atmosferei acerbe. Zăpada îi izbea câmpul de forţă, generând o sclipire albastră.

Trenuri de aterizare din malmetal s-au umflat înainte şi înapoi şi nava s-a oprit la zece metri în faţa lui.

— Nu o să credeţi niciodată cât de frumoşi îmi păreţi, le-a spus Aaron salvatorilor lui.

— Ba avem o idee destul de bună. Sasul s-a extins,

deschizându-se, şi o rampă scurtă a alunecat afară. Îmi pare rău, dar ni s-a spus că trebuie să luăm măsuri de precauţie. Nimeni nu ştie cine a atacat baza proiectului de restaurare. Trebuie să te ţinem în izolare în timp ce te scanăm şi îţi confirmăm identitatea.

— Omule, din partea mea vă puteţi culca absolut cu toate fiicele pe care le-am avut vreodată. Vă dau chiar şi codurile lor de unisferă. Pe deasupra sunt şi frumoase. Aaron îşi aduse fiecare inserţie de arme pe care o avea la putere maximă, îşi ajustă curenţii de energie biononică pentru starea de luptă extremă şi păşi pe rampă.

Justine

Momentul de după cel în care Justine şi-a dat seama că nu era moartă a fost punctul cel mai liniştit din întreaga ei viaţă. A fost aşa cum îşi imagina, atunci când avea cinci ani, cum ar fi să te plimbi în cerul biblic. Lipseau doar îngerii. După ce a recunoscut că, de fapt, era încă în viaţă, a verificat ce era în jur şi sentimentul acela s-a diminuat, rănit parcă de simţul ei practic. Îşi putea auzi bătăile inimii. Respira. Exoimaginile îi relevau faptul că şi celelalte funcţii ale corpului erau la nivel nominal, inclusiv clusterele macrocelulare şi biononicele. Iluminatul cabinei rămăsese activ. Câmpul gravitaţional era stabil.

— Statutul? a întrebat unitatea de comandă a lui *Silverbird.*

— Sistemele de menţinere a vieţii sunt operaţionale. Sistemele secundare funcţionează la nivelul optim post-prejudiciu. Hiperpropulsorul este inoperant.

— Ce e în neregulă cu el?

Unitatea de comandă nu a răspuns imediat, fapt care i-a trimis un fior pe şira spinării. Dacă îi lua atât de mult timp pentru a diagnostica defectul, acesta trebuia să fie unul semnificativ. S-a ridicat şi a mers la nişa bucătăriei. Vânătăile de pe picioare şi spate pe care le dobândise când fusese aruncată de colo-colo au făcut-o să-şi ţină respiraţia.

— Starea cuantică a acestei locaţii nu corespunde parametrilor universului extern.

— Wow, răspunse Justine. Se uită la secţiunea de perete cea mai apropiată de unitatea de comandă. *Ei bine, am ştiut că era diferit în interiorul Golului.* Bine, arată-mi unde suntem aici, te rog.

Exovederea o înfăşură în imaginea captată de senzorii de pe coca. Justine exclamă de încântare la vederea nebuloaselor strălucitoare ale Golului care licăreau uşor de jur împrejurul ei. În timp ce le privea, a observat mişcare în mijlocul unor pete luminiscente îndepărtate – la fel cum se vedeau atunci când Mergătorul-Pe-Apă se uita în sus la ele

de pe Querencia. Stelele străluceau prin vălurile exotice zdrenţuite, departe, la ani-lumină distanţă.

Stai... departe? În orice direcţie?

— Unde este graniţa Golului?

— Necunoscut, a răspuns unitatea de comandă.

— Dar am trecut prin ea cu mai puţin de un minut în urmă.

— Da.

La naiba!

— Dar obiectele din apropiere? Poţi să simţi ceva? *Cum ar fi Lordul Cerului?*

— Niciun ecou radar pe o rază de cinci milioane de kilometri. Nicio achiziţie vizuală a niciunei mase mari. Hysradar inoperant. Nu se înregistrează niciun câmp gravitaţional local.

— La dracu'!

M-a aruncat în mijlocul pustietăţii. Justine se prăbuşi în scaun pierdută, fără nicio idee despre ce să facă sau să simtă. Apoi, îşi aminti de una dintre minunile Golului. *Mă întreb.* Cu un zâmbet ezitant, se uită la paharul de vin alb rece pe care unitatea culinară tocmai îl produsese pentru ea. Închise ochii şi încercă să-şi lase mintea să-l găsească. Umbre ciudate măturau prin întuneric, mult mai şterse decât orice percepuse vreodată în gaia-câmp. Justine deschise brusc ochii. *Televedere!*

— Ei bine, acum vom găti! A zâmbit la paharul de vin şi şi-a imaginat că ajunge la el şi că îl ridică. Suprafaţa lichidului palid tremură, producând un mic val. Apoi baza paharului se înclină uşor.

— Da! a râs triumfător.

După alte zece minute a văzut paharul ridicându-se câţiva centimetri.

Bine, nu chiar puterea Mergătorului-Pe-Apă, dar eu abia am ajuns aici. Şi totul este adevărat. Fiecare dintre visele Inigo este real. Dumnezeule!

— Începe să catologhezi constelaţiile, i-a spus ea unităţii de comandă. Vezi dacă poţi găsi orice care se potriveşte cu cele care sunt vizibile de pe Querencia. De asemenea,

localizează cea mai apropiată stea.

Odată ce aceasta a început să-şi execute sarcina, s-a dezbrăcat şi s-a dus să facă un duş bun şi lung. Unul adevărat, cu apă şi gel – nu una din prostiile moderne cu spori. Zborul prin Golf păruse să dureze o eternitate, lăsând-o stresată, cu corpul dureros şi epuizată. Micul link TD cu tatăl ei îi arătase sprijinul şi încurajarea venite din partea unei bune părţi din specia ei şi care o însufleţiseră în timpul zborului. Acum, urmele emoţiilor acelora se prăvăleau peste ea ca un imens sentiment de responsabilitate. Era ambasadorul unui întreg univers într-un alt univers, total diferit. Toate astea erau un pic cam prea mult pentru ca bietul şi bătrânul ei creier biologic să poată face faţă.

După duş, a mâncat un somon decent *en croûte* şi cartofi *jersey* cu mentă pe care le-a „spălat” apoi cu nişte şampanie. După ce şi-a terminat zmeura Pavlova, unitatea de comandă încă nu recunoscuse niciuna din nebuloase. La mai puţin de un minut după ce s-a culcat pe patul pe care cabina îl extrudase pentru ea, Justine dormea deja.

Zece ore mai târziu, s-a trezit. Odihnită şi, aproape imediat, nerăbdătoare. Unitatea de comandă încă nu găsise nicio nebuloasă cunoscută, nici măcar cu ajutorul meticuloasei proiecţii tridimensionale a hărţii pe care o realizase cu cele detectabile. Din orice unghi le examina, pur şi simplu nu se potriveau. Fie apăruse la *foarte* mare distanţă de Querencia, fie trecuse atât de mult timp în interiorul Golului încât acestea se schimbaseră dincolo de recunoaştere. Niciuna dintre variante nu era bună.

Cea mai apropiată stea se afla la o distanţă de trei ani-lumină. Nu exista niciun punct de masă detectabil între ea şi aceasta.

A mâncat un prânz uşor şi şi-a spus că, oricum, nu se aşteptase să fie uşor. Poate că Lorzii Cerului navigau spre ea în modul lor fabulos de senin. La urma urmei, erau mai lenţi decât creaturile uşoare.

În după-amiaza aceea, şi-a uns vânătăile cu unguente

medicale şi a comandat sălii de sport să se extrudeze pentru un antrenament de o oră. S-a dus să se culce lăsând muzica să cânte uşor în fundal, supărată pe Lorzii Cerului. Şi, probabil, atinsă un pic de claustrofobie. Sau poate că era agorafobie. Să fii complet singur într-un univers generează o senzaţie de graniţe închise sau una de orizonturi extinse la infinit, asociată cu sentimentul de singurătate aferent?

În cea de a doua dimineaţă, a luat un mic dejun uşor cu ouă şi pâine prăjită. Cupa din plastic uşor, care conţinea suc proaspăt de *qurange,* pluti în derivă prin cabină dinspre unitatea culinară şi i se aşeză în mâna deschisă (fizic) în aşteptare.

— Da!

Bandiţi şi Ranalee, aveţi grijă! E o fată nouă, tare, în oraş.

Două zile mai târziu, fiecare nebuloasă fusese analizată cu atenţie. Justine a trebuit să accepte un fapt simplu: era complet pierdută.

Execută o verificare a capacităţilor navei. Convertorul de masă o putea alimenta aproape pe termen nelimitat. Micul replicator de nivel-şapte putea reproduce cele mai multe componente ale navei. Cei câţiva boţi de la bord erau capabili de lucrări de întreţinere la nivel înalt. Şi cel mai bun, sau mai rău, din toate, cabinetul medical o putea ţine în stază timp de peste un secol, fără probleme grave pentru corpul ei actual. De asemenea, dacă situaţia devenea extremă, aceasta ar putea dezvolta o clonă şi i-ar putea descărca în ea amintirile stocate.

Una peste alta, era un mod destul de nasol de a-ţi petrece nemurirea.

Pe de altă parte, unitatea de comandă îi raporta câteva nereguli tulburătoare, nu totul funcţiona perfect tot timpul. Observă în jurnalul anumitor sisteme câteva disfuncţii inexplicabile care dispăreau întotdeauna atunci când cerea o verificare în timp real. Analiza nu-i oferea niciun motiv pentru care acestea ar fi trebuit să aibă loc. Singura constantă era că, aparent, cu cât era mai sofisticat sistemul, cu atât era mai sensibil la ciudata afecţiune.

I-a mai trebuit încă o zi pentru a lua o decizie, sau mai

degrabă pentru a-şi face curaj să facă ceea ce ştia că trebuia făcut. Navele care îi aduseseră pe strămoşii Mergătorului-Pe-Apă pe Querencia căzuseră din cer, ori se prăbuşiseră. Legendele nu fuseseră niciodată clare. Cu toate acestea, cu siguranţă nu a zburat din nou.

Ceva în Gol era potrivnic tehnologiei, probabil structura cuantică diferită care stătea la baza a ceea ce trecea drept spaţiu-timp aici. Era totuşi neliniştită de întregul concept de supremaţie mentală pe care îl susţinea Golul. Să aibă mintea drept rege deschidea nişte posibilităţi tulburătoare. Putea foarte bine să însemne că Inima colectivă dorea ca *Silverbird* să eşueze.

Avea convingerea că *Silverbird* era mult mai puternică, la toate nivelurile, decât vechile nave de colonizare care se împotmoliseră cumva aici cu secole în urmă. Prima ei instrucţiune pentru unitatea de comandă a fost să efectueze o analiză comprehensivă a structurii cuantice şi, pornind de acolo, să determine orice reconfigurare imaginabilă care putea face ca motorul supraluminic să funcţioneze din nou. În al doilea rând, a folosit micul cuib de confluenţă de la bord pentru a-şi amplifica gândurile şi a compus un mesaj de salut pentru Lorzii Cerului, cerându-le să o găsească, cerându-le să zboare către ea. Un mesaj pe care îl repeta continuu.

După aceea *ingravul* începu să accelereze mica navă la punct şapte viteza luminii spre cea mai apropiată stea, o viteză care urma să o ducă acolo în puţin peste patru ani. La o asemenea viteză, câmpurile de forţă puteau face faţă impactului cu un nor de praf.

Justine îi ceru unităţii de comandă să o trezească la intervale regulate sau în caz de urgenţă. Verifică senzorii de imagine pentru ultima oară. Nimic nu se schimbase la exterior. Apoi a păşit în camera medicală şi a început procesul de suspendare.

Al zecelea vis al lui Inigo

Teatrul Poilus era la jumătatea drumului pe Doulon Lane, în cartierul Cobara. Nu avea nicio firmă la exterior şi ocupa pivniţele de sub un magazin de jucării ale cărui vitrine erau pline de păpuşi de lemn şi marionete viu colorate. Intrarea se făcea printr-o uşă îngustă dintr-o nişă formată de unghiul dintre magazinul de jucării şi tăbăcăria învecinată. Doi portari în haine lungi, negre, stăteau afară, tropăind pentru a-şi menţine căldura corporală în aerul rece de la miezul nopţii.

Edeard şi Kristabel au ajuns în momentul în care ceasul din Renan Plaza bătea de şi un sfert. Când Edeard şi-a lăsat în jos gluga de la pelerină, portarul a tresărit, apoi a zâmbit.

— Ne-au spus că veţi fi aici, a zis el. Bine aţi venit la Poilus, Mergătorule-Pe-Apă, Stăpână.

Uşa s-a deschis, dezvăluind scările curbate care duceau la subsol. Aerul cald năvăli în sus, însoţit de un zumzet puternic de conversaţie şi de acorduri de chitară.

— E pe cale să înceapă, a adăugat portarul în timp ce Edeard o conducea pe Kristabel pe scări.

Cu fiecare pas se făcea şi mai cald. Edeard putea simţi emoţia crescând în mintea lui Kristabel. Când au ajuns la teatrul propriu-zis, ea i-a zâmbit nesigură. Era o cameră largă, boltită, cu firide laterale transformate în baruri. Lămpile cu ulei din cuştile de fier de pe pereţi completau micile benzi luminoase din tavan. Edeard aruncă becurilor din sticlă o privire precaută. Capătul îndepărtat al pivniţei avea o scenă din lemn, unde chitaristul se lupta cu vocile înfierbântate ale tuturor celor înghesuiţi la un loc în spaţiul din mijloc.

Kristabel îşi scoase haina. Cei aflaţi în apropiere aruncau priviri curioase rochiei de mătase albastră cu perle pe care o purta. Apoi Edeard şi-a dat jos pelerina de pe umeri, scoţând la vedere haina de seară negru cu roşu şi cămaşa de brocart argintiu cu guler plisat, alb ca zăpada. Au apărut foarte multe zâmbete surprinse.

— Hei-ho, spilcuiţii şi-au făcut apariţia, a strigat Macsen cu voce tare.

Kristabel i-a zâmbit şi l-a îmbrăţişat. Apoi a sosit Dinlay, împingând o băutură spre Edeard. Boyd râdea încântat în semn de salut. Saria o îmbrăţişă pe Kristabel. Kanseen, deja ameţită şi veselă, îl sărută apăsat pe Edeard.

— Ce v-a reţinut atât? a întrebat Dinlay. Avea braţul în jurul umerilor unei fete bine legate al cărei păr roşu ca flacăra îi ajungea până la talie. Edeard se strădui să nu facă niciun comentariu. Dinlay părea să sfârşească întotdeauna cu fete cel puţin tot atât de mari ca el.

— A fost o petrecere pe cinste, a spus Edeard.

Kristabel a râs şi i-a mângâiat obrazul.

— Bietul meu băiat, a spus ea. A fost atât de curajos, a explicat ea echipei. Toţi prietenii tatei au vrut neapărat să vorbească cu el în timpul cinei, şi toţi sunt la fel de bătrâni şi de plictisitori ca şi el. Apoi toate fiicele lor au vrut câte un dans.

Edeard ridică neputincios din umeri spre Boyd.

— Chestia cu preţul faimei.

— Nu contează, a spus Macsen nerăbdător. Faima va fi întotdeauna ceva temporar. În zece ani, vei fi o amintire palidă, doar câteva întrebări triviale într-un joc de societate din ajunul Anului Nou.

Edeard o sărută pe Kristabel.

— Vezi, antrenamentul meu de loialitate dă în sfârşit roade.

Ea a râs şi l-a îmbrăţişat din nou. Era atât de destins, atât de natural. Amândoi şi-au zâmbit fericiţi. Perfect relaxaţi. Edeard ştia că acum nu va mai dura mult, iar sentimentul de anticipare era ca o căldură plăcută care-i mergea direct la inimă. Nimic nu semăna cu aventurile cu celelalte fete, cu care se culcase ca într-un fel de competiţie, nici măcar cu confortul plăcut oferit de Jessile. El şi Kristabel vor fi cât de perfecţi pot fi doi oameni împreună.

— Iată-l, a strigat Dinlay.

Sus pe scenă, Dybal îşi făcea apariţia agale. Publicul a izbucnit în urale frenetice în timp ce el îşi flutura mâna. A

urcat apoi pe scenă şi restul trupei, trei toboşari, un saxofonist, un pianist şi încă doi chitarişti. Era de vină, poate, ceaţa de ulei Jamolar, sau cantitatea de vin foarte bun pe care Edeard o consumase înainte, la petrecere, dar Dybal şi trupa lui păreau să strălucească în culori luminoase. Hainele lor erau cu adevărat scandaloase, motiv pentru care Edeard se alătură salutului furtunos.

Cântecele erau rapide şi puternice, total diferite de melodiile interpretate de muzicienii de la petrecere. Versurile vorbeau despre dragoste şi pierdere, trădare şi corupţie, luau în derâdere Consiliul şi îşi băteau joc de membrii lui. Erau foarte furioase. Erau triste. Muzica ducea cuvintele lui Dybal direct la ţintă. Edeard şi Kristabel au dansat cu frenezie. Au băut. El a tras chiar şi din vreo două ţevi de kestric care au fost trecute din mână în mână. La fel a făcut şi Kristabel, mintea ei radiind o bucurie vicioasă în momentul în care inhala.

Dybal a cântat mai mult de o oră. Suficient de mult pentru ca Edeard să transpire. Pereţii teatrului şiroiau de condens în momentul în care artistul şi-a terminat al doilea bis.

— A fost fabulos, a spus Kristabel în timp ce-l îmbrăţişa pe Edeard. Nu pot să cred că Consiliul este încă la putere. Trăiască revoluţia!

A lovit cu pumnul în aer. El a îmbrăţişat-o din nou şi şi-a atins nasul de al ei.

— Vorbeşti aici despre propriul tău tată.

— Cui îi pasă! făcu o piruetă. Mulţumesc că m-ai adus.

— De mult voiam să-l ascult pe Dybal.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Edeard ridică din umeri. În jurul lor, oamenii se îndreptau spre scările care duceau sus în stradă, toţi obosiţi şi fericiţi.

— Nu am vrut să vin singur, a spus el.

Zâmbetul cu care i-a răspuns ea a făcut să merite riscul unei mărturisiri atât de sincere.

De îndată ce au ajuns înapoi pe Doulon Lane, membrii echipei au luat-o fiecare pe drumul său, urându-şi reciproc

noapte bună. Erau foarte puţini oameni pe stradă la ora aceea târzie. Edeard îşi încheie din nou nasturii pelerinei, înainte de a-şi pune braţul în jurul lui Kristabel. Ea se lipi de el, cu mintea radiind de mulţumire. Au mers înapoi spre bazinul de la capătul Canalului Grădinii, pe sub nebuloasele care pictau în culori palide cerul nopţii. Poate că era efectul reziduurilor de kestric, dar când Edeard se uită în sus la ele, acestea păreau să aibă o strălucire lucioasă. Honious mai ales avea în seara asta o strălucire interioară.

— Faci de multe ori asta? a întrebat Kristabel.

— Ce?

— Te uiţi la nebuloase.

— Mă uit? Cred că mă întreb doar cât de multe ştim, de fapt, despre ele.

— Le pot pe majoritatea.

— Ah, da, dar asta nu înseamnă să le cunoşti, nu-i aşa? Ce sunt ele cu adevărat? Crezi că sufletele noastre sunt destinate să plutească printre ele?

— Madona spune că asta ni se întâmplă, dacă nu ducem o viaţă de oameni integri.

— Da, a zis el îmbufnat, amintindu-şi interminabilele dimineţi de duminică petrecute pe când era doar un băieţel în spatele bisericii din Ashwell, cu maica Lorellan citind din scripturile Madonei într-o litanie monotonă. *Şi cine decide ce înseamnă asta?*

Kristabel se lipi şi mai tare de el, gonindu-i îndoielile ciudate care-i fluturau în minte. Gondola ei privată era amarată la o platformă de la marginea bazinului, cu o lampă legănându-se de cadrul cabinei mici din pânză. Nu era mult loc în interior. Edeard şi Kristabel au trebuit să se ghemuiască unul într-altul pe bancă. Ea a acoperit picioarele amândurora cu o blană. Când gondolierul a pornit pe Canalul Grădinii, au început să se sărute. El şi-a trecut mâna prin părul ei bogat, i-a gustat buzele, apoi obrajii, gâtul, întorcându-se la gură. Ea a gemut excitată, cu mintea în extaz. Chiar şi gândurile lor păreau sa fuzioneze.

În cele din urmă, ea s-a tras înapoi, oferindu-i zâmbetul cel mai tandru pe care îl văzuse vreodată pe faţa ei

delicată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Nu era posibil să-i fi înţeles greşit sentimentele. Puţine dintre fetele pe care le cunoscuse până atunci erau la fel de deschise precum Kristabel.

— Sunt pregătită pentru asta, murmură ea senzual. Şi ştiu că şi tu eşti.

— Oh, da, o asigură el.

— E…

— Tatăl tău?

— Nu, tati te aprobă de fapt. Nu este atât de tradiţionalist precum pare.

Edeard nu putu împiedica un zâmbet neîncrezător să i se insinueze pe faţă.

— Ştiu. Cred că amândoi ştim, de fapt, că asta nu va fi o legătură ocazională.

— Da.

Un mic ecou al vorbelor ei îi gâdilă subconştientul, dar îl respinse.

— Aşa că vreau s-o facem cum trebuie.

— Aşa va fi.

Ea îl sărută uşor.

— Este foarte târziu. Am petrecut amândoi. Mâine la şapte trebuie să fii la datorie cu patrula. Nimic din toate astea nu e potrivit.

— Potrivit?

— Ştiu că ai avut o experienţă neplăcută cu Ranalee, dar familia mea are o cabană pe plajă, în afara oraşului. Este într-adevăr minunată. Aş vrea să mergem acolo. Doar tu şi cu mine. Pentru o săptămână.

Era incredibil de sensibil la senzaţia trupului ei presat de al său. Dorul şoptit şi dorinţa sinceră din mintea ei îl afectau la fel de puternic ca oricare dintre focurile ilicite aprinse de dominaţia lui Ranalee.

— Da, a reuşit să îngaime.

— Ai vrea asta?

— Da. Gâtul îi era atât de strâns, încât abia putea vorbi. Da, mi-ar plăcea.

— Nu vreau să-ţi impun să petreci o săptămână cu mine. Merg cu tine la apartamentul tău acum, dacă asta preferi.

— Nu. Cabana de pe plajă sună minunat.

— Serios? Îşi frecă obrazul de al lui. Mulţumesc. Îţi mulţumesc că ne dai această şansă.

Gondola a întors de-a lungul Canalului Zborului şi a luat-o spre Bazinul de Sus. Nici măcar nu s-au mai sărutat. Feţele li s-au odihnit una lângă cealaltă, zâmbind. Edeard o privi drept în ochi şi în minte, savurând tot ce vedea. Dorinţa, dorul fizic, entuziasmul dublat de anticipare. Adoraţia. Totul era reflectat, ştia. Era exact ceea ce simţea şi ea în mintea lui. Deschiderea asta era atât de… dulce.

Homelt aştepta în picioare pe platforma de acostare a conacului zigurat. A zâmbit când Kristabel a coborât din gondolă.

— Bună dimineaţa, Stăpână. Aţi petrecut bine?

Ea îl fulgeră cu un zâmbet cald.

— Da, mulţumesc, a fost foarte frumos.

Homelt se uită la Edeard, care încerca să păstreze o faţă impasibilă, eşuând însă lamentabil. Salută scurt din cap.

— Tatăl meu mai este treaz?

— Nu, Stăpână, s-a dus la culcare cu câteva ore în urmă. Doar eu şi paznicii de noapte mai suntem treji acum.

— Înţeleg. Noapte bună, Mergătorule-Pe-Apă.

— Noapte bună, Stăpână.

Homelt le-a aruncat o privire surprinsă, apoi a escortat-o pe Kristabel pe scările de lemn până la conac.

— Poţi să fii gata marţea viitoare? l-a întrebat Kristabel prin televorbire.

Edeard nici nu voia să se gândească la muntele de sarcini şi de programe de lucru pe care va trebui să le reorganizeze. Iar la o săptămână după aceea urma să aibă loc ceremonia de absolvire, de la care *nu putea* lipsi. Va fi strâns.

— O să fiu gata. Orice ar fi.

— Ai promis. O să ţi-o amintesc.

A mai prins-o cu o ultimă privire în capul scărilor. Zâmbind plină de speranţă. Un zâmbet încântător, a

reflectat el. Până la urmă, Macsen avusese dreptate cu privire la frumuseţea ei. Gondolierul l-a dus pe partea cealaltă a Canalului Zborului, de unde putea merge, prin Silvarum, până acasă în Jeavons. Pe podul de peste Canalul Sosirii erau de gardă doi poliţişti extrem de plictisiţi şi somnoroşi. Amândoi au fost uimiţi să-l vadă pe Edeard la acea oră a dimineţii, dar el s-a oprit un moment pentru a sta de vorbă cu ei. Lucrul corect din punct de vedere politic, aşa cum îl instruise Finitan. Generează bunăvoinţă şi sprijin cu fiecare ocazie pentru că nu ştii niciodată când vei avea nevoie de ele.

Politica, aşa cum învăţase, nu putea fi niciodată ignorată în Makkathran, niciodată la niciun nivel. Jocul inteligent al lui Finitan, care exploatase povestea cu răpirea, fusese cel care le adusese rezultatul de care aveau nevoie în Marele Consiliu, după Festivalul Călăuzirii. Tot politica fusese cea care împiedicase gondolierii să intre în grevă aşa cum ameninţaseră, pentru că ar fi părut că sunt de partea răpitorilor. Pentru moment, oraşul rămăsese de partea lui. Ştia că nu va dura şi că vor exista şi alte încercări de a submina Consiliul şi de a-i deturna susţinătorii de la mandatele de excludere. După toate probabilităţile, eforturile nu se vor termina niciodată. Trebuia să rămână vigilent, ceea ce încerca din toate puterile să facă.

Kristabel însă părea să-i umple mintea în ultimul timp. Se gândea la ea atunci când trebuia să se concentreze la turele de serviciu, sau la întâlnirile cu Maeştrii Cartierelor, sau la urmărirea şefilor de bande. Se gândea la ea când se trezea. Se gândea la ea în timp ce patrula, amintindu-şi râsul ei, felul în care arăta, parfumul ei, lucrurile mărunte despre care vorbiseră. Şi când, după o zi de muncă, avea câteva ore libere şi putea fi cu ea, Kristabel îi umplea pur şi simplu lumea.

Şi acum, asta. Urmau să devină iubiţi în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Când în sfârşit a ajuns înapoi în apartamentul lui şi s-a întins în pat, mai erau doar câteva ore până în zori, când trebuia să conducă o patrulă prin Jeavons şi Tycho. În loc să

doarmă, aşa cum ar fi trebuit, mintea lui se agita la gândul cum să facă să rearanjeze orele de serviciu, pentru a putea fi liber săptămâna următoare. Asta şi senzaţia pe care o avusese când se lipise de el în gondolă. Zâmbetul ei. Promisiunea. Va fi dificil pentru cei din echipă să-l suplinească, dar nu-i mai păsa. Makkathranul putea fi uitat acum. El şi Kristabel vor fi iubiţi. Nu putea să creadă. Nu mai fusese niciodată atât de fericit.

Într-un sens, Kristabel şi Ranalee erau foarte asemănătoare. Ideea lor de „doar noi” era una care nu s-ar fi putut aplica niciodată altcuiva decât unei fiice a unei Mari Familii. Sigur, Kristabel luase cu ea doar trei persoane din personalul propriu, nu cinci, dar căruţa care le însoţea trăsura era încărcată zdravăn cu lăzi cu bagaje şi coşuri cu alimente. Şi mai era, desigur, echipa de căruţaşi şi de vizitii, fiecare cu propriii lor ucenici. În plus, veneau gardienii care controlau ge-lupii şi pe care Homelt li-i atribuise pentru drum.

Nu l-ar fi deranjat atât de tare dacă ar fi fost să plece pur şi simplu. Dar înainte de a părăsi conacul Culverit au trebuit să-şi ia, bineînţeles, la revedere de la toate prietenele ei (care chicoteau cam prea mult). Biata Mirnatha era înnebunită de durere pentru că sora ei şi Mergătorul-Pe-Apă o lăsau acasă. Se purta de parcă despărţirea ar fi fost definitivă, aşa că au trebuit să-i promită cadouri şi bunătăţi la întoarcere. A trebuit, de asemenea, să dea mâna cu tatăl ei şi să jure că fiicei sale preţioase nu i se va întâmpla niciun rău, şi asta în timp ce Lorin privea impasibil de la un balcon de mai sus.

Edeard ajunsese la conac cu un singur bagaj, la scurt timp după micul dejun. Trăsura nu a ieşit însă din grajdurile familiei din Tycho decât cu puţin înainte de prânz. Kristabel s-a aşezat cu spatele drept pe bancheta capitonată din faţa lui, cu părul împletit ca într-o beretă largă cu câţiva cârlionţi mici atârnând în jos. Chiar şi aşa, aşezată simplu şi liniştit, îşi purta corpul cu un soi de graţie imperială pe care Ranalee o căuta întotdeauna, dar pe care nu reuşea să o

dobândească.

— Ai fost nerăbdător, i-a spus ea pe un ton semeţ. A trebuit să-mi iau la revedere în grabă, a fost aproape nepoliticos. A existat vreun motiv pentru care ai vrut să te grăbeşti?

El reuşi să-şi păstreze calmul.

— Nu, Stăpână.

— Serios? Mă voi bucura să-ţi testez limitele răbdării în această seară.

— Chiar şi cruzimea voastră este o bucurie, Stăpână.

Kristabel a reuşit să-şi menţină faţa impasibilă pentru alte câteva secunde, apoi a izbucnit într-un râs sălbatic.

— Oh, Madona, am crezut că n-au să ne lase niciodată să plecăm!

S-a repezit apoi lângă el şi au stat restul călătoriei îmbrăţişaţi.

Drumul de la sud de oraş era la fel de bine întreţinut ca toate drumurile din Iguru. De două ori au trecut pe lângă patrule de miliţie care fuseseră sporite recent pentru a compensa creşterea numărului de bandiţi care atacau călătorii pe drum. Edeard suspecta că astfel de incidente se datorau modului în care campania sa de excludere scotea bandele din cartierele oraşului. O parte dintre cei incluşi în mandate plecaseră pur şi simplu. În afară de asta, călătoria lor de-a lungul drumului de coastă s-a desfăşurat fără incidente. Palmierii înalţi, aliniaţi pe marginile lui, supravieţuiseră iernii şi se scuturau acum de frunzele stacojii, făcând loc smaraldului noului anotimp. Câmpurile de pe ambele părţi erau gata pentru culturile de vară. Echipe mari de ge-maimuţe pregăteau viţa-de-vie, livezile de citrice şi grădinile de fructe, în timp ce ge-caii trăgeau plugurile grele. Această perioadă a anului îl înveselea întotdeauna pe Edeard, amintindu-i de timpurile lipsite de griji din copilăria sa. Starea de spirit a tuturor devenea mai bună odată cu venirea primăverii.

Nu ştia la ce să se aştepte atunci când au ajuns la cabana de pe plajă. Cea mai bună presupunere pe care o putea face era că va fi un pavilion asemănător cu cel de pe

proprietatea familiei lui Ranalee. A început să suspecteze că e vorba de ceva diferit atunci când Kristabel a deschis ferestrele trăsurii şi l-a privit cu o sclipire maliţioasă. Nu se mai aflau pe câmpuri. Terenurile din jur se transformaseră în deluşoare nisipoase, sufocate de ierburi lungi şi subţiri, cu copaci zbârciţi şi încovoiaţi de vânt, înghesuiţi la baza lor. În faţă, drumul cobora într-un golfuleţ, cu promontorii de stâncă întunecată. Un mic curs de apă bolborosea paralel cu drumul. Apoi, a văzut-o, ridicându-se dincolo de plaja cu nisip alb, chiar în spatele promontoriului nisipos şi abrupt.

— Oh, Madona, a exclamat încântat.

Kristabel îi strânse mâna, împărtăşindu-i bucuria.

— Întotdeauna mi-a plăcut locul acesta, a oftat ea cu nostalgie.

Cabana era o sculptură pe jumătate vie. Cinci copaci bătrâni de *muroak* fuseseră plantaţi în cerc, apoi tunşi şi ghidaţi timp de zeci de ani. Primele crengi se aflau la trei metri deasupra solului, ţesute într-un soi de platformă şi întărite cu scânduri solide pentru a forma podeaua unui etaj. Peretele era însă cel care îl fascinase pe Edeard. Deasupra podelei, trunchiurile fuseseră lăsate să se bifurce, iar şi iar. În timp ce făceau asta, maeştrii grădinari le antrenaseră în arcuri înalte, îndoindu-le spre vârf şi răsucindu-le într-o împletitură finală de scoarţă şi ramuri care se deschideau pentru a feri cabana de soarele de vară. Umbra aceea era necesară, a realizat el, pentru că arcurile-perete erau armate cu sticlă. O punte subţire, descoperită, înconjura cabana.

Trăsura s-a oprit în faţă şi Kristabel l-a condus pe Edeard pe scările de lemn curbate spre uşă, unde erau aşteptaţi de îngrijitorul cabanei. Bătrânul se înclină adânc, salutând-o pe tânără de parcă ar fi făcut parte din propria lui familie.

Edeard examină pilonii groşi arcuiţi ai peretelui, minunându-se de mugurii de frunze verzi, care începeau să se deschidă printre încreţiturile scoarţei cenuşii, observând cât de meticulos fuseseră tunse în fiecare toamnă ramurile ascuţite. Într-o lună, cabana va părea făcută din geamuri

din sticlă cu rame de plumb, încadrate de linii de frunze verzi.

— E uimitor, a spus el. Nu ştiam că oamenii pot crea aşa ceva.

Nu-şi putuse imagina aşa ceva în Ashwell, nici în vreuna dintre celelalte aşezări prin care trecuse în drumul spre oraş.

— Sunt crescuţi aşa de două sute optzeci de ani, a spus cu mândrie îngrijitorul cabanei. Străbunicul meu a fost cel care a plantat iniţial copacii. De atunci, noi am avut grijă de ei pentru familia Culverits, iar fiul meu va prelua sarcina asta de la mine când va veni timpul.

— Două sute optzeci de ani, a repetat Edeard impresionat.

— Makkathranul ne face leneşi, a spus Kristabel. Ne oferă atât de mult! Dar multe lucruri le putem realiza noi înşine.

În interior, cabana era împărţită în şapte încăperi de nişte lambriuri vechi din lemn. Camera centrală, de sub nodul de trunchiuri, era dormitorul, cu un pat mare circular în mijloc. O serie ingenioasă de scripeţi şi sfori permiteau ca jaluzele perforate să fie deschise sau închise pe ferestrele de deasupra capului. În camera de zi, o lespede de piatră groasă funcţiona drept cămin pentru o sobă de mangal înaltă, din alamă. Focul trosnea deja în ea, fumul strecurându-se printr-un horn conic din fier.

Edeard şi Kristabel s-au aşezat pe canapeaua lungă, privind fix la marea aflată la câteva sute de metri distanţă. El îşi dorea să fi fost ceva mai târziu în an, când ar fi fost suficient de cald ca să poată înota. O navă comercială mare cu două catarge se deplasa încet, în drum spre porturile din sud. Servitorii şi ge-maimuţele se agitau în jur, aranjându-le bagajele în timp ce îngrijitorul cabanei aprindea soba de fier din bucătărie pentru a pregăti ceaiul. Degetele lui Kristabel s-au împletit cu ale lui Edeard.

— Nu-ţi face griji, a spus ea sec. Vor sta cu toţii în cabana din spatele promontoriului. Dincolo de raza televederii. N-aş vrea să-i şochez în seara asta, unii sunt cu familia noastră de zeci de ani.

Edeard zâmbi, amintindu-şi că Ranalee spusese aproximativ acelaşi lucru. Se întoarse spre mare.

Printr-o coincidenţă, cabana familiei Culverit era situată la doar câteva sute de metri sud de golful de unde fusese pescuit trupul lui Ivarl. Edeard îşi amintea destul de bine dimineaţa aceea. La o săptămână după Festivalul Călăuzirii primise un mesaj de la paznicul de coastă care-i cerea să identifice corpul. A împrumutat un cal terestru de la grajdurile miliţiei şi a gonit afară din oraş prin poarta de sud.

Marea şi rocile nu fuseseră blânde cu Ivarl. Edeard nu mai văzuse până atunci ce efect avea apa asupra unui cadavru. Balonarea l-a surprins, la fel ca şi culoarea palidă a pielii. Chiar şi aşa, nu a existat nicio îndoială că era vorba despre şeful bandelor.

— N-am mai văzut aşa ceva, a spus bătrânul paznic de coastă.

Edeard cercetă cu televederea corzile cu care erau înfăşurate încă încheieturile mâinilor şi gleznele lui Ivarl. Era ceva îngrozitor de elegant în modul perfect în care acestea erau legate în nodurile complicate, atât de nepotrivite cu urâţenia morţii, mai ales una ca aceea. A numărat nouă răni adânci prin înjunghiere, înainte de a renunţa. Ivarl nu fusese lăsat să moară rapid sau paşnic.

Uciderea adversarului său îl deranjase pe Edeard mult mai mult decât o făcuse răpirea. Nu din alt motiv, decât că demonstra existenţa în oraş a unei organizaţii faţă de care nu avea o înţelegere clară. În ciuda anchetării principalilor locotenenţi ai lui Ivarl, nu a reuşit să afle cine l-a ucis. Apoi, din nou, Edeard s-a trezit punându-şi întrebări despre sufletul lui Ivarl. Oare îi părăsise corpul în acelaşi mod pe care îl simţise în pivniţă când murise răpitorul Mirnathei? Faptul că sufletele erau reale îl deranja mai mult decât voia să admită în mod conştient.

În acea noapte, Kristabel i-a alungat toate îndoielile şi toată preocuparea.

Chiar dacă servitorii familiei se aflau dincolo de raza televederii, era convins că îi trezise cu ţipetele lui de

bucurie.

A doua zi, dimineaţă, s-au îmbrăcat în robe albe simple şi au luat micul dejun pe puntea mică ce înconjura cabana principală. O adiere caldă plutea în jurul lor, făcând părul sălbatic al lui Kristabel să fluture nestăpânit. După ce şi-a terminat feliile de *bluegrape,* ea şi-a chemat servitoarea să-i perie şuviţele încurcate şi să-i aranjeze părul. În timp ce fata îşi începea lucrul, Edeard se lăsă pe spate şi le ceru ge-cimpanzeilor să adune farfuriile. Pe mare, trei seturi de vele treceau printre aripile stâncoase ale golfului. Îi invidia pe marinari pentru libertatea lor.

— Aş vrea să fac asta într-o zi, a spus el. Atunci când n-o să mai existe bande, iar răufăcătorii se vor fi întors în sălbăticie, ar trebui să luăm o navă şi să călătorim în jurul lumii.

— Nimeni nu a găsit vreodată o cale de acces printre fluxurile de gheaţă din sud.

— Atunci, mergem spre nord.

— Printre atolii din Marea Auguste? Madona, Edeard, acolo sunt recife care se întind pe sute de kilometri. Marea este un labirint perfid ce poate rupe coca oricărei nave nefericite care pluteşte prea aproape de corali.

— Atunci, vom folosi o a treia mână puternică pentru a distruge recifele sau televederea şi ge-vulturii pentru a găsi o cale de ieşire din labirint. Asta vreau să spun, nimeni nu a încercat vreodată cu adevărat. Nu ştim ce altceva există pe lumea asta, în afară de bandiţi. Ce se întâmplă dacă alte nave năvălesc aici, de pe un alt continent sau de pe altă insulă? Ce se întâmplă dacă au păstrat doar pentru ei secretul construirii acelor nave?

— Atunci, probabil că ne-ar fi găsit până acum, a replicat ea în timp ce servitoarea îi termina de aplicat clipurile cu bijuterii.

— Oh. Da. Dar totuşi, ce distractiv ar fi să explorezi lumea cum trebuie.

— Cred că ar fi. Nu am niciodată timp să mă gândesc la astfel de lucruri.

— Nu pot să cred că nimeni din Makkathran nu a încercat să facă aşa ceva. Familiile au suficient de mulţi bani pentru a putea construi nave minunate şi există atât de mulţi fii plictisiţi. Chiar niciunul dintre ei nu e în stare să privească dincolo de orizont?

— Mulţi o fac, dar tot ce caută ei sunt fete cu o zestre adecvată. Nimeni nu gândeşte în felul acesta, Edeard, nimeni nu o mai face acum. Ultimul care a încercat să întreprindă o astfel de călătorie a fost căpitanul Allard, şi asta s-a întâmplat cu peste o mie de ani în urmă. Era cel de al doilea fiu al familiei Havane, care a construit exact tipul de navă despre care vorbeşti, *Majestic Marie.* Makkathranul nu mai văzuse niciodată una la fel, nici înainte şi nici după aceea. Era un galion adevărat, cu peste două sute de metri lungime, şi avea trei catarge. Optzeci de oameni s-au îmbarcat pe ea, toţi marinari cu experienţă, cu cel mai bun echipament pe care breslele Makkathranului l-au putut furniza. Nu s-a mai întors niciodată. Soţia lui Allard a continuat să trăiască, trecând de vârsta de două sute de ani. În fiecare zi, mergea la docuri să întrebe navele nou-sosite dacă nu-l văzuseră pe soţul ei. Văduva de veghe, o numeau. Se spune că sufletul ei bântuie docurile şi acum.

Edeard aruncă tânjind încă o privire spre mare.

— N-am apucat niciodată să cunosc istoria astfel cât am stat în Ashwell. Nu istoria reală. Totdeauna era vorba despre cine a construit ce fermă, sau centrul cărei bresle, şi când au ajuns familiile lor în provincie. Madona, totul era atât de plictisitor.

— Oh, bietul de tine. S-a întins şi l-a apucat de braţ. Şi atunci, când ai învăţat să navighezi?

Edeard se înroşi uşor.

— Nu am învăţat. Nu încă.

Kristabel izbucni în râs.

— Nu poţi naviga, dar vrei să călătoreşti în jurul lumii? Oh, Edeard, de aceea te iubesc atât de mult. Ai viziuni atât de sălbatice. Faci să sune totul ca şi cum se poate întâmpla.

El îi zâmbi sfios.

— Trebuie să rezolv cu bandele întâi. Apoi, când voi avea timp, voi învăţa să navighez.

— Ei bine, să ai grijă cu piraţii. Privi suspicioasă la navele din larg. Căpitanii noştri le raportează de multe ori apariţia. Nu se leagă încă de navele mari, dar cele mai mici au început să dispară.

— Cel puţin nimeni nu mă poate învinui pe mine pentru asta.

— De ce ar face-o?

— Majoritatea bandiţilor de la drumul mare sunt cei alungaţi prin mandatele de excludere. Sunt foarte greu de prins.

— Să se ocupe şerifii oraşelor şi miliţia de ei. E timpul ca şi alte persoane să înceapă să sprijine lupta cu criminalii în loc să aştepte ca Makkathranul să facă totul pentru ei. Asta e o atitudine pe care aş vrea să o văd schimbată.

Edeard îi zâmbi mândru.

— Cei din Marele Consiliu nu vor şti ce i-a lovit atunci când vei ajunge acolo.

— Şi mai este un lucru. De ce trebuie ca familiile să practice primogenitura? În ziua de azi şi în această epocă! Îşi închipuie că eu nu sunt destul de bună?

— Chiar sunt nişte proşti, a spus Edeard cu promptitudine.

— Tu ai ambiţiile tale, a zis ea pe un ton afectat. Eu le am pe ale mele.

— Timpul ne va vedea triumfând.

— Madona, chiar că ai început să vorbeşti ca Finitan. Trebuie să-ţi luăm mintea de la astfel de lucruri. S-a ridicat şi a întins o mână. Haide.

Edeard a lăsat-o să-l ducă pe plajă. Firele de nisip îi ţâşneau în jurul picioarelor goale, într-o senzaţie plăcută de curgere.

— Apropo, eu n-o să-ţi cer să faci *asta,* a spus Kristabel. Îmi imaginez că te-ai săturat de cei care te bat la cap cu ea.

— Cu ce?

Ea făcu un semn spre valurile mici care se spărgeau de ţărm.

— Cu mersul pe ea.

— Oh. Mulţumesc.

Au continuat să se îndrepte spre mare. Kristabel şi-a desfăcut cordonul care-i ţinea roba, lăsând-o să-i atârne liber pe umeri. Vederea corpului zvelt la lumina zilei era foarte excitantă. Ea nu s-a oprit.

— Ah, nu e un pic prea rece pentru înot? a întrebat el uşor.

Ea se încruntă, privindu-l curioasă.

— Nu aici. În aceste părţi, apa din jurul oraşului este întotdeauna cu câteva grade mai caldă decât restul mării. E ceva legat de căldura care se prelinge prin roca de bază, ceea ce face ca apa să fie bogată în nutritivi. De aceea Makkathranul şi satele de coastă au atât de multe bărci de pescuit crustacee.

— Şi, desigur, toată lumea ştie acest lucru, a spus el cu exasperare crescândă.

— Ei bine, da, i-a răspuns ea, punându-şi mâinile în şolduri. Voia să fie un gest batjocoritor, dar tot ce a obţinut a fost o poză erotică cu roba fluturând în spatele ei. De ce?

— Aş vrea să vă arunc într-o zi, pe tine şi pe colegii mei de echipă, în mijlocul provinciei Rulan. Ar fi rândul meu atunci să râd în timp ce aţi mânca fructe de pădure otrăvite şi aţi cădea în gropile cu drakkeni şi nu aţi reuşi să aprindeţi un foc de tabără sau aţi rămâne cu degetele lipite încercând să culegeţi ciuperci *gache.* Doar o dată. Să ştiţi şi voi cum este.

Kristabel îşi îndreptă gâtul şi îşi supse obrajii.

— Tu ai venit să locuieşti la oraş. Eu nu am nicio intenţie să mă duc vreodată să trăiesc la ţară.

— Oh, serios?

A făcut un pas spre ea.

— Un loc înfricoşător. Niciun fel de cultură şi foarte urât mirositor.

Ea rezistă un moment, în timp ce Edeard o privea ultragiat, apoi se întoarse şi fugi chicotind în apă. El îşi aruncă roba pe nisip şi fugi după ea.

Kristabel avusese dreptate. Apa era ceva mai caldă decât

se temuse. Asta nu o făcea însă suficient de caldă pentru a se putea bucura de o baie bună, pe îndelete. A reuşit să o ajungă din urmă şi să o prindă şi amândoi s-au aruncat în valuri, râzând cu poftă.

— Acum ar fi un moment bun să mă înveţi cum se face un foc în aer liber, a spus Kristabel clănţănind din dinţi.

Edeard îi dăduse roba după ce ieşiseră din mare, dar aceasta nu prea ţinea de cald. Şi pielea lui era zbârlită toată în timp ce mergeau pe nisip, îndreptându-se spre promontoriu.

— Foarte bine, a spus el cu demnitate.

Şi-a întins a treia mână şi a adunat crengi rupte şi bucăţi de plută. Kristabel bătu veselă din palme privind cum acestea se răsuceau prin aer începând să se strângă într-o gaură, la baza promontoriului.

— Acum, vezi, avem nevoie de nişte frunze uscate în mijloc, i-a explicat el meticulos îngrămădind, cu a treia mână, câteva frunze fragile maro de *gorelow.* Şi bucăţile astea de trimpine sunt şi ele foarte bune, se aprind uşor. S-a ghemuit, lângă grămada de lemne pentru a se asigura că iasca era aşezată cum trebuie. Kristabel a îngenuncheat lângă el, cu mintea ecranată şi cu o expresie teribil de serioasă.

— Aşa, acum mai am nevoie de doar câteva pietre. Două pietre potrivite au sărit afară din nisip şi au zburat spre el. Trebuie să produci scânteile rapid şi să le direcţionezi cu a treia mână astfel încât să lovească mereu în acelaşi loc. Concomitent, stârneşti un flux uşor de aer în locul în care au lovit. Dar nu prea mult, pentru că se vor stinge. Este destul de greu să înveţi să dozezi aerul corect.

S-a răsucit ca să apuce pietrele cu mâinile lui adevărate, din carne şi sânge. O licărire ciudată de argint a apărut în spatele lui.

— Huh? S-a întors şi a văzut iasca arzând puternic.

— Oooh, susură Kristabel lin şi dulce. A fost atât de impresionant, Mergătorule-Pe-Apă. Orice fată va fi sigură că va fi bine hrănită când te vei duce la vânătoare în sălbăticie.

— Cum ai făcut-o…?

În ochii şi în mintea ei era o sclipire diabolică. Şi-a ridicat mâna. O flacără albă, rece, îi scânteie de-a lungul degetelor, arcuindu-se peste grămada de lemne.

— Oh.

În ciuda frigului, Edeard era roşu ca racul la faţă.

Kristabel aproape a căzut pe spate de atâta râs.

— Eşti atât de uşor de tachinat, a reuşit până la urmă să spună. Serios.

— Evident.

— Dragul meu Edeard, îl mângâie ea pe obraz. Îmi pare rău. Apoi se apleacă în faţă, incapabilă să se oprească din râs.

Degeaba, nu putea sta supărat pe ea. Iritarea lui făcu loc unui zâmbet trist.

— Da, dar trucul ăsta nu te va ajuta cu ciupercile *gache,* o informă el.

Kristabel se aşeză în poala lui şi îşi răsuci mâinile în jurul gâtului lui. Zâmbetul ei rivaliza cu soarele amiezii.

— Dacă voi fi vreodată atacată de legiuni de ciuperci *gache,* promit, în numele Madonei, că din acea zi voi face tot ce-mi spui şi nu voi mai râde niciodată de tine.

— Bine. Acum, arată-mi cum faci trucul cu focul.

— Nu am voie. Familiile preferă să păstreze secretul.

— Gândeşte-te la asta ca la începutul revoluţiei.

Ea îl sărută.

— În regulă.

Mintea ei îi dărui tehnica. Era, de fapt, destul de simplu, gândi el, examinând noile cunoştinţe. Trebuia să stoarcă un mic flux de aer pe care să-l fileze, în acelaşi timp, foarte rapid, pentru a crea o puternică încărcătură statică.

— Uşor!

Şi-a ridicat braţul, şi şi-a lăsat puterea telekinetică să agite aerul în jurul lui. Un flash orbitor izbucni brusc, rotindu-se larg pentru a izbi grămada de lemn. O minge de foc înflori în jurul ramurilor, însoţită de o bufnitură puternică. Mai multe beţe în flăcări s-au răsucit în aer lăsând în urmă dâre de fum. Edeard şi Kristabel s-au ferit.

— Pe Madona, Edeard! a exclamat ea.

Gura i se deschise de surpriză.

Focul de tabără ardea acum furios. Fata râse din nou.

— Aşa e mai bine, a spus el în timp ce flăcările se ridicau şi mai mult. Încep să mă încălzesc acum.

Kristabel avea încă mâinile în spatele gâtului său. Îşi arcui coloana, căzând pe spate şi trăgându-l peste ea.

— Şi eu.

Edeard aruncă o privire uşor vinovată spre cabană, apoi rânji indecent.

— Întotdeauna am auzit că sexul pe plajă este cel mai bun.

Îi desfăcu cordonul cu a treia mână.

Legenda, a descoperit el, era cât se poate de adevărată, sexul pe plajă era spectaculos.

A doua zi, de îndată ce s-a lăsat noaptea s-au dus din nou în pat, în mijlocul cabanei. Mult timp după ce lumânările au pâlpâit şi s-au stins, Edeard zăcea întins pe pat uitându-se la nebuloasele care sclipeau dansând pe cerul nopţii. Zâmbi apatic. Somnul refuza să-l cuprindă.

— Cât de departe sunt?

Kristabel trase cu ochiul în sus la tavan.

— Tot te mai uiţi la nebuloase? Nu ştiu. Sunt foarte, foarte departe.

— Sufletele noastre ajung oare la ele, dacă nu sunt călăuzite de Lorzii Cerului?

— Nu-mi amintesc exact ce spuneau învăţăturile Madonei. Cred că e dificil pentru suflete odată ce au fost aruncate afară din vechile corpuri. Nu fac decât să plutească departe, prin spaţiu.

— Pierdute. De aceea avem nevoie de Lorzii Cerului.

— Da, a zâmbit ea şi s-a lipit mai tare de el. Vezi, ştii mai multe decât mine. Trebuie să fii foarte credincios.

— Nu prea. Cam asta-i tot ce-mi amintesc. Dar de unde a ştiut Madona?

— I-au spus Primelevieţi. Sau Lorzii Cerului i-au spus ce au spus Primelevieţi. Nu-mi amintesc care din ei. Deşi

Primelevieţi ar fi trebuit să ştie, deoarece ele sunt cele care au creat universul.

— Golul acesta. Navele care ne-au adus aici au venit din afară.

— Cu siguranţă, au venit din altă parte.

— Dacă au căzut aici din cealaltă parte a cerului, atunci trebuie să fi trecut prin nebuloase.

— Cred ca da.

— Atunci, înseamnă că au ştiut exact ce erau. De ce nu au rămas acolo, în Marea lui Odin? Madona spune că este poarta către Inimă, unde sufletele trăiesc pentru eternitate în unitate şi fericire.

— Navele erau în cădere. Nu au putut opri.

— Au căzut pe Querencia. În timp ce sunt în cer, navele zboară. Oamenii din interiorul lor pot controla unde se duc, la fel cum căpitanii stabilesc cursul navelor noastre comerciale.

Kristabel se ridică. Nu-i putea vedea decât conturul întunecat, în timp ce părul ei moale îi mângâia pieptul.

— De ce pui întrebările astea?

— Avem suflete, Kristabel. Le-am simţit. Când l-am împuşcat pe răpitorul Mirnathei, televederea mea i-a urmărit sufletul în timp ce-şi lua zborul.

— În drum spre Honious, mârâi ea.

— Nu şi dacă doar alunecă la întâmplare în cer.

— Edeard, a întrebat ea nesigură, îţi baţi joc de mine?

— Nu! a asigurat-o. Niciodată. Doar că nu înţeleg de ce ne-au abandonat Lorzii Cerului. Ce să facem pentru a-i chema înapoi?

— Madona spune că trebuie să ne păstrăm integritatea.

— Dar cei mai mulţi oameni o fac, nu-i aşa? Cunosc atât de mulţi care chiar au fost aşa. Oamenii decenţi şi cinstiţi care au murit. Sufletele lor sunt toate pierdute? *Oare Akeem este singur şi rătăcit undeva în cer? Dar Melzar? Şi Obron?* Cumva, nu voia să analizeze ideea. Brusc, îi veni în minte Salrana. Salrana care muncea cu conştiinciozitate în spitalul din Ufford, aşteptând ziua în care va reveni la Makkathran. Şi la el. Îşi dedicase viaţa Madonei şi era o

persoană decentă.

Cu siguranţă mai mult decât mine. Oare sufletul ei se va pierde în Gol? Astfel de gânduri îl făceau să se simtă inconfortabil, şi nu dintr-un singur motiv. *Chiar ar trebui să-i scriu, să-i explic că am găsit-o pe Kristabel. Dar mie nu mi-ar plăcea să primesc astfel de ştiri printr-o scrisoare. Madona!*

— Nu ştiu, Edeard, a spus Kristabel, şi ăsta este adevărul. Dacă vrei răspunsuri la astfel de întrebări, va trebui să i le ceri unei maici. Pot să-ţi aranjez o întâlnire cu Pythia, dacă vrei. Suntem rude îndepărtate.

— Nu. Îmi pare rău. Rătăcesc cu gândurile în seara asta. Nu-i nimic.

Încercă să pună deoparte amintirea Salranei. *Mă voi ocupa de asta într-un mod onorabil, atunci când se va întoarce.*

Îi simţi părul mângâindu-l. Degetele ei îi pipăiau obrazul.

— Am crezut că voi reuşi să te liniştesc.

— Ai făcut-o. Sunt atât de epuizat, încât mintea mea e în ceaţă, de aceea sunt aşa stupid.

— Vrei să facem dragoste din nou?

El îi zâmbi în sus, în întuneric, unde ştia că se află faţa ei.

— De fapt, în clipa asta nici nu mă pot mişca, ce să mai vorbim de asta.

— Ai face bine să te refaci până mâine.

— Mă duc la culcare acum, promit. Voi fi gata pentru tine din nou, mâine-seară.

— Mâine dimineaţă, a spus ea tăios.

— Da, Stăpână.

Kristabel, a descoperit el în zori, când ea l-a trezit din somn, nu glumise deloc.

În timpul zilei mergeau de-a lungul coastei, explorau golfurile şi plajele vecine. Uneori, făceau o baie în mare, apoi se încălzeau făcând dragoste între dune. Kristabel, mai ales, se simţea delicios de excitată la perspectiva de a fi descoperită de vreun muncitor de pe proprietate sau de o menajeră. Pentru el nu era chiar atât de dificil s-o

îndatoreze.

În a patra după-amiază, au mers înapoi de-a lungul drumului cabanei, cercetând câmpurile şi livezile răspândite dincolo de fâşia îngustă de teren sălbatic care se întindea în spatele ţărmului. Linia de coastă era alcătuită dintr-o serie de golfuri accidentate înşirate pe aproape tot drumul spre oraş. Majoritatea celor mai mari erau dominate de sate care se extinseseră sau adaptaseră stâncile curbate pentru a face din ele porturi pentru flotele lor de pescuit. Restul fuseseră incluse în proprietăţile Marilor Familii ale Makkathranului, care construiseră acolo pavilioane sau cabane în care generaţiile mai tinere îşi puteau petrece vara lenevind.

Mai la sud, terenul se adâncea, devenind o mlaştină de apă sărată înainte de a se înălţa din nou la capătul Câmpiei Iguru. Apoi Munţii Bruneau se ridicau ca o pavăză împotriva câmpiilor aride din sud. Oraşele şi terenurilor agricole continuau să se agaţe de coastă pe măsură ce aceasta se curba spre est până la Charyau, cel mai sudic oraş de pe Querencia, imediat după ecuator.

— Se spune că acolo trebuie să porţi haine lungi pe tot parcursul anului, a spus Kristabel în timp ce stăteau în vârful unui deluşor mai înalt, uitându-se spre sud. La orizont, abia puteau zări vârfurile înzăpezite ale lanţului Bruneau. Soarele este atât de puternic, încât îţi scorojeşte pielea, mai ales dacă nu eşti obişnuit.

— Au cumva poveşti şi despre altcineva care ar mai trăi în lumea noastră? a întrebat Edeard. Poate despre nave ciudate pe care le-au văzut la distanţă, pe mare?

— Nu. Navele noastre comerciale fac schimburi cu ei tot timpul şi goeletele lor fac curse regulate în portul Makkathran. Dacă ar fi existat poveşti de genul acesta, le-am fi auzit. Îşi înclină capul într-o parte. Eşti atât de interesat de ceea ce se află dincolo de ce avem la îndemână. De ce?

— Mă interesează lumea, asta-i tot. Nu voia să-i spună că principalul său interes era să descopere unde erau produse armele cu tragere rapidă. Nu te deranjează deloc faptul că

nu avem de fapt o hartă completă a Querenciei? Navele care i-au adus pe Rah şi pe Madona trebuie să fi văzut cum arăta înainte de a ateriza. De ce nu s-a păstrat niciuna?

— Iar începi să gândeşti diferit. Ce-ai spus este perfect logic, dar nimeni altcineva nu face vreodată acest tip de conexiuni.

— Este aşa de rău?

— Nu, dar te scoate în evidenţă. Mi-ar plăcea să înţeleg de ce gândeşti în felul în care o faci.

— Doar pentru că aşa sunt eu, cred. *Şi din cauza lucrurilor pe care le văd în visele mele.*

— Îmi doresc să-ţi fi cunoscut părinţii. Îmi pare rău dacă sună egoist, dar trebuie să fi fost nişte oameni foarte speciali. Îţi aminteşti ceva despre ei?

— Foarte puţin, a oftat el. Akeem mi-a spus că mama mea a sosit în Ashwell dintr-o altă provincie. Spunea că era frumoasă şi deşteaptă. Toţi bărbaţii se băteau pentru mâna ei, dar ea nu l-a dorit niciodată decât pe tatăl meu. De fapt, şi el se afla acolo numai douăzeci de ani, aşa că presupun că nu era considerat un localnic. Avea o fermă în afara satului. Era un loc mare, sau cel puţin aşa credeam. Îmi amintesc că aveam o mobilă foarte frumoasă în comparaţie cu celelalte case. Nu ştiu de ce. Nu am fi putut câştiga mai mult decât alţi agricultori. Akeem mi-a spus că nu se implica foarte mult în viaţa din Ashwell. Nu pot să spun că-l condamn pentru asta.

— Nu am vrut să stârnesc ceva care să-ţi facă rău.

— Nu-mi face. Au murit cu mult timp în urmă, am încetat de mult să-i jelesc. Urăsc bandiţii care i-au ucis, dar Akeem a fost un adevărat tată pentru mine. Am fost norocos să-l cunosc.

Kristabel l-a luat de braţ şi au pornit în josul colinei.

— Există peste tot bandiţi, a spus ea. De tot felul. Oamenii care pradă bunurile pentru care alţii au muncit din greu. Bandele nu sunt diferite.

— Ştiu. Asta mă supără în legătură cu ei, însuşi faptul că există. Şi mai rău decât atât, faptul că oamenii le acceptă existenţa.

— Cred că bandele noastre sunt mai inteligente decât banditii tăi. Au reuşit să se infiltreze în vieţile noastre.

— Oraşul şi satul, din nou?

— Aproape. Deşi par să împărtăşească aceeaşi brutalitate şi ură. Sunt oameni defecţi, Edeard. Ăsta e motivul pentru care fac ceea ce fac.

— Vrei să spui că ar trebui să le arătăm compasiune?

— Nu ştiu ce trebuie făcut. Îi mângâie faţa, uitându-se cu simpatie la el. Înţelegi că toată lumea aşteaptă ca tu să dai răspunsul, nu-i aşa?

— Nu am niciun răspuns. Asta e treaba Marelui Consiliu.

— Te vor învinovăţi pe tine dacă nu se găseşte o soluţie înainte. Nu le poţi auzi vocile? Tu ai început asta, tu ai venit la Maeştrii Cartierelor cu această idee. Ai alungat banditii din unele cartiere şi i-ai determinat să se ducă în altele. De ce ar trebui să sufere unele cartiere în favoarea altora? Ce vei face pentru a scăpa de ameninţarea pe care ai pus-o în evidenţă şi împotriva căreia ai început războiul?

— Oh, Madona, a gemut el.

— Trebuie să găsim ceva, Edeard, o cale de ieşire.

— Nu există niciuna.

— Există cel puţin una, şi tu ştii asta. Exilul. Izgonirea permanentă dintre pereţii de cristal. Excluderea lor din tot oraşul.

— Asta nu se va întâmpla, Maestrul Bise nu va permite să se întâmple asta în Sampalok, în primul rând.

— Honious să-l ia pe Bise. Ai un elan politic în plină creştere în spatele tău. S-a văzut că excluderea funcţionează. Trebuie să mergi mai departe. Dacă eziţi acum, vei pierde momentul prielnic.

— Exilul? Vorbeşti serios? Mintea lui se întoarse la dimineaţa răpirii şi la modul în care fusese mustrat de soţia lui Eddis. Şi unde se vor duce cu toţii?

— Văd cât de mult te tulbură asta, dar cred că greşeşti făcându-ţi atâtea griji. Imaginaţia te conduce pe un drum greşit. Vizualizezi cartiere întregi din oraş golite sub ameninţarea armei. Edeard, problemele reale sunt cauzate de câteva sute de oameni, cel mult. Îmi amintesc noaptea

în care tata a semnat mandatele de excludere pentru Haxpen. I-ai dat patru sute optsprezece. Ăştia-s toţi, Edeard, toţi bandiţii pe care-i poţi găsi. Acest număr nu înseamnă nimic în comparaţie cu populaţia totală. Sunt atât de puţini încât nici măcar nu formează o minoritate. Scapă de şefii bandelor şi de locotenenţii lor, iar restul se vor împrăştia. Se vor reintegra în societate. Nu te vor iubi, dar cel puţin nu vor mai provoca genul de probleme pe care le pricinuiesc azi.

— Cred că da. Dar unde se vor duce şefii bandelor? Asta ar însemna doar să pasăm altcuiva problema noastră.

— Uite, a spus Kristabel hotărâtă, şi îşi ridică braţele, răsucindu-le spre peisajul din jurul lor. O să-l conving pe tata să-ţi împrumute cea mai mare navă din flota noastră şi îi poţi duce pe cel mai îndepărtat atol spre care putem naviga. Sau vom cumpăra cincizeci de căruţe şi le vom conduce caravana în sălbăticia de dincolo de Rulan. Lasă-i să-şi construiască propriile case şi să-şi producă propria hrană. Edeard! Tu nu eşti responsabil pentru ei, nu după aceea. Eşti un poliţist din oraş, o poziţie care era privită cu dispreţ total înainte de a veni tu. Ne-ai făcut pe toţi să ne simţim în siguranţă, din nou, ne-ai dat speranţă. Nu şovăi acum. Makkathranul nu îşi poate permite îndoielile tale.

Se uită la ea cu veneraţie. Ea şovăi derutată.

— Ce-i?

— Eşti de-a dreptul incredibilă. Nu pot să cred că te uiţi la cineva ca mine.

Kristabel privi în pământ.

— Dar o fac.

— Makkathranul este norocos să te aibă.

— Nu voi fi un lider de familie, ci doar un simplu mesager între tata şi primul meu născut, cineva care doar va vota pentru indiferent ce va spune primarul. Dar voi schimba lucrurile, a spus ea cu înverşunare.

— Ştiu că o vei face.

Ultima noapte împreună, în cabana de pe plajă, a fost una care Edeard ar fi vrut să nu se încheie niciodată. Din

nou, după ce lumânările muriseră de mult, stătea întins pe pat şi se uita în sus, în timp ce gândurile i se adunau încet, transformându-se în înţelegere. Nu în ultimul rând, a ceea ce Kristabel îi spusese de-a lungul săptămânii, în atât de multe moduri pe care nu le înregistrase înainte. Era lungită alături de el acum, cu braţul pe pieptul lui, capul în scobitura gâtului, un picior peste al lui. Era în locul căruia îi aparţinea. Pentru eternitate.

— Te iubesc, a spus el uimit.

Edeard se temea de întoarcerea în Makkathran. O parte din creierul lui adoptase fantezia frumoasă în care ei doi rămâneau împreună în cabana de pe plajă pentru totdeauna. Nu era vorba doar de unirea lor fizică, deşi Kristabel era tot ce îşi imaginase vreodată că ar putea fi o iubită. Nu voia ca perfecţiunea săptămânii petrecute împreună să fie afectată.

— Nici eu nu vreau să plec, a spus ea la micul dejun, în ultima lor zi.

— Cred că trebuie să ne întoarcem, a zis el morocănos.

— Trebuie, şi nu te bosumfla.

— Nu mă... Îmi pare rău.

— Şi asta o spui cam prea des.

— Mulţumesc.

— Am un cadou pentru tine, a zis ea, şi instrui o ge-maimuţă să-i aducă una din lăzi.

Edeard nu o observase printre celelalte bagaje. Pentru cineva care petrecuse cea mai mare parte a săptămânii goală sau îmbrăcată în bucăţi de mătase şi dantelă părea să solicite un dulap cam mare. Se aplecă înainte cu interes în timp ce ea deschidea lada şi scotea haina din interior.

— O uniformă cum se cuvine pentru tine, a spus Kristabel. Nu se poate ca omul meu să arate ca un tip obişnuit la ceremonie, nu-i aşa? Nu în această zi. Ziua cea mare.

Edeard a luat jacheta din mâna ei, admirând croiala şi materialul serios, negru. Era o tunică de gală standard pentru poliţişti, dar mult mai elegantă. Kristabel scoase din

ladă şi o pereche de pantaloni asortaţi, şi o cămaşă albă, centură, cravată.

— Îţi mulţumesc foarte mult, a spus el, apoi se întristă. Eu nu am nimic pentru tine.

Ea îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi spus ceva jignitor.

— Pentru că nu ai niciun ban. Şi asta e bine, pentru că nu e ceea ce caut la un bărbat.

— Eşti minunată.

O sărută.

— Nu avem timp, trebuie să ajungem în oraş până la prânz. Du-te şi pune-o pe tine.

— Am mai putea rupe câteva minute, a sugerat el, cu speranţă.

Degetul ei arătă uşa dormitorului.

— Du-te şi îmbrac-o.

Edeard s-a conformat. Se potrivea perfect şi în timp ce se studia în oglindă nu-şi putu împiedica un zâmbet de mulţumire.

Arăta grozav.

— Oh, Madona, murmură răguşit Kristabel de la uşă. Este într-adevăr ceva cu bărbaţii în uniformă.

— Croitorul mi-a ştiut exact mărimea, sau m-a spionat?

Sprânceana lui Kristabel se ridică uşor.

— Îţi cunosc exact dimensiunea, a tors ea. Acum, haide, trebuie să plecăm.

Destul de ciudat, atunci când a ajuns înapoi în oraş, vederea acestuia l-a înveselit. Trăncăneala răguşită de gânduri şi televorbire care se revărsa din minţile oamenilor era o prezenţă liniştitoare. Mai era şi imaginea familiară a clădirilor şi a străzilor, şi a canalelor. Felul în care nimeni nu le acorda nicio atenţie în timp ce se îndreptau spre grajduri. Nici măcar nu s-au deranjat să ridice o ceaţă de izolare.

— Sunt acasă, a decis el, în timp ce gondola îi ducea de-a lungul Marelui Canal Principal către Palatul Orchard.

Colegii de echipă care îl aşteptau în Sala Malfit l-au salutat cu bucurie sinceră.

— Ia te uită! a exclamat Macsen, trăgând de splendida uniformă nouă a lui Edeard. Se uită la Kristabel, care stătea de vorbă cu Kanseen. Ceva *de anunţat?*

Edeard se încruntă.

— Nu. Am petrecut minunat. Şi cu siguranţă, nu vă dau detalii.

Macsen şi Boyd au clătinat din cap exasperaţi.

— Tot băiat de la ţară, a spus cu tristeţe Macsen.

— Ce?

— Şi avem nişte veşti pentru tine! a zis cu mândrie Dinlay.

— Ce? a repetat Edeard zăpăcit.

— După ceremonie, i-a replicat Kanseen ironic. Avem nevoie de timp ca să-ţi explicăm.

— Haide, a spus Macsen. Mai bine ne-am ocupa locurile cât mai putem încă.

La ceremonia de absolvire a lui Edeard şirurile de scaune ocupaseră mai puţin de o cincime din spaţiul disponibil. Astăzi, unele familii care veniseră să-şi vadă fiii şi fiicele absolvind trebuia să stea în picioare în jurul zidurilor. Ca şi înainte, primarul Owain a apărut în capul scărilor mari, flancat de Maeştrii Cartierelor şi de cei ai Breslelor. În timp ce coborau, acoperişul gigantic de deasupra înfăţişa planetele-surori ale Querenciei plutind din nou prin zorii diafani filtraţi de mănunchiuri de nori aurii.

Owain şi-a început micul discurs pe platforma improvizată. Edeard, care stătea în partea îndepărtată a sălii, se uită la şirul lung de Maeştri din spatele primarului. De data aceasta toţi priveau atent, de parcă încercau să estimeze starea de spirit a publicului. Încordarea lor contrasta cu entuziasmul şi satisfacţia noilor poliţişti şi a familiilor lor. Apoi l-a văzut pe Bise, a cărui faţă era rigidă şi plină de animozitate. Acesta se uita fix la el. Pentru o secundă, Edeard a fost luat prin surprindere de ura pe care o vedea şi o simţea. Se adună şi răspunse ostilităţii Maestrului cu indiferenţă rece.

Aplauze puternice au izbucnit când primul stagiar a urcat pe platformă şi Owain i-a înmânat epoleţii. Edeard a

aplaudat şi el politicos de-a lungul întregii ceremonii, care a durat foarte mult. Singura dată când a aplaudat cu entuziasm autentic a fost atunci când şi-au primit epoleţii stagiarii de la secţia Jeavons. Tânărul Felax strălucea de mândrie în timp ce cobora în grabă treptele, ţinând butonii mici de bronz ridicaţi, astfel încât părinţii lui să-i poată vedea. Edeard şi Dinlay şi-au zâmbit.

— Oh, Madona, a gemut Dinlay. Aşa am fost şi eu?

— Nu ştiu. Eram prea ocupat încercând să nu cad pe scări.

De pe rândul din spatele lor, Chae s-a aplecat spre ei.

— Aţi fost o ruşine amândoi, i-a asigurat el.

Edeard ştia că era aşteptat să participe la recepţia care urma. Nu cu multe luni în urmă, ideea l-ar fi înspăimântat. Acum, după toate prin câte trecuse, nu-i mai păsa. În plus, Kristabel era la braţul lui tot timpul, zâmbind şi impresionând lumea mult mai mult decât el. Aşa că a luat un pahar de vin de la un ge-cimpanzeu, a refuzat *canapé*-urile, şi-a arborat zâmbetul lui cel mai bun, şi-a sigilat mintea şi a început să le spună părinţilor cât de minunaţi erau nou calificaţii poliţişti şi cât de bucuros era că îl vor ajuta, şi da, credea că bandele vor fi în cele din urmă învinse, şi nu, nu putea divulga planificarea acţiunilor, era confidenţială, şi da, aveau o modalitate de a termina campania de excludere, şi, vă rugăm, îndemnaţi-i pe Maeştrii Cartierelor dumneavoastră şi pe Reprezentanţi să sprijine emiterea mandatelor.

— Ne împărţim în grupuri politice, îi şopti Kristabel la ureche o oră mai târziu, în timpul petrecerii. Cât de makkathranic din partea noastră!

Edeard scană în jur cu televederea. Avea dreptate. Trei grupuri distincte de Maeştri se formaseră pe pardoseala neagră a Sălii Malfit. Una condusă de Finitan, numai zâmbet şi entuziasm, cu Maeştrii Cartierelor care susţineau campania de excludere. Cel mai zgomotos dintre ei era Julan, care era aproape de nerecunoscut faţă de omul zdrobit de la Festivalul Călăuzirii. Entuziasmul lui copleşea pe toată lumea în timp ce saluta familiile pentru a le

felicita. Oamenii nu erau obişnuiţi să stea de vorbă cu un Maestru de Cartier, cu atât mai mult cu unul atât de exuberant şi de plăcut.

— Tatăl tău este un politician talentat, observă Edeard.

— Încearcă să spui asta ca şi cum ar fi un lucru bun.

A treia ei mână îl ciupi brusc de fesă. Edeard rezistă impulsului de a-i face şi el la fel. Finitan îi prinse privirea şi zâmbi aprobator la Kristabel înainte de a se întoarce din nou la şeful asociaţiei ceramiştilor din Fiacre a cărui a treia fiică tocmai îşi primise epoleţii. Mai erau încă opt Maeştri de Cartier în grupul lor, reprezentând Jeavons, Silvarum, Zelda, Drupe, Tosella, Lillylight, Dongo şi Padua. Finitan îi mai avea în vedere pe cei din Vaji, Cobara şi Myco, care erau curtaţi asiduu pentru sprijinul lor.

Cel mai mare grup, adunat în mijlocul sălii, erau indecişii. Încă majoritari. Erau apoi, cei care se adunaseră în jurul lui Owain. Familiile cele mai tradiţionale, a remarcat Edeard, cu Bise în centrul lor. Şi ei dădeau mâna bucuroşi şi stăteau de vorbă fericiţi cu noii poliţişti. Era destul de tulburat să vadă că Pythia era printre ei. Cu siguranţă, ea îşi dădea seama că mandatele de excludere trebuia extinse. Apoi şi-a amintit că ea refuzase cu blândeţe să interzică cuiva să intre în Eyrie. Argumentul fusese destul de rezonabil: ar trebui ca oamenilor să li se permită să meargă la biserica Madonei.

— Divizarea asta nu este bună, i-a spus lui Kristabel când oaspeţii au început să plece. Makkathranul trebuie să fie unit, dacă vrem să învingem bandele.

— Aşa este, i-a răspuns ea.

Apoi l-a condus la Finitan şi la tatăl ei.

— Bine ai revenit, a spus Julan.

Şi-a îmbrăţişat fiica, apoi a dat mâna cu Edeard. A fost o mică pauză atunci când s-a uitat la Edeard, ca şi cum ar fi anticipat ceva. Finitan, de asemenea, părea să aştepte. Edeard nu era sigur ce să spună.

— Bine, atunci, a zis Finitan. Acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul. Edeard, în timp ce tu şi Kristabel aţi fost plecaţi, am făcut presiuni asupra Maeştrilor

cartierelor rămase şi a Reprezentanţilor lor pentru a adera la schema de mandate de excludere. Din păcate cu prea puţin folos. Primarul s-a opus cu tot atât elan.

— Dar de ce? a întrebat Edeard.

— Pentru că, aşa cum a subliniat în mod întemeiat, nu avem nicio concluzie, nicio decizie finală cu privire la ce să facem cu aceşti oameni.

— Eu am, a spus Edeard, simţindu-se încrezător după tot ce discutaseră despre asta el şi Kristabel.

— Ai? a întrebat Finitan.

— Da, domnule. Singurul lucru pe care îl putem face. Exilul.

— Ah. Aceasta este o declaraţie curajoasă, tinere Edeard.

El a zâmbit sfios spre Kristabel.

— Mi s-a explicat că, deşi sună drastic, numărul real de persoane de care trebuie să scăpăm este mic în raport cu populaţia totală a oraşului.

Finitan şi Julan au schimbat o privire.

— Asta face lucrurile mai uşoare, a spus Finitan. Este destul de clar că Owain va stârni o nouă confruntare în Consiliu şi tergiversarea va acţiona în favoarea lui. Trebuie să preluăm iniţiativa, iar propunerea exilului este exact tipul de perspectivă care va stimula oamenii să ne sprijine.

Edeard aruncă o privire la Maeştrii adunaţi în jurul lui Owain.

— Nu înţeleg, m-am aşteptat ca asta să facă lucrurile să meargă mai rău în Consiliu.

— Va face, a spus Finitan cu un zâmbet. Şi putem valorifica această divizare.

— Ah, a zis Kristabel, dând din cap cu înţelegere. Desigur.

— Desigur, ce? a întrebat Edeard.

— Îmi voi anunţa candidatura pentru funcţia de primar, a spus Finitan. Şi alungarea bandelor va fi deviza campaniei mele pentru oamenii din Makkathran.

— Ce a spus? a întrebat Boyd în timp ce echipa se întorcea la secţia din Jeavons, după ceremonie.

— Că va candida pentru funcţia de primar, le-a zis Edeard tuturor. Era încă surprins de idee, deşi entuziasmul lui era în creştere. *Cu Finitan la conducere, atât de multe lucruri se pot schimba.* Va fi o petrecere la Turnul Albastru în seara asta, aşa că va putea face un anunţ public.

— Nu Finitan, fraiere, s-a răstit Macsen. Maestrul Julan?

— Julan? El n-a spus nimic. Dar, cu sprijinul lui, Finitan are o şansă reală.

— Bine, a intervenit Kanseen. Uită de asta. Tu ce i-ai spus?

— I-am spus că îl voi susţine cum voi putea.

Toţi îşi aruncau priviri nedumerite. Edeard putea simţi cum îşi închid mintea faţă de el, dar nu înainte de a-şi manifesta iritarea şi dezamăgirea. Realiza că faptul de a-şi fi luat o săptămână liberă îi deranjase mai mult decât crezuse la momentul respectiv.

— Bine, atunci, noi cel puţin am fost ocupaţi, a spus Dinlay când intrau pe poarta principală a secţiei. Din nefericire, la fel au fost şi bandele. Gondolierii au mai scos un cadavru din canal joia trecută. Al doilea fiu al unui negustor de haine din raionul Igadi.

— Madona! a gemut Edeard. Nu le-a luat mult timp să-şi recapete curajul.

S-au grupat în sala mică. A treia mână a lui Dinlay a închis uşile în spatele lor. Kanseen s-a aşezat pe una din mese, cu cizmele pe o bancă, iar Macsen i-a cerut unui ge-cimpanzeu să le aducă nişte apă.

— Vinul de la petrecere a fost ieftin, s-a plâns el după ce a dat pe gât câteva înghiţituri dintr-o carafă de sticlă.

Dinlay a tras o bancă pentru a se aşeza faţă în faţă cu Edeard. Chipul lui radia de mulţumire. Boyd s-a aşezat lângă el, încercând să nu se arate prea amuzat de atitudinea colegului său de echipă.

— Deci, ce a făcut cel de-al doilea fiu ca să deranjeze bandele? a întrebat Edeard.

— Nimic, a spus Dinlay. Folosesc o variantă nouă pentru vechea tâlhărie, extorcarea.

— Una inteligentă, a spus Macsen, golind a doua carafă

de apă.

— Nu se mai deranjează cu micile prăvălii şi tarabe, a explicat Dinlay. S-au mutat mai sus cu o clasă socială, vizându-i pe comercianţii mai mici. Şi nu cer bani, vor o parte din afacerea în sine.

— Este o cale spre legitimitate, a spus Kanseen.

— Dacă ai un depozit plin de marfă, vine cineva şi întreabă dacă poate cumpăra un procent din afacerea ta. Dar chestia e că vor să amâne plata pentru procentul acela.

— O să poată fi scăzut din creşterea profiturilor. Aşa spun de obicei, a explicat Boyd. Până acum, nimic penal. Cu siguranţă nimic care să poată fi folosit pentru a te plânge la poliţie sau la instanţele judecătoreşti.

— Numai că tu ştii cine sunt şi ce vor, a continuat Dinlay. Fac acest lucru foarte clar. Dacă nu te conformezi, un membru al familiei tale va fi rănit.

— Sau, în unele cazuri, ucis, a adăugat Macsen. Ca fiul negustorului de haine. Ceea ce este extrem, dar acestea sunt cazurile despre care auzim.

— Deci, nu ştim cât de numeroase sunt, a spus Edeard.

— Nu. Dar toată lumea se plânge de faptul că preţurile cresc. Şi nu există niciun motiv. Nu există nicio lipsă de nimic, portul este aglomerat cu nave care livrează marfă, iar depozitele oraşului sunt pline.

— Negustorii mici şi mijlocii nu au genul de asociaţii de protecţie pe care le au magazinele şi comercianţii, a spus Kanseen. Rivalitatea lor comercială exclude aproape orice cooperare.

— Dar au gărzi personale, a spus Edeard.

— Nu, nu au, l-a lămurit Dinlay. Ah, patriarhul va fi însoţit de câţiva bătăuşi când colectează sumele mai mari de la clienţi sau când plăteşte căpitanul unei nave, dar nu putem vorbi aici despre genul de mică armată pe care o folosesc Marile Familii. Aceşti mici negustori au familii numeroase, care sunt complet neprotejate, iar ei sunt o parte vitală a economiei Makkathranului.

— Înţeleg, a spus Edeard.

Sperase că va avea un scurt răgaz la întoarcere, dar ar fi

trebuit să ştie mai bine.

— Trebuie deci să identificăm cine…

— Nu, nu trebuie, a spus Dinlay vesel.

— Nu trebuie?

— Am făcut-o deja.

— Ah. Acum, foarte mult din atitudinea echipei îi devenea mai clară lui Edeard. Privi în jur, la feţele lor îngâmfate. Pentru ce aveţi nevoie de mine?

— Pentru a ne oferi forţa ta brută ca susţinere în timpul arestării, i-a răspuns Macsen pe un ton nevinovat.

Edeard a râs.

— Hai, spuneţi-mi.

— În primul rând, vestea proastă, a spus Boyd. Casa cu Petale Albastre are un nou proprietar.

— Cine? a întrebat Edeard brusc.

Boyd îi aruncă lui Dinlay o privire pe furiş, de parcă îi cerea aprobarea.

— Buate.

— Nu am auzit de el.

— Nimeni nu a auzit, a spus Boyd. Se pare că este fratele vitreg al lui Ivarl.

— Oh, grozav.

— Vrei vestea proastă acum? a întrebat Macsen.

Edeard îl fixă brusc cu privirea.

— Zvonurile spun că Buate are un partener.

— Continuă.

— Ranalee.

Edeard îşi luă faţa în mâini şi chicoti uşor.

Ar fi trebuit să prevăd asta, mai ales după ce Tannarl a făcut echipă cu Ivarl în noaptea aceea.

— Edeard? a întrebat Kanseen.

— De fapt, asta-i o veste bună, le-a spus.

— Este?

— Avem în sfârşit o legătură între bande şi una din Marile Familii. Putem dovedi că ea e partenerul?

— Actul de Ocupare se depune la Registrul oraşului, a declarat Dinlay, scoţându-şi ochelarii pentru a-i lustrui. Este considerat confidenţial cu excepţia situaţiei în care o crimă

a fost comisă în sediu sau de către proprietar. Am putea depune o cerere în instanţa de judecată inferioară pentru a vedea pagina. Dar tot ce ne spune ea este cine a revendicat drepturile de şedere în structură, şi după cum ştim Buate este familia, deci nu vom afla nimic nou. Şi articolele privind corporaţiile care reglementează afacerile Casei cu Petale Albastre vor fi păstrate de Breasla Funcţionarilor Fiscali. Cu toate acestea, dată fiind natura afacerii, este foarte probabil ca aranjamentul cu Ranalee să nu fie consemnat nicăieri.

— Deci, e doar un zvon?

Dinlay ridică din umeri.

— Da.

— Şi asta este ceea ce aţi reuşit să descoperiţi în timp ce am fost plecat?

— După cum spune al meu tată-în-curând, toată lumea critică, a răspuns Macsen prefăcându-se consternat. Nu, de fapt, am efectuat o muncă dificilă de supraveghere în condiţii periculoase pentru un salariu mic şi insuficient apreciată de caporalul nostru şi de căpitanul secţiei.

— Pentru numele Madonei, vreţi să-mi spuneţi ce se întâmplă?

— Am urmărit mai mulţi bandiţi care sunt incluşi în mandatele de excludere, şi asta dintr-un foarte bun motiv. Unul dintre ei a fost membru al echipei de executori, a răspuns Dinlay zâmbind larg.

— Tocmai i-au spus unui comerciant numit Charyau din Neph că vor o treime din afacerea lui. Importă *salbureţi.*

— Ce naiba este un *salburete?* a întrebat Edeard. Şi jur pe Madona că dacă măcar unul dintre voi îmi mai aruncă privirea aia plină de milă, vă trimit pe toţi cu capul înainte în Bazinul Birmingham şi vă ţin sub apă.

Boyd a deschis gura, gata să-i explice. O încruntare i s-a adâncit pe frunte şi s-a întors spre Macsen. Acesta şi-a ţuguiat buzele şi a aruncat o privire întrebătoare spre Kanseen.

— Ei bine, nu mă întreba, a spus ea. Nu am mai auzit de aşa ceva până acum.

— Trebuie să fie ceva valoros, medită Dinlay. Charyau are o familie mare, care se îmbracă în haine fine şi chefuieşte peste tot în oraş. Şi are, de asemenea, două amante pe care le acoperă cu bijuterii.

— Nu a fost de acord cu condiţiile lor? a întrebat Edeard.

— Nu, a spus Boyd. Madona l-a binecuvântat cu o coloană vertebrală şi o mulţime de fanfaronadă pompoasă. A refuzat.

— Aşa că am urmărit echipa acasă, în Sampalok.

— Aţi intrat în Sampalok? a întrebat Edeard surprins.

— Cum am spus: dificil şi periculos, anunţă Macsen plin de sine. Aşa se explică faptul că ştim că au de gând să dea de pământ cu Rapsail, întâiul născut al lui Charyau, ca prim avertisment. Şi au de gând s-o facă în seara asta.

— Unde? a întrebat Edeard nerăbdător.

Strada Riorn era o cale sinuoasă pe colţul nordic al Abadului, care lega Canalul Trandafirilor de Marele Canal Principal. Clădirile grupate acolo erau înalte şi impunătoare, deşi una dintre ele era înclinată, îngăduind unor corzi mari şi neîngrijite de gurkvine să atârne de cornişe, ca o cortină vie, întinsă de-a lungul străzii. Construcţia de lângă cea cu vegetaţia abundentă găzduia Reckless Colonel, un restaurant şi un teatru de bună reputaţie, unde fiii mai bogaţi ai gentlemanilor oraşului se adunau pentru o noapte plăcută printre cei din clasa lor.

Pe feţele de masă apretate, din pânză albă, de pe mesele hexagonale, puteau fi găsite mâncăruri scumpe iar pivniţa era înzestrată cu o selecţie de vinuri de epocă de invidiat provenind de pe întreaga Querencia. Zona salonului oferea scaune şi canapele adânci şi confortabile, în timp ce dansatorii care urcau pe scenă îşi executau mişcările elegante cu o agilitate uimitoare în acordurile perfecte ale orchestrei casei. Cinci portari solizi, puternici şi fizic, şi telekinetic, stăteau în faţa uşilor lucioase din lemn, simpla lor prezenţă fiind suficientă pentru a descuraja pe oricine fusese suficient de prost pentru a se fi născut cu un statut inferior.

Era după ora două dimineaţa când unul dintre ei şi-a atins pălăria înaltă în semn de salut către Rapsail, care se clătina nesigur pe cele trei trepte incomode spre trotuar. O ploaie torenţială biciuia strada, diminuând luminile portocalii ce străluceau pe pereţii clădirilor. Rapsail şi-a strâns haina de piele în jurul jachetei lungi, albastru cu roşu, în timp ce mormăia beat un „noapte bună" spre portari, şi a început să-şi ţească un traseu nesigur spre Marele Canal Principal.

Alcoolul îi suprima şi televederea, şi concentrarea optică. Nu era deloc conştient de cei cinci bărbaţi ascunşi în umbrele adânci şi aleile din preajma străzii Riorn. Nici nu a observat când s-au apropiat de el şi l-au înconjurat. Abia atunci când au ajuns lângă el s-a încruntat, în starea de confuzie a omului beat.

— Eu vă spun salut, băieţi, a bâlbâit el.

O a treia mână i s-a închis în jurul gleznelor. Pentru o clipă a reuşit să se mai mişte anevoie, apoi se uită în jos, la picioarele lui imobilizate. Rapsail a clipit la pantofii de piele lustruiţi cu catarame la modă din alamă şi argint. Aceştia nu păreau a face ceea ce dorea, adică să-l ducă departe, departe de acest loc.

— Am spus că s-a terminat.

Unul dintre atacatori a râs. L-au înconjurat, spectre întunecate cu cagule trase pe cap şi cu feţele în umbră, protejate de o ceaţă de izolare. Ploaia răpăia cu putere pe hainele lor impermeabile, formând râuleţe rapide pe ţesătură.

— Ce vreţi?

Instinctul de autoconservare al lui Rapsail începea să ajungă la creierul saturat de alcool. A încercat să ţipe prin televorbire, dar asta cerea prea multă concentrare.

O mână îi trase gluga de pe cap.

— Te avertizez, am prieteni în acest oraş. Prieteni puternici.

— Acesta este un mesaj pentru tatăl tău, i-a spus Medath, şeful echipei de executori.

— Ce mesaj? a întrebat Rapsail în timp ce ploaia îi lipea

părul de ţeastă.

— O să înţeleagă.

Un pumn lovi abdomenul durduliu al lui Rapsail. Tânărul se îndoi imediat, căzând în genunchi. Lacrimile de durere i se amestecau cu ploaia pe obraji.

— Oh, dulce Madona, nu. Am bani. Vă rog.

— Nu bani vrem noi, i-a explicat Medath cu răbdare, ci moştenirea ta.

Doi dintre bărbaţi au scos de sub haine nişte bastoane îmbrăcate în piele, în timp ce alţi doi şi-au folosit mâinile telekinetice pentru a-l ţintui pe Rapsail în poziţia ghemuită.

— La urma urmei, a spus Medath pe un ton rezonabil, nu o să mai ai nevoie de ea. Schilozii nu au pe ce să cheltuie.

Rapsail scânci jalnic.

— Stricaţi-l, a ordonat Medath. Rău.

Două bastoane s-au ridicat în aer, şiroind de apă. Şi-au continuat să se ridice, desprinzându-se dintre degete pentru a se învârti departe, în noapte. Cei doi bărbaţi au mormăit surprinşi. Medath se ghemui rapid, două cuţite lungi alunecându-i în mâini. Scană în jur cu televederea, sondă fiecare uşă şi fiecare nişă de-a lungul străzii cu scutul telekinetic împietrit. Unul dintre ceilalţi atacatori ţinti o lovitură spre capul lui Rapsail. Cizma i-a fost împinsă brusc înapoi, trimiţându-l lat la pământ. S-a auzit un pleosc dureros când faţa i-a lovit, turtindu-se, trotuarul. A strigat „Ajutaţi-mă!” în timp ce sângele îi ţâşnea pe gură şi pe nas. Apoi, a îngheţat de groază în timp ce era târât violent pe trotuar. A alunecat departe de tovarăşii săi cu o viteză înspăimântătoare, cu mâinile greblând suprafaţa umedă fără niciun efect. Ţipetele i-au fost retezate când a dispărut după colţ.

— Dulce Madona! a icnit un altul.

A luat-o la fugă. Picioarele i-au plecat de la sol şi a fost propulsat prin aer, izbindu-se de cel mai apropiat zid. S-a prăbuşit la pământ, uluit. Cei trei atacatori rămaşi s-au grupat. Medath avea cuţitele pregătite, ceilalţi şi-au scos pistoalele. Hohote de râs au răsunat pe stradă.

A fost prea mult pentru unul dintre ei. A început să tragă

într-un mănunchi de umbre. Glonţul s-a oprit doar la doi metri de ţeava pistolului, suspendat în aer. Picăturile de ploaie se curbau în jurul lui.

— Mergătorul-Pe-Apă, a şuierat Medath.

— Bună seara.

Edeard păşi înainte, trupul său devenind vizibil în mijlocul umbrelor ezitante şi al ploii neobosite în timp ce ajungea în mijlocul străzii. Ploaia îl evita, despărţindu-i-se deasupra capului pentru a-i lăsa splendida tunică nouă perfect uscată.

În spatele lui, Kanseen şi Dinlay au apărut de nicăieri.

— Eşti arestat, a spus Edeard.

A întins o mână şi cele două pistoale au fost smulse din degetele proprietarilor lor.

— Încătuşează-i, i-a spus lui Dinlay. Apoi se întoarse spre Kanseen. Ia cuţitele.

Medath o privi apropiindu-se. Roti cuţitele abil, cu mânerele îndreptate spre ea. Edeard merse la cel care fusese aruncat în zid, aplecându-se peste omul care gemea slab.

— Voi lua eu astea, a spus Kanseen, şi întinse o mână spre cuţite.

O singură şansă pentru Medath. Le-a trimis zburând spre ea cu o simplă mişcare puternică din încheieturi, în acelaşi timp, şi-a împins cu toată puterea a treia mână în Edeard.

— Luptaţi-vă cu ei, a strigat la cei doi complici.

Kanseen s-a împiedicat în timp ce respingea cuţitele şi s-a rostogolit pe trotuar. Dinlay se lupta să-l ţină strâns pe unul dintre bandiţi, în timp ce Edeard îi venea în ajutor, imobilizându-l rapid pe cel de-al doilea, cu o priză telekinetică fermă. Până să reuşească să-i supună şi să-i încătuşeze pe amândoi, Medath se îndepărtase în fugă. Televederea lui Edeard îl urmă văzându-l cum trecea în goană peste podul de fier de deasupra Bazinului de Mijloc.

Macsen şi Boyd şi-au înlăturat camuflajul. Boyd îl avea pe primul bandit inconştient pe umăr. Macsen se grăbi spre Kanseen şi o ajută să se ridice în picioare.

— Ei bine, asta a fost umilitor, a spus ea în timp ce

încerca să-şi scuture apa de pe pantalonii uniformei.

— A crezut, a spus Edeard.

Televederea i-l arăta pe Medath dincolo de pod, intrând în Pholas Park.

— Pentru un tip atât de dur, poate să alerge foarte repede, a observat Boyd amuzat.

Edeard s-a întors spre bărbatul pe care îl încătuşase.

— Întinde-ţi braţele, Sentan.

— Îmi ştii numele.

— Bineînţeles că-ţi ştiu numele. Îţi ştiu şi casa, ştiu ce ai mâncat la masa de prânz, iubita, cei trei copii ai tăi care şi-au găsit locuri de muncă cinstite. Acum, întinde braţele.

— Ce ai de gând să faci?

Edeard îşi folosi a treia mână pentru a ridica braţele lui Sentan. Omul tresări simţindu-i forţa.

— Te rog, a implorat. Eu… n-o să mai fac asta. Pe Madona, n-o să mai fac.

— Nu, n-o să mai faci, a spus Edeard.

A trimis apoi cheia în cătuşe şi le-a deblocat. Sentan i-a aruncat o privire speriată.

— Nu te arestez, a spus Edeard. Nu vă arestez pe niciunul dintre voi.

— Te rog, Mergătorule-Pe-Apă, oh, te rog, nu. Nu mă omorî.

— Taci. Am obosit să-mi pierd timpul la tribunal cu oameni ca tine. Aşa că, o să pleci.

— O să… ce? exclamă uimit Sentan.

— Tu şi prietenii tăi veţi părăsi Makkathranul. În seara asta. Acum. Echipa mea vă va escorta la Poarta de Sud. Veţi trece dincolo de ea şi nu vă veţi mai întoarce.

— Şi unde o să mă duc?

Edeard se aplecă, apropiindu-şi faţa la un centimetru de cea a lui Sentan.

— Ce fac victimele tale după ce le-ai bătut, după ce le-ai rupt oasele şi le-ai făcut sângele să le ude podeaua propriei case în timp ce copiii lor au fost obligaţi să privească, ce fac după ce au fost transportate urlând de durere la spital? Îşi duc cum pot mai bine viaţa mai departe. M-ai înţeles acum?

— Da.

— Dacă te întorci. Dacă mai pui piciorul în oraşul meu. O să ştiu. Poţi să crezi asta? Mă crezi?

— Da. Da, domnule.

— Du-te, atunci.

Sentan îşi plecă, înfrânt, capul. Edeard se duse la Rapsail, care rămăsese în genunchi, oferind o privelişte jalnică – pantalonii uzi, părul lipit de cap, mantia şifonată şi murdară.

— Mulţumesc, a început el să plângă. Mulţumesc, Mergătorule-Pe-Apă.

— Ridică-te, i-a spus Edeard fără simpatie.

În spatele lui, Dinlay şi Macsen se ocupau de echipa de executori supusă. Îi conduceau în josul străzii. Era începutul călătoriei lor afară din oraş.

Rapsail a reuşit să se ridice şi să rămână în picioare, clătinându-se, în timp ce ploaia continua să-l biciuiască. Edeard făcu un efort să se calmeze. Jurase să protejeze cetăţenii obişnuiţi ai Makkathranului, dar oameni ca Rapsail făceau să-ţi fie greu să simţi orice fel de empatie pentru ei.

— Există un motiv pentru care ai fost ales în seara asta, a spus Edeard cu răceală. Tatăl tău nu a venit la noi, la mine, atunci când prietenii lui Medath i-au dat un ultimatum. Dacă nu ştiu ce pun la cale bandele, nu te pot proteja de ele. În seara asta ai avut noroc, şi pentru asta îi eşti dator echipei mele.

— Desigur, a spus Rapsail. Tata vă va răsplăti generos pentru serviciile voastre. Suntem oameni de onoare.

— Nu vreau bani, se răsti Edeard.

Rapsail se dezmeticea rapid. Chiar şi în starea de beţie în care se afla putea simţi furia lui Edeard.

— Bineînţeles că nu, îmi cer mii de scuze, Mergătorule-Pe-Apă. Ăă… ce doreşti?

— Informaţii. Familia ta nu este singura pe care au vizitat-o. Mâine, după ce te trezeşti din beţie, voi veni să discut cu tine şi cu tatăl tău despre modul în care poliţiştii pot elimina influenţa pe care bandele o au asupra colegilor voştri comercianţi.

— Da, da, desigur.

Edeard îi făcu semn lui Kanseen.

— Ai grijă să ajungă întreg acasă. Spune-i tatălui său că voi fi acolo de dimineaţă.

— Am parte numai de sarcini grozave în seara asta, nu-i aşa?

Edeard rânji stânjenit.

— Te-ai descurcat bine. Ştiu că nu a fost uşor pentru tine. Mulţumesc.

— Ha! Dar nu-şi putu împiedica un mic fulger de satisfacţie să i se scurgă din minte. Haideţi, domnule, a spus ea, şi l-a apucat de umăr pe Rapsail.

— Măi, să fie, o fată-poliţist!

— Da, domnule.

— Şi încă una foarte drăguţă.

Edeard şi Boyd au tresărit amândoi, ţinându-şi respiraţia.

Dar Kanseen i-a permis lui Rapsail să rămână în viaţă.

— Lasă-mă să vin cu tine, Edeard, l-a rugat Boyd, după ce neverosimila pereche a plecat. Te rog.

— Pot să mă descurc.

— Ultima oară, aproape te-au ucis.

— Atunci am încercat să nu provoc tam-tam. Cred că ştim cu toţii că zilele acelea sunt de domeniul trecutului acum.

Boyd îl privi cât se poate de sceptic.

— Bine.

— Am nevoie să te întorci la Reckless Colonel. Cineva a comunicat direct prin televorbire cu echipa de executori. Spune-i limpede proprietarului că l-am inclus pe lista celor aflaţi în rahat şi că, de acum încolo, vreau cooperarea lui deplină. Şi vezi dacă poţi să afli şi numele informatorului.

— Madona, asta-i tot?

— Fiecare avem abilităţi diferite, asta e ceea ce ne face să fim o echipă bună.

— În regulă, dar fii atent, bine?

— Nu vreau decât să mă prezint, atâta tot.

— Şi dacă Ranalee e acolo?

— Madona nu-i chiar atât de crudă, nu-i aşa?

Edeard nu mai intrase în Myco din noaptea incendiului. Ştia că era fizic capabil să se protejeze de orice ar putea arunca în el Ivarl şi locotenenţii săi. Ceea ce-i lipsise fusese motivaţia. Nu era vorba că-şi pierduse curajul de a se confrunta cu Ivarl sau cu înlocuitorul acestuia. Dar avusese nevoie de timp pentru a-şi recăpăta încrederea. Răpirea şi Kristabel îl ajutaseră s-o facă.

Edeard alunecă în sus lin şi silenţios, trecând prin podeaua modificată a oraşului până în camera de zi a Casei cu Petale Albastre pe care o găsi aproape pustie. Uşile erau închise şi blocate. Doi beţivi sforăiau pe canapele, cu nişte pături aruncate peste ei de personalul atent. Trei ge-maimuţe şi câţiva chelneri obosiţi erau ocupaţi în camera din spate cu spălatul ultimelor pahare. Focurile din sobele de fier scăzuseră până la o licărire roşie confortabilă.

Se uită bine în jur. Mobilierul era similar cu cel de ultima dată, deşi totul era nou, desigur. Chiar şi pianul arăta la fel. Nici urmă de globuri pline de ulei, sau de vreun alt fel de container. Nici câine nu era.

Edeard îşi înlătură camuflajul şi o luă pe scări spre galerie. Câteva camere erau încă ocupate de fete şi de clienţii lor. Madama şi doi portari se aflau într-un mic salon unde îşi luau cina foarte târzie în timp ce le aşteptau pe fete să termine.

Se simţea ciudat să fie vizibil în timp ce mergea de-a lungul coridoarelor şi apoi în sus pe scări, pe acolo unde până atunci se strecura mereu ca o fantomă nervoasă. În timp ce se apropia de camera lungă de la etajul al treilea, pe care Ivarl o folosea pentru a se întoarce cu oamenii săi, uşile se deschiseră pentru el, trase de a treia mână a cuiva. Edeard păşi înăuntru.

— Chiar mă întrebam când o să mă vizitezi, l-a întâmpinat Buate.

Nu era nicio îndoială că el şi Ivarl împărţeau un părinte. Edeard ghici că trebuia să fie vorba de tatăl lor. Aveau aceeaşi frunte largă şi ochii verzi ciudaţi. Dar în timp ce constituţia puternică a lui Ivarl începuse să se buhăiască, Buate era subţire şi musculos, de parcă şi-ar fi petrecut

viaţa făcând muncă fizică grea. Era, de asemenea, mai tânăr decât fratele său vitreg, probabil nu mai mult de şaptezeci de ani, cu părul negru bogat aranjat în bucle care-i atârnau mai jos de guler – un obicei la modă în marile familii din cartierele de nord ale oraşului. Aşa cum era şi vesta scumpă din piele brodată cu aur, lăsată descheiată pentru a descoperi cămaşa roşu-aprins. Bijuteriile lui erau mult mai discrete decât cele ale lui Ivarl, două cercuri de aur pe degete şi un cercel de diamant. Un diamant foarte mare, remarcă Edeard.

Buate stătea în spatele biroului, fixându-şi vizitatorul cu o privire plină de dispreţ aristocratic. Spre deosebire de Ivarl, care-şi păstra totdeauna biroul în ordine, o mulţime de hârtii şi documente legale erau răspândite peste tot. Ca pentru a contrabalansa deosebirile, Nanitte era acolo, la fel ca înainte, aşezată pe o canapea largă de catifea de lângă birou. Mai sus de fusta străvezie, purta un corset strâmt ciudat din curele din piele care părea incomod de strâmt. Îi aruncă lui Edeard o privire goală, cu mintea perfect protejată.

Edeard îşi folosi a treia mână pentru a închide uşa.

— Va fi singura vizită, a răspuns el, ignorând-o în mod deliberat pe Nanitte – deşi aceasta părea să aibă o vânătaie pe obraz, lumina era prea slabă pentru a fi sigur. Acest tip de vizită, oricum.

Buate apucă un stilet de argint, jucându-se cu el absent.

— Şi care este oare acest tip de vizită, Mergătorule-Pe-Apă?

— Una prietenoasă.

— Serios? Ce fel de prietenie îţi imaginezi că am putea avea?

— Scurtă.

Buate râse.

— Înţeleg acum de ce dragul meu frate era încântat să te aibă drept adversar.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut la înmormântare.

— Am fost ocupat în provincii. M-am întors în Makkathran doar după ce am auzit vestea tristă.

— Ştii cine l-a ucis?
— Am crezut că s-a înecat.
— Nu. Era mort cu mult timp înainte de a ajunge în apă. De obicei cam aşa se încheie tortura.
— Groaznic! Sunt convins că te ocupi de găsirea criminalilor care au făcut asta.
— Este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici.
— Ah. Ce interesant.
— Ai auzit că Marele Maestru Finitan şi-a anunţat candidatura pentru funcţia de primar?
— A fost subiectul principal al casei în seara asta.
— Campania lui va fi axată pe exil.
— Da, aşa am auzit. Mă tem că nu va primi votul meu. Prea mulţi dintre prietenii mei ar suferi sub o astfel de politică.
— Aşa că va trebui să-i conduci departe, afară din oraş.
Amuzamentul detaşat al lui Buate se topi.
— Poftim?
— Vreau să pleci acum. Părăseşte oraşul. Ia-ţi colegii şi partenerii de afaceri şi locotenenţii cu tine. Astfel îşi pot lua toţi banii, poţi trăi o viaţă bună în exil.
— În mod normal, aş râde la ceva atât de absurd. Dar văd că, de fapt, vorbeşti serios.
— O mulţime de oameni vor avea de suferit în următoarele câteva luni. Vor fi pierderi de vieţi. Poţi evita acest lucru. Gândeşte-te la asta ca la un apel la natura ta mai bună.
— Crezi că am una?
— Cred că eşti mai deştept decât fratele tău mort. El a fost un asasin nebun, care-şi folosea muşchii la fel de stupid împotriva unor oameni neînsemnaţi. Dar acum eşti tu aici, şi văd că lucrurile sunt deja în schimbare. Bandele sunt orientate către comercianţi şi afacerile mai mari. Încerci să te integrezi mai profund în economia oraşului şi să te fereşti de provocările juridice. Asta cere o minte mai metodică. Îşi întinse a treia mână şi răvăşi un top întreg de documente de pe birou, trimiţând filele fâlfâind la podea. Nanitte se grăbi pentru a le ridica pe cele care căzuseră

peste ea şi pe canapea. Mintea cuiva care apreciază hârţogăraia.

Buate lăsă stiletul şi se uită cu dezaprobare la vălmăşeala de hârtii.

— Te rog, nu face asta.

Edeard trimise un ultim val de hârtii spre tavan.

— O minte pricepută la legi. Iar eu am dezvoltat o aversiune faţă de avocaţi.

— Nu am nicio idee despre ce vorbeşti. Eu nu am preluat afaceri şi nici nu am vreo dorinţă de a face asta. Casa cu Petale Albastre oferă un venit mai mult decât suficient.

Edeard auzi nişte paşi puternici tropăind de-a lungul coridorului exterior. Îşi înclină capul într-o parte şi îi aruncă lui Buate o privire întrebătoare.

— Şefu'! a strigat un bărbat.

Uşile s-au deschis cu o lovitură. Un Medath aproape fără suflare năvăli înăuntru. Mantaua impermeabilă lăsa şiroaie de apă pe podeaua lustruită din spatele lui.

— Şefu'! Şefu'! Mergătorul-Pe-Apă era acolo, ne-a prins cu Rapsail şi… AAAH!

Medath aproape căzu pe spate de frică. Se apucă de inimă, cu ochii ieşiţi din orbite respirând sacadat. Buate tremura de furie, uitându-se urât la executorul lui.

Edeard zâmbi mulţumit.

— Ţ-ţ-ţ, momentul potrivit înseamnă totul în domeniul nostru de activitate, nu crezi?

— Nu poţi fi aici, a strigat Medath. Erai acolo. Degetul lui arăta nebuneşte spre oraş. Am fugit… Şefu'?

— TACI!

Zâmbetul lui Edeard dispăru.

— Părăseşte oraşul. Ia-l pe cretinul ăsta şi pe toţi ceilalţi ca el cu tine. Nu poţi câştiga. Nu împotriva mea.

Buate se ridică de pe scaun, cu palmele presate pe birou.

— Nu înţelegi nimic. Du-te înapoi la ţară, băiete, înainte ca toţi cei pe care îi iubeşti să fie răniţi. Oraşul ăsta nu e de tine.

Se uitau unul la altul în timp ce Medath continua să gâfâie zgomotos în spatele lor.

— Makkathranul este deja al meu, a spus Edeard. Habar n-ai de ce sunt capabil.

S-a întors şi a început să meargă spre uşă.

— Eşti la fel de slab ca fratele meu, scuipă Buate după el. Data viitoare nu Mirnatha va fi răpită.

Edeard se întoarse, aruncând un braţ înainte. Buate fu smuls de la locul lui pentru a fi izbit de perete între două dintre ferestrele ovale. Se zvârcolea neputincios la şapte metri deasupra podelei. Viermi subţiri şi orbitori de electricitate statică pârâiau în aerul din jurul său, ţintind către hainele lui. Buate scâncea îngrozit în timp ce smocuri mici de fum ţâşneau din fiecare punct lovit.

— Dacă se întâmplă vreodată ceva cu ea sau cu oricare dintre prietenii mei, te vei alătura fratelui tău într-un mod care va face felul în care a murit el să pară un deliciu.

Edeard îşi retrase brusc a treia mână. Buate căzu la podea, aterizând prost pe umăr. Gemu sălbatic de durere.

— Eşti într-o companie proastă, îi spuse Edeard Nanittei, şi închise uşile în spatele lui.

Edeard se trezi singur în apartamentul său. Ge-cimpanzeii se agitau să-i prepare micul dejun, iar el se îndreptă spre bazinul din baie. Deşi se distrase grozav cu Kristabel, frecându-se unul pe altul cu buretele în casa de pe plajă, îi lipsise luxul bazinului său cu temperatura perfectă a apei. La început a crezut că asta i-ar putea explica melancolia, dar, apoi, a recunoscut că de fapt îi era dor să se trezească alături de Kristabel.

În timp ce mânca amestecul de nuci şi fructe pe care i-l pregătiseră ge-cimpanzeii se întrebă dacă ar trebui să televorbească cu ea. Ar fi frumos să afle când s-ar putea întâlni din nou, ieri fusese atât de ridicol de ocupat. Era sigur că ea se aşteptase ca el să meargă la conacul Culverit şi să rămână acolo pentru a petrece noaptea împreună, chiar dacă le-ar fi fost mult mai confortabil în apartamentul lui, cu patul modificat şi cu celelalte facilităţi simple pe care le crease. Apoi se opri cu paharul de suc de mere şi mango la jumătatea drumului spre gură. Cu excepţia unei nopţi

ocazionale petrecute în camera unui han şi a weekendului de coşmar cu Ranalee, toate fetele de familie cu care fusese veniseră în apartamentul lui. Nu fusese nici măcar o dată luat în dormitorul vreuneia din casa familiei ei.

Oare Boyd a petrecut vreodată noaptea la conacul Sariei? Nu-mi amintesc. Madona, mi-aş dori să înţeleg mai bine obiceiurile astea.

Marile Familii pot fi de-a dreptul sufocante cu privire la formalităţi.

O *s-o întreb pe Kanseen, ea o să-mi spună.*

Până atunci, nu va televorbi cu Kristabel. Desigur, dacă ar fi să-l cheme ea…

Macsen îl aştepta la poarta de la intrarea clădirii.

— Cum a fost azi-noapte? a întrebat el.

— Nu prea bine. Buate nu s-a arătat deloc dornic să plece din Makkathran.

— Aş fi putut să-ţi spun şi eu asta.

— Ştiam şi eu, dar a trebuit să-i fac propunerea.

Macsen zâmbi.

— Conştiinţa ta… va însemna moartea noastră.

— Foarte probabil. Dar ar fi trebuit să vezi faţa lui Medath. Merita un risc de zece ori mai mare doar ca să vezi asta. Dar partea ta cum a mers?

— Sentan şi toţi ceilalţi s-au târât pe drumul din sud. A fost o privelişte grozavă. Am stat lângă poartă mai mult de o oră şi am trimis un ge-vultur să-i supravegheze, dar nu s-au mai întors.

— Bine, am scăpat de patru şi mai avem patru sute.

— Nu putem să-i luăm doar câte patru. În plus, ne-au trebuit cinci zile de muncă grea numai pentru a descoperi această singură schemă.

— Ştiu. Dar trebuie să respectăm regulile până când este ales Finitan.

— Chiar crezi că va fi?

— Trebuie să fie, a spus Edeard cu sinceritate. Cei mai mulţi oameni din oraş vor ca bandele să fie expulzate. Owain nu are nicio şansă.

— N-ai de unde să ştii. Ar putea scoate din mânecă o

politică şi mai populară.

— Dacă ar vrea să fie popular, ar aproba metoda exilului chiar acum şi nu ar mai încerca să ne distrugă campania pentru mandatele de excludere.

— Politicienii din acest oraş sunt mult mai inteligenţi şi mai vicleni decât îţi închipui tu. O să vezi.

Edeard nu l-a crezut, era sigur că Finitan va câştiga. Au ajuns la Canalul Sosirii şi au mers de-a lungul lui până la prima platformă de acostare pentru a închiria o gondolă.

— Cel puţin o să vedem mahmureala lui Rapsail, a spus Macsen.

Întâlnirea cu Rapsail şi Charyau a fost ciudată şi pompoasă. Negustorul era sfâşiat între recunoştinţa faţă de poliţişti şi furia faţă de el însuşi şi fiul său. Rapsail mai ales ieşise prost. *Pierde-vară. Parazit. Lipsit de valoare.* Acestea au fost câteva dintre cuvintele utilizate mai des. Dar Edeard era acum destul de versat în a se adresa cetăţenilor mai reticenţi, mai ales celor importanţi – sau celor care se considerau importanţi.

Nu de furia lui Charyau faţă de sine însuşi s-a folosit Edeard, ci de furia şi de teama comerciantului faţă de bandele care aproape reuşiseră să-i fure realizările de-o viaţă. În cele din urmă nu a avut chiar atât de mult de exploatat. Cele întâmplate îl făcuseră pe negustor să treacă printr-o transformare aproape evanghelică. Omul avea să înfiinţeze prima asociaţie de comercianţi, a jurat pe viaţa Madonei că o va face. Avea de gând să-şi oblige prietenii şi rivalii. Existau vechi favoruri de care avea să le reamintească, i-a asigurat el, legături sociale pe care le-ar putea folosi, chiar şi datoriile financiare. Împreună, negustorii din Neph se vor împotrivi bandelor şi acestei noi strategii insidioase. Tot ceea ce vor afla va fi imediat transmis poliţiştilor – de către Rapsail.

Edeard intră în sala mică de la secţia Jeavons cu o stare de spirit extrem de bună. Câţiva poliţişti stagiari le furnizaseră căpitanilor lor noi nume care trebuiau adăugate

pe listele de excludere, pe care le trimisese echipei lui Urarl să le verifice. Făcuseră asta ca pe un lucru obişnuit acum, asigurându-se că numele erau reale. Mai mulţi comercianţi şi negustori le transmiseseră, de asemenea, numele unor persoane pe care le suspectau. Edeard trimisese alergători la staţiile de poliţie corespunzătoare, cerând ca noii suspecţi să fie puşi sub observare. Trei noi mandate trebuia întocmite de Breasla Avocaţilor, care va produce nouă exemplare pentru fiecare, pe care va trebui apoi să le ceară cu umilinţă Maeştrilor Cartierelor şi Reprezentanţilor să le semneze.

— Aş vrea să putem avea doar un singur mandat pentru a acoperi toate cartierele, s-a plâns Boyd.

— După ce va fi ales Finitan, a promis Edeard. Dar mi-a venit o idee după ce l-am văzut pe Buate aseară. Dacă bandele obţin acţiuni în afaceri legitime, asta va atrage după sine întocmirea unei grămezi de documente. Droal, cum îi putem face pe cei de la Breasla Funcţionarilor Fiscali să investigheze pe cineva suspectat de noi de înşelăciune privind impozitele?

— Obţinând ca un inspector să fie numit pentru a examina cazul.

— Dinlay, te poţi ocupa de asta?

Acesta zâmbi.

— Plăcerea mea.

— Vorbeşte şi cu căpitanul secţiei Myco. Inspectorul ar trebui să aibă o escortă de poliţişti în timp ce se află în biroul lui Buate. Nu vreau ca omul să fie intimidat.

— Lasă pe mine.

— Asta ar trebui să-l irite şi mai tare pe Buate, a spus Edeard cu satisfacţie.

— Dacă e atât de inteligent cum ai spus, are contabili capabili să se confrunte cu un inspector fiscal, a replicat Macsen.

— Da, dar asta îl va costa timp şi bani. Vreau să deschidem cât de multe căi de atac putem.

Edeard se întoarse către propriile rapoarte îngrămădite pe două bănci. Erau, de fapt, mai multe foi şi suluri decât

văzuse în biroul lui Buate. Nu-şi dăduse seama cât de funcţionărească avea să devină această luptă. Tot ce-şi dorea cu adevărat era să fie afară, pe străzi, şi să aresteze criminali.

— Vreo activitate a bandelor pe care s-o putem zădărnici azi? a întrebat el, plin de speranţă.

— Avem nişte zvonuri interesante de la asociaţia proprietarilor de tarabe din Hongo, a răspuns Macsen. Am de gând să le verific azi după-amiază.

— Bine, a spus Edeard.

Se întrebă dacă Kristabel lua masa în clipa asta. Dacă aşa era, atunci se afla în grădina de la etajul al zecelea al conacului. O masă lungă, cu o copertină albă fluturând încet deasupra capului. Familia şi prietenii adunaţi să vorbească şi să râdă având Makkathranul drept fundal, vinul drept băutură şi feluri gustoase de mâncat. Apoi o după-amiază petrecută la cumpărături, sau la spa, unde se vor pregăti pentru petrecerile din seara asta.

Luă o foaie de hârtie din teancul cel mai recent. Era un raport de la staţia din Lillylight despre încercările unor bandiţi deja alungaţi să se infiltreze în cartier şi să-şi ameninţe din nou vechile victime. Metodele lor deveniseră destul de sofisticate. Distrăgeau atenţia poliţiştilor de pe pod, se deghizau…

Uşile sălii mici s-au închis. Echipa se ducea să ia masa de prânz. Edeard îşi ridică privirea, realizând că mai rămăseseră doar el şi Kanseen. Aceasta îl privea cu o îngrijorare care îl neliniştea.

— Vrei să vorbim despre asta? a întrebat ea.

— Ăă, uite, te-am rugat să-l abordezi pe Medath pentru că mă aşteptam să creadă că te poate învinge. Dar ştiu că nu poate.

Buzele ei s-au strâns cu reproş.

— Vorbesc despre săptămâna cu Kristabel.

— Ce-i cu ea?

Brusc îşi dădu seama că nu rămăsese singur cu ea din întâmplare.

— Edeard, te rog, noi doi… Îi oferi un zâmbet plin de

compasiune. Într-un fel suntem mai apropiaţi decât ceilalţi. Eu încă mai cred, sau aproape, că este păcat că nu s-a întâmplat nimic între noi, dar, acum…

— Ştiu. Şi sunt fericit pentru voi doi. Are nevoie de cineva ca tine. Este o potrivire perfectă, iar eu nu am spus nimic nimănui.

— Edeard! Nu despre mine e vorba acum. Sunt aici ca prietenă şi te întreb dacă pot să te ajut. De ce nu a mers? Adică, să fiu sinceră, nu-ţi lipseşte experienţa ca amant, nu-i aşa? Au fost destule fete în aceste ultime luni.

— Eu… ştia că roşeşte.

Da, Kanseen îi era prietenă, una foarte bună, mai ales după… bine, dar oricum, nu era obişnuit să vorbească despre astfel de lucruri cu ea. Cu ceilalţi, da. Despre asta vorbesc băieţii. Nu că ar fi intrat vreodată cu adevărat în detalii.

— Nu a mers nimic rău. Mulţumesc, a spus el înţepat. *În niciun fel.*

Kanseen îl fixa cu privirea de parcă încerca să dezlege un puzzle extrem de complicat. Era aproape ca şi cum ar fi fost supărată pe el. Apoi, expresia ei se schimbă într-una de surpriză, apoi de spaimă. Îşi duse mâna la gură.

— Oh, nu. Nu!

Îl ruga, parcă, să spună altceva.

— Ce? a întrebat el cu teamă.

— Edeard. Veni în faţa lui şi-i luă ambele mâini într-ale ei. Tu înţelegi ce a însemnat săptămâna trecută, nu-i aşa?

— Da. Dacă vrei să ştii, au fost momentele cele mai frumoase din viaţa mea. A fost un miracol că m-am mai întors în Makkathran. Mulţumită acum?

— O săptămână şi o zi, a spus ea ca pe un fel de test.

— Care zi?

— Oh, Madona, tu chiar nu ştii.

— Ăăă…

Kanseen îşi întări strânsoarea.

— Edeard, o fată de familie bună din Makkathran, în special una cu poziţia lui Kristabel, invită un bărbat să-şi petreacă cu ea o săptămână în afara oraşului pentru un

anumit motiv, acela ca amândoi să-şi dea seama dacă sunt compatibili în pat. Dacă vei petrece următorii două sute de ani împreună cu cineva, serios, chiar trebuie să ştii asta, înainte de a începe.

— Două sute de ani?

Picioarele lui Edeard începuseră să tremure.

Sentimentul de spaimă care îi cuprindea tot corpul era oribil de similar cu acela de când se trezise în Ashwell şi îi descoperise pe bandiţi.

— Care două sute de ani?

— De căsătorie! Idiotule. Oh, Edeard! Kanseen era îngrozită. Îi dădu drumul şi îşi duse mâinile la frunte. Dacă săptămâna a mers *în felul aşteptat,* ar fi trebuit s-o ceri în căsătorie de la tatăl ei chiar *în ziua întoarcerii.* Acesta e obiceiul. O săptămână şi o zi.

— Madona, asta nu s-a întâmplat.

— Nu a fost nimic greşit, nu-i aşa? Pur şi simplu nu ai ştiut.

— Kristabel crede că o să ne căsătorim?

Se aşeză greoi.

— Se aştepta să i-o ceri. Toată lumea aştepta. Am fost cu toţii îngrijoraţi pentru tine, crezând că ceva a mers prost.

— Oh, Madona. Aşteaptă! Cine mai ştie? *Pentru că acesta este Makkathran, şi aici totul este public.*

Acum Kanseen părea foarte supărată.

— Ei bine, au fost câteva persoane care au speculat cu privire la care din voi este cel cu probleme.

— Câteva? Ştia prea bine ce înseamnă asta. *Întreg oraşul ăsta blestemat vorbeşte despre asta.*

— Cât trebuie să mă urască, a şoptit îngrozit. *Nu, Kristabel nu-i furioasă pe mine. Nu pot suporta asta.*

— Nu. Hm, uite, mai bine m-aş duce în Haxpen să-i explic… Nu!

Edeard îşi trimise rapid televederea în ziguratul Culverit. A găsit-o destul de uşor, în dormitorul ei grandios, ghemuită în pat, cu mintea într-o licărire slabă de nefericire curată. Micuţa Mirnatha era acolo, fără să spună nimic, nefericită şi ea pentru iubita ei soră mai mare. Pe

coridoarele exterioare, funcţionarii mişunau ursuzi şi neliniştiţi. Julan stătea într-unul din saloanele de zi, încercând să pară calm, dar nu-şi putea împiedica tulburarea interioară să i se scurgă şi în afară. Era îngrijorat pentru fiica lui.

— Oh, Madona, a gemut Edeard, nevenindu-i să creadă. Sunt un idiot.

— N-ai ştiut, repetă Kanseen.

El clătină din cap, alungându-şi din minte sala mică.

— Kristabel? îşi îndreptă el cu blândeţe chemarea prin televorbire.

Ea se încordă pe pat şi se ghemui şi mai tare. Cel mai puternic scut pe care-l putea produce mintea ei îi proteja acum gândurile.

— Kristabel, te rog, îmi pare rău.

Nu avea niciun rost, era complet închisă faţă de el.

— La dracu'! Lovi cu pumnul în bancă, folosindu-şi fără să-şi dea seama puterea telekinetică. Lemnul vechi se crăpă cu un trosnet puternic. Ambele jumătăţi de bancă au lovit solul. Grămada de documente a alunecat pe podea. Se ridică în picioare. Mă duc să o văd.

— Nu sunt sigură că e o idee…

— E greşeala mea, aproape că strigă acum. Voi îndrepta lucrurile. Trebuie s-o fac.

— Edeard.

Blândeţea din tonul ei l-a luat prin surprindere. Ea l-a cuprins cu braţele şi l-a sărutat pe frunte.

— Norocul Madonei să fie cu tine, Mergătorule-Pe-Apă. O meriţi pe Kristabel.

— Mulţumesc, a spus el ruşinat. Ăă, mai e vreun obicei de care ar trebui să ştiu? Înainte de a… ştii tu.

— Doar că acela este un obicei, nu o lege. Du-te şi ia-o.

A perceput cei doi ge-vulturi imediat ce a ţâşnit afară din secţie. L-au urmărit cu atenţie, în timp ce traversa Canalul Sosirii spre Silvarum. Cineva era foarte interesat de mişcările lui. Şi recunoştea cel puţin unul dintre ge-vulturi ca făcând parte din aviarumul de la zigurat. Televederea îi

sări înainte. Homelt stătea în faţa porţii principale, împreună cu câţiva dintre paznicii familiei. Paznici înarmaţi – în timpul zilei, nici mai mult, nici mai puţin. Poarta în sine era închisă şi blocată, la fel ca şi toate celelalte intrări în conac. Lorin era cel care organiza pe toată lumea, învârtindu-se cu paşi mari în jurul curţii principale şi emiţând ordine.

— Ah, căcăciosule, mormăi Edeard.

Lorin nu făcea niciun efort să-şi ascundă dorinţa de a sigila vastul conac zigurat.

Gardienii poliţişti de pe podul de legătură dintre Silvarum şi Haxpen l-au salutat respectuos în timp ce-l traversa grăbit. Edeard le-a răspuns relaxat. Televorbirea lui şopti în mintea mai multor ge-maimuţe de la conacul Culverit, stârnind gânduri amoroase latente şi redirecţionându-le în mod răutăcios. Cinci dintre ele au început să fugă din curtea din spate spre poarta principală. Afecţiunea lor pentru Lorin era de neoprit.

Cetăţenii care se plimbau pe străzile din afara zigurutului au auzit scheunăturile specifice dorinţei de împerechere amestecându-se cu ţipetele indignate şi de-a dreptul înfricoşate ale lui Lorin. Gândurile agitate şi speriate îi radiau sălbatic în timp ce animalele îi rupeau hainele. Câţiva funcţionari şi gardieni au venit în grabă, sporind agitaţia fizică şi emoţională. A fost nevoie de câteva minute pentru a calma şi a îndepărta ge-maimuţele. Era atât de mult zgomot, încât până şi Homelt aruncă o privire înăuntru, urmărind amuzat cum nedoritele pretendente ale lui Lorin erau mânate înapoi la cuiburile lor. Privi gânditor în jurul curţii şi apoi închise din nou poarta principală, încercând să-şi suprime un zâmbet.

După ce şi-a recuperat demnitatea, iar un slujitor i-a dat o nouă mantie pentru a-şi acoperi mânecile smulse, Lorin şi-a aruncat din nou televederea dincolo de ziduri – fără niciun rezultat însă. Ge-vulturii familiei dădeau acum târcoale fără ţintă deasupra Bazinului Birmingham.

— Unde este Mergătorul-Pe-Apă? a întrebat el.

Nimeni nu a putut să-i spună.

Nu era chiar intrarea spectaculoasă la care sperase Edeard. Chiar dacă se strecura fără probleme prin pereţi la nivelul solului, tot mai avea de urcat zece etaje pe scările construite în stilul afurisit al Makkathranului. Iar el se grăbea, temându-se că fiecare secundă de întârziere ar putea acţiona împotriva lui.

Când în cele din urmă a trecut prin perete în dormitorul lui Kristabel, rămăsese aproape fără respiraţie din pricina efortului. Kristabel era încă pe pat, aşezată la unul din capete, cu umerii căzuţi, cu capul în mâini şi cu coama deasă de păr atârnându-i pe genunchi. Uşile largi de sticlă ale grădinii erau deschise. Mirnatha era afară, aplecată peste zidul îmbrăcat în viţă-de-vie, uitându-se în jos, spre cartierele vestice. Edeard îşi înlătură camuflajul şi închise uşile de sticlă.

Mirnatha se întoarse, cu gura căscată din cauza surprizei. Frica i-a dispărut, fiind înlocuită imediat cu indignare, când a văzut că cel care se materializase în cameră era Edeard. Şi-a înfipt mâinile în şolduri uitându-se la el urât şi cu afront.

— E în regulă, i-a spus Kristabel cu o voce uşor dogită şi o televorbire nesigură. Plimbă-te prin grădină, pentru mine, te rog.

Mirnatha i-a aruncat lui Edeard o ultimă privire, apoi a plecat călcând apăsat.

Edeard a căzut în genunchi în faţa lui Kristabel, împletindu-şi degetele, ca pentru rugăciune.

— Îmi pare rău, a spus el. Te rog să te căsătoreşti cu mine. N-am ştiut până acum.

Kristabel îşi îndepărtă părul de pe faţă. Ochii ei erau roşii şi umflaţi, în timp ce, prin contrast, obrajii îi erau palizi de parcă ar fi fost bolnavă.

— Să mă căsătoresc cu tine?

— Te rog.

Confuzia îi întunecă privirea.

— N-ai ştiut?

— Despre povestea asta cu o săptămână şi o zi nu am avut nicio idee, jur. Te rog, crede-mă, nu aş încerca să te

înşel în niciun fel, cu atât mai puţin când e vorba de aşa ceva. Te iubesc, Kristabel.

— N-ai ştiut?

Vocea ei se ridică plină de speranţă.

— Nu. Pe tot ce are mai sfânt Madona, nu am ştiut.

Lacrimile au început să curgă din nou, dar acum zâmbea.

— N-ai ştiut?

Era aproape un bocet.

Edeard îşi coborî capul cu suferinţă.

— Ciuperci *gache,* a pledat el.

Kristabel a început să râdă, trecând rapid la hohote de plâns. I-a mângâiat capul, apoi s-au trezit cumva strângându-se cu disperare în braţe.

— Am crezut… A plâns din nou. Am crezut că ai… Nu ştiu ce am crezut. Nu am înţeles. După săptămâna aia – tot ce am făcut, tot ce am împărtăşit. Nu am ştiut de ce.

— Şşş, a îndemnat-o, şi a îmbrăţişat-o şi mai strâns. Taci. A fost o greşeală stupidă, şi numai din vina mea. Îmi voi petrece restul vieţii răscumpărând-o. Promit. Am de gând să merg la tatăl tău chiar în clipa asta, şi să-i cer permisiunea. Ştiu că am doar o zi. Adică… Se opri. Înghiţi în sec. Dacă mă vrei.

— Nu, a spus ea.

— Cum? a întrebat, trăsnit.

— Da, a spus ea repede. Îmi pare rău, da, desigur, vreau să mă căsătoresc cu tine. Uită-te în ce hal sunt la gândul de a nu o putea face. Dar nu, nu vreau să te duci la tata.

— De ce?

— Pentru că acum vorbeşte sentimentul de vină.

— Nu, nu-i aşa. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu pot să cred că mă vrei cu adevărat, dar dacă crezi că am de gând să fiu prost din nou, atunci…

— Ascultă, i-a spus ea, apucându-i mâinile şi forţându-l să stea nemişcat. Uită-te la mine.

Edeard s-a conformat. Chiar şi cu lacrimi întinse pe toată faţa, era fermecător de frumoasă.

— Când te-am rugat să-ţi petreci o săptămâna cu mine, ştiam ce-ţi cer, a spus ea. Ţi-am dat ceea ce am crezut că

era o alegere, tradiţionala *săptămână şi o zi,* sau să devenim doar amanţi de o noapte, atunci şi acolo, fără nicio obligaţie. Ai ales săptămâna, fapt care mi-a spus multe despre tine. Că mă respecţi, în loc să preferi o tăvăleală rapidă. Dar tu nu ştiai ce trebuia să fie, nici ce semnificaţie avea. Nu te-ai gândit la căsătorie. Şi asta este la fel de valabil acum ca şi atunci. Nu te-ai gândit la asta. Eu m-am gândit şi ştiu ce vreau. Dar Edeard, tu ai aflat... de cât timp?

— Kanseen abia mi-a explicat, a recunoscut el. O oră, cred. Nu! Nu atât de mult, am venit imediat, îţi jur.

— Bine, o jumătate de oră. Edeard, nu iei o astfel de decizie într-o jumătate de oră. O faci din cauza unei neînţelegeri, şi foarte galant, nu vrei să mă superi. Fapt care doar te face şi mai adorabil, dar tot nu înseamnă că e corect faţă de tine.

— Greşeşti. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau.

— Bine. Kanseen ţi-a explicat de ce avem acest obicei?

— Pentru a vedea dacă ne potrivim fizic. Îşi drese glasul jenat. Cred că am trecut amândoi testul, nu-i aşa?

— L-am trecut. Foarte bine. Dar ţi-a spus de ce trebuie să aflăm asta mai întâi?

— Pentru că dacă ne vom căsători vom petrece mult timp împreună, secole, probabil. Totul trebuie să fie cum trebuie.

— Da, şi nici chiar asta nu e nicio garanţie, mai ales dacă ne vom căsători atât de tineri ca noi. O sută de ani înseamnă foarte mult timp în care să ne păstrăm dragostea, ce să mai vorbim de două sute. Înţelegi acum? Eu m-am gândit la acest lucru din momentul în care ne-am întâlnit, şi am ştiut că era bine pentru mine să te întreb. Dar tu nu te-ai gândit la asta. Încă nu ai făcut-o, în afară de acest impuls sălbatic. Edeard, trebuie să te gândeşti limpede la ceea ce ceri. Am nevoie să faci asta pentru mine. Te rog.

— Oh. Se lăsă pe spate. Desigur, a spus el solemn.

Ea îi zâmbi şi se uită cu atenţie la el.

— Şi asta nu înseamnă să-ţi petreci o săptămână încercând să-ţi dai seama cât trebuie să aştepţi pentru a

face să pară că te-ai gândit la tot aşa cum trebuie. Ai înţeles?

— Da. Edeard simţea deja cum îl arde căldura sângelui care-i urcase în obraji. Madona, cum o să fie viaţa mea cu tine?

Ea îi zâmbi din nou şi-i sărută nasul.

— Atât de dificilă cât o s-o pot face.

— Corect.

Îi prinse capul în mâini pentru a o putea săruta cum trebuie.

Au petrecut mult timp într-o îmbrăţişare uşoară înainte de a se desprinde, în sfârşit. Televederea lui Edeard îi dezvăluia un Lorin extrem de agitat, grăbindu-i pe Homelt şi pe alţi patru paznici înarmaţi până la etajul al treilea. Oricât de în formă erau cu toţii, mergea greu.

— Unchiul tău e pe drum, murmură Edeard.

— Şi Mirnatha este aici din nou, a spus ea veselă.

Edeard s-a întors pentru a o vedea pe fetiţă lipită de geamuri, uitându-se înăuntru. Apoi îl prinse cu televederea pe Julan care se apropia pe coridorul central.

— Oh, Madona, a gemut.

— Mă ocup eu de tata, a spus ea, şi îşi direcţionă televorbirea spre acesta.

Edeard a lăsat uşile de sticlă să se deschidă din nou.

— Îţi pare rău? a întrebat Mirnatha.

— Îmi pare foarte rău, o asigură Edeard. Sora ta şi cu mine ne-am împăcat.

— Ştiam că va fi aşa.

— Aş fi vrut s-o fi ştiut şi eu.

Ea înclină capul să se uite mai bine la el. În timp ce se legăna stânjenit sub privirea ei, Edeard a înţeles în sfârşit expresia *şase mergând pe şaizeci.*

— Dacă eram mai mare, te luam de bărbat, l-a informat Mirnatha.

— Ăă… Asta e bine.

Kristabel îşi sărută sora pe creştet.

— Mai fă o tură în grădină.

— Krissy!

— Hai, du-te. Acum.

Mirnatha îi aruncă o privire ursuză şi ieşi tropăind. Kristabel zâmbi după ea.

— Deja îmi pare rău pentru soţul ei.

— Tatăl tău? întrebă Edeard.

— Anihilat. Pentru moment. Va trebui să vorbim amândoi cu el.

Edeard încercă să zâmbească încurajator.

— Va înţelege. Mai mult decât oricine. S-a dus să se studieze într-o oglindă mare. Oh, sfântă Madona, uită-te la mine.

— Arăţi fabulos.

— Sună foarte loial. Chiar dacă nu foarte realist. Kristabel îşi chemă camerista prin televorbire. O să mă pregătesc să mă înfăţişez oamenilor din nou. Îmi va lua ceva timp.

A început să-şi tragă şuviţe din încurcătura de păr de pe cap.

— Bine.

Edeard a început să se uite mai bine în jurul dormitorului, văzând că tot ceea ce la Mirnatha era roz la Kristabel erau pasmanterie şi ornamente de dantelă. Era uşor deconcertant.

— Poţi să aştepţi, dacă vrei, a spus ea.

— Aş vrea, da.

— Edeard, nu aici.

— Ah, da.

Kristabel găsi o pereche de clipsuri pe o comodă.

— Şi, Edeard.

— Da?

— Ce anume i s-a întâmplat bietului unchi Lorin acolo jos, în curte?

— Habar n-am, a spus el nevinovat şi a închis grăbit uşa după el.

Căpitanul Larose îl aştepta afară, la intrarea în secţia Jeavons. Înfăţişarea acestuia în haina de ceremonie albastru cu stacojiu, cu sabia şi pistolul agăţate de cureaua albă din piele, cu spatele perfect drept, îl trimise pe Edeard

cu gândul înapoi la ziua în care întâlnise pentru prima oară un ofiţer de miliţie pe drumul spre Makkathran. Larose şi ofiţerul aveau aceeaşi aroganţă aristocratică. Era însoţit de cinci soldaţi obişnuiţi.

— Mergătorule-Pe-Apă, i s-a adresat Larose în timp ce Edeard se apropia.

— Căpitane?

— Primarul Owain îţi cere să îi faci o vizită.

Edeard nu ştia cum să interpreteze toate astea.

— Înţeleg.

— Excelent. Larose se întoarse spre soldaţii săi. În formaţie, băieţi.

— De ce cu escortă? a întrebat Edeard.

Căpitanul Larose zâmbi subţire.

— Primarul mai degrabă se delectează cu apanajele funcţiei. Spune că ajută să le reamintească oamenilor ordinea lucrurilor.

— Oh.

— Mie, personal, toată această pompă şi ceremonie mi se par un adevărat ghimpe în fund. Stafful meu a petrecut jumătate din noapte pregătindu-mi uniforma.

Edeard rezistă impulsului de a privi în jos pentru a-şi verifica propria tunică. În afară de cea nouă pe care Kristabel o luase pentru el, le purta încă pe cele pe care le cumpărase pe parcursul perioadei de probă şi care începeau să dea semne de uzură.

— Unde mergem? a întrebat Edeard când au luat-o de-a lungul străzii Chates spre Canalul Frăţiei.

Presupusese că se vor întâlni la Palatul Orchard.

— La grajdurile miliţiei, a răspuns Larose. Regimentele Pholas şi Zelda pleacă azi în provincia Talence şi se obişnuieşte ca primarul să treacă în revistă trupele înainte de asta.

— Nu ştiam.

— Se întâmplă foarte multe acum. Voi primi, probabil, ordin de plecare şi eu în curând. Îi adresă lui Edeard un zâmbet trist. Nu este chiar lucrul pentru care m-am înrolat, dar datoria-i datorie, nu-i aşa?

— Da, a fost imediat de acord Edeard.

— Om bun. Ai fost o adevărată sursă de inspiraţie pentru oameni în ultima vreme. Era şi timpul ca bandele să fie puse la respect. Lucrurile pur şi simplu nu mai pot rămâne aşa cum sunt.

Edeard era uşor surprins. Nu se aşteptase ca Larose să fie de acord cu el. Întâlnise atât de mulţi fii de familie aroganţi şi inutili, încât în ultimul timp îi clasa pur şi simplu pe toţi la un loc sub nivelul dispreţului. Dar, în ciuda aerelor, Larose, cel puţin, părea să conştientizeze ce se întâmplă în lume.

Grajdurile din lemn din mijlocul luncii largi din Tycho erau în efervescenţă. La unul din capete, regimentele încălecau şi formau rândurile. Două sute de ofiţeri şi soldaţi călare, îmbrăcaţi în uniforme complete şi cu toate însemnele. Edeard a trebuit să recunoască că era o privelişte vibrantă. Însemnul violet cu verde al regimentului ieşea în evidenţă, mai ales pe cascheta elaborat împodobită cu pene a colonelului, care stătea călare pe calul lui terestru negru ca noaptea flancat de doi ge-lupi.

Mai jos, la celălalt capăt al grajdurilor, televederea lui Edeard observă ordonanţele şi ge-maimuţele pregătindu-se de plecare într-un mod mult mai puţin organizat. Aproape patruzeci de căruţe erau încărcate cu provizii, ultimele baloturi şi cutii fiind îngrămădite în grabă la bord sub blestemele intendentului şi ale ajutoarelor sale. Două căruţe mai mici cu coviltir conţineau arme şi muniţii, fiecare fiind păzită de câte cinci soldaţi şi propria lor haită de ge-lupi. O mică turmă de animale era mânată de ge-câini, în timp ce puii de găină şi gâştele ţipau din cuştile lor. Operaţiunea părea mult mai dificilă decât cea a pregătirii de plecare a soldaţilor.

Primarul Owain stătea în picioare pe o platformă de lemn, la capătul grajdurilor, înconjurat de un cârd de consilieri şi alţi trei Maeştri. Purta roba sa maro cu safir, tivită cu o blană uimitor de albă, cu gluga lăsată liber pe umăr. Ca de obicei, mintea lui Owain era perfect protejată, în timp ce expresia feţei radia interes faţă de privelişte din faţa lui.

— Nu mai durează mult, îi murmură Larose lui Edeard în timp ce aşteptau la baza scării platformei.

Gornistul regimentului sună intrarea în formaţie şi caii se organizară rapid în faţa platformei pe care stătea primarul. Zece ge-vulturi s-au aşezat pe acoperişurile grajdurilor. Colonelul a salutat din şa.

— Vă urez noroc în misiunea voastră, a spus primarul Owain adresându-se regimentului. Sunt sigur că veţi restabili ordinea în provincia Talence. Bandiţilor li s-o fi părând uşor să scape de fermierii şi şerifii locali, dar vor descoperi curând că este cu totul altceva să fugă şi să se ascundă de un membru puternic al acestui regiment care vine călare după ei. Astăzi vă privesc plecând cu mândrie, ştiind că oraşul nostru este simbolul speranţei către care se întorc toţi cei de pe Querencia în momentele lor de cea mai acută necesitate. Ştiu că, mai presus de orice, ne putem bizui pe miliţie pentru a-şi îndeplini sarcina cu onoare.

Sub conducerea colonelului, trupele au lansat trei urale puternice pentru primar, care i-a aplaudat drept răspuns. Apoi gornistul a sunat avans lent, iar regimentul a pornit călare către Poarta Oraşului şi către misiunea care-l aştepta dincolo de ea. Ge-vulturii lor şi-au luat zborul, plutind spre zidul de cristal.

Owain a rămas pe platformă, cu faţa perfect calmă, până când a trecut ultimul om călare. Numai atunci când a început să se deplaseze prima căruţă s-a întors şi el şi a coborât scările.

— Domnule primar, i s-a adresat Edeard politicos, când acesta a ajuns jos.

— Mergătorule-Pe-Apă, mulţumesc că ai venit. Sper că nu te-a deranjat prea tare.

— Nu, domnule.

Owain zâmbea, de fapt.

— Ah, politicos şi eficace. Cât mai e până să te avem Conetabil-Şef, eh?

— Nu cred că Walsfol are de ce să-şi facă griji, domnule.

— Vom vedea. Fă câţiva paşi cu mine, te rog.

A fluturat o mână spre grupul de consilieri, iar aceştia s-

au depărtat discret. Căpitanul Larose şi soldaţii au luat poziţie în spatele lor. Owain a luat-o pe un drum îngust care conducea înapoi spre Canalul de Centură din jurul cartierului Majate. Pajiştile de pe ambele părţi erau aproape pustii.

— Regret, dar se pare că noi doi am început cu stângul, tinere Mergător-Pe-Apă. Îmi asum vina, la urma urmei eşti protejatul lui Finitan.

— El susţine exilul, domnule.

— Da. Şi eu.

— Nu ştiam asta, domnule.

— Tot politicos, chiar şi atunci când eşti provocat. Eşti prea bun, Mergătorule-Pe-Apă. Mă priveşti ca pe cineva care s-a opus mandatelor tale inteligente de excludere şi care, desigur, va lupta împotriva lui Finitan şi a propunerii sale.

— Aşa se pare, domnule.

— Simt sigur că da. Asta este pentru că eşti tânăr, şi – iartă-mă – acum poţi doar vedea beneficiile pe termen scurt. Chiar gândeşti, chiar crezi în inima ta, că eu nu vreau ca acest oraş să scape de crimă?

— Nu.

— Exact. Ei bine, îţi mulţumesc pentru curtoazie. De fapt, mai degrabă îmi place ideea mandatelor de excludere. Meriţi felicitări pentru punerea lor în aplicare, şi încă în condiţiile unei atât de puternice opoziţii politice.

— Din câte am înţeles din felul în care gândeşte acest oraş, o politică faţă de care vă opuneţi dumneavoastră va câştiga întotdeauna sprijin în alte grupări.

Owain rânji deschis.

— Ceea ce ne aduce la ziua de azi. Ce părere ai de regiment?

Edeard privi înapoi spre grajduri. Ultima dintre căruţe părăsea acum clădirile din lemn. Animalele behăiau în timp ce erau mânate în spatele convoiului.

— Cred că bandiţii vor avea o mulţime de necazuri.

Ge-vulturul de la secţia Jeavons spirala alene deasupra Porţii Oraşului, arătându-i lui Edeard cinci căruţe noi care

aparţineau Breslei Armurierilor. Stăteau într-o parte a drumului, aşteptând. Ştia că vor însoţi regimentul până în provincia Talence, unde vor vinde pistoale fermierilor şi sătenilor speriaţi, mărind profiturile breslei lui Owain, aşa cum spusese Jessile. Nu era o crimă, a recunoscut el, dar asta nu însemna că era drept.

— Da, a declarat Owain. Dar, în primul rând, de ce sunt ei acolo?

— Sunt peste tot.

— Într-adevăr. Bandiţii şi bandele sunt simptomatice pentru eşecurile societăţii noastre, Mergătorule-Pe-Apă. Asta este lucrul căruia mă opun cu adevărat.

— Nu sunt sigur că am înţeles, domnule.

— Dacă alungi capii bandelor din oraş, unde se vor duce?

— Dincolo de graniţele celei mai îndepărtate provincii sau pe o insulă. La asta m-am gândit.

— Desigur. Ar părea uman, nu m-aş aştepta la mai puţin de la un om cu principii ca tine. Suntem cu toţii vinovaţi de a fi ascultat toate acele vrute şi nevrute spuse în oraş despre tine, Mergătorule-Pe-Apă, dar nu am auzit niciodată că ţi-ar lipsi integritatea, şi îi mulţumesc Madonei pentru asta. Dar te-ai gândit ce se va întâmpla peste un an, sau chiar zece, după ce începe exilul lor? Resentimente? Tentaţia de a reveni? Dacă nu vor veni aici se vor alătura cu siguranţă altor bandiţi.

— Şi atunci care este propunerea dumneavoastră? Presupun că despre asta discutăm.

— Aşa este. Propunerea mea, aşa cum ai numit-o, este să nu tratăm bandele şi bandiţii cu izolarea. Trăim pe o singură lume. Trebuie să devenim o naţiune. Problemele noastre trebuie să fie tratate la unison. Regimentele de miliţie afară în mediul rural, poliţiştii aici, în oraş. După ce am identificat toţi răufăcătorii, atunci îi putem exila pentru eternitate. Îmi place ideea cu o insulă îndepărtată – asta ar face cu siguranţă situaţia controlabilă.

— Deci, care este diferenţa dintre dumneavoastră şi Finitan?

— Finitan se gândeşte doar la oraş, la soluţii pe termen

scurt. Nu-mi spune că nu te-ai întrebat ce se va întâmpla cu oamenii după exil.

— M-am gândit la asta, domnule, a recunoscut Edeard. Se pare că înrăutăţim lucrurile pe Iguru. Am aflat de toţi acei tâlhari de drumul mare, de aceea am vrut exilul.

— Dar vezi că nu putem trata aceste probleme separat?

— Am înţeles că trebuie să ne confruntăm cu ambele probleme, da.

— Mă bucur să aud asta. Din păcate, partea simplă este oraşul. Ne-ai arătat cum poate fi rezolvată, Mergătorule-Pe-Apă. Nimeni nu se îndoieşte că vei reuşi în cele din urmă, nici măcar bietul Buate.

— M-aş mulţumi cu capitularea Maestrului Bise.

Owain râse.

— Nu-ţi face griji. Când va veni timpul, îl voi supraveghea personal pe Maestrul Bise, pentru a mă asigura că semnează mandatele de excludere pentru Sampalok.

— Domnule?

— Simplă politică. Maestrul Bise crede că poate câştiga mai multă influenţă dacă mă sprijină pe mine. În Consiliu, îmi foloseşte să încurajez un astfel de sprijin. În cele din urmă, Bise va accepta inevitabilul, iar aliaţii săi nefaşti vor fi alungaţi de pe străzile noastre.

— Mă simt… uşurat s-o aflu.

— Da, m-am gândit că ai fi. Prin urmare, cu toate că nu-ţi cer să-ţi schimbi sprijinul – pentru că Finitan este patronul tău şi nu aş vrea să încurajez o astfel de lipsă de loialitate – eşti cel puţin de acord cu unele dintre obiectivele mele?

— Da, domnule, sunt.

— Mulţumesc.

— De ce nu puteţi ajunge la un acord cu Maestrul Finitan?

— Din păcate, am fost adversari pentru prea mult timp. Niciunul dintre noi nu are încredere în celălalt. Şi trebuie s-o spun, voi face o campanie îndelungată şi puternică pentru a-mi păstra funcţia, indiferent de lucrurile asupra cărora cădem de acord, sau nu, în particular. Aceasta este natura umană, şi cel mai rău dintre toate specimenele eronate

suntem noi, bătrânii Maeştri conservatori. Crezi că este posibil ca Finitan să se retragă?

— Nu.

— Exact. Am vrut să te asigur de propriile mele scopuri, pentru că oricine va câştiga aceste alegeri, tu eşti cel care se va lupta cu bandele de pe străzi.

— Mulţumesc, domnule.

— Trebuie să admit că este o uşurare considerabilă pentru mine să ştiu că vei lucra pentru oraş. Poliţiştii au făcut aproape un miracol din ziua în care ai mers pe apă. Şi victoria răsunătoare asupra răpitorilor micuţei Mirnatha a fost extraordinară. Recunosc că m-am alăturat uralelor de bucurie care au răsunat de-a lungul Marelui Canal Principal în acea zi. Mă rog la Madona să fie la fel de generoasă şi să acorde victoria şi miliţiei. Sarcina lor va fi mult mai dificilă, dar şi cea mai împotmolită în politică.

— Cum adică? a întrebat Edeard.

Aproape ajunseseră la Canalul de Centură. În faţă se vedea podul de bronz şi jad comandat de Rah însuşi.

— Cei de la ţară doresc să se bucure de beneficiile oraşului fără să plătească costurile, a răspuns Owain. Din vara anului trecut, de cinci ori am trimis regimentele noastre să-i ajute pe guvernatorii disperaţi din provincie. Şi ce am primit în schimb? Doar rambursarea plină de resentiment a costurilor noastre de bază. Şi cu ce folos? Regimentele trebuie în cele din urmă să vină acasă, lăsând terenurile deschise din nou infiltrării bandiţilor. Este un nonsens, o măsură care nu realizează nimic pe termen lung. Dacă vrem să obţinem stabilitatea şi să punem capăt acestei criminalităţi îngrozitoare, atunci provinciile vor trebui să plătească impozite pentru ca Makkathranul să le asigure apărarea. Miliţiile vor trebui să fie permanent şi strategic staţionate în întreaga ţară. O astfel de acţiune va necesita o organizare extraordinară, nicio provincie nu va putea fi favorizată în detrimentul alteia. Toate costurile – şi ele vor fi considerabile – vor trebui suportate în mod egal. Legea va funcţiona pentru toţi fără discriminare. Atât Maestrul, în conacul său, cât şi fermierul, în casa lui, vor

trebui să răspundă în faţa aceleiaşi autorităţi.

— O singură naţiune, a spus Edeard.

— Exact. În prezent, oraşul şi provinciile nu sunt nimic altceva decât o afiliere liberă. Şi uite unde ne-a dus asta, în pragul anarhiei. Pentru a face faţă acestei noi ameninţări, trebuie să consolidăm forţele civilizaţiei, să ne întărim graniţele şi să aplicăm justiţia. Doar într-o ţară în care domneşte egalitatea se poate întâmpla acest lucru.

Traversau podul împreună. Mintea lui Edeard se agita, încercând să asimileze tot ce-i spusese primarul. Acolo, în umbra aruncată de conglomeratul de clădiri ale Parlamentului, Owain s-a întors cu faţa spre Edeard.

— Sper că nu mă mai consideri un inamic, Mergătorule-Pe-Apă.

— N-am făcut-o niciodată cu adevărat, domnule.

— Asta mă bucură. Poate într-o zi, când generaţia ta va accede la funcţiile înalte, vei pune capăt deşertăciunii şi prostiei politicianismului mărunt care ne afectează azi. Îţi urez mult noroc.

Îşi înclină capul şi intră în turnul care găzduia Breasla Grefierilor însoţit de anturajul lui. Căpitanul Larose îi adresă lui Edeard un zâmbet cunoscător când trecu pe lângă el.

— Oh, Madona, răsuflă Edeard. Se întoarse şi se îndreptă încet, ocolind Casa Parlamentului, spre podul care ducea în Jeavons. Deci, indiferent cine va câştiga, mă va sprijini împotriva bandelor.

În ciuda celor spuse de primar, el încă mai spera că acela va fi Finitan. Deşi ideea unei colonii penale pe o insulă îndepărtată era interesantă.

Dintre toţi oamenii din Makkathran, Nanitte era ultima persoană pe care Edeard s-ar fi aşteptat să o vadă aşteptându-l în stradă, în faţa clădirii în care locuia. Dar acolo a găsit-o când s-a întors acasă, în ziua aceea.

— Pot să vorbesc cu tine? l-a întrebat imediat ce a ajuns la intrare.

Televederea lui Edeard mătură în jur. Nu se uita doar după cunoscuţi (Macsen, în primul rând, n-ar vedea asta cu ochi buni), ci şi pentru a vedea pe cine pusese Buate să-l

urmărească.

— Ai un minut, a spus el, după ce se asigură că nu era nimic suspect.

— Nu aici, este prea important.

Vocea Nanittei era fragilă, vechea ei încredere în sine dispăruse.

Edeard o privi cu atenţie. Sub mantia de culoare albastru-închis purta o rochie verde cu alb decoltată, iar părul era aranjat în onduleuri largi. Acum, aici, în lumina soarelui, îi putea vedea machiajul strident de pe faţă. Nici acesta nu-i acoperea complet vânătaia. Buza îi fusese despicată recent.

— Bine, a spus Edeard fără tragere de inimă. Cinci minute.

Nanitte se uită cu interes la interiorul apartamentului. Mâna îi alunecă peste nişa rece, atingând cu degetele urciorul cu lapte şi fructele.

— Totul este diferit aici, aşa cum ziceau că este, a spus ea în timp ce se îndrepta spre pat.

Testă cu o mână fermitatea substanţei spongioase.

— Cine zicea?

— Fetele cu care am vorbit. În numele lui Ivarl, desigur. Discutau liber cu mine, mai degrabă decât cu el.

— Corect, mormăi Edeard.

— Era obsedat de tine.

— Şi fratele lui?

Nanitte se prăbuşi.

— Îl urăsc.

Edeard îi indică faţa.

— Te loveşte.

— Printre altele, da.

— Părăseşte-l.

Ea a râs amar.

— Ai spus-o cu faţa serioasă. Tu chiar vii din alt loc, nu-i aşa?

— Probabil.

— Vreau să-l părăsesc, a zis ea. Lucrurile pe care i le-ai spus seara trecută se vor întâmpla, nu-i aşa?

— Da. Chiar dacă Owain este ales, am vorbit cu el azi.
— Iar eu aş fi alungată din oraş.
— Asta depinde de cât de mult eşti implicată.
— Am fost surprinsă că nu există un mandat cu numele meu.
— Ne concentrăm pe cei violenţi acum.
— Nu ar fi cine ştie ce viaţă pentru mine acolo. Nu aşa, nu pentru curva unui exilat.
— De ce eşti aici, Nanitte? Ce ai să-mi spui?
— Va cumpăra arme, o mulţime de arme.
— De la cine?
Ea îi zâmbi subţire.
— Dacă aş pleca acum, singură, m-am gândit că poate aş putea merge într-unul din marile oraşe de dincolo de Câmpia Iguru, undeva unde nimeni nu ar şti cine sunt sau ce am făcut. Aş putea cumpăra o casă mică sau un teren. Cu asta, mi-aş putea găsi un soţ, un bărbat frumos din provincie. Aş putea să mă asigur că mă iubeşte. Curvele devin cele mai bune neveste, ştiai? Nu sunt destul de sigură că aş putea face toată chestia cu menajul şi copiii pentru el, dar am fi fericiţi, şi toate astea, viaţa mea de acum, vor dispărea.
— Aş vrea ca şi Buate să gândească aşa.
— Nu, nu vrei. Îţi place asta, te face să te simţi *viu.* Trebuie să-l vezi învins, vrei Makkathranul eliberat de bandele pe care le controlează el. Ai nevoie de un final, Mergătorule-Pe-Apă. Să-i alungi doar ca să se poată întoarce în oraş peste luni sau ani nu va fi suficient pentru tine. Mergătorul-Pe-Apă are nevoie de finalitate. Nu ştiu ce vei face ca să realizezi asta, dar ştiu că nu vreau să fiu aici când o vei face. Dintre tine şi Buate, cred că, de fapt, mi-e mai frică de tine.
— Un foarte frumos rezumat despre mine. Păcat că nu este prea exact.
Nanitte aruncă o privire în baie, pe sub arcadă, sprâncenele ridicându-i-se la vederea treptelor perfect plate care duceau la bazin.
— Nu doar maicile pot vedea viitorul, să ştii.

— De ce nu-mi spui ce ştii despre arme? Te voi duce la Poarta Oraşului chiar eu. Nu te va putea opri niciodată.

— Şi cum mi-aş cumpăra casa şi terenul meu?

— Credeam… Trebuie să ai bani.

— Am fost dansatoare cândva. Cu mult timp în urmă. Asta a fost tot ce mi-am dorit cu adevărat să fiu. Apoi, într-o zi, Ivarl a venit să vadă spectacolul în care jucam. Asta a fost tot. Îl cunoştea pe proprietarul teatrului, desigur, iar eu eram tânără şi proastă, destul de proastă ca să-i cred promisiunile. După ce am fost cu el un timp, am realizat că, devenisem o parte a acelui fel de viaţă din care nu există nicio cale de întoarcere. Niciun proprietar de teatru nu m-ar mai fi angajat vreodată, decât dacă i-ar fi cerut el s-o facă. Am renunţat.

— Îmi pare rău.

— Aşa că, iată, Mergătorule-Pe-Apă, eu nu sunt doar o fată care lucrează la Casa cu Petale Albastre, eu sunt *a lui.* Ştii cum e să fii *deţinut* aşa? Să însemni mai puţin decât un genistar?

— N-am să te insult spunându-ţi că da.

— Mulţumesc. Deci, acum ştii. Dacă vrei să-ţi spun când şi unde va obţine armele, trebuie să mă plăteşti. Asta fac toţi bărbaţii, mă plătesc pentru ceea ce am.

— Va trebui să-i cer căpitanului secţiei mele, sau poate lui Finitan.

Ea se postă în faţa lui, cu siguranţa de sine a unui maestru.

— Nu ai prea mult timp. Am nevoie de bani azi. Vreau să fiu plecată până dimineaţă.

— Există un motiv pentru care aceste lucruri iau timp ca să fie aranjate.

— Ţi-am spus care este visul meu, nimic mai mult. Amândoi ştim că pot supravieţui oriunde. Asta vrei pentru mine, să continui să fac ceea ce fac? Am crezut că o să ne salvezi pe toţi, Mergătorule-Pe-Apă.

— Nu am atâţia bani.

— Kristabel are.

— Ei nu-i pot cere.

— De ce nu? De fapt, de ce nu sunteţi logodiţi voi doi? Tot Makkathranul ar vrea să ştie asta. Mie poţi să-mi spui. Plec, adu-ţi aminte.

— Încetează.

Nanitte îşi aruncă mantia în timp ce se îndrepta spre pat şi se aplecă peste el, mâinile alunecându-i peste cearceafuri.

— Dacă o vrei cu adevărat, îţi pot arăta cum să-ţi faci următoarea săptămână şi o zi să fie perfectă.

— Dă-te jos din pat.

— Să ştii că sunt bună. Cine crezi că a învăţat-o pe Ranalee partea fizică a calităţilor ei?

Edeard aproape se întinse s-o apuce cu a treia mână, abia reuşind să-şi păstreze controlul.

Nanitte se ridică.

— Vezi ce sunt eu, Mergătorule-Pe-Apă. Cât de jos am ajuns? Ei m-au făcut aşa. Şi acum nu mă mai pot duce înapoi, nu după ce-am vorbit cu tine. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Ivarl, şi el nici măcar nu i-a trădat, aşa cum fac eu. Va trebui, deci, să te întrebi cât de tare le vrei. Destul de tare încât să-i ceri lui Kristabel banii pe care ea i-ar cheltui pe o pereche de pantofi pentru a i se asorta cu una din rochiile ei de petrecere? Sau vei lăsa ocazia asta să-ţi scape pentru că totul a devenit prea personal pentru tine?

— Nu-i nimic personal aici.

— Bine. Atunci am să aştept aici în timp ce tu te duci şi-mi aduci banii.

— Nu putem avea încredere în ea, a spus Macsen în dimineaţa următoare, când Edeard i-a chemat pe toţi în sala mică.

— De ce nu? a întrebat Edeard, încercând să fie rezonabil. Se simţise oribil să meargă la Kristabel pentru bani. Ea, desigur, luase lucrurile uşor, spunând cât de mult dorea să fie de ajutor. Atitudinea ei înţelegătoare nu-l făcuse să se simtă mai bine.

Nanitte numărase monedele din sacul cu care se întorsese în apartament, incapabilă să-şi ascundă

surprinderea văzând cât de multe erau.

— Trebuia să fi făcut asta cu mult timp în urmă, a spus ea.

— Spune-mi despre arme, i-a cerut el.

Şi ea a vorbit: despre întâlnirea din biroul lui Buate de la care ea fusese exclusă; despre oamenii pe care nu-i mai văzuse până atunci, cu accente care nu erau din niciunul din cartierele oraşului; despre cum Buate a început să vorbească despre pistoale-de-ucis-poliţişti şi de egalat scorul.

— Pentru că e Nanitte, a răspuns Macsen, neînţelegând de ce asta nu era suficient.

— Am simţit că spunea adevărul despre arme, a zis Edeard.

— Aş fi mai preocupat de restul, a replicat Boyd. Iartă-mă, Edeard, dar nu ai cel mai grozav instinct atunci când vine vorba de onestitate. Întotdeauna vrei să vezi ce e mai bun în oameni.

Edeard îi aruncă lunganului său prieten o privire surprinsă.

— Bine, deci, despre ce ar fi putut minţi? În cel mai rău caz m-a făcut să par un tâmpit şi a fugit cu grămada de bani. Cum ne pune asta în pericol când se va face schimbul?

— Ce expresie a folosit? a spus Dinlay cu blândeţe. Ah, da, „arme-de-ucis-poliţişti”.

Edeard se scărpină pe ceafă, dorind ca partea aceea să nu fi existat.

— Da, a admis el. *Oare ar putea însemna arme cu foc-repetat? Nanitte a spus că vorbeau cu accent străin.*

O parte din el dorea să fie adevărat, să poată dovedi, în sfârşit, că de distrugerea satului Ashwell era responsabil un clan necunoscut, din altă parte a lumii.

— Dar, dacă partea asta este adevărată, a spus el imediat, atunci trebuie neapărat să interceptăm predarea înainte ca aceste arme să fie distribuite membrilor de rând ai bandelor şi să ajungă în stradă. Dacă încap pe mâinile lor, ne vom confrunta cu o baie de sânge.

— Bine spus, a replicat Macsen cu părere de rău.

— Ei ştiu că ne putem camufla, a zis Boyd. Am observat o mulţime de câini în Sampalok când urmăream povestea cu Charyau. Majoritatea bandiţilor au câte unul în ultimul timp.

— Pot să mă protejez şi pe mine, şi pe voi de o mulţime de gloanţe, a răspuns Edeard. Şi ştiţi că putem scăpa în moduri la care ei nici nu visează.

Restul membrilor echipei s-au uitat unul la altul.

— Bine, a spus Kanseen. Dar, dacă pistoalele acelea sunt măcar pe aproape cum pretinde Nanitte, vom avea nevoie de întăriri pe care să ne putem bizui.

— Voi vorbi cu Chae şi cu Ronark, a răspuns Edeard.

Două nopţi mai târziu, Edeard dorea să fi putut avea un pic mai multă încredere în cele cinci echipe de poliţişti care patrulau în cartierele Padua şi Zelda. Trebuia să pară că patrulau la întâmplare, după bunul plac al caporalilor şi sergenţilor. Pentru oricine cu o minte mai neîncrezătoare, însă, păreau suspecţi.

Sau sunt eu prea paranoic?

În orice caz, el şi echipa erau ascunşi în interiorul bazei unui turn răsucit din Eyrie, nu foarte departe de biserica centrală a Madonei. Schimbul de arme urma să aibă loc în turnul de lângă ei. Edeard nu avusese suficientă încredere să aştepte chiar acolo, indiferent de cât de talentat era în a se camufla.

Oamenii se îndreptau de peste tot din jurul turnurilor înalte şi răsucite spre biserica uriaşă, pentru slujba de seară. Era o bună acoperire pentru schimbul de arme, a recunoscut el, mai ales că Pythia refuzase să folosească mandate de excludere în Eyrie.

— Ea treia oară, şopti Kanseen direcţionându-şi televorbirea.

Le dărui imaginea ge-vulturului care săgeta în tăcere în jurul turnului. Acesta s-a repezit apoi înăuntru printr-o intrare mare arcuită şi a făcut un ocol rapid al spaţiului larg şi pustiu din interior.

Turnul ales pentru schimb era unul dintre cele mai înalte

din Eyrie, un turn răsucit monstruos ale cărui coaste verticale proeminente treceau de la un gri-fumuriu la bază, printr-un ametist blând către un carmin sumbru în partea de sus, unde cele opt vârfuri se îngustau, curbându-se în jurul marginilor platformei sale înclinate. Camera deschisă din partea de jos avea de fapt trei intrări, pe când cele mai multe turnuri aveau doar una. Câteva stalagmite şi stalactite lungi de cristal colorate în mov aglomerau interiorul, în timp ce în centru un pilon neted şi gros lega podeaua neagră de vârful plafonului ca de peşteră aflat la cincizeci de metri mai sus. O singură deschidere îngustă ducea la scara în spirală care se desfăşura pe toată înălţimea turnului.

— Ia fiţi atenţi la asta, a spus Boyd. Simţise pe cineva afară, cu un câine terestru pus să ia urma.

Animalul adulmeca pământul în timp ce era plimbat încet în jurul turnului.

— Nu este Paral? a întrebat Macsen. Are un mandat de excludere pe numele lui.

Oricine ar fi fost, bărbatul cu câinele s-a întors spre podul care ducea în Fiacre. Doi poliţişti îmbrăcaţi în haine de stradă s-au luat agale după el.

Lumina portocalie începea să strălucească din crăpăturile pereţilor-scoarţă ai turnului, pe măsură ce soarele aluneca sub orizont. Un alt ge-vultur a făcut un tur rapid prin camera turnului.

Edeard îşi păstra televederea concentrată pe o gondolă care trăsese la o platformă de acostare din apropiere. Patru bărbaţi cu o ceaţă de izolare intensă coborâseră din ambarcaţiune, cărând între ei nişte lăzi mari din lemn legate în metal. Putea percepe doar formele întunecate din metal solid aflate în interior. Apoi a mai acostat o gondolă. Oamenii de pe ea cărau cutii mai mici.

— Muniţie, a mormăit el.

Biserica şi-a închis porţile largi şi slujba de seară a început. Lumina portocalie puternică strălucea prin cupola acoperişului şi prin sutele de ferestre dispuse de-a lungul celor trei aripi. Un cor a început să cânte încet. Aproape o

duzină de persoane rămase rătăcind pe afară au început să se îndrepte spre turnul înalt.

— Oh, minunat, gemu Dinlay.

Unul dintre oamenii care păşeau prin fâşiile de lumină portocalie proiectate de turnuri era un Medath foarte plin de sine.

Edeard rânji nevăzut.

— Va muri de frică când o să apar.

Oamenii din gondole s-au îndreptat şi ei împreună spre turn, venind să întâlnească grupul lui Medath.

— Am numărat cincisprezece, a spus Macsen.

Edeard încerca să distingă formele din interiorul lăzilor. Erau în mod sigur pistoale, dar nu suficient de complexe pentru a fi de tipul cu foc-repetat precum cele folosite în Ashwell. *Slavă Madonei.* Apoi le-a recunoscut.

— OK, am mai văzut pistoalele astea şi înainte. Sunt cele pe care Ivarl şi oamenii lui le-au folosit împotriva mea în noaptea incendiului. Au gloanţe de calibru foarte mare, dar le pot îndepărta cu siguranţă.

— Atunci mai bine i-am împiedica să deschidă lăzile, a spus Boyd.

— Mişcaţi-vă, a zis Edeard. În timp ce se grăbea să părăsească pe nesimţite ascunzătoarea, îndreptându-se spre turnul din faţă, l-a chemat pe Chae. Veniţi acum. Sunt cincisprezece aici, dar ar trebui să aibă şi oameni de pază.

— Am reperat deja trei, îl linişti Chae. Venim.

Planul de acţiune era relativ simplu. Dinlay şi Boyd aveau să acopere una din intrările în turn, Kanseen şi Macsen o alta, în timp ce Edeard avea să intre prin a treia.

— Sosesc.

Edeard se opri, încruntându-se la televorbirea clară. Nu putea spune de unde venise, dar în mod sigur nu era cineva din echipă.

În faţă, mintea banditilor radia alarmă acum. Televederea lor cutreiera peste tot în jur.

Merse până în prag, ascultând vocile scăzute de nelinişte care stârneau ecoul printre stalagmitele mov şi crăpăturile curioase din pereţii încăperii. Cele două grupuri erau

înghesuite lângă pilonul central, cu santinele poziţionate lângă fiecare intrare.

— Gata, a anunţat televorbirea lui Kanseen.

Santinela cea mai apropiată de Edeard se întoarse, trimiţându-şi televederea să iscodească intrarea blocată de Kanseen.

Edeard intră în turn şi îşi îndepărtă camuflajul. Scutul i se întări în jurul corpului.

Omul de pază căscă gura, consternat.

— Mergătorul-Pe-Apă, a strigat cu vocea şi cu mintea.

Edeard îşi întinse a treia mână, în timp ce alerga în faţă, smulgând cele două lăzi cu pistoale din mâinile banditilor. Aceştia au încercat să le tragă înapoi, dar nu aveau suficientă putere.

Medath şi tovarăşii lui şi-au scos pistoalele. Desigur, Medath avea deja una din armele cu ţeavă lungă. Edeard mârâi consternat. Doi dintre bandiţi au început să tragă. Edeard aruncă lăzile pe terenul din afara turnului şi se concentră ca să se protejeze. Bărbaţii alergau către cele două intrări libere. Primul care a ajuns la intrarea acoperită de poliţistă şi Macsen a ţipat şocat în clipa în care Kanseen a apărut brusc la doar un metru în faţa lui. Aceasta îl lovi cu mâna a treia direct în tâmplă, doborându-l instantaneu. Apoi a dispărut. Mai multe focuri au fost trase către locul pe care îl ocupase cu o secundă înainte. Edeard a deviat un roi întreg de gloanţe, apoi oamenii au pornit jocul de-a vânătoarea în jurul stalagmitelor.

— Încetaţi, a mugit Edeard, vocea puternică reverberându-i în jurul încăperii. Ştim cine sunteţi. Câteva echipe de poliţişti se apropie, iar ge-vulturii noştri planează afară. Nu puteţi scăpa.

O întreagă salvă de gloanţe s-a ridicat către el. Clătină din cap cu disperare. Dinlay trecu în grabă pe lângă el, pe jumătate vizibil, în timp ce urmărea doi bărbaţi. Unul din ei căzu lat, inerţia dublată de propria telekinezie trimiţându-l cu capul direct într-o stalagmită. Edeard înşfăcă doi bandiţi şi îi buşi împreună. Au căzut moale pe podea. Alţi doi s-au trezit că le pleacă pământul de sub picioare şi au strigat

sălbatic.

— Vino sus.

Era aceeaşi voce prin televorbire de mai înainte, tăind limpede printre strigătele şi bolboroseala mentală din interiorul camerei. Edeard se uită cu atenţie în jur, încercând să vadă cine era. Televederea lui îl surprinse pe Medath grăbindu-se spre deschiderea de la baza pilonului central. Patru bandiţi stăteau acum împreună cu mâinile ridicate în semn de predare şi cu armele abandonate la picioare. Boyd a apărut direct în faţa lor cu pistolul pregătit. Mai multe focuri au răsunat în jurul camerei. Apoi un urlet de durere devastatoare a acoperit complet toate celelalte voci. Macsen deveni vizibil în spatele unuia dintre bărbaţii care se ţinea de umăr, cu sângele curgându-i printre degete. Macsen îndepărtă pistolul de rană.

— Data viitoare voi ţinti la cap, a anunţat cu voce tare. Acum încetează, eşti arestat.

Şi a dispărut din nou.

Edeard alergă spre pilonul central. Pe drum, prinse cu a treia mână alţi trei bandiţi, care au oprit imediat lupta. I-a abandonat lângă Dinlay. Un zgomot de paşi reverbera din deschiderea pilonului. Când s-a uitat în el, Edeard a văzut o scară în spirală care ducea în sus.

— Haide, a strigat spre Medath. Nu ai unde să te duci. *Dar cine i-a spus să meargă acolo sus? Chiar pot vedea prin camuflajul nostru?* Cu un mârâit de furie, a început să alerge în sus pe trepte. Aproape imediat, a alunecat pe o curbă greoaie, lovindu-se rău la genunchi. Explozia de durere a fost suficientă pentru a-i acoperi vederea cu o ceaţă de steluţe roşii. În timp ce el se chinuia să se ridice din nou în picioare, paşii lui Medath se auzeau din ce în ce mai slab.

— Dacă asta vrei, mormăi el, şi porni din nou.

— Edeard?

Vocea lui Kanseen stârni ecoul pe scări.

— Medath a urcat pe aici. O să-l prindem. Tu rămâi acolo.

Pereţii pilonului erau incredibil de groşi, limitându-i televederea mai mult decât i-ar fi plăcut. Abia putea

distinge echipele de poliţişti ce roiau spre turn. În încăperea de jos, echipa lui înconjura bandiţii învinşi. Deasupra lui, percepea o licărire în mişcare despre care ştia că era mintea lui Medath.

Rotund şi rotund, amândoi continuau să urce. Un fir mic de lumină portocalie sclipea din bolta îngustă a acoperişului de deasupra lui Edeard. Doar suficient pentru a lumina scările oribil curbate. Trebuia să-şi întindă picioarele la fiecare semisalt. Cum reuşea Medath să menţină un astfel de ritm era dincolo de puterea lui de înţelegere. Inima lui Edeard bătea cu zgomot, ca un ciocan, în timp ce plămânii îi ardeau în piept. Sudoarea îi curgea pe spate şi pe picioare.

După ce a parcurs două treimi din drum a trebuit pur şi simplu să încetinească, ceea ce n-a făcut decât să-i sporească furia. Medath a continuat să urce.

În momentul în care a ajuns la ultima spirală, Edeard, practic, mergea. Fiecare gură de aer trebuia împinsă în jos, în plămâni, cu un efort imens. Părul îi era lipit de frunte de sudoare. Îi era greu să se concentreze. Cu toate acestea, a reuşit să-şi trimită televederea până la platforma circulară care acoperea turnul. Cei opt piloni ca nişte colţi, care se ridicau de la marginea ei, împungeau cerul, capetele lor uşor curbate ajungând la încă patruzeci de metri deasupra podelei platformei.

Medath era acolo. Stătea la trei metri în faţa conului central prin care ieşea scara. Ţintea deja deschiderea cu pistolul, aşteptându-l pe el să apară.

— Oh, Madona, şuieră Edeard exasperat.

Furia care îl împinsese până aici era acum diluată de oboseală. *Ar fi trebuit să aştept jos, foamea l-ar fi adus înapoi în cele din urmă.* A început să urce ultimele trepte. Îi va fi destul de uşor să se descurce cu Medath. Dar adversarul său ştia şi el asta. *Iar eu tot nu ştiu încă cine a televorbit. Sau unde se află.*

Ca pentru a-i întări preocuparea, un sentiment neplăcut de trepidaţie începea să-l cuprindă. Era atât de puternic, încât a trebuit să se oprească din nou. Ceva era cumplit de

greşit. Era convins de asta, fără să ştie însă şi de ce. A făcut încă un pas, mult mai prudent, în sus şi a început să cerceteze atent platforma. A îngheţat. Medath nu era singur acolo. Podeaua dădea senzaţia de greutate a încă patru perechi de picioare, dar televederea lui Edeard nu putea găsi nimic.

— Nanitte, a scuipat el, în timp ce furia îi creştea din nou.

Oh, rahat, Macsen nu mă va lăsa niciodată să uit asta.

Când a ajuns aproape de ieşire, Edeard s-a camuflat din nou şi i-a cerut oraşului să-l lase să treacă prin perete. A apărut pe platformă la aproape doi metri de ieşire. Primul lucru care l-a surprins a fost vântul. Jos pe pământ, totul era perfect calm. Aici era împins de vânt. Se aplecă să-i ţină piept. Cei patru duşmani erau ascunşi împreună lângă unul dintre piloni. Edeard nu putea vedea nimic în lumina palidă a nebuloasei care strălucea pe cerul de deasupra Makkathranului.

A pornit spre ei cât de încet putea, străduindu-se să nu facă zgomot. A trecut la doi metri de Medath, care se holba încă la ieşirea scării, ţinând nemişcat pistolul cu ţeavă lungă. După ce a trecut de banditul rămas în alertă comică, Edeard şi-a dat seama că podeaua platformei cobora, de fapt, înspre margine. O uşoară senzaţie de ameţeală îi trimise un fior de-a lungul picioarelor. Refuză să se lase copleşit şi se strecură înainte.

Nişte picioare au început să se mişte. La început, cei doi duşmani din faţă au făcut un pas înapoi, apoi toţi au început să se apropie de pilon. Edeard rânji sălbatic şi îşi continuă drumul spre ei.

Era la doar cinci metri distanţă, când ceva l-a lovit cu o putere colosală, izbindu-l în partea stângă, chiar sub coaste. Edeard strigă şi de surpriză, şi de durere. Camuflajul îi tremură, în timp ce el se lupta să-şi recapete răsuflarea. Medath se răsuci. O altă lovitură îl doborî pe Edeard la podea.

— Împuşcaţi-l, ordonă o şoaptă prin televorbire.

Cum m-au văzut?

Medath trase. Glonţul aproape că trecu prin scutul lui

Edeard. Un brânci telekinetic puternic îl trimise în derapaj pe panta uşoară. O amintire teribilă din ziua cu Bazinul Birmingham, când Arminel îl împinsese peste margine, îi răsări în minte. *Madona, ajutor!*

— Din nou.

Glonţul l-a nimerit, urmat de o nouă lovitură telekinetică. Edeard fu aruncat peste marginea platformei. Braţele îi băteau sălbatic aerul, dar degetele crispate nu întâlneau nimic solid.

— Poţi să zbori, Mergătorule-Pe-Apă?

Edeard cădea cu viteză, ţipând continuu. Încerca instinctiv să se prindă de turn cu a treia mână. Putea chiar simţi forţa încătuşată în structura granulară a peretelui. Nu-i putea opri coborârea. Se prăbuşea.

Gândurile îi săgetară în jos către mintea adormită a oraşului în timp ce aerul vuia în jurul lui. *Mă poţi ajuta?* s-a rugat el de mintea lentă, gigantică. Era inutil. Continua să cadă. *Kristabel!* Undeva la marginea percepţiei o auzi ţipând sălbatic. Îi adresă un ultim gând: *Te iubesc.* Era mulţumit că ea va şti. Îi făcea moartea mult mai suportabilă. Se prăbuşea.

Sub el un val intens de alarmă ţâşni din mintea poliţiştilor care se agitau la baza turnului. Se prăbuşea.

În orice secundă, acum.

Se pregătea pentru o explozie teribilă de durere care l-ar putea lovi cu o clipă înainte de moarte.

Se prăbuşea.

— Cum mama naibii faci asta? îl întrebă vocea stupefiată a lui Chae.

Ceva pălmui fundul lui Edeard. Era solul.

— Huh? a mormăit Edeard năucit.

Când a privit în sus a văzut un cerc de aproximativ zece feţe uitându-se în jos la el, consternate. Mâinile îi mângâiau pământul cu neîncredere. Era jos. Intact.

— Am căzut… a început să spună.

Dar, desigur, întotdeauna simţea că se prăbuşeşte când oraşul îl cobora în tunelurile sale. Trebuie să fi fost la fel şi aici, afară.

Un râs aproape isteric ameninţa să-i iasă din gât. Lacrimile i se scurgeau deja pe faţă, pe măsură ce şocul îl copleşea. Câţiva dintre poliţiştii care îl priveau au fost împinşi deoparte, Kanseen şi Boyd repezindu-se spre el.

— Edeard! ţipă Kanseen. Oh, Madona, ce s-a întâmplat?

— Capcană, a spus el slab. Arătă în sus la forma întunecată a turnului care se profila deasupra lor, surprins de cât de mult efort presupunea doar ridicarea braţului.

— Medath? a întrebat ea cu mirare.

Edeard dădu din cap. Îi era greu să respire, corpul îl furnica peste tot, iar acum începea să tremure. Televederea recepţiona un slab impuls de teroare animalică de undeva. Acesta creştea rapid.

— Ce se întâmplă? întrebă el răguşit. Ce-i?

— Edeard?

Boyd se auzea foarte slab. Chae se încruntă, privind în jur. Edeard nu avea puterea să vorbească.

— Nu simţiţi asta? televorbi el.

— Ce? a întrebat Kanseen.

Apoi Chae urlă alarmat.

— Mişcă! Bătrânul sergent o împinse pe Kanseen cu a treia mână, încercând în acelaşi timp să sară înapoi. Edeard văzu atunci. Direct deasupra lui. O siluetă umană neagră pe fundalul frumos de un verde-aprins al nebuloasei Ku. Edeard încercă să se rostogolească într-o parte, ceea ce-i mai rămăsese din puterea telekinetică trezindu-se pentru a îndepărta corpul aflat în cădere.

Medath lovi solul la doi metri de locul unde era întins Edeard. Chae s-a ferit doar pe jumătate. Coliziunea a fost însoţită de un trosnet oribil produs de numeroasele de oase care cedau.

Edeard se uita cu o privire goală la amestecul de carne sfâşiată de lângă el. Sângele gâlgâia moale din gura deschisă a lui Chae. Ochii sergentului s-au mişcat lent pentru a întâlni privirea lui Edeard.

Departe, cineva jelea. Părea să fie Kanseen.

— Sergent? a întrebat Edeard.

— Oh, Madona, a televorbit Chae. Pentru o clipă, a durut

chiar rău.

— Nu, a spus Edeard. Oh, nu!

Chae îşi dădu ultima suflare cu zgomot. Edeard încercă să se agaţe de mintea omului, urmărindu-i cu televederea gândurile pe măsură ce se diminuau. În timp ce se micşorau până la dispariţie, acestea se desprindeau de corp. Edeard percepu forma spectrală a lui Chae ridicându-se şi stând pe propriul cadavru.

— Sergent? îi transmise Edeard disperat.

— Oh, Madona, îi răspunse spectrul.

— Sergent!

— Edeard?

Era Dinlay îngenuncheat lângă el: înspăimântat, strigând.

— Poţi să-l vezi? a şoptit Edeard.

— Edeard, intri în şoc. Încearcă să te concentrezi pe mine.

— Ăsta nu este şoc.

Edeard le dărui percepţia lui. Poliţiştii adunaţi în jur şi-au ţinut la unison respiraţia la vederea spiritului sergentului care zâmbea uşor.

— Pot s-o simt, Edeard, a explicat Chae. Se uita în sus, căutând spre ceruri. E atât de frumos. Mă cheamă. Nebuloasele cântă. Poţi să le auzi?

— Nu, plânse Edeard. Nu, nu pot.

Câteva maici de la biserica centrală au venit să vadă despre ce era vorba, dar vocile lor neliniştite s-au oprit când au primit darul percepţiei lui Edeard. Apoi, Pythia însăşi stătea lângă corpul mutilat al lui Chae, cu o expresie de bucurie senină pe faţă. A întins ezitând o mână, încercând să atingă spiritul.

— Vreau să plec, a spus Chae publicului său vrăjit. Trebuie să plec. Nu mai e nimic pentru mine aici.

— Vei fi pierdut acolo, îi zise Edeard. Rămâi cu noi, stai până când vor reveni Lorzii Cerului să te călăuzească.

— Cântecele, Edeard, oh, cântecele. Ce primire frumoasă ne aşteaptă!

— Rămâi aici. Te rog.

Chae a zâmbit. Era ca şi cum îi binecuvânta.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Voi urma cântecele.

— Fie ca Madona să te ducă în siguranţă la Inimă, a spus Pythia.

— Mulţumesc, dragă Maică, a răspuns Chae.

A întins mâna spre cer ca şi cum ar fi fost un lucru fizic, pe care l-ar fi putut apuca şi păstra pentru el. Forma sa a început să se clatine. În timp ce se uita în jos pentru ultima oară, o mică încruntare a apărut pe trăsăturile sale fantomatice.

— Tu cine eşti?

Apoi, forma spirală în sus cu o viteză uimitoare, ridicându-se în căutarea nebuloaselor.

Edeard a căzut din nou, cu un ultim suspin, întunericul l-a cuprins.

Starea de conştienţă i-a revenit cu un val uşor de căldură. Edeard se simţea perfect mulţumit să zacă acolo, indiferent unde se afla, cu ochii închişi şi cu mintea în repaus. Respira normal. Nu-i era prea foame. Era acoperit cu un cearceaf uşor. Ce-ar mai putea cere cineva?

— Kristabel, a spus el, ştiind că era acolo.

Nu folosise televederea. Pur şi simplu, ştia.

— Te-ai trezit.

Degetele ei îi mângâiau faţa.

A deschis ochii pentru a o vedea zâmbindu-i. Era cea mai minunată privelişte.

— Să nu mai faci asta, niciodată, l-a mustrat Kristabel.

— Nu mai fac.

Ea îl sărută.

— Toată lumea a fost îngrijorată, a spus ea.

— Sunt convins. Edeard privi în jur. Se afla într-o cameră mare cu tavan înalt, pereţii acoperiţi cu tapiserii şi picturi în ulei. Uşile familiare de sticlă cu ramă de lemn se deschideau spre o grădină. Lumina soarelui strălucea prin ele. Este amiază deja?

— Hm, Edeard, ai căzut acum două zile.

— Oh.

— Medicul nostru a spus că suferi de o combinaţie de

extenuare şi şoc. Ţi-a dat ceva să te ţină adormit. A zis că ai nevoie de timp ca să te recuperezi.

Edeard se strâmbă, rotindu-şi limba în gură. Ceva avea gust rău. Kristabel i-a dat un pahar mare cu apă.

— Mulţumesc.

S-a ridicat prudent în timp ce ea îi împingea câteva perne la spate ca să-l sprijine.

— Eşti subiectul principal în Makkathran. Din nou! i-a spus ea cu un zâmbet şiret.

Edeard ridică din umeri.

— Am crezut că mor când m-ai strigat.

Ochii ei au început să se umple de lacrimi.

— Îmi pare rău.

Se întinse spre ea şi o îmbrăţişă îndelung.

După ce s-a liniştit, Kristabel i-a spus:

— Iar acum, poţi să şi zbori.

— De fapt, nu pot. Asta e cu totul altceva. Oraşul mă ajută, Kristabel.

— Oraşul. Adică Makkathranul?

— Da. Îi putea simţi nedumerirea din minte. Voi încerca să-ţi explic, e destul de complicat. Poate că ar trebui să le explic tuturor. Nu ştiu.

Ea îşi odihni mâna pe pieptul lui.

— Aşteaptă. Sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le explici unui mare număr de persoane. Dar trebuie să fii foarte atent la ceea ce le spui, şi tu nu eşti în stare să iei astfel de decizii acum.

— Bine.

Ştia că avea dreptate.

— Ai văzut, de asemenea, sufletul bietului sergent Chae. Dacă ţi-ai închipuit că erai celebru înainte, n-o să-ţi vină să crezi cum eşti acum.

— Am crezut că a fost vorba de o halucinaţie.

— Datorită darului tău, Pythia a vorbit cu sufletul lui în timp ce pleca. Nu vei avea un martor mai credibil ca ea. Aşteaptă să discute cu tine despre ceea ce ea numeşte „conexiunea ta binecuvântată-de-Madona cu lumea spiritelor”. Trebuie s-o anunţăm imediat ce te-ai recuperat,

a spus Kristabel cu ton semnificativ.

Edeard se agăţă instinctiv mai strâns de cearceaf, ridicându-l cu câţiva centimetri. Purta doar o cămaşă de noapte largă pe dedesubt. *Oare cine m-a dezbrăcat?*

Kristabel îi aruncă o privire semeaţă.

— Am trimis cameristele mele să te pregătească pentru odihnă.

— Ce!

Ea izbucni în râs.

— Medicul şi novicele au avut grijă de tine.

— Oh. Nu că ar fi făcut ideea mult mai tolerabilă. Novice!

Kristabel îl îmbrăţişă.

— Mulţumesc Madonei, eşti încă prostuţul meu Edeard.

— Dar prietenii mei?

— Aşteaptă afară. Foarte nerăbdători. Făcând o mulţime de probleme personalului. Şi toţi sunt bine. Înainte să întrebi, banditii au fost arestaţi şi aşteaptă procesul în celulele de sub Casa Parlamentului. Au fost recuperate armele „de-ucis-poliţişti”, şi nu vei ghici de unde veneau.

— De unde? a întrebat el cu nerăbdare.

— Breasla Armurierilor.

— Nu.

— Ba da. Se pare că sunt un tip secret pe care breasla îl ţine în siguranţă, în cazul în care oraşul este atacat vreodată. Designul datează de secole. Owain este furios. A ordonat o anchetă privind modul în care au fost scoase din depozit. Nimeni nu trebuia să ştie despre ele în afară de Maeştrii seniori cu cea mai mare vechime în breaslă.

— Asta îi va dăuna primarului în consiliu.

— Sunt convinsă. Tata era foarte vesel când mi-a spus.

— Mulţumesc, zise el încet.

Ea îi dărui un zâmbet proaspăt.

— Pentru ce?

— Sunt aici.

— Cu plăcere, Mergătorule-Pe-Apă. Îl sărută din nou. O îmbrăţişare mult mai strânsă de această dată, care conţinea şi o mare promisiune. O să-i chem înăuntru. Ştiu că vrei să-i vezi. Nu-ţi face griji, medicul i-a instruit deja să

fie rapizi şi să nu te streseze.

Au venit toţi în grup: Kanseen neliniştită, până când l-a văzut cu ochii ei treaz şi stând în pat, apoi de-a dreptul emoţionată; Boyd nervos, aproape timid; Dinlay dornic ca un băieţel, ţinând un coş mare de fructe zaharisite. Macsen însă avea un zâmbet larg pe faţă.

— Nanitte, hohoti el voios, împingând un deget spre Edeard pentru şi mai multă emfază. Ţi-am spus eu!

„Combinând elemente de hard SF cu ingrediente specifice literaturii fantasy, Peter F. Hamilton a ridicat enorm nivelul ficțiunii speculative de mare amploare."

Publishers Weekly

„O poveste captivantă despre soarta a două universuri."

SF Site

Bestseller internațional

Peter F. Hamilton continuă povestea omenirii în secolul 36, conducându-și personajele prin lumi strident colorate și punându-le în situații imposibile. Nici măcar tehnologia lor avansată și nici cunoașterea nu le mai pot apăra. Povestea fascinantă a lui Edeard se află în spatele Pelerinajului Visului Viu. Triumful lui se apropie, iar natura Golului se va dezvălui în sfârșit.

revistanautilus.ro

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro